KIM DUNG

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM ★

NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC THỂ THAO

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

KIM DUNG

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

Người dịch KIM DAO

Tập I

(Trọn bộ hai tập)

NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC THỂ THAO

Nguyên văn:

"Độc cô cửu kiếm" trong hệ Võ hiệp kỳ tình tiểu thuyết.
Sáng tác mới của Kim Dung (Kim Dung tân trước)
Xuất bản: NXB Văn Nghệ An Huy, TP. Hợp Phì
In: lần thứ nhất tháng 12-1997

GIỚI THIỆU TÁC PHẨM

Nội dung:

Một đôi sư huynh, muội đẹp trai xinh gái lặn lội giang hồ truy tìm nguồn gốc một vụ nghi án trong môn phái. Họ phải bôn ba lên tận Tuyết Sơn băng đóng ngàn năm, dọc đường phải trải qua biết bao hiểm nguy sống chết buồn vui...

Sư huynh là người có võ công trác tuyệt khôi ngô tuấn tú nên đã làm rung động biết bao trái tim phụ nữ.

Sư muội xinh đẹp dọc đường phải cải dạng nam trang, bị số phận trớ trêu trở thành vợ một tên đại ma đầu, phải chịu đựng biết bao tủi nhục.

Ác ma muốn độc chiếm kho báu, xưng bá võ lâm, gian dâm phụ nữ gây nên bao huyết án bí hiểm rồi

lại tụ tập quần ma tàn bạo tàn hại võ lâm giang hồ...

Những cảnh đời bí hiểm, những mưu kế xảo quyệt, những trận ác đấu ly kỳ hấp dẫn khiến người xem phải ngạc nhiên, bị cuốn hút theo những trang truyện kinh tâm động phách.

Tất cả được thể hiện trong "Độc cô cửu kiếm", một sáng tác mới hàng đầu trong làng tiểu thuyết Võ hiệp Kỳ tình được Nhà xuất bản Văn nghệ An Huy Trung Quốc in lần đầu vào tháng 12-1997.

Hồi một

QUÂN PHỤ TỬ BỊ VÂY TRẬN ĐÁ

Cách bờ Bắc ao trời Thiên Trì chừng hai chục dặm là một vùng đá loạn toàn những đống đá lô xô, trập trùng, trong đó đang có hơn bốn chục con người cuống quýt chạy lăng xăng. Người đứng ở ngoài nhìn vào thấy rõ ràng ngoài các đống đá trập trùng lô xô, không có một thứ gì ngăn trở. Thế mà chẳng hiểu tại sao mấy chục con người trong cuộc kia lại có thái độ, hành động quái lạ như vậy!

Rõ ràng có đường quang họ chẳng đi mà lại cứ chạy quanh chạy quẩn, chân không kịp ngừng, giữa các đống đá nhấp nhô như vậy?

Người hiểu biết nội tình thấy ngay đây đâu phải những đống đá tự nhiên của thiên nhiên sẵn có mà là những đống đá do công sức con người tạo nên. Những đống đá được xếp đặt khéo léo, huyền diệu theo ý nghĩa Kinh Dịch sâu xa, có biến hoá vô cùng vô tận...

Lại nhớ chuyện xưa Gia Cát Võ hầu đã dùng trận đá "Bát trận đồ" vây khốn quân Đông Ngô của Lục Tốn chẳng phải cũng chỉ gồm những đống đá xếp lô xô, trập trùng như ở đây hay sao! Có điều trận đá xếp đặt ở đây không giống kiểu "bát trận đồ" của Gia Cát Lượng ngày xưa nhưng hiệu quả tác dụng cũng không hề khác!

Trong đám người bị vây khốn xông phải đột trái mà vô hiệu vẫn hoàn toàn vô hiệu, bỗng có ai lên tiếng:

- Bố! Đây không phải trận Ngũ Hành cũng chẳng phải trận Bát Quái, ta đừng có xông xáo bừa tổn phí khí lực vô ích nữa!

Cả đám người đang lao nhao rối rít bỗng nhiên dừng cả lại, hoá ra đây là đạo quân "phụ tử" (cha con) của mục trường (bãi chăn thả gia súc) Triều Dương. Tuy đã sang trung tuần tháng hai nhưng băng tuyết trên núi Trường Bạch vẫn chưa tan chảy, tiết trời vẫn rét căm căm. Nhưng hơn bốn chục con người tráng kiện chạy cuống chạy cuồng đã lâu giờ ngưng lại đang thở lên hồng hộc, mồ hôi tuôn giọt như mưa.

Chủ mục trường Lưu Vĩnh Thái vừa đỡ cơn thở hào hển đã nổi giận đùng đùng thét lên:

- Chẳng lẽ chúng ta lại chịu khốn ở nơi đây do sự bày đặt của lũ súc sinh hay sao?

Bên ngoài trận đá bỗng có kẻ tiếp lời ngay:

- Lão anh hùng! Xin chớ phụ ý tốt của trường chủ chúng tôi! Việc giữa hai nhà Ấn, Phạm chẳng có phép gì hoá giải được đâu, sợ ngài đến nơi gây khó dễ nên mới phải bày ra hạ sách này. Người đoán không có mặt ở đây, chửi mắng hỏng có ích gì?

- Cả Ấn Thiên Lam lẫn Phạm Phụng Dương, lão phu đều chửi tuốt! Ngươi là cái thá gì mà dám can dự vào việc của lão phu? Không muốn nghe thì cút cho xa!

Người ngoài trận lại nói:

- Thật là muốn là người tốt cũng khó!

Dường như kẻ đó chịu vô cùng ấm ức, kèm theo là một tiếng thở dài rồi ngừng bặt. Lưu Trí ở trong trận đá vội nói tiếp ngay:

- Gia phụ đang cực điểm bực bội, xin bằng hữu chớ chấp trách! Xin phép hỏi, ta xưng hô thế nào đây? Có thể cho nhau biết được chăng?

- Tiểu tốt vô danh, đâu dám xưng tên! Tiếng ngoài trận đá đáp vậy.

Lưu Trí bèn bảo:

- Bằng hữu quá khách khí đấy! Quý trường chủ là vị nào vậy?

Người ngoài trận đá đáp:

- Ấn Thiên Lam!

- Bằng hữu chẳng vừa bảo – Lưu Trí nói – vây khốn cha con tôi là ý tốt của quý trường chủ ư? Liệu có đúng thế không? Nói vậy dường như quý trường chủ đối với cha con tôi chưa nỡ tuyệt tình thì phải!

Người ngoài trận đáp ngay:

- Thì tại hạ chẳng vừa bảo đây là việc bất đắc dĩ đấy thôi, sao lại nói đến hai chữ "tuyệt tình" làm vậy.

Lưu Trí bảo:

- Nếu lời bằng hữu quả là thực, tôi xin có chuyện cầu tình...

- Trừ việc mở trận-đá - người bên ngoài đáp ngay - còn bất kể việc gì, xin công tử cứ phân phó...

- Tôi giờ đang là tên tù dưới thềm - Lưu Trí nói - xin bằng hữu đừng quá khách sáo. Giờ đã đến lúc nào rồi vậy?

- Sắp tới ngọ! Người ngoài trận đá đáp.

- Từ canh ba đêm qua tới giờ cha con tôi chưa được một hạt cơm giọt nước thấm chân răng, liệu bằng hữu có thể xin quý trường chủ mở lòng từ bi cấp cho ít đồ ăn thức uống được chăng?

Người ngoài trận đá đáp ngay lời Lưu Trí:

- Tôi đã chuẩn bị sẵn lương khô cho hiền phụ tử rồi đây. Chút việc nho nhỏ đó khỏi phiền đến bản trường chủ, tôi cũng có thể làm được ngay! Xin hãy chờ cho một chút!

Gã này miệng mật lòng dao, tuy nói vậy nhưng gã đâu có xê dịch đi đâu nửa bước!

Người bị vây khốn trong trận đành cứ bấm bụng đứng chờ mãi, chỉ thấy một vùng đất trời mờ mịt đâu có thấy đồ ăn thức uống gì. Đợi hoài đợi hủy, chờ chán chờ chê vẫn chẳng thấy gì. Lưu Trí chờ đến phát bực, căm hận bảo:

- Bố ạ, chúng ta bị lừa rồi! Đúng là gã Phạm Phụng Dương bày trò quỷ rồi! Dọc đường con nghe lỏm là gã sai thủ hạ gây nên những chuyện này. Xem ra tin tức đồn thổi bên ngoài không phải là giả, cô em gái nhà họ Ấn nếu chẳng phải chịu nhịn nhục không nổi tất đã không đến nỗi công khai quyết liệt đến thế này với gã!

Vì chẳng có cách nào nhìn được quang cảnh bên ngoài trận đá, Lưu Trí vờ nói to tiếng cũng là một cách thử dò thám tình hình xem sao. Ai ngờ lời chàng chưa dứt, kẻ ngoài trận đá đã cười khanh khách bảo:

- Công tử quả là thông minh, câu nói vừa rồi cố ý để tại hạ nghe chăng?

Lưu Trí thấy giật nẩy trong lòng, bèn bảo:

- Hoá ra bằng hữu vẫn chẳng nhúc nhích gì!

- Vốn tại hạ định đi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù có lấy lương khô về mà không mở trận đá cũng chẳng ích gì, vì vậy mới không đi nữa! Cứ đúng giờ, bất kể ai chết ai sống mặc kệ, hiền phụ tử sẽ được trả lại tự do!

- Bằng hữu làm sao có thể đảm đương được việc nhà của Phạm Phụng Dương chứ! Lưu Trí hỏi.

Người ngoài trận đá đáp:

- Tại hạ là đàn ông nên quá hiểu tâm lý đàn ông! Đại trượng phu cũng khó tránh...

Sơ hở cảnh giác để lỡ lời, có ngậm miệng ngay cũng đã muộn.

Lưu Trí nói tiếp ngay:

- Đại trượng phu cũng khó tránh nổi người vợ không hiền, phải vậy không?

Người ngoài trận đá cố cãi gượng:

- Tại hạ cảm thấy lời đó không nên từ miệng tại hạ nói ra mới phải!

Lưu Trí không nói gì nữa thì Lưu Vĩnh Thái bỗng hét lên:

- Làm nhàm mãi không dứt, có còn lời lẽ gì hay ho hơn nữa không?

Người ngoài trận đá đâu chịu im tiếng, đã hỏi ngay:

- Chẳng lẽ lão anh hùng đã biết được gì chăng?

Lưu Vĩnh Thái không trả lời, người ngoài trận đá lại nói:

- Không nói thì tại hạ cũng nghe được...

Gã nghe thấy được gì nhưng không nói rõ, dường như gã chờ đợi điều đó tự Lưu Vĩnh Thái nói ra miệng và coi đó là câu trả lời. Lưu Vĩnh Thái tuy tức nổ ruột nhưng cố nén không bộc lộ thái độ. Người ngoài trận đá lại nói đổng thêm mấy câu vu vơ nhưng Lưu Vĩnh Thái nhất quyết không mở miệng. Đúng lúc ấy có tiếng nói rất nhỏ như tiếng muỗi vo ve lọt vào tai Lưu Trí:

- Con à, chớ lên tiếng mà cũng đừng quay đầu lại, cố lắng nghe cho cẩn thận nhé! Lão thân là Thượng Quan Lan, dường như bố cháu cũng có biết lão thân. Lũ phỉ vây bên ngoài là bọn cao thủ cực giỏi của họ Kim ở Thiên Nam. Lúc này trời xanh lồng lộng nếu để xảy ra giao chiến e không xong, đã chẳng thành

công lại còn hỏng việc. Ngay lão thân cũng không dám mạo muội áp lại gần. Độc Tý Thần Ma (ma thần một tay) Kim Tinh Thạch ám toán Mục Dã Phi Long (rồng bay bãi chăn thả) đoạt lấy Ngọc Long đơn, chẳng những lão không chết mà lại còn luyện thành Vạn thế ma công, đồng thời ước hẹn với Thường Sơn lão quái Trịnh Thất, Độc Phong Lôi Đặng, Âm Sơn quỷ... cả một lũ ma đầu đại ác đến hơn chục tên tập trung lại ở Thiên Trì...

Gã Phạm Phụng Dương mất hết tính người, lạy thờ Kim Tinh Thạch làm thầy, lại có một mạng lưới thủ hạ toàn bọn cùng hung cực ác đông không đếm xuể giờ đã tản ra khắp vùng Thiên Trì, vây kín cả bốn mặt hồ bấy lâu nay giết người cướp của, cưỡng bức phụ nữ... Không có tội ác nào không làm. Ấn Thiên Lam được huynh muội nhà Công Tôn là đồ đệ Vân Lão nhân giúp đỡ nên dù bị bọn ma đầu đuổi theo truy sát nên may mà thoát chết. Đêm nay hai bên ước hẹn gặp nhau đúng giờ dậu và một trường kiếp sát đẫm máu thế tất xảy ra, khó lòng tránh khỏi. Huynh muội nhà Công Tôn cùng Long đại hiệp với môn đồ đệ tử cộng lại chưa quá chục người. Võ công có cao nhưng thế đơn lực bạc, lực lượng quá chênh lệch, tình cảnh tranh chiến đêm nay quả thật vô cùng ác liệt. Đã thế lại còn thêm một số nhân vật đông đảo thuộc cả hai bên Hắc, Bạch kéo đến mong

cướp đoạt ngọc quý "Nhật Nguyệt song bích" của huynh muội nhà Công Tôn Khải. Như thế khác nào chắp thêm cánh cho hổ dữ, giúp thêm oai cho kẻ thù? Lũ ma đầu lớn, nhỏ vốn đã giỏi ma công, lại được thêm lũ con cháu tàn dư nhà Bắc Kỷ chuyên dùng kịch độc trợ giúp nên rất cần bố con cháu đến góp tài năng để chống địch. Nếu gặp họ là người quen, bố cháu có lời khuyên giải, ngăn cản bớt những chuyện xuẩn động, bớt đi một phần áp lực tức là đã giúp đỡ được một công lớn không dễ mà có.

Đấu trường định ở bờ Tây ao Thiên Trì, từ đây tới đó xa chừng hai chục dặm, nếu chạy thật nhanh ít ra cũng phải mất cả tiếng đồng hồ cho nên lúc này là lúc phải giữ gìn thể lực. Đợi đến khi trời tối, lão thân sẽ tìm cách đưa cha con ra khỏi trận đá để tới trận địa kịp giờ mới là điều cần thiết. Không đủ thì giờ nói kỹ hơn dài hơn, giờ chỉ có thể tạm nói cho cháu biết đại thể là như vậy. Bố cháu tính khí nóng như lửa cháy, cháu liệu lời nói sao cho bố cháu hiểu. Tuyệt đối cháu không được để lộ chút gì vì lũ giặc vây bên ngoài có thể nhìn thấy bố con cháu bên trong mà bố con cháu ở trong đâu có nhìn thấy gì ở bên ngoài? Nếu để lộ chút gì cho giặc nghi ngờ là hỏng việc lớn, phí cả tâm cơ cùng công sức của lão thân đấy!

Tiếng nói thì thào tới đây thì ngừng bặt. Lưu Trí giật mình kinh sợ trầm ngâm suy nghĩ mãi rồi đổi giọng hỏi thật khẽ:

- Bố! Thượng Quan Lan là người thế nào?

Lưu Vĩnh Thái tuy tính tình nóng nảy nhưng lăn lộn từng trải giang hồ lâu ngày, kinh nghiệm cực kỳ phong phú, bỗng dưng thấy con trai hỏi sang chuyện khác chẳng ăn nhập gì vào lúc này thì ông ta đột nhiên trở nên vô cùng thận trọng và khẽ hỏi ngược lại:

- Đó là một vị kỳ nhân tiền bối, địa vị còn tôn cao hơn bố nhiều. Con hỏi đến bà ấy làm gì?

- Bà ấy vừa dùng truyền âm nhập mật báo cho con biết một số chuyện.

Nghe vậy, Lưu Vĩnh Thái cũng vội dùng truyền âm nhập mật bảo:

- Bà ấy bảo con những gì? Sao bố không nghe thấy?

- Bà ấy sợ bố không đủ nhẫn nại để nghe đến cùng nên không dám nói với bố vì những chuyện đó so với ở đây còn nghiêm trọng hơn nhiều. Đồng thời Thượng Quan tiền bối còn đề nghị bố nghe xong gì gì đi chăng nữa cũng không được đổi thay thần sắc để khỏi bị bọn giặc vây hãm bên ngoài trận trông thấy sẽ ảnh hưởng đến đại cục!

Lưu Vĩnh Thái bỗng thở dài hạ giọng bảo:

- Qua những điều tai nghe mắt thấy những ngày gần đây, bố cũng hiểu ra nhiều điều. Lũ giặc tấn công chúng ta khi đang ngủ dĩ nhiên là lũ thủ hạ nanh vuốt của Phạm Phụng Dương. Nếu chẳng phải vì Nguyệt Phách Truy Hồn vắng bóng mấy năm nay thì sao tên súc sinh này lại dám bại hoại đến nước này! Ta nghĩ thông rồi, con cứ nói đi, đừng ngại!

Thấy bố đã hiểu ra vấn đề, Lưu Trí bèn nói:

- Dĩ nhiên Phạm Phụng Dương là đồ chẳng ra gì, trước kia gã còn khéo léo che giấu những việc làm bại hoại để không ai biết. Gã chẳng lạy thờ Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch từ sớm thì gã còn biết chui vào cửa nào nữa? Thượng Quan tiền bối cho con biết Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch đoạt được Ngọc Long đơn của Mục Dã Phi Long tiền bối nên chẳng những lão chẳng chết lại còn luyện thành Vạn thế Ma công. Giờ lão đang ở Thiên Trì ước hẹn với Thường Sơn quái Trịnh Thất, Độc Phong Lôi Đặng... toàn những ma đầu già đến hơn chục lão, cùng với ma con ma cháu và lũ con cháu tàn dư của nhà Bắc Kỷ chuyên dùng độc, cộng lại đến hơn trăm kẻ thế lực vô cùng hùng hậu khiến ai nghe cũng phải kinh sợ. Để chống lại ma công của

lũ ma già ma trẻ ma lớn ma bé cùng bọn truyền nhân độc công nhà Bắc Kỷ, chuyến này khó tránh khỏi cha con ta phải ra tay! Thượng Quan lão tiền bối hẹn đến tối sẽ phá trận đưa bố con ta ra khỏi trận đá và giao cho nhiệm vụ là nhà ta phải khuyên can quần hùng chớ nên nhân chuyện cháy nhà hôi của tiếp tay kẻ ác làm chuyện rối thêm. Lan lão tiền bối còn dặn bây giờ chúng ta phải nghỉ ngơi cho tốt, giữ gìn tinh thần thể lực sao cho thật sung mãn, đợi sau khi phá trận xong lập tức lên đường ngay tới trận địa ở bờ Tây hồ Thiên Trì để trợ chiến.

Làm gì Lưu Trí chẳng biết rõ tính tình của bố nên chàng chỉ nói qua đại thể với những điều quan yếu nhất, đâu dám dài lời tô vẽ. Dù vậy, nghe xong tuy đã cố nén, Lưu Vĩnh Thái vẫn phải đổi sắc mặt rồi bảo khẽ:

- Đối phó với ma công, độc công, đâu chỉ dùng võ công thông thường mà đối phó nổi. Chuyến này rõ ràng bố con ta phải ra tay rồi! Trừ Lan lão tiền bối, chẳng hiểu bên phía bà Lan có còn cao nhân nào trợ giúp không?

Cảm thấy tình thế cực kỳ nghiêm trọng, sắc mặt Lưu Vĩnh Thái chợt đổi ngay thành bình tĩnh. Lưu Trí bảo:

- Lan tiền bối bảo chỉ có đệ Vân lão nhân với đệ tử của Mục Dã Phi Long, độ chục người thôi!

Lưu Vĩnh Thái nghe xong khẽ thở dài, cảm thấy lòng trĩu nặng, bảo khẽ:

- Giờ nghỉ ngơi là điều cần yếu, đợi đến lúc đó sẽ hay!

... Cứ thế chẳng biết thời gian trôi đi đã bao lâu, bố con nhà họ Lưu bị tiếng quát thét làm cho tỉnh giấc:

- Kẻ nào đó?

Tiếp theo là tiếng mấy lần đối chưởng vang động rồi tiếng la lên thảm khốc và ngay sau đó là tiếng của Thượng Quan Lan bảo:

- Trận này bị phá rồi, bọn phỉ đã chết hết. Nhớ ghi lời dặn của ta, cấp tốc lên đường thôi! Bọn họ thế cô người ít, lão thân phải đi trước một bước đây!

Tiếng nói từ rất gần đã xa ngay, xem ra tốc độ thật nhanh không kể xiết.

Lưu Vĩnh Thái soái lĩnh con cái đệ tử theo hướng tiếng nói mà xông ra khỏi trận nhưng chỉ thấy bốn bề tối mò mò, mới biết là trời đã vào đêm. Dưới đất chỉ thấy la liệt xác chết của lũ phỉ, còn bóng dáng của Thượng Quan Lan thì chẳng thấy đâu. Lưu Trí vội bảo:

- Bố ạ! Lan lão tiền bối nói đấu trường ở bờ Tây Thiên Trì. Đúng giờ dậu hai bên sẽ đối trận. Chúng ta phải đi ngay thật nhanh mới kịp!

Lưu Vĩnh Thái đâu còn đủ kiên nhẫn để nghe con nói cho hết lẽ. Ông ta đã sớm vẫy tay ra hiệu cho đệ tử, và lao lên dẫn cả đoàn lên đường...

*

* *

Dãy núi Sùng Sơn hiểm trở, trập trùng cây rừng, mau chóng che khuất những ánh hoàng hôn cuối cùng rơi rớt lại, không còn soi rõ cảnh vật nữa. Màn đêm buông dần. Sắc trời trở nên tối tăm, ảm đạm. Tuy vậy nếu căng mắt nhìn vẫn thấy là trời chiều cũng chưa muộn lắm, màn đêm tối quá sớm mà thôi.

Rằm tháng Hai, mới khai xuân được tháng rưỡi, vì tuyết đọng chưa tan, địa thế Thiên Trì lại ở cao nên gió bấc căm căm vẫn ào ào thổi, rét thấu xương. Bãi đất đặc biệt Điêu Long Đầu (vòi rồng treo) mới được đặt tên như vậy gần đây, trừ phía giáp Thiện Trí vẫn còn ngâm trong nước hồ là không chỗ đặt chân, còn ba phía kia đã đứng đông nghẹt những người là người.

Màn đêm buông xuống càng lâu càng đặc sệt, sát

khí dâng lên cũng càng lâu càng nghẹt thở. Bãi đất đá lổn nhổn rộng bao la sắp trở thành nơi tắm máu! Có lẽ vì địa thế thấp, võng xuống, nên cảnh vật cũng càng lấp đi tất cả. Tầm nhìn cũng trở nên mông lung mờ ảo chẳng còn nhìn rõ gì nữa. Đến quang cảnh kịch liệt sắp đổ máu còn nhìn chẳng thấy, nói gì đến nghe ngóng cho thủng lời lẽ của nhau. Cả đám đông người hỗn độn càng lâu càng ào ạt, kích động không yên, cuối cùng cũng có người bật lên lời than oán:

- Rõ ràng là tìm mọi người đến đây để làm trò dỡn chơi!

Một người xướng lên, cả trăm người họa theo:

- Ta bị lừa rồi!

- Ăn quả lừa rồi!

Có người tức quá chửi thề:

- Mẹ kiếp! Cơ bản tại ngu lâu, đã thừa biết khí hậu đất này là như vậy còn vác xác đến làm gì không biết? Chắc để che xấu, cho đỡ ngượng, khỏi phải nhìn thấy mặt ai mà...

Nghe vậy có người bực mình nói luôn:

- Ông bạn! Ai gửi thiếp đại hồng tới quý phủ mời tôn giá đến đây vậy?

Người chửi thề ngượng quá hoá cáu, bực dọc bảo:

- Lão tử nhà mày thích nói thì lão tử cứ nói, can dự gì đến con mẹ mày mà... ối!

Một tiếng la vang cắt cụt mất nửa câu nói sau. Thế là dấy lên một đợt sóng trào kích động giận dữ, nhao nhao quát mắng:

- Kẻ nào vừa hạ độc thủ?

- Quân đại ác có gan thử nhận xem nào! Bằng hữu nào ở cạnh, xin chỉ mặt vạch trán hắn ra!

Mỗi người một câu, nhao nhao hùng hổ nhưng đâu có tìm ra đối tượng để trút giận nên đành quát tháo xuống cho đỡ tức. Dần dần làn sóng sục sôi giận dữ đó cũng xẹp xuống nhưng linh cảm thấy sự chẳng lành càng lâu càng dâng cao, càng đè nặng, càng lan tràn, mờ mịt, ngấm ngầm đánh vào lòng người càng mãnh liệt khiến ai cũng cảm thấy tình thế cực kỳ nguy hiểm nhưng lại không biết nguy hiểm thế nào, tại sao lại nguy hiểm và phòng tránh nguy hiểm ra sao là tốt?

Cuối cùng chẳng ai dám mạnh miệng nói bừa để chuốc họa... Đạo lý đã rất rõ ràng. Đây là cuộc tranh chấp giữa hai nhà Ấn, Phạm. Trừ những người được mời tới tiếp tay cho mỗi bên, những người ngoài cuộc tới đây vốn đã chẳng được hoan nghênh chào đón vậy hà cớ gì lại xía miệng vào để chuốc lấy nguy

cơ tai bay vạ gió mà nguy cơ trùng trùng thì chưa thấy nhưng ai cũng đã rõ cả.

Không nghe lời khuyên, mạo muội xộc tới là đã phạm vào điều cấm kỵ. Nếu thấy nỗi lòng công phẫn mong làm cái việc "giữa đường thấy sự bất bằng chẳng tha" thì trước hết phải bình tĩnh, lắng lòng suy nghĩ kỹ, xem xét cho thấy chân tướng rõ ràng đã.

Cướp đoạt vợ người đâu phải việc làm quang minh chính đại! E rằng lỡ để người ta biết sẽ bị miệng đời dị nghị. Có muốn che giấu còn chẳng được huống hồ sao dám công nhiên gây sự với các bậc trượng phu nghĩa khí đầy mình? Dù kẻ cường hào bá đạo đến đâu cũng đâu dám công khai xúc phạm đến sự giận dữ của quần hào! Đã thế Nguyệt Phách Truy Hồn tự cho là hiệp nghĩa đã tiêu diệt những kẻ phạm tội "thập ác" khó tha, mà trên đường đi toàn nghe thấy những chuyện không có lợi cho Phạm Phụng Dương.

Trước khi chân tướng vấn đề được làm rõ "nước cạn đá bày", nếu dễ dãi nhẹ miệng nói bừa thiên lệch bên này ắt sẽ xúc phạm tới bên kia. Nếu không đặc biệt dụng tâm để ý thì thực sự sẽ chẳng biết được gì. Quan sát kỹ từ con người không may bị giết kia, trong đám người đông đúc này khuynh hướng

chia hai phe đã rõ ràng, phe nào cũng có người mà đa số lại mang tâm lý nước đôi là chính. Một lời không giữ, dại gì xía miệng để mang vạ sát thân? Có oan không nơi xử trị, chẳng lẽ thị phi không còn có giá trị gì ư?

Quần hùng bình tĩnh trở lại, sự việc sẽ dần dà sáng tỏ.

Ai lại hiềm số thọ sống lâu? Cái đạo sáng suốt giữ mình chỉ có ở người biết quý lời nói như vàng, biết uốn lưỡi ba lần trước khi mở lời. Người vừa bị chết khi nãy đến khi chết cũng chưa biết vì sao mình chết, và cũng không biết mình vừa làm một việc công đức. Vô hình chung cái chết của gã đã làm cho quần hùng cảnh giác, do đó đã vô tình cứu thoát được nhiều người trong quần hùng khỏi chết một cách tức tưởi.

Cuối giờ thân sang đầu giờ dậu, vẫn còn đến nửa giờ nữa... Phải đợi! Phải đợi! Trong gió rét căm căm ác liệt cứ phải đứng yên chờ đợi, mùi vị này mới khó nhá làm sao! Đứng bình tĩnh lại trong yên lặng đợi chờ và suy nghĩ cũng là một cách tự kiểm thảo. Không có ai mời ta tới đây mà trái lại, khuyên ta đừng tới thì có! Vì muốn được tận mắt thấy cặp ngọc "Nhật Nguyệt song kích", nên đã coi nhẹ mạng mình, lao vào chốn hiểm nguy. Chết cũng đáng nữa

là chờ đợi! Ánh tà huy khi nẫy giờ đã lặn hết cả rồi, sắc trời tối tăm thêm dày cùng với gió bấc căm căm ác liệt càng lâu càng buốt thấu xương khó lòng chịu nổi!

Oán cái thân phận chực chờ đầy khổ não, không ai để ý trăng vừa nhú. Đột nhiên trên bãi đất bao la chợt vang lên tiếng rền trầm trầm âm âm như sấm động trống thúc nhưng không phân biệt rõ là tiếng động gì. Bỗng nhiên sương khói ngưng đọng ngất cao như núi đồi trong giá rét bỗng tan ra, bốc lên cuồn cuộn không ngừng như từ trong lò hơi chưng cất phụt ra. Bao nhiêu cặp mắt của những người đứng chen chúc bất động ven hồ bỗng trợn tròn cả lên kinh lạ, nghi ngại, khiếp hãi, ngạc nhiên... cứ nhìn trừng trừng, không cả chớp mắt. Chuyện gì xảy ra vậy?

Mối ngờ khó giải! Chẳng lẽ trong tình hình này mà hai nhà Ấn, Phạm đã dám mở ra cuộc giao tranh?

Sương khói cuồn cuộn bốc cao như núi, mịt mờ bay lộn rồi cứ theo đà cuốn bay đó mà loãng dần, nhạt dần và cuối cùng bay tản đi hết cả.

Vầng trăng lạnh lẽo đã nhô lên soi sáng bờ đông hồ Thiên Trì. Trên giải đất trống lưng dựa vào núi mặt ngoảnh ra hồ hiện ra bốn bóng người trai gái

trẻ sừng sững sóng vai đứng lặng. Bên trái hai chàng trai, bên phải hai cô gái cứ như đôi cô dâu chú rể với phù dâu phù rể đứng trong lễ cưới, có điều họ không mặc quần áo cưới mà lại mặc kình trang có giắt bảo kiếm sau lưng.

Một đôi nam nữ trong số đó đứng bên trái là Nguyệt Phách Truy Hồn bên phải là Ấn Thiên Lam mà ai ai cũng nghe tên biết mặt. Còn hai người đứng bên ngoài ở đầu hàng là người hoàn toàn xa lạ, chẳng ai biết là ai. Bốn người đứng sóng vai cách ngôi nhà ngoài năm trượng. Bỗng Nguyệt Phách Truy Hồn lên tiếng:

- Phạm Phụng Dương vào trường nói chuyện!

Một tiếng "hừ" trầm đục làm quần hùng rẽ cả ra. Từ phía chính tây có năm người áo vàng che mặt đứng một hàng, cách xa chừng mười trượng. Coi bộ vóc hình cao thấp, thân thể béo gầy không chênh nhau bao nhiêu. Gã áo vàng che mặt đứng ở giữa nói:

- Trường chủ ta thân tới xem lễ, gian phu dâm phụ liệu có cần bản trường chủ ta làm chủ hôn lễ cho không?

Nguyệt Phách Truy Hồn nói ngay:

- Nghe khẩu khí có vẻ ngươi như là Phạm Phụng Dương chăng? Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch có

ba con bốn học trò, trừ một tên đã bị chặt đầu, dường như còn một tên nữa đâu mà không có mặt?

Người là Phạm Phụng Dương đáp:

- Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch đã qua đời từ ba chục năm trước, bản trường chủ năm nay mới hai mươi tám tuổi không có duyên được gặp ngài. Ngươi dựng chiêu bài hiệp nghĩa sát thương người vô số, phát lãnh dụ bắt vợ ta, lại còn công nhiên tới nhà làm nhục sao còn dám tự bộc lộ bộ mặt thật trước bản trường chủ cũng như anh hùng thiên hạ chăng?

Bên ngoài trường bỗng vang lên tiếng trống xen lẫn tiếng ồn ào:

- Hãy giết ngay gian phu dâm phụ để làm sáng tỏ chính nghĩa võ lâm!

- Phạm trường chủ công phu hàm dưỡng tuyệt vời, hơi đâu phí lời với chúng!

- Để cho bọn mua danh chuốc tiếng thú nhận tội lỗi trước rồi có chết cũng khỏi oán hận!

- Giết đi! Giết đi! Trước mặt chúng anh hùng thiên hạ đưa gian phu dâm phụ ra chính pháp để nêu lên tấm gương sáng cho đời sau soi chung!

Phạm Phụng Dương đàng hoàng quay mình lại chắp tay chào một vòng bảo:

- Người đời nói quả không sai: "Đức không đơn độc, ắt có láng giềng". Chư vị đã có thịnh tình như vậy, Phạm Phụng Dương tôi xin cảm tạ! Xin mời yên lặng, xin hãy yên lặng! Tuy nhiên ta hà tất phải nghe chúng nói lăng nhăng, chi bằng để chúng lo chuyện sau này cho xong có xuống chín suối cũng được nhắm mắt!

Cả đám đông lại được dịp vỗ tay la hét vang rền một chập.

- Phạm trường chủ còn nhớ tình xưa, một chút nghĩa cũ cũng không nỡ bỏ!

- Quả không sai! Đây là chỗ nhân từ khoan hậu của Phạm trường chủ!

- Đừng có lằng nhằng nữa! Để yên xem đôi nam nữ chó kia nói gì nào!

Quần hùng đều cho rằng sắp có chuyện đổ máu nên không rời ánh mắt nhìn theo, nào ngờ mãi chẳng thấy xảy ra chuyện gì khác, vẫn cứ bình an vô sự. Phạm Phụng Dương quay trở lại nghiêm giọng nói:

- Có gì thì nói mau đi, bản trường chủ ta không kiên nhẫn đợi lâu được!

- Còn vờ tự khen mèo dài đuôi! Làm sao che mắt bịt tai nổi chúng anh hùng trong thiên hạ chứ?

Ngươi là ai? Làm sao lại tới đây chết thay kẻ khác? Phạm Phụng Dương lúc này ở đâu mà không dám tự mình ra mặt?

Câu hỏi vừa thốt ra, toàn trường "ồ" cả lên. Gã áo vàng cầm đầu nói:

- Giặc cái kia, chẳng lẽ ngươi không nhận ra ta ư? Ra điều đơm đặt hòng kéo dài thời gian, đừng có nằm mơ! Không còn gì nói nữa thì tự kết liễu đời mình đi để khỏi làm bẩn tay ta!

Ấn Thiên Lam nghiến răng căm hận quát:

- Du Bình! Đừng tưởng che mặt thì ta không nhận ra ngươi! Năm ngoái đánh lén trấn Sơn Khẩu ta đã ẩn mình ngay cạnh các ngươi, từng lời từng lời ngươi và Châu Lộc tâm sự với nhau ta đều nghe hết không sót một chữ. Các ngươi bảo Phạm Phụng Dương có kẻ thế thân, không chỉ khi gã làm việc gian ác mới dùng kẻ thế thân mà cả khi ngủ cùng ta gã cũng dùng kẻ thế thân...

Gã áo vàng che mặt cầm đầu thét lên:

- Nói nhảm! Cố ý đặt điều vu khống, sao có thể tha được! Nộp mạng đi!

Gã vừa nói vừa vung cây thiết thủ chồm về phía Ấn Thiên Lam. Cả bốn gã áo vàng che mặt kia cũng đồng thời hành động phối hợp với gã cầm đầu, xông

tới không chọn lựa đối thủ. Đúng lúc đó ngoài trường vang tiếng thét lớn:

- Dừng tay!

Đi kèm theo tiếng thét đó là đạo quân phụ tử của bãi chăn thả Triều Dương của Lưu Vĩnh Thái. Lúc này Kim Tinh Thạch chưa tới, mọi việc do Tân Cát tạm thời chỉ huy toàn cục. Tân Cát sợ năm gã áo vàng che mặt bị sơ sẩy nên vội vã hạ lệnh cho Kim Mạc thống lĩnh "thập nhị Thần Sát" xông vào cứu viện.

Khoảng cách mười trượng đâu phải là xa, chỉ thoáng một cái năm gã áo vàng che mặt đã tiếp cận với Ấn Thiên Lam. Chợt lại nghe thấy tiếng niệm Phật vẳng tới từ trong bóng đêm:

- A di đà Phật! Lành thay! Lành thay! Đã gặp vụ việc này, lão bần ni không thể không quản đến! Hai bên khoan hãy ra tay, có gì thì nói cho rõ ràng đã. Oan oan tương báo, định kéo đến bao giờ mới chịu kết thúc đây?

Âm thanh tuy không lớn nhưng công lực rất cao siêu nên tất cả những ai có mặt tại trường đều nghe thấy rõ ràng, đều giật mình kinh tỉnh như vừa bị dội gáo nước lạnh vào đầu nên phải ngừng ngay mọi sự cuồng loạn và đều đứng yên tại chỗ, thậm chí có người công lực kém còn đứng đờ ra như tượng gỗ.

Tiếng vị thần ni lại vang lên:

- Ấn thí chủ có điều gì ấm ức trong lòng cứ nói ra với lão ni!

Chỉ nghe tiếng mà không thấy người, chẳng biết vị thần ni này đứng ở đâu. Ấn Thiên Lam đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi cất tiếng nói rất ai oán:

- Nguyên nạn phụ đã đính hôn với Hoắc Khí Ác và đã định ngày lên xe hoa, ai ngờ đâu lễ thành hôn lại đổi thay nhanh như chớp... Sự cố bắt đầu từ việc Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch phát hiện ra trong thung lũng Tuyệt Duyên Cốc có kho báu nên đã đưa nhiều phu phen đến đào tìm. Không tìm thấy kho báu nhưng lại đào được cát có vàng nên lão ta đâu chịu ngừng tay. Tuyệt Duyên Cốc là khu núi khoáng của tổ tiên nạn phụ để lại, lão ta tới đào kho báu là đào trộm. Lậm lâu sợ nạn phụ biết thì sao đứng vững chân ở đó mà đào bới nên lão đã xui học trò là Phạm Phụng Dương rủ Hoắc Khí Ác vào thám hiểm ở động Thần Binh rồi đẩy Hoắc Khí Ác rơi xuống vực sâu không đáy ở trong động. Phạm Phụng Dương về nhờ Lưu Bá Phụ làm ông mối đứng ra se duyên Tần Tấn sau khi loan tin Hoắc Khí Ái đã chết với dụng ý dùng quan hệ vợ chồng sâu nặng này để chiếm đoạt Tuyệt Duyên Cốc vĩnh viễn không trả lại nữa.

Lấy nhau đã bẩy năm ròng nhưng Phạm Phụng Dương đâu có coi nạn phụ này là vợ chính thức, toàn lừa dối nạn phụ, thậm chí còn dùng cả kẻ đóng thế trong chuyện vợ chồng. Nạn phụ sinh hạ bốn mặt con đủ cả trai lẫn gái nhưng các cháu đâu có giống nhau. Nạn phụ tuy có lòng nghi nhưng không sao tìm ra bằng chứng. Thầy trò Kim Tinh Thạch hoá trang tuyệt giỏi, đã vậy kẻ đóng thế lại tập lời ăn tiếng nói và cử chỉ hành động giống y như hệt, thật giả lẫn lộn không biết đằng nào mà lần. Năm kẻ bịt mặt đang đứng tại trường đấu là bằng chứng sắt đá! Thần ni cứ lột khăn che mặt của chúng ra là sẽ thấy rõ ràng ngay!

Bỗng dưng trời không nổi gió mà cả năm chiếc khăn vàng che mặt bỗng tốc cả lên để lộ ra năm khuôn mặt giống hệt nhau.

Chứng cớ đã rành rành, còn chuyện gì phải cãi cọ? Tiếng vị lão ni lại cất lên:

- Oan nghiệt! Oan nghiệt! Tại sao thí chủ lại biết một trong năm kẻ kia là Dư Bình?

- Hồi cuối năm ngoái nạn phụ nhờ nghe lỏm được mà biết chuyện kẻ đóng thế giả vai Phạm Phụng Dương, lòng vô cùng đau khổ. Nạn phụ ngồi ôn lại ngọn nguồn mới phát giác ra đêm tiên phụ bị hại thì kẻ nằm bên gối của mình là Dư Bình còn Phạm

Phụng Dương đích thân thoát đi để chiếm bí kíp, bị tiên phụ phát giác nên y đã hạ độc thủ. Tiên phụ chết vì độc công Bích âm Thôi hồn của tên giặc họ Phạm. Đứa con đêm đó nạn phụ mang thai sinh ra mặt mũi giống hệt Dư Bình, thử hỏi không phải hắn đóng giả thì còn ai vào đây nữa.

Tiếng lão ni lại vang lên:

- Dư thí chủ có lời nào muốn nói lại không?

Như ngủ mê chợt tỉnh, Dư Bình vội thử hành công thì thấy chân khí bị tắc không thông suốt, muốn chống lại, muốn chạy đều không còn sức đành gục đầu không đáp. Lão ni hạ giọng than dài bảo:

- Tính cách sói lang như thế sao ở chung được với nhau mà thành giai ngẫu! Như thế đâu có hợp với đạo vợ chồng?

Ấn Thiên Lam quỳ sụp trên mặt đất giá nói rất ai oán:

- Nguyệt Phách Truy Hồn là gái giả trai đi cùng nạn phụ chỉ vì công phẫn dẹp nỗi bất bình, cốt báo thù rửa hận để đường đời khỏi còn lại oán thù. Xin thần ni soi xét!

Nguyệt Phách Truy Hồn giơ tay tháo bỏ khăn che đầu, mái tóc xoã như tơ, một chiếc trâm gài chặt rồi nghiêm trang nói tiếp lời của Ấn Thiên Lam:

- Đệ tử là Quách Hiểu Mai xin tham kiến thần ni!

Giọng nói từ bi của lão ni lại vang lên từ tốn:

- Quách thí chủ khỏi cần đa lễ! Lão ni thấy rồi, lão ni biết cả rồi! Còn vị thí chủ kia cũng là một cô gái ghép đôi đấy chứ?

Cô gái ăn mặc giả trai kia là San San tính tình còn ngây thơ, rất trẻ con. Thấy con gái ăn mặc giả trai thì rất thú vị nên cô đã cải dạng nam trang. Giờ đây bị lão ni vạch rõ chân tướng "gái giả trai" thì cô cười lên khanh khách, cũng cởi bỏ khăn che đầu rồi nói:

- Lão thần tiên thấy con đóng giả trai có giống không?

Lão ni cô đáp:

- Thí chủ thuần khiết thật thà, vẫn giữ nguyên sự trong trắng ngây thơ! Giống! Giống lắm!

San San hí hửng nói:

- Cháu đóng giả không giống. Đây là nhờ chị Hai giúp cho mới giả được giống như vậy!

- Bốn chị em thí chủ sát khí trùm đầu - Tiếng lão ni lại cất lên rành rẽ - Trừ oan tình của Ấn thí chủ ra, chẳng lẽ còn ân oán khác?

Một cô gái nói ngay:

- Gia sư của Đỗ Vân là lão anh hùng Mục Dã Phi Long - Lão ni cất tiếng cắt ngang lời cô gái:

- Té ra thí chủ là em gái ruột của Đỗ Đan, là cô gái năm xưa giả trang thành người đàn bà áo đen. Sự việc của các người với anh em nhà Công Tôn, lão ni đã nghe qua khỏi cần kể lại nữa! Bần ni ta nhận sự ủy thác của người vì Kim Tinh Thạch nên mới tới đây, đợi ta gặp xong sẽ quyết định mọi việc!

San San nói ngay:

- Xin lão thần tiên chớ quên vụ huyết án diệt môn cả hai nhà Chân, Mục. Ca ca tỷ tỷ của cháu vẫn bị lão ma cầm tù, bắt giữ làm con tin...

Lão ni "hừ" một tiếng rồi nói:

- Lại còn cả những chuyện như vậy ư, đợi ta gặp mặt hỏi cho rõ ràng!...

Giọng nói vụt trở nên âm trầm trĩu nặng:

- Kim thí chủ Kim Tinh Thạch, mời hiện thân trả lời thế nào!

Từ khi lão ni tới đến giờ quần hùng như say như mê, như nằm mơ chợt tỉnh. Tai được nghe rõ ràng, mắt trông thấy rõ ràng, mọi người đứng ngây ra mà nghe mà nhìn không động còn quần ma đang hí hửng bỗng từ lớn đến nhỏ cứ như đang gặp cơn ác mộng. Toàn trường nghe thấy tiếng lão ni bỗng vang rền lên như tiếng sấm động mùa xuân, cả quần hùng lẫn quần ma đều kinh tỉnh cả lại, bất

giác luôn miệng hít hà, chép miệng thở than không dứt.

Tân Cát lao vào quảng trường nhanh như điện chớp, hung tợn thét lớn:

- Lão phu đã tới đây! Yêu mi sao còn chưa chường mặt ra?

Tiếng lão ni vẫn văng vẳng bên tai:

- Hai tay ngươi đẫm máu tanh, toàn thân ngươi bốc mùi xú uế, từ cõi chết sống lại đã không biết hối cải chuyện sai quấy ngày trước! Lão ni không coi người là không có lỗi. Có mấy việc hỏi lão ma ngươi tự miệng trả lời xem thế nào! Việc thứ nhất là...

- Câm miệng! Tân Cát quát lớn

Tân Cát đứng đầu "Tứ Cực", luyện Vạn thế Ma công thành tựu chỉ kém Kim Tinh Thạch có một tầng, chỉ cần qua mấy lần đối đáp tỏ lộ công phu lão đã đoán được vị trí ẩn mình của lão ni. Tân Cát tiếp tục nói:

- Phép yêu của tặc ni ngươi chỉ có thể lừa người lành đối đời thường chứ dọa sao nổi lão phu! Tặc ni ngươi nấp trên nóc nhà giả thần giả quỷ dùng những lời lẽ yêu ma mê hoặc mọi người hòng nước đục thả câu, có họa là nằm mộng định ngủ trong trống! Các vị bằng hữu! Đây là quỷ kế của lũ gian

phu dâm phụ, chủ vị bằng hữu chớ nên để phép yêu che mờ mắt làm cho lòng điên đảo. Giờ đây yêu ni đã có lão phu đối phó, còn ai giết được bọn gian phu dâm phụ thì cặp ngọc "Nhật Nguyệt song bài" sẽ thuộc về người đó!

Lũ ma con ma cháu trà trộn trong đám quần hùng lập tức hò reo phụ họa:

- Nguyệt Phách Truy Hồn ty tiện vô sỉ! Ấn Thiên Lam chắc chắn đã bị phép yêu làm cho mê mẩn nên mới dám phản bội chồng, thất thân cùng kẻ khác. Võ lâm ta làm sao có thể dung tha con ngựa ghẻ làm hại cả tàu ngựa như vậy được!

- Mụ Ấn Thiên Lam bảo Phạm Phụng Dương dùng người đóng thế, chẳng phải bây giờ cánh mụ ta cũng đang đóng giả là gì? Không hiểu con gái nhà lành nào bị mụ ta cám dỗ lừa dối, giờ không để chúng cặp kè cùng mụ ta nữa!

- "Nhật Nguyệt song bài" là vật báu của võ lâm, người có đức được giữ, các ngươi sao xứng đụng tới!

- Giết đi!

- Giết đi! Giết chúng đi!

- Việc nhân nghĩa không thể nhường ai, ta không thể tụt lại sau người được!

- Báu vật với chẳng báu vật gì, cứ giết phăng gian phu dâm phụ nêu cao chính nghĩa võ lâm làm gương cho đời sau!

Biết bao lời hay ý đẹp được lũ ma đầu con cháu tuôn ra không ngớt. Đã thế chúng phái một số kẻ ra mặt làm đầu tầu, xông ùa vào quảng trường, vừa chạy vừa hô hét đánh giết...

- Chờ người phát thưởng, chẳng bằng tự mình đi mà lấy!

- Ông bạn chầm chậm với, đợi ta đi với! Phần ta với chứ!

Nhẩy chồm chồm, hò hét kích động, còn làm ra vẻ đề cao chính nghĩa võ lâm. Bất kỳ nghĩ được điều gì bại hoại thì quần ma đều không từ. Đám đông vốn không biết gì, có mắt như mù, hơn nữa lại bị cặp "Nhật Nguyệt song bài" làm cho mê mẩn, vả lại họ cũng sợ người khác nhanh tay hớt trước khiến máu tham sôi sục, lòng tham bốc lên càng mờ mắt nên không tự chủ nổi mình mà cứ manh động hùa nhau làm bậy. Dĩ nhiên cũng có không ít người có định lực cao, đầu óc sáng suốt hơn, nhìn rõ tình thế có vẻ không hay nên cứ tạm thời "xem xem sao đã". Trong tình hình đó đã có đến vài trăm người ùa vào trong quảng trường.

Vừa rồi là miêu tả lại động thái bên ngoài quảng trường, còn trong quảng trường chính thì hai bên đã áp sát nhau đánh giáp lá cà tự lúc nào...

Bọn Dư Bình là năm tên áo vàng bịt mặt đứng gần bốn cô gái nhất bị kiếm quang ào ạt phạt cho đổ gục đã có bốn tên đã đầu một nơi thân một nẻo. Ấn Thiên Lam căm thù Dư Bình thấu xương đã nhanh tay "tặng" gã một mũi độc làm Dư Bình đau quá lăn lộn trên mặt đất, rên la không ngớt miệng nghe cứ như tiếng quỷ gào.

Ấn Thiên Lam tự mình dám mạnh dạn kể lại cuộc đời đầy máu và nước mắt, người nghe được lại một đồn mười khiến Lưu Vĩnh Thái mới đến, nghe xong thì tức quá tưởng nổ tung cả lồng ngực. Ông ta dẫn đám quân "phụ tử" của mục trường Triều Dương từ phía bắc xông vào quảng trường. Mọi ức chế vừa được giải trừ; loáng cái họ đã xộc vào tận giữa quảng trường. Khi Tân Cát nói lời vừa dứt đúng là lúc lão anh hùng Lưu Vĩnh Thái dẫn đệ tử xốc tới trước mặt bốn cô gái. Mặt ông ta lộ đầy vẻ sượng sùng lẫn căm giận cất tiếng vừa ngập ngừng vừa dứt khoát:

- Ấn nhi! Bá phụ xin lỗi cha con cháu! Lũ cầm thú mặc áo người này cứ để bá phụ xử trị chúng cho!

Con cháu đệ tử họ Lưu không đợi lệnh đã triển khai đội hình thành hình nan quạt xếp quây lại

thành một vòng vây trong khi Ấn Thiên Lam còn chưa kịp nói lời cảm tạ.

Tân Cát, Kim Mạo dẫn "Thập nhị Thần Sát" cũng đã kịp nối gót nhau áp tới. Coi bộ trận đại huyết chiến sắp sửa mở màn và khó lòng ngăn cản nổi.

Bỗng một đạo bạch quang rực rỡ bất ngờ từ trên không ập tới nhanh như chớp giật nháy mắt đã mất tăm. Bốn cô gái bọn Ấn Thiên Lam, Hiểu Mai và đám quân "phụ tử" của mục trường Triều Dương cảm thấy như vừa bị một cái ô vô hình khổng lồ chụp xuống đè nặng không sao xốc tới được. Cả bọn Tân Cát, Kim Mạo và lũ phỉ cũng phải chịu áp lực vô hình như vậy không sao thoát khỏi ra ngoài.

Hai bên đều không vượt qua được bức tường khí vô hình ngăn cách đành đứng lặng, trợn mắt căm hận nhìn nhau trừng trừng, đôi bên đều đứng bất động, chẳng ai làm gì được ai.

Mấy ma đầu già dẫn đám phỉ trà trộn trong quần hùng, vẫn còn cố len lách tiến lên đã được vào gần bọn Tân Cát đang đứng bất động bên trong.

Bỗng tiếng lão ni vang lên, giọng nói như than thở:

- Lão ni ta cũng muốn "Nhân định thắng thiên" (người định thắng cả trời) cố gắng cứu thoát kiếp

nạn này. Nào ngờ oán độc tích tụ lâu ngày, tội ác chất chồng quá nặng. Kim Tinh Thạch, thầy trò ngươi là đầu sỏ các tội ác khó mà được chết toàn thây!

Tân Cát dằn giọng quát lớn:

- Yêu ni! Ngươi đừng khoác lác, chẳng làm được gì đâu! Lão phu đâu có tin tà ma ngoại đạo! Ngươi có giỏi chớ dùng yêu pháp dám cùng ta một trận tử chiến không?

- Bần ni nghĩ, muốn chết đâu có khó khăn gì! Tiếng lão ni rành rẽ nói: Ngươi cứ lùi lại mươi trượng rồi sẽ có người phổ độ cho ngươi!

Tân Cát thét lớn:

- Xưa nay lão phu không quen để kẻ khác sắp xếp, lão phu cứ đứng đây đợi yêu ni!

Lưu Vĩnh Thái đứng ở đầu hàng gần như đối mặt với Tân Cát chỉ thấy lão ma đầu mấp máy môi mà không nghe lão thốt ra thành lời thì lão anh hùng cũng bất giác nổi lòng kinh sợ thầm. Bỗng lại nghe tiếng lão ni nói:

- Tiếng nói đã bị lão ni ngăn chặn lại. Xin các thí chủ hãy lưu ý nghe cho cẩn thận lời lão ni nói đây. Vạn Thế ma công so với Kim Cương thân pháp của Thiền môn bên tà bên chính, tuy là cùng công phu

nhưng có khác nhau. Lão ni ngầm tra xét thấy tinh luyện ma công không dưới vài chục người nhưng tu vi công phu hoả hầu không như nhau nên thành tựu cũng có kẻ cao người thấp. Vì thế không phải đao, kiếm, chưởng công có thể dễ dàng chống địch. Lão ni đã đưa mình vào cửa Phật nên không tiện đại khai sát giới mà chỉ quen luyện tâm pháp Thiền môn có thể chống ma giữ mình. Giờ lão ni nguyện đưa tặng chư vị tâm pháp này, người còn đồng thân có thể luyện được, chỉ cần chừng ăn xong bữa cơm là có thể học xong tâm pháp và có thể ứng dụng được trận kiếp nạn này. Xin mời mấy vị đồng thân lại chỗ bốn vị cô nương để tiện tranh thủ thời gian. Ấn thí chủ và Lưu lão anh hùng là người đảm đương công việc cần phải đối mặt với đại dịch hung tợn, sau này sẽ có tặng thưởng khác của lão ni!

Để tranh thủ thời gian, chỉ thoáng một cái đã chọn đủ mười người. Trừ Hiểu Mai, Đỗ Vân, San San ra còn có Công Tôn Khải, Đỗ Đan, quái nhân áo đen, Lưu Trí, Lưu Tín, Nghiêm Hoà và Lã Băng.

Người thì đông, nhưng người còn "đồng thân" (chưa làm chuyện tình dục) lại hiếm ở đây. Lã Băng ít tuổi nhất, công phu tu vi còn kém nhưng để cho đủ số nên phải chọn ép. Công Tôn Khải cùng đám hiệp sĩ lớn bé được chọn đi vào trong gian phòng

trống trong nhà vì đã có trận pháp che phủ nên không sợ kẻ địch bên ngoài nhìn thấy. Đợi mọi người vào đủ, lão ni bảo:

- Quây thành vòng tròn khoảng một trượng, mặt ngoảnh vào trong, giữ yên nguyên khí, ngồi thiền hành công!

Mọi người làm đúng theo lời, ngồi thành vòng tròn thì có một vầng ánh sáng mặt trời từ trên nóc phòng toả xuống bao trùm che khuất cả mười người. Tân Cát bị ngăn cách bởi bức tường khí vô hình mắt nhìn thấy rõ rành rành mười người vào phòng thì vô cùng căm tức cho là lão ni bày yêu pháp. Lão quát mắng ầm ầm và định xông vào phá nhưng không sao vượt được Lôi Trì nửa bước. Chừng ăn xong bữa cơm, luồng sáng trắng lại loé sáng, mười người từ trong nhà đi ra thay thế cho Ấn Thiên Lam và Lưu Vĩnh Thái. Tiếng lão ni rành rẽ cất lên:

- Ấn thí chủ và Lưu lão anh hùng hiện nếp nhăn tối màu chớ nên xuất chiến! Xin để lão ni tạm thời bảo vệ! Đức Phật dạy: “giết kẻ ác tức làm điều lành”. Làm thế nào để trừ ma giữ đạo, bảo vệ lẽ trời? Các vị hiệp sĩ tự mình lo liệu hành xử, thứ cho lão ni khỏi phải nói lắm rườm lời. Một lát sau đây ánh sáng Phật ra dễ khó vào, mong hiểu chứ đừng ghi!

Phật quang, ánh sáng Phật? Điều này nói lên lão ni đã luyện Thiền đến độ cao sâu khó lường. Bảo vệ lẽ trời, giữ gìn thiên hoà. Có còn việc gì khác hơn để đề xuất với võ lâm ngoài việc nên ít tạo nên sát nghiệp? Công Tôn Khải càng nghĩ càng mười phần cảm động, cảnh giác càng thêm sâu sắc, bèn bảo:

- May mắn thần ni đã sẵn lòng tới đây, không phải chỉ là được Trời giúp đỡ, chặt đầu kẻ tội ác đầu sỏ còn thì nên niệm tình mà khoan thứ. Để khỏi phụ lòng kỳ vọng và nỗi khổ tâm của thần ni, theo ngu ý thì người ra đánh trận chớ nên quá lắm. Ý các vị tiền bối nghĩ sao?

Tuyết Sơn Tiêu (Khỉ tuyết) vốn nóng tính nên tranh hỏi trước:

- Chắc ngươi có dự định rồi chứ, là những ai sẽ xuất chiêu đây?

Côn Tôn Khải đáp ngay:

- Thần ni chọn mười người truyền tâm pháp tất có ý sâu xa. Trừ Băng đệ tuổi còn quá trẻ, chín người khác xuất chiến là tiện nhất!

- Làm thế sao được? Tuyết Sơn Tiêu cãi lại ngay.

Công Tôn Khải quá hiểu tâm ý ông già. Đâu phải ông sợ người xuất chiến quá ít mà chỉ sợ ra trận đánh nhau không có phần mình nên mới gầm lên như vậy. Chàng bèn nghiêm sắc mặt bảo:

- "Cửu cửu quy nguyên, sinh sinh bất đức" (chín chín về nguồn sinh mãi chẳng ngừng)! Đây là con số may nhất, có lợi nhất. Hai anh em họ còn nằm trong tay giặc, gia gia bói Dịch được quẻ thần ứng nghiệm "không được vô cớ kết oán" là hai. Bọn con cháu xuất chiến cốt bắt tên đầu sỏ tránh không mở cuộc hỗn chiến, giảm thiểu việc chém giết nhầm những người vô can. Còn nếu chẳng may không được như dự định của cháu thì gia gia cùng nhị lão và thần bà sẽ tuỳ tình hình ra tay giúp đỡ. Điều thứ ba nữa là khi cần xử sự ra sao chắc Thần ni sẽ cho chỉ thị! Kim Tinh Thạch dựa vào bọn tay sai đắc lực giả trang với ý định chủ yếu của chúng trong trận chiến này cốt nhằm trấn áp quần hùng buộc chúng ta thấy khó mà phải rút lui nhưng cũng là thời cơ chúng ta đánh giá sức mạnh của anh chị đang bị giữ làm con tin, gia gia còn sợ không có cơ hội ra tay nữa ư?

Lão tiền bối Thượng Quan Lan vẫn được gọi là Lan lão thấu hiểu cách bố trí như vậy là rất hay, tiến thoái đều dễ chủ động, cách ly khỏi quần hùng để giảm bớt thương vong vô ích nên tỏ vẻ tán thành đầu tiên.

Tuyết Sơn Tiêu vì cháu trai cháu gái vẫn đang bị cầm tù trong tay lũ ma đầu nên không thể không

suy tính thận trọng. Vả lại còn tùy theo diễn biến của tình hình biến chuyển vẫn có thể kịp thời tham chiến nên ông già không cố giữ ý kiến trước nữa.

Phích Lịch Thần Bà chỉ dặn dò cánh trẻ phải cẩn thận giữ gìn, không được xốc nổi liều lĩnh cầu thắng mà phải cầu giữ mình yên lành trước đã, sau mới dựa vào sơ hở của địch mà đánh địch. Lời lẽ của Thần bà thì tha thiết, ý tứ thì sâu xa đúng đắn khó có thể chối từ.

Công Tôn Khải xin Chân Lão hai viên "Ngự độc đan hoàn" cho anh em Lưu Trí, Lưu Tín uống ngay tức thì rồi mới dắt dẫn anh em đi ra khỏi phạm vi toả chiếu của Phật quang để ứng chiến.

Bên phía kia Tân Cát đang bực bội chực chờ đột nhiên cảm thấy có một luồng tiềm lực vô hình xô tới chỗ mình mà không sao chống nổi nên phải lùi lại mấy bước rồi mới đứng vững lại được. Công Tôn Khải dẫn đầu tám người nữa đã dàn hàng đứng trước mặt Tân Cát. Tân Cát cười gằn bảo:

- Mấy lão già chưa chết đâu cả mà đẩy lũ trẻ ranh các ngươi ra nộp mạng vậy?

- Giết gà cần gì dao mổ trâu! Công Tôn Khải cũng cười đáp. Chỉ mấy anh chị em chúng ta cũng thừa sức thu thập các ngươi! Giờ quần đấu hay từng người đấu đây?

- Ranh con miệng còn hoi sữa - Tân Cát nói - mà cũng học đời ngông cuồng. Muốn đánh kiểu gì do các ngươi tùy ý lựa chọn miễn sao khỏi để thiên hạ chê cười lão đây cậy lớn hiếp nhỏ, cậy mạnh hiếp yếu là được!

Công Tôn Khải đầy khôn ngoan mưu trí dùng kế khích tướng thấy Tân Cát đã mắc mưu bèn nói:

- Lão tuy cuồng ngạo nhưng cũng còn chút phong độ đó! Thiếu hiệp ta đây cũng chẳng cần tranh phần hơn. Giờ ta đánh ba trận hay năm trận thắng tùy lão chọn!

Công Tôn Khải tuy biết đứng trước mặt mình là kẻ địch mạnh, có khả năng không phải là Kim Tinh Thạch, tuy vậy đúng sai cũng khó biết nhưng lại không muốn nói toạc móng heo ra nên đành cứ gọi là "ông". Tân Cát nói ngay:

- Ngươi ra đề mục, lão phu quyết định, mỗi bên đều được làm chủ một phần khỏi phải sợ thiệt. Năm trận đánh quyết thắng, nhưng thắng thế nào đây? Mà bại thì sao đây?

Công Tôn Khải đáp:

- Đây đâu phải là chuyện chỉ so tài, kẻ đã bại chẳng chết thì cũng tàn phế! Hơn nữa lần này bọn các ông đã tới đây ngoài ý niệm và mưu mô thâm độc còn lòng tham nữa chứ! Ai chẳng biết ông có

một tấm “Nhật Phách bài”, Thường Sơn lão quái có một tấm “Nguyệt Phách bài”. Thiếu hiệp ta cùng em gái cũng có một cặp “Nhật Nguyệt song bài”. Giờ chúng ta đấu ba trận cứ thắng là thắng và lấy vật báu ra cá cược, ông có dám cược không?

Công Tôn Khải rất khôn ngoan, buông ra một lời thách đấu nhưng là “một lời hai ý”. Ý công khai là đem bảo bối ra đánh cuộc nhưng ý ngầm là báo động cho quần hùng biết lão ma cũng có một cặp “Nhật Nguyệt song bài” để giải toả ý niệm đối địch và sức chú ý đối với phía bên mình. Tân Cát hỏi:

- Bảo bối này lấy đâu ra hai cặp?

- Ông chẳng bày mưu sâu kế độc ám hại Ấn lão anh và Hoắc thiếu hiệp cốt chiếm đoạt kho báu nhà họ Ấn ở Tuyệt Duyên Cốc là gì! Rồi ông mang dân phu tới đào bới cả chục năm nay, chẳng lẽ chỉ đào chơi và chịu vất vả không công ư? Có thể nói chuyện này đâu được biết rộng rãi trong võ lâm! Theo chỗ thiếu hiệp ta biết thì bảo bối này có ba đôi, thiếu một đôi vẫn là chưa đủ, vẫn chưa được! Ông và Trịnh Thất có một đôi, huynh muội thiếu hiệp ta có một đôi, còn một đôi nữa chưa biết nằm trong tay ai. Có khi trong quần hùng cũng có người giải đáp được chuyện này! Nếu có ai biết và có nhã hứng, xin hoan nghênh mời tham dự cuộc đánh cược này cùng hai phe chúng tôi luôn thể:

Công Tôn Khải đưa mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói tiếp:

- Có vị đồng đạo nào có hứng tham gia chăng?

Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau không sao nén nổi hoài nghi, ngờ vực, phỏng đoán rồi đâm dọa dẫm, ngần ngại... xao động hẳn lên trong chính đội ngũ của mình cứ như đàn kiến vỡ tổ.

Đó là tình thực. Vì ngoài miếng "Nguyệt Phách bài" trong tay San San ra còn tấm "Nhật Phách bài" cho đến giờ vẫn chưa biết lọt vào tay ai? Giờ Công Tôn Khải nói như thế này quả là một đòn đánh mạnh vào quần hùng. Tác động thấp nhất cũng là hoài nghi lẫn nhau và từ giờ phút này trở đi, muốn quần hùng tập hợp lại thành một khối sức mạnh thống nhất đâu phải là chuyện dễ dàng như lúc đầu!

Như vậy quần hùng giờ không dễ trở thành một sức mạnh uy hiếp phe Công Tôn Khải vì ngay trong quần hùng đã có không ít người quay sang tìm cách đối phó với Kim Tinh Thạch cùng phe cánh mặc dù trong quần hùng cũng không phải là không có những người nghi ngờ lời Công Tôn Khải và coi đó là kế ly gián của chàng. Có điều biết thì biết vậy, nghĩ gì thì cứ nghĩ, ai mà dám ra mặt đương đầu? Ai dám đứng lên vạch mặt chỉ trán, bảo đâu là giả

đâu là thật? Vì ai ra mặt trước tiên sẽ bị nghi ngờ trước tiên, bỗng dưng mua thù chuốc oán hoặc với bên này hoặc với bên kia và sẽ trở thành kẻ "bất trí" vậy!

Ánh mắt Tân Cát đang nhìn ngắm hàng ngũ quần hùng bỗng thu trở lại nhìn Công Tôn Khải, cười gian giảo bảo:

- Tiểu tử! Đừng có nói lạc đề nữa đi! Giờ hãy nói chuyện giữa chúng ta trước đã. Lão phu đánh cược, nhưng ai ra đánh trước đây?

Công Tôn Khải đáp ngay:

- Bằng vào mỗi câu nói vu vơ của ông mà thách cược ư? Muốn cược trước hết lấy vật cá cược ra để kiểm nghiệm qua đã chứ! Nếu không thì thôi!

- Vật của lão phu không mang theo mình! Tân Cát nói:

- Ông đã không thể cá cược được thì cứ nói thật cho rồi! Còn Trịnh Thất thế nào, hay lão cũng không dám đánh cuộc nốt?

Nghe câu nói "móc họng", Thường Sơn Lão quái Trịnh Thất tức quá thét lên một tiếng lớn, đẩy đám quần hùng ra mà bay vọt vào trong trường đấu. Lão gầm lên:

- Lão phu không chỉ cá cược vật báu với ngươi mà còn cuộc bằng cả tính mạng nữa!

Trịnh Thất móc tấm "Nguyệt Phách bài" ra, khoa khoa lên trước mặt quần hùng rồi lại nói:

- Đó, nhìn rõ rồi chứ? Đây là một tấm. Thực tình có ba đôi bài thật hay không lão phu không biết! Mà bài thực giả ra sao lão phu cũng không dám bảo đảm! Sao nào?

Trịnh Thất cũng tỏ ra bất lực, chẳng vớt vát được gì. Luận về vai vế, tuổi tác, lão còn cao hơn Công Tôn Khải nhiều, thế mà hôm nay trước mặt đông đủ quần hùng, lão bị Công Tôn Khải chỉ mặt gọi tên khiến lão bị coi như một tên bộ hạ cùng hung cực ác thuộc bè lũ Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch. Thật chẳng còn ra thể thống gì nữa! Lão thầm hối hận là lần xuống núi này nếu không khéo xử sự sẽ bị rơi vào thảm cảnh thân bại danh liệt. Càng nghĩ càng thấy điên cả đầu!

Công Tôn Khải cũng lấy "Nhật hồn bài" của mình ra khua một vòng trước mặt mọi người rồi bảo:

- Một bài cược một bài. Ông không dám cuộc thì thôi!

"Ông" là từ gọi để chỉ Tân Cát. Qua sự việc này càng làm tăng độ chắc chắn về nhận định kẻ đứng đây không phải là lão đại ma đầu họ Kim.

Tân Cát nói:

- Lão phu có gì mà dám với không dám! Có điều hôm nay lão phu không mang bài ngọc theo người! Chúng ta có thể thay đổi cách đánh cuộc. Chẳng phải ngươi bảo là vốn có ba đôi bài ngọc, đã có hai đôi rồi còn một đôi chưa thấy phải không? Giờ ta lấy đôi bài ngọc chưa thấy tăm hơi kia ra mà đánh cuộc. Ai tìm ra trước sẽ thắng và được cả đôi bài ngọc kia. Ngươi thấy thế được không? Đã công bằng chưa?

Nghe vậy Công Tôn Khải thầm giật nẩy mình: "Chẳng lẽ trong tay lão giờ đang sở hữu không phải chỉ có một đôi bài ngọc?".

Tân Cát lại nói:

- Tuy vậy lão phu lấy tư cách ra đảm bảo là chỉ có một đôi thôi...

Công Tôn Khải hỏi gặng một câu chắc như đinh đóng cột:

- Ông lấy chiêu bài của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch ra để đảm bảo chứ?

- Đương nhiên! Tân Cát đáp ngay không chút ngần ngừ.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Tân Cát đã thấy hối hận ngay. Chỉ hai từ này đã đủ chứng minh một điều lâu nay còn nghi vấn chưa được giải đáp rõ ràng: Kim Tinh Thạch vẫn còn sống trên đời! Điều

này tạo nên ảnh hưởng vô cùng bất lợi đối với tâm lý quần hùng, ngay sau đó là sự cảnh giác đối với mọi người. Cơn giận trong lòng trào dâng sôi sục, Tân Cát cười nhạt bảo:

- Tiểu tử, ngươi thật giỏi dùng kế đánh vào lòng người, nếu không mau phái người vào đấu trường lão phu sẽ ra tay trước đây!

Lời lẽ đầy vẻ hăm dọa, sát khí đe giết người rõ ràng là nặng nề. Bổng Quái nhân áo đen không đợi điều động đã vào ngay đấu trường, nói rất hùng hồn:

- Các vị bằng hữu giang hồ trong võ lâm đã bao giờ nghe thấy nhắc tới người nào họ Hắc chưa? Tại hạ họ Hắc đây nhưng không phải họ cũ của tổ tiên để lại mà là do bạn bè giang hồ giao hảo tặng cho...

Tân Cát cắt ngang lời người áo đen:

- Ngươi muốn họ gì thì họ ấy, có chi cần thiết! Mau xưng tên đi!...

Người áo đen cũng lại cắt ngang lời Tân Cát:

- Ta muốn gọi tên thách chiến, nên họ gì tên gì quan hệ nặng nề lắm chứ!

Lão đừng có vội vàng, cuối cùng rồi cũng sẽ tới lượt lão! Có muốn chạy, lão cũng chạy không thoát đâu!

Tân Cát giận dữ thét lên:

- Tốn Nhi mau ra thu thập gã đi!

Kim Tốn bay vọt vào đấu trường, vung thiết thủ quát lớn:

- Xưng tên mà đợi chết, mau đi!

Quái nhân áo đen nói:

- Về! Ta thách đấu với Phạm Phụng Dương cơ! Bẩy năm trước gã lừa đẩy ta xuống địa huyệt không đáy, trong khi ta không phòng bị gã đã điểm trộm vào tử huyệt ta.

- Toàn một lũ nói càn! Kim Tốn cãi lại. Đã điểm vào tử huyệt mà đến giờ còn sống?

Quái nhân áo đen hôm nay trừ việc cởi bỏ áo bào đen dài bên ngoài ra, tất cả áo quần vẫn y như ngày xưa. Cùng lúc quái nhân hất rẽ mớ tóc dài bù xù bộc lộ bộ mặt cũ vốn có rồi nghiến răng trèo trẹo, căm hận rít lên:

- Ta là Hoắc Khí Ác! Còn Ấn Thiên Lam vốn là hôn thê của ta ngày trước. Các ngươi cố tình chiếm đoạt kho báu trong thung lũng Tuyệt Duyên Cốc của nhà họ Ấn nên mới sai khiến tên mặt người dạ thú Phạm...

Kim Tốn quát to cắt ngang lời quái nhân áo đen:

- Mau giở binh khí ra, trông đòn ta đây!

Kim Tốn vung thiết thủ đập thẳng xuống đầu quái nhân áo đen. Vốn Kim Tấn cố ý ra đòn ngay để buộc người áo đen phải đỡ đòn không kể tội ác của bọn chúng nữa. Nào ngờ Hoắc Khí Ác nhắm cả hai mắt lại, không đánh cũng không đỡ. Trước tình thế đó Kim Tốn đành thu chiêu về không đánh rồi bảo

- Thiếu gia không thèm đánh đồ chó chờ chết! Mau giở binh khí ra!

Hoắc Khí Ác trợn mắt bảo:

- Lão gọi ngươi là Tốn Nhi, đương nhiên ngươi phải là Kim! Có điều có một đứa con không có lòng dạ ác độc của lang sói như ngươi, e lão sẽ phải ôm hận suốt đời thôi! Nói để ngươi hay, ngươi và hai đứa em trai đâu phải cùng mẹ sinh ra? Mẹ ngươi vẫn còn sống khoẻ mạnh ở dương gian sao lại phải bỏ rơi ngươi mà đi? Tốt nhất, trước hết ngươi hãy về tìm hiểu cho rõ ràng đã! Hôm nay ta không đánh với ngươi đâu, về đi!

Kim Tốn vốn do bà Chân Nương sinh ra. Kim Tinh Thạch không muốn đem các chuyện dĩ vãng nói cho Kim Tốn biết vì vậy lớn đến giờ Kim Tốn vẫn không biết chút nào về đoạn ẩn tình đó. Giờ nghe nói như vậy, bất giác Kim Tốn quay lại nhìn Tân Cát. Tân Cát nói:

- Ngươi thật là kẻ vô dụng! Tại sao lại để những lời lẽ yêu ma đó của gã làm cho kích động!

Thập nhị Thần Sát đứng bên cạnh Tân Cát do Vĩ Uy làm thủ lĩnh thấy Kim Tốn tỏ vẻ dao động trong lòng, sợ giao đấu sẽ bất lợi nên vội xông tới trước bảo:

- Đối với tên quê mùa cỏ rác này hà tất phải để thiếu chủ ra tay, cứ để thuộc hạ thu thập hắn cho!

Không chờ Kim Tốn tỏ vẻ đồng ý hay không, binh khí trong tay Vĩ Uy đã vung ra. Gã cũng dùng tay sắt "thiết thủ". Chiêu thức trầm, thực mà mạnh mẽ, vô cùng độc địa. Nếu Hoắc Khí Ác không đánh trả nhất định sẽ bỏ mạng dưới ngọn binh khí độc ác kia.

Đúng lúc ấy ánh hào quang loé lên kèm theo tiếng sấm rền ù tai, Vĩ Uy bị chấn dội lùi lại ba bước, binh khí suýt tuột khỏi tay. Vĩ Uy định thần chú mục nhìn lại thì bất giác kinh sợ rùng mình: Bội kiếm của Hoắc Khí Ác chưa tuốt ra khỏi vỏ mà ở trên tay chàng cũng là một cặp thiết thủ. Hoắc Khí Ác nói:

- Ngươi chưa xứng để bản hiệp phải dùng đến kiếm! Ta sẽ dùng chính binh khí của các ngươi tạo ra để lấy cái mạng chó của các ngươi!

Cặp thiết thủ này là một đôi trong năm đôi bọn Dư Bình áo vàng bịt mặt chết bỏ lại. Hoắc Khí Ác

nhặt một đôi, vung vung thử thấy nặng hơn phán quan bút mà lại rất vừa tay, bèn lấy dùng để đánh địch luôn. Hổ khẩu tay Vĩ Uy tuy chưa bị rách toạc nhưng ngón tay, cổ tay và cánh tay bị chấn dội mạnh đến nỗi tê dại và ngâm ngẩm đau nhức.

Vĩ Uy hít một hơi dài, khí lực đã khôi phục trở lại quá nửa. Gã thầm nghĩ Hoắc Khí Ác lần đầu sử dụng thiết thủ chắc chưa quen và không thể thành thục khéo léo được nên gã đã ra tay tấn công luôn. Chiêu thức sử dụng của thiết thủ cũng như phán quan bút. Hoắc Khí Ác tuy chưa hiểu biết hết chỗ diệu dụng của thiết thủ nhưng trong ba bốn tháng ẩn mình, chàng đã bỏ nhiều công sức nghiên cứu kỹ cách sử dụng các chiêu thức của phán quan bút đến chỗ tinh thạo, chỉ vung lên là gió đã nổi vù vù không một chút nào ngỡ ngàng vướng vất.

Vĩ Uy đứng đầu "Thập nhị Thần Sát", võ công không phải là loại thường thường bậc trung nhưng vừa mới ra một chiêu đã gặp trắc trở. Hơn nữa nếu đo sức mạnh của cánh tay thì tay Hoắc Khí Ác nhanh hơn, mạnh hơn tay Vĩ Uy vì vậy Vĩ Uy không dám tranh sức đánh mạnh đỡ mạnh nữa, mà gã toàn sử các chiêu thức điểm, dính, móc, gác... nhằm lấy khéo léo để giành thắng.

Loại binh khí "thiết thủ" này chế tạo ra cốt để đối phó với cặp song kiếm chém vàng chặt sắt của anh

em Công Tôn Khải và Hiểu Mai. Trừ các chiêu thức tiểu xảo ra, điểm quan trọng nhất của thiết thủ ở chỗ che chắn mạnh, đỡ gác chặt chẽ, đánh mãnh liệt, tấn công hung bạo. Hôm nay phe họ Kim lần đầu đưa ra ứng dụng ở đấu trường, ai ngờ lại gặp một viên mãnh tướng mà vũ khí đối kháng lại chính là thứ binh khí họ đã tịnh tâm, kỳ công chế tạo để chờ đợi những lúc này. Dùng để đỡ lại gặp mâu, dùng để đâm lại gặp thuẫn, tự mình phá mình, mất đến một nửa số chiêu thức nên Vĩ Uy cũng e dè, không dám khinh thường tùy tiện thì triển thiết thủ như khi đấu với những binh khí khác, với những người khác.

Đánh kiểu này uy lực oai mãnh của thiết thủ đã bị yếu đi đến quá nửa. Hoắc Khí Ác sử dụng thứ binh khí chưa tập qua ngày nào, chưa dùng đến lần nào. Gọi là "vừa tay" là chỉ sự "vừa tay" về cân lạng, về độ dài ngắn mà thôi. Trừ cách sử dụng như dùng phán quan bút ra những chiêu số thực dụng, tiểu xảo, bài bản của loại thiết thủ này, Hoắc Khí Ác không biết đòn nên không bị gò bó theo bài bản mà cứ tự do thoải mái phát huy được chỗ diệu dụng và uy lực của thiết thủ tùy theo tâm ý của mình.

Vĩ Uy với Hoắc Khí Ác, hai người thân thể cao thấp không chênh lệch mấy. Hoắc Khí Ác thì thô

hào uy mãnh, Vĩ Uy thì khoẻ mạnh dẻo dai, người qua kẻ lại, chớp mắt đã trao đổi hơn hai mươi chiêu, rồng bay hổ nhẩy. Cả hai bên đều ra sức phát huy hết sở trường để giành lấy tiên cơ, làm kình phong rít vù vù, đất đá tung bay mờ mịt.

Lần thử tài này là cuộc tranh đua giữa sống chết, thắng bại, nên cả hai bên đều phải phát huy hết tài năng, sở trường, nhuệ khí... Không bên nào chịu thua và thế không thể bại được nên cả Hoắc Khí Ác với Vĩ Uy đều gắng sức làm cho cuộc đấu càng thêm ác liệt, hung hiểm.

Xét đại thể, dù là chiêu thức hay thân pháp, Vĩ Uy có vẻ linh hoạt, khéo léo và nhanh nhẹn hơn nên tựa hồ có vẻ chiếm được thượng phong. Ngược lại Hoắc Khí Ác có vẻ trầm thực, vững vàng, ổn định lấy công lực hùng hậu làm điểm mạnh trong chiến đấu, thoáng xem có vẻ vụng về kém cỏi, kỳ thực đâu có phải chàng đang rơi vào thế hạ phong!

Lại qua hai mươi chiêu nữa. Cặp thiết thủ trong tay Hoắc Khí Ác dùng đã tương đối quen tay, thành thạo, uy lực càng lúc càng tăng. Người thì trầm thực, ổn định, bền bỉ, bề ngoài trông Hoắc Khí Ác có vẻ vụng về nhưng ngẫm đến cùng cũng có chỗ hay, tóm lại gói tròn trong một chữ "chuyên". Chàng ra đánh trận đầu, dự định thách đấu với Phạm Phụng

Dương, là dự định mà cũng là nguyện vọng. Hoắc Khí Ác hiểu rất thấu đáo tính chất trọng yếu của trận đánh đầu và cũng rất coi trọng vai trò khi nhận nhiệm vụ này. Vì vậy trong lòng chàng chỉ chăm chăm có một ý niệm là làm sao có thể hạ đối thủ giành thắng, làm nhụt bớt nhuệ khí của phe địch đồng thời gây dựng tên tuổi, uy thế của mình trong võ lâm lại bắt đầu từ trận đánh này. Hoắc Khí Ác hiểu rất rõ từ nay trở đi chàng làm điều này không phải cho cá nhân mình mà là cho tất cả. Sau khi tiếp chiêu của Vĩ Uy, chàng phát chiêu phá thức cực kỳ cẩn trọng, đánh đỡ vững vàng với tâm niệm trước tiên phải lập cho được thế "đánh không thể nào thua" đã. Tuy vậy chính vì quá cẩn trọng, lại sử dụng lần đầu tiên một thứ vũ khí chưa hề quen dùng mà lại sử dụng như phán quan bút là thứ binh khí nhẹ đã thấu hiểu cách đánh rất sâu sắc nên Hoắc Khí Ác thoạt đầu không khỏi thấy vướng víu, gò gẫm, cứ như bị trói chân buộc tay vậy. Nhưng trong khi phá giải các chiêu số của Vĩ Uy dần dần Hoắc Khí Ác "ngộ" ra một điều quan trọng thiết thủ không thể dùng y như phán quan bút chỉ biết chọc, điểm, đánh mà còn thi triển rất có uy lực các đòn bổ, giật, móc, kều, ngoặc, hất... như nhiều loại vũ khí khác.

"Liệu có sử dụng thiết thủ như kiếm được không?" Hoắc Khí Ác nghĩ thầm. Suốt bẩy năm trời

ròng rã chàng đã dùi mài khổ luyện đến thành thạo triệt để về kiếm pháp. Do đó vừa đánh Hoắc Khí Ác vừa ngẫm nghĩ đến "Phi Long kiếm pháp", nghĩ xem có thể ứng dụng chiêu số nào của kiếm pháp vào cách dùng thiết thủ hay không? Không được! Hình thức vũ khí khác nhau, trọng lượng nặng nhẹ khác nhau, không thể nào dùng thiết thủ như dùng kiếm mà tiến hơn nữa dùng thiết thủ có thể khắc chế được sự thi triển của kiếm thuật. Suy nghĩ đến đó, Hoắc Khí Ác đã hiểu ra chỗ dụng tâm của Kim Tinh Thạch khi bỏ công sức ra chế tạo thứ binh khí "thiết thủ" này. Chàng còn hiểu rõ thêm về công dụng và đặc tính của cây thiết thủ, từ đó chàng suy nghĩ thêm về cách sử dụng thiết thủ nên ra sao để có lợi nhất khi giao đấu.

Trao đi đổi lại đã tới trăm chiêu, trận kịch chiến đã tới cao trào... Xong, Hoắc Khí Ác phát chiêu thức từ ban đầu chậm chạp, đờ đẫn, hớ hênh, dần dần trở nên linh hoạt, khéo léo, kín đáo, sinh động. Chàng có thân hình khôi vĩ, mạnh mẽ, hai tay nắm chắc cặp thiết thủ ra chiêu bao la, mãnh liệt, trong vòng ba trượng vuông chỗ nào cũng bị uy lực mãnh liệt của cây thiết thủ bao trùm khắp. Vĩ Uy dần dần bị uy hiếp mạnh. Gã triển khai thân pháp càng lúc càng mau lẹ mà cũng không sao mò ra được đấu pháp của Hoắc Khí Ác. Các chiêu thức quen thuộc,

tiểu xảo của gã không sao ứng dụng hiệu quả như xưa nay vẫn vậy, mà giờ đây mỗi khi phải biến chiêu chính gã cũng tự thấy mình đang dần dà để lộ ra nhiều sơ hở.

Bỗng nhiên từ trong đấu trường vang lên một tiếng động chát chúa, dữ dội. Cả hai bên đang đối địch lẫn quần hùng đều cảm thấy bị chấn động ghê gớm...

*

* *

Hoắc Khí Ác thi triển chiêu thức tấn công không còn bị gò bó, câu nệ, lệ thuộc vào số chiêu thức sử dụng của phán quan bút nữa. Chàng chập cả đôi thiết thủ lại dùng như chùy, như giản. Không cần để ý đến chiêu số của đối phương, mà cũng chẳng cần coi trọng thứ binh khí gì kẻ địch đang dùng, trong tay chàng đang có quả chùy nặng, chỉ cần nhằm đúng bóng hình của địch là vung chùy nện tới. Dầu sao đi nữa đây cũng là cuộc quyết đấu mà cả hai bên phải đi tới chỗ thắng bại, sống chết mới có thể ngừng tay. Chỉ hơi sơ sểnh một chút là đủ toạc da, rách thịt, xương gẫy, máu phun... còn nếu đòn đánh ra thực hơn, trúng hơn, chắc hơn là có thể thấy sống chết bày ra ngay.

Trong giao đấu đã bỏ được sự kiêng dè thì uy lực càng tăng gấp bội. Xét hình thế, Vĩ Uy đã chuyển từ thế chủ động chiến sang khổ lực chiến. Gã cứ phải ở vòng ngoài chạy lòng vòng xung quanh còn Hoắc Khí Ác chỉ việc đứng một chỗ hơi xoay mình là đã có thể tấn công, phòng thủ... đối phó dễ dàng. Như vậy so với Hoắc Khí Ác, Vĩ Uy phải bỏ công sức hoạt động nhiều hơn. Sau khi hiểu ra thế bất lợi của mình, Vĩ Uy đã hạ quyết tâm phải dùng cách đánh "xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị" (ra lúc bất ngờ, đánh chỗ không phòng bị) mới mong dần dần xoay chuyển lại tình hình bên mình đang suy sụp, nguy ngập, để khắc chế kẻ địch rồi tiến tới thành công.

Trước khi bị Phạm Phụng Dương ám hại, Hoắc Khí Ác còn trẻ, thời gian lăn lội trên chốn giang hồ chưa nhiều. Sau khi bị ám hại, chàng lại phải ẩn nấp trốn lánh dưới lốt thần quỷ nên sự khéo léo tinh tế trong kỹ xảo vẫn còn thiếu.

Vĩ Uy thì lăn lộn đi theo Kim Tinh Thạch hết xuôi Nam lại ngược Bắc làm vô vàn điều tàn ác, nhờ đó những điều tai nghe mắt thấy, những chuyện thể nghiệm qua thực tế của bản thân gã nhiều gấp mấy so với Hoắc Khí Ác. Giờ đây lòng ác nẩy sinh từ đấu pháp thầm định, Vĩ Uy thay đổi cách đánh, chực chờ cơ hội... Thân hình gã thấp thoáng, linh động, nhìn

tưởng là nhằm tấn công bên trái nhưng kỳ thực gã lại đột ngột phát chiêu đánh vỗ mặt.

Cây thiết thủ bên phải của Hoắc Khí Ác đã bị Vĩ Uy dụ đánh ra ngoài xa, kình lực đang đà đưa ra xa nhất thời không thể thu về kịp để thay chiêu đổi thức. Bị lừa đánh vỗ mặt, tình hình cấp bách nguy ngập, đột nhiên "cùng tắc biến biến tắc thông" (thế cùng phải biến, đã biến tất sẽ thông) cây thiết thủ bên trái mau lẹ hất lên đỡ đòn. "Choeng!" một tiếng kim loại va đập vang lên, đòn đón đỡ ở chính diện, lực đón đỡ cũng rất mạnh...

Cây thiết thủ của Vĩ Uy cùng với tiếng "choeng" bị hất tuột khỏi tay bay vọt ra xa tuốt luốt. Hoắc Khí Ác mừng như lòng mở hội. Không ai ngờ Vĩ Uy mất thiết thủ đã không lùi lại tiến ập vào, nắm chắc giây phút tâm lý mừng, vui, tinh thần lơi lỏng của Hoắc Khí Ác mà dồn sức vỗ mạnh chưởng trái đầy uy lực vào ngực chàng. Vĩ Uy định xong mưu kế rồi mới hành động và mẹo lừa Hoắc Khí Ác đã thành công. Cây thiết thủ của Vĩ Uy trong giây lát bị va chạm đã tự động rời tay gã bay vọt ra xa nên tiếng "choeng" vang dậy đó chẳng ảnh hưởng đến gã mảy may. Ngược lại chưởng này đã dồn hết công phu "Bích âm thôi hồn chưởng" độc địa đánh ra, chắc mẩm Hoắc Khí Ác tất sẽ phải chết ngay đương

trường.

Hoắc Khí Ác bị trúng chưởng vào ngực trái, máu vọt ra như tên bắn phun đầy đầu đầy mặt Vĩ Uy và tấm thân cao lớn tráng kiện của Hoắc Khí Ác cũng phải lùi lại sau luôn ba bước dài. Kỳ tích đã xuất hiện ngay đúng lúc đó, bị trúng chưởng nặng như vậy mà Hoắc Khí Ác không ngã và không hiểu có sức mạnh thần kỳ nào hỗ trợ nên vừa lùi xong chàng đã tiến xốc lại rất nhanh và hai cây thiết thủ cầm trên tay liên tiếp đánh ra không hề loạng choạng mà rất vững vàng chuẩn xác...

Có nằm mơ Vĩ Uy cũng không ngờ có tình huống như vậy xảy ra! Hoắc Khí Ác đã trúng Bích âm Thôi hồn chưởng mà không chết, không giục ngã mà vẫn xuất chiêu tấn công. Hơn nữa chàng xuất được chiêu phản kích mau lẹ ngoài ý muốn, đúng lúc Vĩ Uy còn đang mải vuốt máu chảy đầy đầu đầy mặt, ngập tràn cả hốc mắt. Thật là đã đen đủi lại thêm không may hết cỡ, tay nhoe máu càng chùi ánh mắt càng thêm nhoè nhoẹt mờ mịt...

Cảnh giác phòng nguy, Vĩ Uy lùi lại thật mau. Mặc dầu phản ứng của gã đã nhanh, kịp thời ôm đầu tránh đòn, cây thiết thủ trong tay phải Hoắc Khí Ác bổ xuống đánh hụt vào khoảng không nhưng cây thiết thủ trái của chàng đã đâm trúng vào ngực

gã. Tiếng rú thê thảm từ miệng Vĩ Uy hét lên chưa dứt xác gã đã đổ ngửa ra sau. Hoắc Khí Ác dừng bước thu chiêu nhưng đòn giật về quá mạnh, ngón vô danh và ngón út cong cong của cây thiết thủ đã lôi cả đám tim phổi Vĩ Uy ra khỏi lồng ngực thành một đống. Diễn biến trận đánh phát sinh quá mau lẹ mà cũng quá khác thường. Mau đến độ Tân Cát đứng cách Vĩ Uy có vài trượng vẫn không kịp ra tay cứu viện. Cuối cùng Thập nhị Thần Sát mất người cầm đầu đã ào cả lên như ong vỡ tổ. Công Tôn Khải nghiêm giọng quát lớn:

- Thế nào vậy, định đánh ẩu chăng?

Hiểu Mai, San San, anh em Đỗ Đan... cả bầy tiểu hiệp vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ nhưng nhờ lời nhắc nhở của Công Tôn Khải nên vẫn đứng yên không động, giữ vững thế trận. Tân Cát nham hiểm bảo:

- Trận này thế nào nào?

Lão là đại ma đầu già đời cực kỳ gian ngoan, không đáp mà lại hỏi ngược, vừa khỏi mất mặt vừa để kéo dài thời gian, đúng là loại "bụng dạ Tư Mã Chiêu, chẳng cần vạch vòi nhưng ai cũng hiểu". Vừa hỏi vừa đáp dù hoãn binh chi kế thì thời gian cũng quá ngắn ngủi nhưng với võ công của Thần Sát, ba trượng cách xa chỉ cần bằng ấy thời gian bọn chúng

đã đủ ập tới nơi. Mười một loại vũ khí khác nhau, kình phong ào ạt từ mọi phương mọi hướng chụp xuống, nhanh như gió táp mưa sa ập lên trên mình Hoắc Khí Ác. Dụng ý của quần ma đã lộ rõ hận là làm sao cho Hoắc Khí Ác bị "loạn đao phân thây" báo thù cho Vĩ Uy. Tân Cát vờ vịt hỏi đáp, cố ý chùng chình kéo dài thờ gian, chẳng phải chính lão đã tán thành chủ trương này là gì!

Lại một điều không ai ngờ tới là trước cả bầy kẻ địch hung tợn như vậy tấn công, Hoắc Khí Ác bỗng thét lên như hổ rống, tóc xoã bay tung, tay vung rộng hai cây thiết thủ đỡ phải gạt trái, bổ trước quật sau, hung mãnh như có thần linh phò trợ.

Những tia lửa lạnh tóc ra như sao sa kèm theo những tiếng "Chát chát, choeng choeng" chói tai không ngừng vang lên. Trong "thập nhất Thần Sát" đã có một gã bị đập vỡ đầu, một gã bị đánh văng ra xa hơn trượng. Mười một thứ binh khí không giống nhau đánh tới thì ba bị hất bay vút ra xa, hai bị gẫy gục.

Thấy tình thế ngược lại với dự định, Tân Cát nghiêm giọng quát:

- Quay về!

Chỉ còn lại Cửu Sát đang bở vía, nghe lệnh vậy vội ào ào rút trở về. Còn Hoắc Khí Ác đứng sững

giữa chiến trường cũng "ọc, ọc!" hai tiếng rồi phun ra hai ngụm máu lớn, trong máu có gì lổn nhổn như hòn như cục, không biết đã bị thương ra sao!

Công Tôn Khải lúc này mới ra lệnh bảo:

- Anh em họ Lưu mau đỡ Hoắc huynh trở lại!

Lưu Trí, Lưu Trí ứng tiếng vâng lệnh, song song vọt tới. Hoắc Khí Ác vẫn hùng dũng cất tiếng bảo:

- Không cần đâu! Ta bị trúng Bích âm Thôi hồn ma chưởng của tên thất phu Vĩ Uy giờ toàn thân là độc, không đụng vào được đâu!

Hoắc Khí Ác nói xong lảo đảo tự mình quay về bản trận, uống một viên đan hoàn rồi ngồi xụp xuống đất tự hành công chữa trị thương tích.

Quần hùng trông thấy tận mắt trận ác đấu trời long đất lở vừa xong thì tận đáy lòng không khỏi rùng mình kinh sợ. Quần hùng đều phân vân không hiểu, tại sao độc chưởng của Vĩ Uy đánh ra rất trúng rất mạnh, nhưng Hoắc Khí Ác trúng chưởng độc bị thương không chết, không ngã mà lại càng hung mãnh hơn? Biết nhiều hiểu rộng như Tân Cát mà lòng cũng đầy thắc mắc kinh nghi, đành ngầm ra hiệu cho thủ hạ ra lấy ba cái thây chết trở về. Tuy vậy Tân Cát vờ lạnh lùng "hừ" nhạt một tiếng rồi bảo:

- Hoắc Khí Ác đã trúng độc chưởng từ trước, nếu

chẳng phải được thủ hạ của Vĩ Uy nương tay thì đâu còn giữ được an toàn tính mệnh!

Công Tôn Khải cũng cười nhạt nói:

- Tốt nhất là ông nên mở to mắt ra nhìn cho kỹ rồi hãy nói!

- Mắt lão phu có mù đâu! Tân Cát nói.

- Không mù thì hay lắm! Công Tôn Khải đối đáp chan chát. Ông nhìn lại cho rõ đi!

Vầng trăng sáng lúc này đã lên cao rọi những tia sáng bạc lạnh lẽo xuống cảnh vật. Hoắc Khí Ác giờ đã biến thành một người có màu lục, bao nhiêu chất kịch độc trong người đã bị chàng vận khí hành công bức đẩy ra ngoài nhờ tam muội chân hoả hoá luyện thành một làn khói xanh dầy đặc bị gió xua tan dần. Công Tôn Khải nhân dịp cất tiếng nói như nhắc nhở:

- Bích âm Thôi hồn công là tuyệt kỹ độc môn của họ Kim ở Thiên Nam, đụng vào là chết, thật vô cùng độc địa. Hoắc huynh nhờ trời sinh tù chất đặc biệt, lại được dị nhân chỉ bảo chẳng những bách độc. không xâm hại được mà còn biết đẩy kinh dời huyệt, chính vì thế mà năm xưa chàng bị Phạm Phụng Dương ám toán trong Thần Binh Động nên vẫn không chết. Cũng vì vậy hôm nay tuy bị trúng độc

chưởng nhưng vẫn không hề hấn gì. Các vị đồng đạo võ lâm không có kỳ năng này nên cố tránh, chớ để chạm phải thì khó mà giữ toàn tính mạng. Hiện giờ Hoắc huynh đang dùng chân nguyên bản thân hoá luyện chất kịch độc nhưng sợ độc dư chưa hết hoá khói bay ra, xin có lời khuyên các bạn bằng hữu võ lâm đứng ở cuối gió xin tránh hộ cho, sợ hít nhầm phải chất độc! Có tránh voi cũng chẳng xấu mặt nào, xin giữ để an toàn là tốt nhất!

Vừa nghe xong quần hùng đứng ở cuối gió phía bên trái đã ào ào né tránh, phút chốc hàng ngũ rối loạn. Tân Cát vốn là lão hồ ly giảo hoạt bày kế ra không đánh mà tự phá. Đúng lúc ấy một lão già gầy gò nhảy vọt vào giữa đấu trường nhanh như chớp giật, cao giọng quát lớn:

- Giả nhân giả nghĩa có mà lừa được lũ hồ đồ, ai mà tin ngươi! Lão phu đây khiêu chiến với kẻ tội ác đầu sỏ. Gian phu dâm phụ đâu, mau ra đây nộp mạng!

Hiểu Mai giận dữ quát lên:

- Làm người phải có tên có họ! Lão thất phu khai họ tên xuất xứ ra đi! Ai là gian phu dâm phụ lão chỉ ra ta xem nào!

Lão già gầy guộc đáp:

- Lãp phu là Khang Ninh, thuộc hạ của họ Kim ở Thiên Nam! Gian phu là Nguyệt Phách Truy hồn, dâm phụ là Ấn Thiên Lam. Liệu còn lời gì nói nữa không?

Hiểu Mai từ từ bước tới, còn cách hang Ninh độ một trượng thì ngừng bước rồi bảo:

- Ấn đại tỷ nhà ta bị đánh trộm mấy phen, đến nay thương thế vẫn chưa lành. Ta là Nguyệt Phách Truy hồn...

- Câm miệng! Khang Ninh thét lên cắt lời Hiểu Mai rồi bảo: Nguyệt Phách Truy Hồn chỉ là kẻ thân thể không toàn vẹn như ngươi mạo xưng mà thôi, về đi!

Nguyên khi nãy Hiểu Mai đã rũ mái tóc xoã ra, bất kể chính tà đều trông thấy tận mắt rõ ràng nhưng lão già Khang Ninh này lại cố ý nói móc máy bằng lời lẽ vô cùng độc địa để làm nhục. Bị bêu xấu, ngượng quá hoá giận Hiểu Mai cười nhạt nói:

- Lão thất phu! Nguyệt Phách Truy hồn mạo danh là nam hay là nữ thứ lão mà biết ư? Lão chỉ là hạng tay sai rùa đen đến để bán mạng, nếu chết thì oan uổng cái mạng già biết bao! Nhận tội rồi thì cút đi! Chưa đến lượt lão đâu!

Khang Ninh cười lớn bảo:

- Nếu ngươi thật tình muốn chết thay cho Nguyệt Phách Truy hồn thì lão phu sẽ dùng ngươi để khai đao vậy!

Miệng nói là "khai đao" nhưng lão già gầy guộc lại dùng thứ binh khí đặc chế là thiết thủ. Mở đầu lão đã ra chiêu "Thái sơn áp đỉnh", vung thiết thủ một vòng giáng từ trên cao xuống. Hiểu Mai rất hiểu về võ học nội gia "kỹ kích Tam muội": địch không động ta không động, địch mà động thì tay động trước, đòn ra sau nhưng tới trước. Vai Khang Ninh vừa động nhẹ, bảo kiếm của Hiểu Mai đã tuốt ra khỏi vỏ. Nhưng rồi thấy ánh sáng loé lên, bóng người vọt bay, thiết thủ lên xuống trong tiếng gió rít ầm ầm như sấm rền, còn hoa kiếm bay múa, uy thế cũng ghê gớm chẳng khác gì gió táp mưa sa...

Một bên là cánh tay đắc lực của ma đầu trong các ma đầu, đứng hàng thứ ba trong "Ma đầu Tứ Cực", đã bao năm tu luyện nên bản lĩnh võ học tuyệt vời. Một bên là ngôi sao mới nổi là hạng cân quắc nữ tướng mang một thân võ học do đệ nhất kỳ nhân đương đại truyền dạy giỏi vượt quần hào, xưa nay ít thấy.

Hai bên vừa mới ra tay đã tung hết sở trường để dành lấy tiên cơ, chiếm kỳ thức lạ có bao nhiêu bản lĩnh đều giở ra liên miên bất tuyệt. Thiết thủ với

bảo kiếm bay múa qua lại không dứt, hào quang toé ra thành vầng tưởng như không bao giờ tắt. Trong phạm vi mười trượng kình phong ào ạt, cuồn cuộn ép cho người đứng gần tưởng chừng nghẹt thở. Quần hùng đứng xem đánh nhau thấy đều kinh sợ dường như không dám cả thở mạnh. Những người đứng quá gần sợ chẳng phải đầu lại phải tai dần dà lùi cả về phía sau. Người của hai phe đều chăm chú nhìn không chớp mắt, nóng lòng sốt ruột lo lắng theo dõi mọi biến hoá trong trường đấu để còn kịp thời ra tay viện trợ khi cần thiết.

Bỗng từ trong đấu trường vang lên tiếng hô hét, gầm gào. Ánh hào quang thu hẹp lại. Hai người giao đấu đều bị thương, cùng loạng choạng lùi lại.

Hiểu Mai bị trúng ám khí là mũi đinh bắn vào ngực trái, máu tươi chảy như suối, đỏ ối cả vạt áo trước ngực lẫn sau lưng.

Khang Ninh bị cụt bốn ngón bàn tay phải, ngực phải cũng một đường kiếm bị rạch nhưng vết thương không sâu lắm, máu cũng đang chảy dầm dề nhưng coi bộ không nguy đến tính mạng.

Hiểu Mai vội vung tay bế huyệt cho máu ngừng chảy rồi bỏ miệng nuốt vội hai hoàn thuốc. Khang Ninh vẫn còn cười khành khạch bảo:

- Thôi đừng có uống phí thuốc. Trên ám khí của

lão phu có bôi thuốc độc "kiến huyết phong hầu" (thấy máu tắc họng). Về chuẩn bị hậu sự đi! Trận này bên ta thắng rồi!

Hiểu Mai nén đau nói:

- Vị tất đã thế! Số cô nương nhà ngươi còn thọ, còn thừa sức lấy đầu lão tặc dễ như thò tay lấy đồ vật trong túi!

Hiểu Mai không chỉ ăn nói có vẻ dịu dàng dễ nghe mà vẫn nhẹ nhõm bước về phía Khang Ninh. Khi nãy Hoắc Khí Ác bị trúng độc chưởng bị thương chẳng những không chết mà còn hiển lộng thần oai, hình ảnh vừa rồi giờ lại hiển hiện rõ ràng trước mắt giới ma đầu. Tay phải Khang Ninh còn có mỗi ngón cái, cây binh khí đặc chế "thiết thủ" quẳng lại trong đấu trường, giờ còn có mỗi một tay trái cầm binh khí, làm sao đương cự nổi với lưỡi kiếm tuyệt tình, bất giác lão lùi vội lại sau ba bước rồi mới đứng lại có vẻ đề phòng vì sợ bị chê là nhát gan. Cười nhạt một tiếng, Hiểu Mai nói:

- Ngươi là kẻ vô liêm sỉ, giấu ám khí trong binh khí, đừng bô bô cái miệng mà dương dương đắc ý. Tham độc bỉ ổi, cùng xuất thân một lò đê tiện như Phạm Phụng Dương, không sợ anh hùng thiên hạ cười cho thối óc!

Hiểu Mai nói xong chống kiếm đứng lại giữa đấu trường không tiến lên nữa. Một thứ sức mạnh bền bỉ khi nãy thấy thể hiện ở Hoắc Khí Ác, giờ lại thấy hiển hiện ở Hiểu Mai khiến mọi người đều kinh sợ. Một cô gái trẻ mà chiến đấu mãnh liệt, tàn độc đến thế này, khiến cả quần ma lẫn quần hùng không rét mà lạnh cả lòng. Khang Ninh nói:

- Binh khí của lão phu giờ ở dưới chân ngươi. Chỉ cần ngươi nhặt được về là ta nhận thua!

- Lão còn định thừa cơ ám toán lần nữa ư? Bản cô nương đâu có mắc lừa! Hiểu Mai đáp.

- Nói mới khéo nghe nhỉ! Rõ ràng ngươi bị thương nặng - Khang Ninh nói - giờ chất độc đã phát, ngươi cúi xuống thử xem nào!

- Thế sao lão không dám bước lại gần đây? Hiểu Mai vặn lại.

- Lão phu cùng ngươi đứng thi gan - Khang Ninh nói - xem ai ngã trước là kẻ ấy thua!

- Bản cô nương thấy lão đã sợ vỡ cả mật chó ra rồi! Đúng thế không? Nghe Hiểu Mai hỏi vậy, Khang Ninh trả miếng:

- Kẻ sắp chết có tranh môi tranh miệng hơn vài câu cũng chẳng sao, có gì là quan trọng!

Quả tình Khang Ninh cũng hơi sợ, ngập ngà ngập ngừng đâu dám tiến lên. Hiểu Mai nói:

- Muốn thi gan thì thi gan! Đừng có quên đấy nhé, lão khiêu chiến với hai chị em ta, cứ đứng thi gan tới khi Ấn Thiên Lam xông trận, lúc ấy thu thập lão cũng chưa muộn đâu!

Nghe vậy Khang Ninh bất giác phải ngẩng đầu nhìn sang hàng trận đối phương. Tân Cát biết là thương tích của Khang Ninh cũng nhẹ nên cố ý lờ đi không nói gì. Quan hệ giữa Công Tôn Khải với Hiểu Mai rất gắn bó sâu nặng, lạ ở chỗ giờ cũng không thấy chàng nói gì. Cứ thế rất lâu, đột nhiên trong quần hùng bỗng có ai đó lên tiếng:

- Lưỡng bại câu thương, cả hai bên đều bị thương không còn sức chiến đấu, trận này coi như hoà!

Tân Cát đang sợ Ấn Thiên Lam xuất trận thì gay, được lời như cởi tấm lòng, lão vội nói phụ hoạ ngay:

- Lão phu đồng ý với sự đánh giá này! - Lão hướng sang hỏi Công Tôn Khải - Ý ngươi thế nào?

Công Tôn Khải "hừ" một tiếng rồi nói:

- Giờ có nhỉnh hơn tí chút cũng không cần kể. Sư muội quay trở lại đi!

Hiểu Mai quay về bản trận rồi cũng lại như Hoắc Khí Ác ngồi xuống hành công tự chữa vết thương.

Chân lão sợ trên ám khí có bôi chất kịch độc rất muốn tới kiểm tra xem sao, nhưng bị màn sáng Phật quang ngăn cản không thể tới được lúc ấy bà mới hiểu ra và tin tưởng lời lão ni nói chẳng hề sai.

Đây quả là một điều bí mật khó giải. Hiểu Mai bị thương vì chất độc khác với Hoắc Khí Ác. Độc chưởng của Vĩ Uy tuy đánh trúng ngực trái của Hoắc Khí Ác, dù là chưởng độc nhưng vết thương từ ở ngoài vào lại còn cách một tầng áo. Rất có thể chất kịch độc chưa vào được sâu. Đằng này Hiểu Mai bị trúng ám khí là mũi đinh xuyên qua ngực. Trên đinh có bôi chất kịch độc, nhất định chất độc theo máu ngấm vào nội tạng thế mà vẫn không thấy Hiểu Mai bị ảnh hưởng gì lớn, thật là khó lý giải!

Đến trận thứ ba, Đỗ Đan vượt mọi người đi ra nói với vẻ phẫn nộ:

- Phạm Phụng Dương! Ngươi không còn mặt mũi nào nhìn Hoắc đại ca mà không đủ gan để gặp Nguyệt Phách Truy hồn Quách tiểu muội phải không? Trong số anh em hành hiệp giang hồ, Đỗ Đan ta là kém nhất, giờ đã tới lúc ngươi chường mặt ra để diễu võ dương oai được rồi đấy! Năm ngoái ngươi xúi bẩy Nhân Hoàn Ngũ Lão dùng kế lừa ta hạ độc, nhốt tù, không còn kiểu độc địa gì hơn chưa dùng tới. Giờ ngươi đích thân xuống đấu trường đối

địch hay vẫn lẩn mặt phái bọn tay chân cao cấp để tiếp ta trận này đây?

Mùi hương theo gió tản bay khắp nơi rồi một cô gái độ hai nhăm hai sáu tuổi, dáng bộ cực kỳ nhố nhăng, vọt vào đấu trường. Cô gái trước tiên "xì" một tiếng, rồi mới õng ẹo nói bằng giọng nhả nhớt:

- Đỗ trường chủ của thiếp ơi! Làm gì lửa giận ngùn ngụt đến vậy? Để tỷ tỷ đây sẽ tiếp chàng trai trẻ một trận chơi, chàng chớ...

- Câm miệng đi! Đỗ Đan đỏ bừng cả mặt quát lên: Con trai tử tế không đấu với con gái! Ngươi cút đi!

- Ồ, té ra là chú gà trống choai chưa biết chuyện phong tình! Chú em không muốn đấu với tỷ tỷ nhưng tỷ tỷ cứ thích đấu với chú em, để xem chú em làm gì được tỷ tỷ nào!

Ma nữ càng nói điệu bộ càng õng ẹo, rồi bất thần lả lơi quyệt tay sờ má Đỗ Đan. Đỗ Đan quát lên:

- Đồ mặt dày!

Chàng vội tung mình nhảy lùi lại sau. Nào ngờ thân mình vừa cất lên, chưa kịp nhảy thì đã ngã lộn về phía sau. Đỗ Vân, San San thấy tình hình không ổn liền cùng tung mình song song nhảy tới ứng cứu. Hai người hành động tuy đã nhanh nhưng không nhanh bằng ma nữ. Ả đứng ngay trước mặt Đỗ Đan,

cúi xuống ôm xốc chàng lên rồi tung mình nhảy đi. Công Tôn Khải giận dữ quát lớn:

- Thả người xuống! Coi như bọn ngươi thắng trận này!

Vẫn không lơi lỏng, Đỗ Vân và San San ra sức đuổi thật nhanh. Trước mặt đông đảo quần hùng, Tân Cát cũng làm ra vẻ quang minh chính đại. Lão cũng quát lớn:

- Thả người ra!

Hai trận tuyến đối nhau. Đấu trường ở trung ương chỉ chừng mười trượng, từ trung tâm trường đấu về đến bên nhà cả đôi bên chỉ độ năm trượng. Ma nữ có ý trước rồi mới hành động nên ra tay trước, không để chậm trễ một giây tốc độ nhảy lùi về cực nhanh. Hai cô gái họ Đỗ, họ Mục khi thấy tình hình không ổn để cất bước thì đã bị chậm chân rồi. Tuy vậy hai cô công lực tương đối cao thâm, thân pháp cũng rất nhanh. Khi ma nữ lùi được về ba trượng hai cô Đỗ, Mục cũng đuổi vừa kịp tới. Khi Tân Cát ra lệnh "thả người ra", dù lão vờ hay thật muốn ngăn chặn thì tất cả quần hùng đều đinh ninh cho rằng ma nữ là môn hạ của họ Kim ở Thiên Nam trước tình thế đó nhất định phải vâng lệnh "thả người ra".

Nào ngờ việc xảy ra lại hoàn toàn ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Nếu ma nữ không chịu vâng lệnh thả người ra thì sẽ bị lâm vào tình thế "trước bị chặn đường, sau bị truy kích". Coi bộ khó có thể thoát thân, ma nữ đang chạy bèn "mượn hoa hiến Phật", dùng Đỗ Đan làm lễ vật ném thẳng về phía Tân Cát và õng ẹo nói:

- Tặng ông đấy!

Tân Cát giờ đang đóng giả Kim Tinh Thạch có thân phận cao nhất trong phe phái họ Kim ở Thiên Nam, là nhân vật có quyền uy bậc nhất trong phe phái, nghe khẩu khí thấy ma nữ có vẻ không coi ông ta ra gì, không chịu tuân lệnh. Câu nói vừa thốt, người vừa quăng ra, thân hình ma nữ càng mau lẹ, luồn qua trước mặt Tân Cát vọt tung ra xa. Tân Cát chỉ kịp đón bắt lấy Đỗ Đan và quát to ra lệnh:

- Bắt lấy thị! Yêu nữ này không phải đệ tử bản môn! Phải bắt sống, tra hỏi xem lai lịch thế nào!

Tân Cát sợ yêu nữ hạ độc rồi kẹp bắt Đỗ Đan để làm con tin, thậm chí có khi khiến chàng bị thương hay hại đến tính mệnh thì khó có thể ăn nói với Công Tôn Khải và quần hùng, để đến lúc này chẳng hoá "cháy nhà lòi mặt chuột" hay sao?... Quân họ Kim rất đông, cứ theo lệnh mà làm. Bỗng nghe tiếng thét lảnh lói.

- Kẻ nào chặn đường sẽ chết!

Tiếng quát tháo, tiếng rên rỉ liền đó vang lên, đám đông người ào ạt như con sóng đổ gục cả đám. Không ai biết lai lịch yêu nữ ra sao mà uy thế ghê gớm như vậy: chỉ thấy yêu nữ đến đâu thì người ngã rạp đến đấy không sao cản nổi và yêu nữ cứ thế cướp đường mà đi.

Đỗ Vân, San San ý chỉ muốn cứu người là chính giờ Đỗ Đan đã lọt vào tay Tân Cát, bên địch không đuổi theo yêu nữ nữa, coi bộ tình hình này khó mà giải quyết dễ dàng.

Nếu lão ma đầu Tân Cát vờ mầu mè đóng kịch như vậy để có thể sát thương nhiều người thì sao? Nhưng nếu không phải phe địch giả vờ dựng chuyện huyền hoặc mà thật tình không ngăn chặn nổi yêu nữ thì sao?

Tân Cát thấy yêu nữ đã phá được vòng vây mà chạy thoát, lão vội vã quay đầu nhìn lại thì thấy trên mặt hai cô gái Mục, Đỗ như có làn sương lạnh bao phủ, Đỗ Đan thì vẫn mê man bất tỉnh nhưng trên tay áo có giắt một mẩu giấy, bèn bảo:

- Yêu nữ hiện thân phá rối đấu trường tất có ý đồ từ trước, dù bây giờ thị có chạy thoát thân việc này cứ để đó, lão phu sẽ truy tìm bằng ra tung tích của yêu nữ, lúc ấy thì thị đừng mong toàn mạng! Còn

mẩu giấy nhét trong tay áo này có khi nhờ đó mà tìm ra lối thoát, liệu có thể cho lão phu ghé mắt xem qua được chăng?

Nói đoạn Tân Cát nhẹ nhàng hạ Đỗ Đan xuống đất, chờ trả lời. Khi Tân Cát đón được Đỗ Đan thì hai cô gái Mục, Đỗ đã đuổi tới ngay trước mặt lão. Lúc ấy Tân Cát vẫn giữ tay nguyên vị trí ôm người, và vẫn giữ nguyên tư thế cũ mà hạ Đỗ Đan xuống đất. Hai cô gái nhìn tận mắt hai năm rõ mười là Tân Cát chưa hề táy máy động chân động tay chút nào thì cũng yên tâm hơn.

Đỗ Vân rút mẩu giấy mở ra xem thấy trên giấy viết: "Hẹn ba ngày dùng Nhật Nguyệt song bích đổi lấy thuốc giải là sẽ không sao! Nếu không thì đừng hối hận". Thư không có địa chỉ, cũng chẳng ký tên chỉ có ở chữ cuối cùng viết ngoạch ra thành hình một con rết.

Giả thử đồng ý đổi Nhật Nguyệt song bích lấy thuốc giải độc thì biết tìm đến đâu bây giờ?

Đỗ Vân cau mày định hỏi Tân Cát nhưng lại sợ lão ma đầu thoái thác không trả lời thật thì có hỏi cũng bằng vô ích nhưng cũng nói:

- Mấy chữ này ông xem rõ rồi chứ?

Hỏi xong liền liệng mẩu giấy sang cho Tân Cát. Trên mẩu giấy vẻn vẹn có độ vài chục chữ, chỉ cần

liếc mắt qua Tân Cát đã đọc rõ ràng bèn nói:

- Lấy con rết làm ký hiệu nếu không phải tên người thì là tên đất, nhưng lão phu đâu dám đoán bừa! Yêu nữ không phải đệ tử bản môn nên trận này không kể. Cứu người là gấp, xin mời hai vị cứ trở về!

Dù đang là kẻ thù không đợi trời chung nhưng lão ma đầu gian ngoan quỷ quyệt vẫn vờ nói vài câu khẳng khái đãi bôi. Đỗ Vân cũng nói:

- Cảm ơn sự quan tâm!

Người đối xử có lễ đi, ta lấy lễ đáp lại, thật ra không phải có chút gì thành thực, nhưng cũng không phải là không có chút giả dối trong ứng xử. Đã là khách giang hồ lão luyện, đâu có thể bỏ qua bài bản này!

Hai cô gái quay về bản trận, kể lại sơ qua sự tình xảy ra. Nghe xong, trước tiên Công Tôn Khải đưa tay sờ mạch Đỗ Đan rồi bảo:

- Vân muội đừng lo, mạch của lệnh huynh vẫn bình thường. Chẳng qua chỉ trúng phải mê dược, đã có thần ni và Chân Lão giải cứu, lo gì! Còn mảnh thư lấy được hãy giữ cẩn thận, chút nữa nhờ Lan Lão xem hộ, chắc có thể tìm ra tung tích!

Quay sang phía Nghiêm Hoà, Công Tôn Khải nói tiếp:

- Đan đệ hoàn toàn bất tỉnh, không tiện đặt trên đất lạnh. Nghiêm huynh bồng đỡ Đan đệ được chăng?

- Lý đương nhiên tiểu đệ phải giúp đỡ rồi! Nghiêm Hoà đáp sốt sắng rồi đón lấy Đỗ Đan và ngồi xếp xuống đất nửa bồng nửa đỡ.

Bố trí Đỗ Đan xong, Công Tôn Khải cao giọng nói:

- Kim lão ma đầu! Giờ đến trận ba, bên ông cử người đi!

Tân Cát đáp ngay:

- Tiểu tử! Dũng khí của ngươi quả không nhỏ! Không nghĩ đến chuyện cứu người ư? Lão phu đề nghị cuộc đấu hôm nay đến đây tạm dừng, chưa cần đánh trận thứ ba vội. Đợi một thời gian nữa đổi địa điểm khác hãy đấu tiếp, ngươi thấy sao?

- Được! Công Tôn Khải đáp. Thời gian, địa điểm do ông định. Có điều Phạm Phụng Dương lúc ấy phải có mặt tại trường đấu, ông có dám đảm bảo được vậy không?

Tân Cát cũng nói ngay:

- Tiết Trung Thu đẹp đẽ, xin đợi ở Tuyệt Duyên Cốc. Phạm Phụng Dương không chết nhất định sẽ có mặt!

Công Tôn Khải nói với vẻ ngạc nhiên:

- Sao lâu vậy? Thôi được. Tất cả do ông lo liệu chuẩn bị. Dù có là núi dao vạc dầu Công Tôn Khải ta cũng sẽ cùng anh chị em tới phó ước đúng hẹn, đâu có sợ gì ai!

Lời đáp rõ ràng hào sảng, khí thế khẳng khái bừng bừng, không khỏi khiến quần hảo phải ngưỡng mộ, kính nể. Đôi bên ta địch giảm dần thế lực, đám người đông đảo từ từ rút dần đi, vô hình trung ý muốn giết người vô hạn lại sục sôi trong lòng lão ma đầu...

Hồi hai

CHIA BINH ĐI PHÓ ƯỚC

Tân Cát hạ giọng cười âm trầm rồi nói:

- Điều đó thì ngươi cứ yên tâm đi! Trừ ra tí chút vật dụng dùng để phòng trộm đạo rình mò, quyết không có gì làm phiền đến các ngươi. Nhưng các ngươi cũng không được giở phép yêu ma đâu đấy!

Lão cảm thấy tình hình đấu trường hôm nay có vẻ ly kỳ quái đản-khác thường! Bọn Dư Bình năm gã đâu có phải là hạng người mã không thể là địch thủ của mấy tiểu hiệp, thế mà giao tranh chưa tròn một chiêu đã bị chém sạch. Thật là quái lạ! Đó là một.

Thứ hai Vĩ Uy là một trong các cao thủ đắc lực của họ Kim ở Thiên Nam, công lực có thừa, lại đánh trúng một độc chưởng Bích âm Thôi hồn công mà đánh ra rất trúng, rất chắc khiến Hoắc Khí Ác trước

sau phải phun ra ba ngụm máu thế mà chàng ta không làm sao, lại vẫn dũng mãnh như cọp, khiến cho Thập nhị Thần Sát bị ba chết, ba bị thương, đại bại mà chẳng rõ ràng gì cả. Đó là hai.

Thứ ba Hiểu Mai bị bắn trúng một mũi đinh "Bạch xà lăng" phía trên ngực trái, xuyên qua ngực trổ ra sau lưng phía dưới xương bả vai làm máu chảy ra như suối. Chất độc ngấm trực tiếp vào người mà chẳng những nàng ta đã không chết, ngược lại sau khi bị thương, còn chém cụt bốn ngón tay của lão tam trong "Tứ Cực" rồi ung dung trở về bản trận. Thật là chuyện ngược đời, ngoài sức tưởng tượng của người ta. Đó là ba.

Ngoài ra chưa kể đến làn ánh sáng trắng, lớp khí trắng bao trùm lên tất cả như cái dù và đúng là một nguồn đại lực vô hình đè ép lên mọi người một cách cực kỳ quái lạ đến mức khác hẳn lẽ thường đến độ hoang đường mà chẳng hiểu ra sao cả. Đó là bốn.

Tân Cát dồn tất cả những chuyện kỳ quặc trên vào một người không biết tên không thấy mặt là "lão Phật ni" với những việc bà ta làm là "yêu pháp". Có lão ni ở đó, dù đánh thêm vài trận nữa cũng chẳng hay hớm gì hơn. Lão là Tân Cát, đóng giả Kim Tinh Thạch chứ không phải là Kim Tinh Thạch nên nếu cố kéo dài, nhỡ để xảy ra đại bại thì biết ăn làm sao nói làm sao với Kim Tinh Thạch?

Vì vậy nhân chuyện Đỗ Đan bị bắt, lão thừa cơ tạm thời ngưng chiến để lượt trận thứ ba này cho đích thân Kim Tinh Thạch xử lý. Đồng thời vụ "hưu chiến" này cũng khiến mọi chuyện do lão ni bày đặt cũng bị tạm đình tất cả, thế là rất thoả đáng. Công Tôn Khải cũng nói:

- Thần ni là ai, thật sự tôi cũng như ông, đến giờ ta đâu có biết mà cũng đâu phải huynh muội chúng tôi biết trước để mời tới giúp đỡ! Thật tình do thầy trò nhà ông làm những chuyện thương thiên bại lý, trái đạo luân thường khiến không ai chịu nổi thần ni mới bỗng dừng pháp giá, cởi mở oan tình, gọi là rón tay độ hoá cho kẻ chấp mê chưa tỉnh đã chìm đắm quá sâu trong ma đạo. Quả thật ta rất lấy làm tiếc cho ông. Sau sự việc hôm nay, pháp giá của thần ni lại vân du xứ nào ai mà biết được? Cuộc tranh chấp giữa hai nhà chúng ta làm hỏng cả mọi điều tốt đẹp, ông cũng chớ nên giữ mãi trong lòng làm gì! Đến đêm Trung Thu ta lại quyết đấu ba trận, huynh đệ chúng ta sẽ lấy vũ công cùng thầy trò nhà ông quyết một phen mạnh yếu, thắng bại, quyết không dựa dẫm vào người khác. Còn như trước ngày quyết đấu đó bất kể mọi âm mưu gian xảo hay hành vi xuẩn động nào cũng chỉ là thúc đẩy cho bại vong đến càng sớm mà thôi! Còn chuyện Tuyết Sơn nhị tiểu đến bao giờ được trở về? Ông hãy trả lời cho ta biết!

Công Tôn Khải cũng hiểu là lúc này bọn ma đầu đang chết khiếp, đáng lẽ phải dấn lên mà tấn công tiếp nhưng cứu chữa người bị thương là việc cấp bách bậc nhất trước mắt nên đành tạm thời đình chỉ can qua. Tân Cát cũng nói:

- Tiểu tử! Giờ các người đang thế mạnh, nhưng thôi cứ để đến Trung thu đã, rồi sẽ gặp nhau. Nếu phái Tuyết Sơn không can thiệp vào việc của hai nhà Ấn, Phạm chúng ta thì ngay hôm nay sẽ chuyển tới Liêu Đông hai đứa nhỏ sẽ được thả lập tức!

Công Tôn Khải nghe xong bèn bảo:

- Phái Tuyết Sơn vốn chẳng có ý định can dự vào việc của hai nhà, xưa nay vẫn thế. Nếu lời của ông nói mà tin được, trong vòng năm ngày sẽ phải đưa người tới Loạn Thạch Cương ở đoạn giữa đường tới nhà họ Ấn!

- Tiểu tử! Ngươi đâu phải là lão mị (ma quỷ già) của phái Tuyết Sơn mà có thể đưa ra chủ ý như vậy được?

Nghe Tân Cát hỏi vặn như vậy, Công Tôn Khải ung dung đáp ngay:

- Trước khi xảy ra vụ việc này, tiểu khả ta đã được Mục lão tiền bố thừa nhận ủy thác giao dịch! Còn như việc bắt người làm con tin, các ông há lại

không sợ làm mất tiếng nhà họ Kim lừng lẫy đất Thiên Nam ư?

Tân Cát đáp lại ngay:

- Tiểu tử! Có dùng kế khích tướng cũng bằng vô dụng! Còn Hàn Sát của Huyền Môn cũng chẳng làm gì nổi lão phu đâu! Được, năm ngày thì năm, trong vòng năm ngày người sẽ được đưa tới Loạn Thạc Cương đúng hẹn. Còn như lời nói có đáng tin không, cốt là xem ở các ngươi thôi! Đi!

Tân Cát vẫy tay ra hiệu, lũ ma đầu con cháu, môn đồ bỏ đi nhanh như bay. Đai lực Thần chưởng Hai Cương và Tiêu Thiên vẫn trà trộn đứng lẩn trong đám quần hùng. Hạ Cương Khê hỏi:

- Ý Tiêu huynh ra sao?

Lão vốn là tổng quản của Phạm Phụng Dương, không ít người đã biết như vậy nên lão không thể che giấu nổi thân phận của mình vì vậy mới hỏi xem ý Tiêu Thiên định thế nào. Tiêu Thiên đáp:

- Xin Hạ huynh cứ đi trước đi. Tiểu đệ còn phải ở lại xem bọn họ ra sao, phải xem đối phương còn giở trò quỷ gì nữa không cho biết. Hẹn sau này khi nào gặp lại sẽ báo với huynh đài!

Tiêu Thiên vốn là người cơ trí, xưa nay kín miệng nên ngay Hạ Cương cũng không biết thân phận

chính của chàng là gì. Giờ Tiêu Thiên trả lời Hạ Cương như vậy là rất khéo sẵn sàng chuẩn bị cho những bước đi sắp tới của mình. Hạ Cương nghe xong có vẻ hài lòng bảo:

- Tiểu đệ ở Ấn phủ được may mắn theo hầu hiệp giá Tiêu huynh, xin không đi theo nữa!

Nói đoạn Hạ Cương đốc xuất những người đi khác bỏ đi. Vì Tiêu Thiên chưa đi nên quần hùng vẫn còn nhiều người không đi. Hạ Cương uổng công chục ngày lăn lóc vất vả, rút cục chẳng lôi kéo được ai theo. Cũng chớ nên trách là Hạ Cương hành động bất lực! Vì xem hành vi biểu hiện hôm nay của lũ ma đầu già trẻ quả cũng hơi kém cỏi, tồi tệ. Đến lúc mấu chốt quan trọng nhất chứng tỏ ai đúng ai sai vẫn chẳng thấy mặt Phạm Phụng Dương đâu, đó là điều tới lúc này làm quần hùng hoài nghi và thất vọng nhất. Khi bóng Hạ Cương đã khuất, có người trong đám quần hùng tên là Lôi Khôn cất tiếng hỏi Tiêu Thiên:

- Tiêu Thiên huynh vẫn ở lại, phải chăng còn tính toán gì khác?

Tiểu Thiên cười rộ lên đáp:

- Lôi huynh đánh giá tiểu đệ quá cao rồi! Rồi Tiêu Thiên thở dài nói tiếp:

Trước đây tiểu đệ vẫn ôm ấp mộng tưởng hão huyền, mong muốn gặp vận may vớ được vật báu. Nhưng qua màn đình chiến hôm nay, tiểu đệ mới vỡ lẽ ra bản thân mình có thể ăn được mấy bát cơm, đến nước này liệu tiểu đệ còn dám có chủ trương toan tính gì nữa? Họ Kim ở Thiên Nam người đông thế mạnh, có đủ ma công lẫn độc công, ta há dám đem tấm thân máu thịt bình thường ra mà đối địch được với họ sao? Bên huynh muội nhà Công Tôn Khải tuy người đơn lực bạc, nhưng cá nhân họ có tu vi cao siêu đến độ đăng phong tạo cực, sau lưng lại có cao nhân trùm đời giúp đỡ, còn bản thân tiểu đệ công phu mèo què có được mấy tay mấy chân mà dám quay lưng lại với họ! Lại còn cô gái áo đỏ kia nữa chứ! Một mình một ngựa, chợt đến vụt biến đi như ma hiện, làm ngã không ít hào kiệt võ lâm, đó là công phu gì vậy? Mắt trông thấy thứ chưa từng thấy, ai dám mạnh miệng ra lời đối địch? Nói một câu kém cỏi thật lòng, chư huynh chớ cười, đến giờ tiểu đệ thấy lạnh cả lòng chỉ cầu sao được sống yên lành ở cõi đời này là đã được phúc trời ban, đâu dám vọng tưởng không biết trời cao đất dày nữa ư!

Tiêu Thiên thừa hiểu tâm ý nhát sợ của mọi người bèn lấy thân mình ra mà nói để cảnh cáo quần hùng nên biết thân phận mà rút lui đi cho sớm. Lôi Khôn hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã có ý rút lui, sao đến giờ vẫn còn chưa đi?

- Mang bụng hại người thì không nên có, - Tiêu Thiên thở dài đánh sượt bảo: nhưng có tâm phòng người hại thì không nên không có! Sao tiểu đệ lại không nghĩ đến chuyện bỏ đi cho xong? Chỉ vì nghĩ đến công lao đào bới cả chục năm trường của thợ mỏ nhất đám phủi tay vứt bỏ nên chưa nỡ đó thôi!

Lôi huynh nghĩ thế nào?

- Ý của Tiêu đại hiệp là...

Tiêu Thiên cắt ngang lời Lôi Khôn, bảo:

- Lắm lời vạ miệng, sáng suốt giữ thân! Lôi huynh hiểu thế là đủ, hà tất phải nói thành lời? Trong đám người xem còn lẩn quẩn nơi đây, ai dám đảm bảo là không có người của hai nhà Ấn, Phạm?

- Ai khác Lôi tôi không quản, mà có muốn quản cũng chẳng được nào! Hôm nay tiểu đệ quyết lòng theo Tiêu đại hiệp, tiến thì cùng tiến lùi thì cùng lùi. Thêm một người, ta thêm một phần sức mạnh, tăng thêm một phần bảo đảm. Nếu quả thực còn có lòng muốn vậy thì cũng nên nói ra miệng để tranh thủ những tiếng nói đồng tình chứ?

Trong đám quần hùng có nhiều tiếng nói phụ họa:

- Đúng vậy! Thêm người thêm sức mạnh, thêm phần bảo đảm. Tiêu đại hiệp cơ trí giỏi giang, bất kể tiến lui, chúng tôi cứ đi theo Tiêu đại hiệp là khỏi lo sơ sẩy!

Đấy là tiếng lòng của quần hùng, chí ít cũng là tiếng nói đại diện cho đa số quần hùng có mặt. Tuy vậy cái tâm con người còn cách một lớp da bụng, ai biết được tấm lòng thành thật ra sao và lũ ma đầu nanh vuốt của Phạm Phụng Dương có còn trà trộn trong đám người này không? Không nén được, Tiêu Thiên thầm than khổ nhưng nghĩ đi nghĩ lại là có quay trở về cũng chẳng giúp được gì nhiều, chi bằng cứ dắt dẫn một số người trở về Quan nội cũng coi như làm được một việc công đức! Ý đã quyết, Tiêu Thiên hốt hoảng bảo:

- Tiểu đệ thân mình còn chưa lo xong, thịnh tình của chủ vị tiểu đệ đâu dám nhận!

Đó là lời thật lòng nhưng không phải là không có ý khiêm nhường, nếu không, chẳng hoá ra chàng quá tự cao tự đại hay sao? Nhưng quần hùng đã đồng thanh bảo:

- Tiêu đại hiệp khách khí thế làm gì, chúng tôi chẳng có mong muốn gì hơn là được bình an trở về nhà. Còn nếu như miệng nói chẳng như bụng nghĩ thì cứ chết không được yên lành!

Tiêu Thiên thở dài nói:

- Thế gọi là làm khó cho anh em đây! Làm thế nào cho tốt hay không đây? Ý tứ của anh em đã rõ, xin hãy đợi trời sáng nhìn cảnh vật được rõ ràng rồi ta hãy xuống núi. Có điều huynh đệ xin nói trước, chúng ta kết hợp với nhau đây là vì đạo nghĩa giang hồ, không có bất cứ một sự ràng buộc nào để trói buộc nhau. Vị nào có cao kiến gì khác hoặc có ý định ly khai xin cứ tùy lúc, tùy nơi, tùy ý định đoạt!

Lôi Khôn cất tiếng nói ngay:

- Thôi ta cứ thế mà làm. Gặp những nguy hiểm, ta có thể cùng bàn!

Quần hùng nhao nhao có ý kiến ngay:

- Đó là chuyện tất nhiên! Khi có việc, ai co đầu rút cổ thì kẻ đó sẽ là kẻ thù chung của mọi người! Hừ! Làm sao đến giờ chẳng thấy họ động đậy gì nhỉ?

Có người nói thêm:

- Đang chữa thương thì động đậy cái gì! Xem cái gã họ Hoắc kia, chẳng phải đã hoá ra một người mầu lục rồi đó ư? Lợi hại quá đây! Không hiểu cái món "Bích Âm Thôi hồn công" độc địa đến cỡ nào nhỉ?

Trong khi ấy Hoắc Khí Ác đang bức "môn độc nhất trong các độc chưởng" ra khỏi thân mình.

Chàng đang dùng “Tam Muội Chân hoả” của bản thân hoá luyện dần chất độc trong người. Chỉ thấy làn khói xanh dầy đặc đang tản mát bay tan theo gió.

Lúc này Hiểu Mai cũng đang tự chữa vết thương, không thấy gì khác thường. Công Tôn Khải cho đón được Đỗ Đan về đang dùng chân nguyên của bản thân để chữa thử cho Đỗ Đan xem sao. Còn những người khác tản ra bốn phía để làm “hộ pháp”, bảo vệ cho họ.

Thời gian ngóng đợi cứ tiêu tan dần đi một cách vô hình. Đã qua nửa đêm. Sương núi từ thưa loãng đến dày đặc, mới đầu như tấm vải màn thưa mỏng, sau thành bức màn vải dày và cuối cùng giơ tay trước mặt cũng nhìn không rõ ngón. Ánh mắt nhìn bị ngăn chặn, hạn chế tầm xa. Cứ thế, cứ thế cho đến khi mặt trời lên, màn sương mù dày đặc mới tan dần và đến lúc ấy mới biết trên đấu trường chẳng còn một bóng người nào. Huynh muội nhà Công Tôn Khải cả một hàng người đã bỏ đi trong bức màn sương, chẳng hiểu họ đi đâu, theo hướng nào?

*

* *

Cả một dãy núi dài bị gió mưa, năm tháng, tự

nhiên bào mòn hình thành nên bao đường đèo, bao nhiêu rãnh nước chảy, nếu như ta là cánh chim bay từ trên cao nhìn xuống thấy mường tượng như một con rết khổng lồ. Triền núi này nằm ở địa giới Liêu Ninh - Cát Lâm, dựa vào núi Thiên Bảo là một nhánh của dãy Trường Bạch Sơn, chính vì thế dân địa phương đặt tên cho triền núi này là Ngô Công Lĩnh bối (lưng triền núi Rết).

Lúc chạng vạng tối, ở phía Nam Ngô Công Lĩnh bỗng có bốn người đang lục tục trèo lên núi. Công Tôn Khải đi trước mở đường, Lã Băng đi theo sát sạt sau lưng, San San và Đỗ Vân đi sau cùng nhưng cũng không đi cách nhau xa quá mấy bước.

Họ đi phó ước với yêu nữ áo đỏ trong vòng ba ngày, đến đổi thuốc giải về để cứu Đỗ Đan. Khi Tân Cát dẫn quần ma rời Thiên Trì rồi Công Tôn Khải vẫn còn ở lại dùng chân nguyên bản thân để cứu Đỗ Đan nhưng không có hiệu quả. Chân Lão đã dùng đến mấy loại thuốc giải, cả linh dược nhưng cũng không làm cho Đỗ Đan tỉnh lại. Không phải bị nội thương, không giống bị trúng độc. Thậm chí đến Lan Lão Thượng Quan Lan lẫn Tuyết Sơn Tiêu là những lão giang hồ đi nhiều hiểu rộng cũng không sao tìm ra nguồn gốc cơn mê mệt. Hy vọng duy nhất chỉ mong chờ ở “Thần ni”, vị lão ni vô danh, nhưng

lão ni đã bỏ đi tự lúc nào không biết. Sau nghe qua miệng Ấn Thiên Lam nói lại là khi đi, lão ni có dặn lời: "Đỗ thí chủ còn một cuộc gặp gỡ khác, duyên vốn thế khỏi cần lão ni phải đa sự!".

Ý trong lời dặn đã rõ ràng nhưng tất cả đều cho rằng việc cứu Đỗ Đan thì cứ phải cứu cho hết tâm hết sức, người không thể ngồi chờ duyên, chờ người từ trên trời đến cứu được. Vấn đề bây giờ là "hết sức người" là phải làm sao cho hết sức, hết cách đây!

Hình ảnh con rết cuối thư là tên người hay tên đất đây? Tên đất cũng vậy mà tên người cũng thế, ở Quan Nội bên trong Vạn Lý Trường Thành đều có nhưng trong vòng ba ngày đều không thể nào đi về kịp. Cuối cùng thu hẹp dần phạm vi nghiên cứu lại, chính Lã Băng nêu ra tên đất "Ngô Công Lĩnh bối". Núi này thuộc dãy Thiên Bảo Sơn, tuy họ có nghe biết nhưng đường đi chưa quen lắm.

Cùng lúc còn việc đòi thả "Tuyết Sơn nhị tiểu" đã ước hẹn năm ngày sau với lão ma đầu nên đành phải chia bớt người đi tới Loạn Thạch Cương trước. Lại còn phải bảo vệ cho những người bị thương chữa chạy cũng là việc quan trọng, phải để người lại sao cho đủ số.

Chia người nhận việc ra sao đây? Làm sao tránh khỏi sai sót, sơ hở? Đã thế Vô Danh lão ni khi ra đi

có để chỉ thị lại đại ý gián tiếp giúp giải quyết cái khó này. Lão ni nói ý: "Lưu lão thí chủ tuổi cao sức yếu, dù được "Phật quang Phổ chiếu" chiếu rọi vào cơ thể nhưng công phu chưa vững chắc, cần phải tọa quan trăm ngày. Kim Tinh Thạch xuất hiện ở đấu trường, ngụy trang dưới lốt ma đầu cao cấp đã hứa hẹn nhiều việc nhưng vị tất đã đáng tin tưởng. Việc đi cứu "Tuyết Sơn nhị tiểu" có thể nhờ Lan lão thí chủ với Ấn thí chủ đi cùng Mục lão anh hùng để có thể đạt được hiệu quả ngoài ý muốn".

Căn cứ theo chỉ thị của thần ni, họ mới chia quân phó ước như thế này. Những người còn lại không phải đi thì theo Chân Lão, ở nhà, bảo vệ những người bị thương với Đỗ Đan làm "hộ pháp" cho họ chữa thương.

Từ Thiên Sơn tới Ngô Công Lĩnh ở dãy Thiên Bảo Sơn chí ít cũng phải đi năm trăm dặm đường. Khinh công giỏi, sáng sớm lên đường, chạng vạng là tới. Khổ nhất là Lã Băng tuy vậy vẫn không chịu tụt lại sau bước nào, đi theo sát được các cao thủ đàn anh cũng phải coi là kỳ tích. Đợi đến khi bớt thở hổn hển dồn dập rồi Lã Băng mới nói:

- Triền núi này gọi là Ngô Công Lĩnh bối, dài hơn ba chục dặm, chẳng hiểu yêu nữ ẩn nấp ở xó nào? Muốn tìm cho ra, không thể không tốn công phu

đây!

Nhìn sắc trời hoàng hôn xong, Lã Băng lại nói tiếp:

- Ngựa trời đã về tầu, sắp tối rồi! Rừng cây lại rậm rạp. Ngoài bốn năm dặm ở lưng chừng núi có ngôi miếu đổ. Ta hãy tới đó nghỉ ngơi một lát, đợi trăng mọc sẽ lại đi tìm tiếp có được không?

Công Tôn Khải thấy động lòng liền nói ngay:

- Ngươi dẫn đường nên đi nhẹ chân một chút! Nếu yêu nữ không có sào huyệt, chưa biết chừng thị trú thân trong toà miếu đổ cũng nên!

- Đại ca nhắc làm đệ nhớ ra rồi! Lã Băng nói. Nắm được nơi này có một ổ cướp. Nếu yêu nữ không trú trong ngôi miếu đổ, đợi một chút đệ sẽ đưa các huynh tỷ tới đó trước.

Bàn bạc tình thế xong, nhắm lại đường đi nước bước, chọn nơi dừng chân, cả mấy người tung mình nhảy xuống. Tuy đi đường xa vất vả, mồ hôi ướt đẫm lưng áo, nhưng họ vọt lên nhảy xuống các bậc đá vẫn nhanh nhẹn, nhẹ nhàng vô kể.

Công Tôn Khải thầm khen Lã Băng tiến bộ nhanh. Căn cứ vào đấy, so sánh gã với Nghiêm Hoà và anh em họ Lưu thì thành tựu cùng hạng với nhau được. Cho họ theo phò Chân Lão bảo vệ Đỗ

Đan với những người dưỡng thương thì cứ gọi là vững như bàn thạch. Nghĩ vậy mối lo canh cánh trong lòng Công Tôn Khải cũng vơi nhẹ bớt.

Đi xuống dưới mới non một dặm rừng cây càng rậm rạp, sắc trời đã nhá nhem tối không nhìn được cảnh vật ở xa nữa.

Dường như Lã Băng đã nhận chuẩn đường đi nên dựa theo thế núi cắm cúi đi không có vẻ gì là lo lắng. Họ cứ lẳng lặng xuyên rừng như con thoi nhưng sợ tiếng lá khô xạc xào theo tiếng chân bước nên họ cũng hơi đi chậm lại. Lại đi mấy dặm nữa thì văng vẳng nghe thấy như có tiếng người đang nói. Công Tôn Khải ra hiệu ba người dừng lại rồi ngưng thần để lắng nghe xem sao.

Với công lực thâm hậu của Công Tôn Khải, lúc này lại dùng phép "Thiện nhĩ thông" để lắng nghe nên đã nghe thấy rõ ràng có tiếng con gái đang tranh luận gì đó với nhau. Hình như một người nói:

- Em thấy lúc đó đại tỷ biểu hiện thật là quá đáng, rất dễ khiến kẻ khác coi thường... Dù họ có miễn cưỡng hợp tác nhưng việc hôn nhân thế tất là vô vọng!

Lại nghe có tiếng biện bạch của một người con gái khác:

- Họ mà dám! Ai mà chẳng biết nhà họ Mai ở

Lĩnh Nam dễ để người khác coi thường con nhà danh môn lừng tiếng Tam Phượng "ngọc sáng băng trong, hương trời sắc nước" bậc nhất trên đời ư? Nếu chẳng phải vì món nợ máu của sư môn, họ có tới cửa quỳ xin dạy bảo, tỷ đây cũng rỗi hơi mà nhận lời!

Cô gái nói đầu tiên lại lên tiếng:

- Đại tỷ không để lại địa chỉ rõ ràng, làm sao họ biết mà tìm được tới đây?

Rồi ngưng một chút, cô gái lại nói tiếp:

- Lão trường chủ của Triều Dương mục trường bôn ba ở Quan Đông lâu ngày chẳng hiểu có biết địa phương này không? Đến hận vạn nhất tìm không ra, chẳng lẽ chúng ta phải đi chuyến nữa ư?

Cô gái nói đầu tiên càng nói càng có vẻ bất mãn, không đồng ý bảo:

- Nếu thế chỉ tổ làm cho họ coi thường chúng ta thôi!

Nghe đến đây Công Tôn Khải đã hiểu ngay thân thế và ý đồ của đối phương đang sắp sửa vẫy gọi ba người tới để gặp, bỗng lại nghe thấy một giọng nói thanh niên bảo:

- Lời này ta đồng ý đấy! Việc gì lại bỏ gần với xa, đi tìm ông già? Tiểu sinh vốn là người tiếc ngọc thương hương, hứng thú chuyện phong tình,

nguyện làm Mao Toại tự tiến đây...

Lại nghe tiếng cô gái "xì" một cái rồi bảo:

- Cuồng đồ xứ nào dám liều mạng tới đây vậy? Nằm xuống cho ta!

Tiếng một cô gái khác nói:

- Chửa vị tất! Ăn trộm ở đâu một chút cổ độc mà dám đến múa rìu qua mắt thợ trước bản cô nương nhà ngươi ư?

Lại giọng cô gái nói đầu tiên:

- Ngươi là yêu nghiệt động Cuồng Hoa, trả mạng cho sư phụ ta! Coi kiếm đây!

Tiếp đó nghe "choeng choeng" mấy tiếng rền liên tiếp, hai bên đã giao đấu rồi. Công Tôn Khải kể lại những điều nghe thấy cho mấy người cùng đi rồi bảo:

- Quân tay sai nanh vuốt của lão tặc đã tới trước chúng ta một bước. Ta mau tới đó xem sao! Khi cần, ta giúp "Mai Lĩnh tam phụng" một tay cũng hay!

Nói đoạn ba người phóng nhanh tới đấu trường.

Tại đấu trường đang hồi kịch liệt...

*

* *

Trên đường trở về, khéo sao Tân Cát lại gặp "Kim, Ngân Nhị Hoa" của động Cuồng Hoa là Kim Hoa với Ngân Hoa, nhờ đó mà biết được những người bị đánh ngã ở bờ hồ Thiên Trì là do "Tam phụng" ở Mai Lĩnh đã hạ cổ độc.

"Kim, Ngân Nhị Hoa" biết ngay lai lịch của Tam Phụng ở Mai Lĩnh liền đề nghị Tân Cát phái hai chục cao thủ do Lưu Xung soái lĩnh đuổi theo tới ngay Ngô Công Lĩnh bối. Chủ ý của chúng đã rõ ràng: phải diệt trừ bằng được ba con phượng đất Mai Lĩnh! Lưu Xung đồ chừng huynh muội nhà Công Tôn Khải tất sẽ chia người theo tới Ngô Công Lĩnh, gã lại sợ đêm dài lắm mộng, khó đạt ý đồ mong muốn, đồng thời cũng muốn hớt tay trên nên đến nơi là triển khai ngay kiểu đánh hội đồng dùng nhiều đánh ít, hy vọng sẽ tốc chiến tốc thắng, cho dù anh em Công Tôn Khải có tới nơi thì việc đã đâu vào đấy cả rồi.

Ma đầu Lưu Xung còn một ý đồ ác độc là diệt được Mai Lĩnh Tam Phụng cũng tức là cắt đứt nguồn hy vọng giải cứu Đỗ Đan, gián tiếp báo thù cho Vĩ Uy cùng những tên ma đầu bỏ mạng trong cuộc giao tranh ở bờ hồ Thiên Trì.

Cuộc đấu thật kinh hiểm, gay cấn. Mai Lĩnh Tam Phụng có ba người phải chống lại hai mươi ba tên

ma đầu, bốn phía toàn là địch đông nhan nhản nên gặp nguy hiểm là chuyện tất nhiên.

Thoạt đầu ba chị em đứng quây thành một vòng tròn nhỏ, tựa lưng vào nhau thành thế ỷ dốc mà chiến đấu. Ba thanh kiếm vẫy vùng, liều chết cùng nhau chống đỡ đến cùng. Ba chị em Mai Lĩnh Tam Phụng cũng đoán là phái Công Tôn Khải chắc chắn sẽ tới nhưng chỉ không biết là đến vào lúc nào nên đành phải trổ hết tài năng, dốc hết sức lực, liều mình mà chiến đấu với hy vọng anh em nhà Công Tôn Khải sẽ tới kịp, giúp họ phá vây thoát khỏi vòng nguy khốn.

Mong muốn của Mai Lĩnh Tam Phụng trái ngược hẳn với ý đồ của Lưu Xung. Làm gì Lưu Xung chẳng nhận ra điều đó và đời nào gã chịu để họ đạt được ý nguyện. Đánh hội đồng, lấy đông hiếp ít đã đành là có lợi, nhưng cũng có chỗ không hay vì Lưu Xung cũng sợ người của mình bị thương nhầm và trong khi hai bên quây quần đánh lộn khó thi triển độc công để hại bên địch.

Lúc ở Thiên Trì, nhận lệnh của Tân Cát bảo nằm vùng nên Lưu Xung trà trộn vào quần hùng đợi thời cơ hành động nên không dám mang theo thiết thủ. Lần này tới Ngô Công Lĩnh bối, rất có thể phải đụng độ với anh em nhà Công Tôn Khải chuyên sử dụng

kiếm. Vì vậy thứ binh khí đặc chế chuyên dùng để khắc chế kiếm là thiết thủ làm sao Lưu Xung lại dám không mang theo. Không chỉ Lưu Xung mang thiết thủ mà trong đám bộ hạ hai chục tên ma đầu cũng có tám tên mang theo thiết thủ.

Thứ binh khí thô nặng "thiết thủ" này dù có gặp loại kiếm tốt gọt ngọc cắt vàng sắc bén đến đâu cũng không đáng sợ lắm, huống hồ gặp loại kiếm thường của Tam Phụng ở Mai Lĩnh!

Tấn công ào ạt, đánh mạnh, vây chặt, đỡ khoẻ... mỗi chiêu mỗi thức thiết thủ của bọn ma đầu đánh ra đều mang theo kình lực mạnh mẽ, kèm theo tiếng gió rít vù vù. Ngoài ra các loại thủ pháp xảo diệu của thiết thủ biến hoá tinh xảo như quặp, vồ, kẹp, hất, giật... làm cho cuộc đấu càng thêm ác hiểm. Vì phải chống kẻ địch đông, tấn công mạnh, vũ khí nặng với lối đánh cứng rắn áp đảo nên miễn cưỡng giao đấu một lát, hoá giải được ít chiêu, thế trận ỷ dốc của Mai Lĩnh Tam Phụng đã bị đánh cho tan tác.

Chẳng bao lâu đã đến lúc bảy tám tên ma đầu vây bốn phía quây đánh một người với chiến thuật tha hồ thay chiêu đổi thức, càng đánh càng ác liệt, càng đánh càng mạnh mẽ, càng đánh càng nguy hiểm...

Tam Phụng bị mất đi sự yểm hộ lẫn cho nhau, đành mạnh ai nấy đánh, càng lúc càng hung hiểm, nguy nan... Bỗng một tiếng "keng" vang động chát chúa, Đại Phụng Mai Linh tránh né rút kiếm về hơi chậm nên đã bị gẫy mũi kiếm đến bẩy tấc ta. Lưu Xung đắc thế, vung tròn thiết thủ nhằm thẳng đầu quật xuống. Nếu đòn này đánh trúng thì thể nào một trong Tam Phụng của Mai Lĩnh cũng sẽ vỡ sọ, máu óc nát như tương... Đúng lúc ấy Kim Hoa đứng bên cạnh phất ra một chưởng đẩy Lưu Xung dạt sang bên và bảo Mai Linh:

- Tha mạng cho đấy!

Lưu Xung chắc mẩm đòn thắng ròn rã trong tầm tay, chỉ vì bất ngờ bị Kim Hoa đẩy ra nên đánh hụt thì không nén nổi giận dữ hét lên:

- Cô nương làm thế là có ý gì?

- Ta có việc dùng! Kim Hoa đáp lời Lưu Xung rồi nói với Mai Lĩnh Đại Phụng: Nếu ngươi còn muốn sống thì hãy nói đã đánh cổ độc gì vào Đỗ Đan!

Nếu đã phóng đến "bản mệnh cổ độc", một khi Đại Phụng chết thì Đỗ Đan cũng chẳng sống nào! Mai Linh dường như hiểu tâm ý của Kim Hoa qua câu hỏi có vẻ đúng đạo lý thì thầm nghĩ: "Chẳng lẽ cô gái này cũng định bỏ tối theo sáng chăng?". Thoáng nghĩ vậy rất nhanh nhưng rồi cô lại phân

vân thầm hỏi: “Chẳng lẽ vậy ư? Hay là không phải vậy?”.

Chỉ cần một giây phân tâm suy nghĩ sang chuyện khác là chiêu thức đã lơi lỏng, tạo nên sơ hở trong đấu pháp...

Mai Linh cứ phân vân nghĩ mãi không ra ý đồ câu hỏi để làm gì? Kim Hoa tuy không trực tiếp tham dự vào cuộc chiến nhưng kẻ địch đối mặt với Mai Lĩnh Đại Phụng đâu phải chỉ mình Kim Hoa mà còn vô khối ma đầu khác! Đang phải đối phó với cường địch, thắng bại chưa phân, làm sao dám lơi lỏng? Đại Phụng bỗng thấy thân trên tê dại, thì ra đã bị trúng đòn, ngã vật trên cát bụi. Té ra Kim Hoa vừa vờ hỏi vừa dùng thủ pháp đúng phân tấc, cân lạng, điểm ngay vào huyệt Nhuyễn ma Mai Lĩnh làm mất tri giác điều khiển, chỉ còn có thể nói được mà thôi. Đại Phụng cười nhạt bảo:

- Té ra là quỷ kế của ngươi ư?

- Ngươi sai rồi! Kim Hoa cũng cười đáp. Ý tứ của ta đâu cốt có vậy! Nếu ngươi chịu nói thực, đáp ứng điều ta đã hỏi, rồi bỏ qua hiềm khích cũ, lập tức rời khỏi Liêu Đông, ta sẽ tha mạng cho các ngươi đi!

Mai Linh Tam Phụng là ba chị em ruột, Mai Linh Đại Phụng là chị cả sau đó đến Mai Phấn thứ hai là Nhị Phụng và Mai Uy thứ ba là Tam Phụng. Tám

Kinh mạch của Mai Linh bị điểm huyệt kiềm chế không cử động được nhưng khéo sao khi ngã xuống ở vị trí và tư thế rất thuận lợi, vẫn nhìn thấy hai người em đang chiến đấu rất vất vả.

Tám tên ma đầu do Ngân Hoa đứng đầu vây bọc Mai Phấn đánh rất rát nên tuy Mai Phấn có cổ độc trong mình cũng không sao lấy ra để phóng giải vây cho mình và cứu nguy chị em. Cô chỉ còn dựa vào thanh kiếm trên tay để chống trả trong khi bản thân cũng đã bị thương. Tình thế thật vô cùng nguy cấp...

Mai Uy ít tuổi nhất trong ba chị em nhưng võ công lại trưởng thành cao nhất. Lũ ma đầu tấn công cô ít hơn hai người kia một tên lại không có thuốc phòng cổ độc nên hai tên đã bị Mai Uy phóng cổ độc đánh ngã nên cô vẫn tiếp tục chống trả kịch liệt.

Mai Linh nhìn và thầm ước lượng Mai Phấn khó lòng chống trả quá mười chiêu nữa. Nếu để Ngân Hoa thuận lợi dành thắng bớt thêm một đấu trường thì Mai Uy khó lòng mà không bị hại nốt. Ý nghĩ thoáng qua đầu, loé lên như chớp điện là phải nắm ngay cơ hội này không thể để lỡ. Trước hết phải cứu em hai khỏi cơn nguy bại tức thời rồi sau lại tính. Nghĩ vậy nhưng chưa biết nên làm thế nào thì Kim

Hoa đã ngoác miệng cười nhe cả răng ra bảo:

- Ngươi đã là tên tù dưới thềm mà còn đòi đề ra điều kiện! Có điều đây là tự ta đáp ứng ngươi mà thôi!

Kim Hoa liếc sang Lưu Xung tỏ ý thầm là ngưng chiến. Lưu Xung là đệ tử thứ hai của Kim Tinh Thạch tuy không được đắc sủng bằng "lão tam" Phạm Phụng Dương có vai trò đóng góp rất to lớn cho họ Kim. Nhưng thầy trò Cuồng Hoa động chủ có vai trò cực kỳ trọng yếu đối với lão ma Kim Tinh Thạch, nếu so sánh với Phạm Phùng Dương thì thầy trò Cuồng Hoa động chủ còn nhỉnh hơn ít nhiều. Nghĩ vậy nên tuy trong lòng chỉ muốn giải quyết chiến trường thật nhanh tránh lầy nhầy nhưng lại không muốn làm phật ý Kim Hoa nên Lưu Xung ra lệnh tạm ngừng cuộc đấu. Kim Hoa nói với Mai Linh:

- Ngươi trả lời ta được rồi chứ?

- Ngươi chưa nói rõ dụng ý mà! Mai Linh đáp.

Kim Hoa lại cười khanh khách bảo:

- Coi bộ ngươi nhớ lời mình kỹ quá nhỉ! Rất đơn giản, ý ta cũng y như ngươi mà thôi!

- Cũng y như ta thế nào? Mai Linh hỏi. Cô cảm thấy lời Kim Hoa vừa ôn hoà vừa hàm hồ, chẳng rõ

ràng gì cả. Đúng là hỏi để mà hỏi, đáp để mà đáp, chẳng ai hiểu thêm được gì về phía đối phương.

Kim Hoa lại cười rất ngọt ngào:

- Coi bộ ta là người qua loa cẩu thả, còn ngươi thật là người tinh tế. Ngươi chẳng đã nói cho thuốc giải để đổi lấy Nhật Nguyệt song bích ư?

- Thật thế ư? Mai Linh cũng cười đáp. Ta đâu có tâm dùng chiêu độc đó để đoạt mạng người khác!

- Lẽ nào còn chuyện khác nữa hay sao? Chúng ta cùng họ không thù không oán. Chỉ cần họ trao vật ra là đủ, chúng ta gây thù chuốc oán làm gì!

- Nói thế là ta không tin ngươi không xong rồi! Mai Linh nói.

Kim Hoa lờ đi giả vờ không để ý, chỉ bảo:

- Ta nói thế là tình thực đấy. Tin hay không tùy ngươi!

Mai Linh có vẻ tin nói:

- Ta dùng "Bản mệnh thần cổ"!

- Ngươi có thể phân hoá tùy tâm - Kim Hoa nói - Thế thì còn cao hơn ta một bậc đấy! Nếu chịu bỏ hiềm khích cũ, liệu ngươi có giúp ta được không?

Đây là câu "ý ở ngoài lời" tức là Kim Hoa muốn có "Bản mệnh thần cổ" của Mai Linh. Nhị Phụng

Mai Phấn và Tam Phụng Mai Uy không hẹn mà cùng kêu lên hỏi:

- Thực sự lòng dạ ngươi có ý định gì vậy?

Trận đánh tuy ngừng nhưng lũ ma đầu vẫn mắt hổ trợn trừng, đứng vây kín chung quanh đâu để ba chị em Mai Linh được tự do hành động! Kim Hoa dường như đã hiểu bèn nói:

- Thật lạ cho hai cô em quá đa tâm! Triệt bỏ vòng vây vừa xong nào phải là thủ pháp của vị nào tạo được! Còn muốn giải khai huyệt đạo cho Mai Tỷ nữa chứ gì?

Lũ ma đầu nghe vậy liền hành động ngay, chớp mắt đã đứng thành hàng hai bên Lưu Xung. Huyệt đạo Mai Linh được mở, cô liền loạng choạng đứng lên. Mai Phấn, Mai Uy cũng tới đứng hai bên bà chị. Hai bên đứng đối diện cách xa nhau năm trượng, trận tuyến rõ ràng. Chỉ có Kim Hoa, Ngân Hoa vẫn đứng trước mặt Tam Phụng không xa lắm. Kim Hoa mỉm cười bảo:

- Ba vị cứ yên tâm đi!

Mai Uy không đáp, quay sang hỏi tỷ tỷ Mai Linh:

- Tỷ cũng là người thuộc bậc đại hành gia, lẽ nào không nghĩ tới hậu quả? Đại tỷ à, đây là việc của tỷ, tùy tỷ quyết định thôi!

Mai Phấn nói ngay:

- Không thể nói thế được!Đại tỷ đưa "bản mệnh nguyên cổ" cho người, thế là sẽ bị người khống chế trọn đời. Đã thế những người này...

Kim Hoa dường như không nhẫn nại được nữa cắt ngang lời Mai Phấn:

- Mai đại tỷ bảo sao đây?

- Trước hết hãy để hai muội muội của ta rút đi an toàn đã rồi ta sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi... Mai Linh đáp.

Mai Linh ngầm tính toán thấy tình thế bất lợi cho Tam Phụng ở Mai Lĩnh vô cùng. Đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi huynh muội Công Tôn Khải đâu cả, nếu như chùm nhúm cả ba người cùng chịu độc thủ của lũ ma đầu thì chi bằng hy sinh bản thân cứu thoát các em, có gì sau này còn người để báo thù. Nhưng nghĩ tình chị em ruột thịt đời nào Nhị Phụng Tam Phụng chịu bỏ rơi chị ruột để thoát thân? Dường như Kim Hoa cũng lường trước sự việc sẽ là như vậy, chắc chắn Nhị Phụng Tam Phụng sẽ từ chối chuyện bỏ đi nên Mai Linh vừa nói dứt lời, Kim Hoa đã cướp lời nói ngay:

- Được! Cứ thế đi! Ta bảo đảm cho họ rút đi yên ổn!

Nhị Phụng, Tam Phụng tức quá dậm chân bành bạch và lại tuốt bảo kiếm ra khỏi vỏ trong tiếng "xoẻng" rút lên vang động. Có nói lời gì cũng bằng phí lời, chỉ có phản đối ý kiến vừa rồi bằng hành động là hiệu quả ngay. Xét tình hình xảy ra trước mắt: chị thì hiền từ yêu thương các em, các em thì cương liệt yêu kính chị, tình cảm ấy mới cảm động xiết bao!

Qua dấu hiệu ngầm của Lưu Xung, cả lũ ma đầu lại áp tới gần. Coi bộ trận kịch chiến sắp xảy ra trở lại. Đúng lúc ấy có tiếng của ai đó ở bên ngoài, rất gần bảo:

- Ngươi bảo đảm cho họ rút đi yên ổn, ai bảo đảm cho ngươi?

Tiếng nói lạnh tanh vừa dứt thì bốn anh em Công Tôn Khải đã xuất hiện. Họ đã tới đây đứng ở ngoài một lát, tuy không nghe thấy hết mọi lời lẽ đối đáp của từng người trong cuộc, nhưng lập trường của đôi bên họ cũng hiểu rõ phần lớn. Vốn lúc đầu họ cũng định để xem tình thế diễn biến nữa xem sao rồi mới ra mặt nhưng vì tình hình thay đổi đột ngột nên không thể chấp tay chờ để Tam Phụng rơi vào vòng nguy hiểm, hơn nữa cũng không muốn để ả Kim Hoa giải hoạt đắc thế nên họ mới đồng loạt cấp tốc hiện thân đủ cả bốn người.

Kim Hoa thấy khôn quá hoá dại, khéo quá thành vụng thì trong lòng sục sôi giận dữ, căm hận hết chỗ nói, lại liếc mắt thấy Tam Phụng vì sự xuất hiện của anh em Công Tôn Khải nên bị phân thần, để lộ sơ hở không đề phòng bèn bất ngờ ra tay đánh trộm Mai Linh. Nghe tiếng động, Ngân Hoa cũng theo chị vung chưởng đánh thẳng vào Mai Phấn, còn Lưu Xung cũng vẫy tay chỉ huy quần ma vung binh khí nhất tề nhẩy xổ vào tấn công Tam Phụng. Dụng tâm này của Kim Hoa cùng đồng đảng không ngoài việc trước khi anh em Công Tôn Khải kịp vào tới đấu trường thì hãy cứ ra tay khống chế Tam Phụng, nếu diệt trừ được càng tốt, mà mục tiêu hàng đầu là Mai Linh.

Anh em Công Tôn Khải ẩn mình ngoài trường đấu để xem diễn biến tình thế, ở hơi xa: cách ngoài mười trượng. Sau khi ra mặt sợ đẩy tình thế sinh biến gấp gáp nên cứ cất bước ung dung chậm rãi, không chút vội vàng. Nhưng khi tình thế xảy ra đột biến, hành động phát sinh nhanh như chớp giật, mau như gió lướt. Đã thế người cả ba phe có mặt ở đấu trường chẳng có ai là kẻ tài nghệ xoàng xĩnh, tầm tầm. Giây phút cực ngắn, cực mau, quyết định sự sống chết, thắng bại, mất còn... nhờ ở hành động quyết định qua cự ly xa gần, tốc độ nhanh chậm... Kể cả 8 tinh thần tập trung hay phân tán.

Anh em nhà Công Tôn Khải ở xa trung tâm trường đấu, nhất là thái độ vào giúp đỡ Tam Phụng lại ung dung, từ tốn, mà không để ý để hiểu rằng "nước xa khó cứu được lửa gần".

Đỗ Vân là người nhận ra điều đó sớm nhất nên quát rất to "Đánh"! rồi vẫy tay vung ra một chuỗi "Long Tiên Giáp" (giáp vẫy rồng). Cũng vì sợ làm tổn thương đến Tam Phụng trong lúc bất ngờ nên góc độ Long Tiên Giáp phóng ra hơi cao nhưng kình lực phóng ra rất mạnh, nghe rõ tiếng rít gió vù vù xoay chuyển không dứt ở trên không, nghe đinh tai nhức óc.

Đây là loại ám khí độc môn của Long Giới Tử, hình dạng như Kim Triền Triêu nhưng không tròn xoe như đồng tiền vàng mà lại có cạnh như vẩy rồng do năm cánh nối với nhau, hơi cong cong, cạnh sắc như dao cạo, có thể tùy theo thủ pháp phóng ra khác nhau mà tạo nên hiệu quả tấn công đa dạng. Ám khí này cả loạt bẩy tám cái cốt để đánh vào đám đông người gây sát thương bất ngờ, khó đề phòng.

Lúc này vầng trăng lạnh đã lên cao tới ngọn cây rừng, sáng vằng vặc. Lưu Xung ngẩng nhìn, thảng thốt nói:

- Đây là Long Tiên Giáp, điểm đánh theo đường tròn, chớ có sơ hở!

Quần ma đang sơ hở vì coi thường, nghe Lâu Xung hét lên nhắc nhở nên cuống cả chân tay, hành động cũng có phần chậm lại. Công Tôn Khải thân hình lướt nhanh như gió thoảng, quần ma vừa chậm tay lại thì chàng đã ập vào tới tận nơi.

Song Hoa và Tam Phụng cách nhau chỉ có mấy thước ta, đối mặt với nhau trong gang tấc. Vị trí đứng của họ lúc đó như sau:

Bên phía Tam Phụng thì Mai Linh đứng giữa, Mai Phấn bên trái, Mai Uy bên phải. Bên Song Hoa thì Kim Hoa ở bên trái, Ngân Hoa ở bên phải. Quần ma đứng sau lưng Song Hoa. Anh em Công Tôn Khải thì từ mé trái của Tam Phụng mà tiến vào.

Mớ ám khí của Đỗ Vân từ mé ngang đánh vào phía trên mặt trước của quần ma có nghĩa là chặn ngay trước mặt hoạt động của quần ma để đạt lấy hiệu quả ban đầu: đỡ cho Tam Phụng quay đầu ngó sang bên trái khi nghe thấy tiếng của Công Tôn Khải. Song Hoa bất ngờ gây khó, không ngỏ lời đã đánh lén nhân lúc Mai Linh và Mai Phấn mải ngó Công Tôn Khải nên không phòng bị. Đòn này cũng đồng thời che được mắt Mai Uy đứng ở đầu cùng bên phải cũng đang mải ngoảnh đầu sang trái mà nhìn. Song Hoa tuy có dụng ý nhưng lại làm ra vẻ

vô tâm không có bụng dạ nào nên hành động đánh lén rất tự nhiên mà lại khá mau lẹ.

Mai Linh, Mai Phấn đang đối mặt với kẻ địch mạnh, lại đang ở thế kém, đáng lẽ về mặt tâm lý phải luôn luôn cảnh giác, sẵn sàng chuẩn bị. Nhưng đúng lúc cứu tinh tới, nghe tiếng người nói thì họ quay đầu sang trái, quên cảnh giác phòng bị, không tự kiềm chế được tình cảm, cũng là điều rất tự nhiên, rất con người. Đến khi sự cố xảy ra, phát giác được hành động đánh lén của Song Hoa, có muốn kháng cự thì đã trở tay không kịp.

Trong Tam Phụng, so về cơ trí thì Mai Uy đứng đầu. Lại nhờ vị trí đứng thuận lợi nên cũng giám sát được hành động của Song Hoa. Vừa thấy hành động đánh lén của Song Hoa, Mai Linh vội từ bên cạnh chặn ngang đồng thời quát to:

- Các ngươi định làm gì vậy?

Lời đang buông, kiếm loé hàn quang đâm xiên vào dưới cánh tay trái của Kim Hoa. Câu quát không phải chỉ để nhắc nhớ chị mình phải cảnh giác. Mai Uy vốn là người lanh lợi. Khi nãy cô nói để nhắc chị giữ bằng được "Bản mệnh cổ độc" nhưng bảo kiếm vẫn nhăm nhăm cầm chắc trên tay...

Trước khi đánh trộm Mai Linh một chưởng, Kim Hoa cứ tưởng Mai Linh không trông thấy, không

phòng bị. Đã thế Kim Hoa lại coi thường Mai Uy tuổi còn trẻ, mọi chủ trương đều ở Mai Linh, ra tay nếu thành công Mai Linh đã thành con tin trong tay, Mai Uy sẽ sợ "ném chuột vỡ lọ quý", dù có đủ sức cũng khó thi triển để kịp cứu nguy cho chị. "Nước đến chân phải nhẩy!". Thành bại chỉ từ một ý nghĩ đúng đắn, đúng lúc. Kim Hoa nghĩ đã chán rồi mới hành động. Mai Linh sơ hở mà dù có biết tuyệt đối không thể nhanh bằng đòn của Kim Hoa đánh trộm chắc chắn ra đòn sẽ đắc thủ.

Ý nghĩ đó vừa khinh xuất vừa kinh địch lại tự cao tự đại, cơ bản là có vấn đề trục trặc ngay từ gốc. Lúc mới đến, Kim Hoa chỉ bố trí có bẩy ma đầu vây đánh Mai Uy trong hồi một nên mới đánh một lát đã bị bại ngay hai tên. Kim Hoa đã quên phứt mất điều đó. Chính vì vậy khi hai ngón trỏ và giữa bàn tay phải Kim Hoa vừa chạm vào huyệt Kiên tỉnh trên vai Mai Linh thì mũi kiếm của Mai Uy đã chí ngay vào mạng mỡ của thị. Nếu Kim Hoa không chịu thu chiêu về, cứ cố ý chế ngự Mai Linh thì kiếm của Mai Uy cũng sẽ đâm vào sườn thị, nhẹ thì trọng thương còn nặng thì sẽ ngọc nát hương bay giã từ trần thế.

Tuy nhiên vì chủ quan, đâu có coi Mai Uy lọt mắt nên Kim Hoa chỉ biết có tấn công mà không hề phòng bị. Vả lại vì Mai Uy cũng xuất thủ quá nhanh

để tiếp viện cho chị, đúng là ngoài ý nghĩ của Kim Hoa. Vì không biết cân nhắc nặng nhẹ nên một ngón tay đổi một mạng người, vô cùng không hợp với lẽ tính toán thiệt hơn!

Thời cơ đã mất, chỉ đổi thành chưởng, cánh tay hướng đè về phía Mai Linh mượn sức phản chấn để lùi lại còn cánh tay áo trái phất lên định quấn vào đoạt kiếm của Mai Uy.

Luận về võ nghệ, Tam Phượng trên Long Hoa một bậc. Mai Uy lại là con phượng nổi bật nhất trong Tam Phượng nên ý đồ qua tính toán của Kim Hoa chẳng lẽ lại dễ dàng được như mong muốn hay sao?

Mai Linh tuy được em gái nhắc nhở cảnh giác đòn đánh lén của Kim Hoa, bèn thụt vai giơ chưởng định bụng phản kích nào ngờ bị kiếm Mai Uy chặn ngang trước mặt, hết cách ra tay. Đồng thời tay Kim Hoa xuất chưởng tuy không phải đòn thực đánh nhưng kình lực chưởng phong cũng đủ chấn dội Mai Linh phải lùi lại mấy bước đứng vững và mắt thì nổ đom đóm, khí huyết nhộn nhạo mãi không yên.

Mai Uy nổi cáu, kiếm thu về đẩy ra vẫn giữ nguyên chiêu thế và lực đạo không đổi, truy kích bám theo đúng phương vị cũ. Chỉ nghe "sật" một

tiếng, tay áo bên trái của Kim Hoa bị rách toạc và thấy máu ứa ra, tay đã bị kiếm đâm trúng. Đắc thế, kiếm của Mai Uy giữ nguyên hướng bay đuổi theo. May có ba tên ma đầu thấy được chỗ dụng tâm của Đỗ Vân nên đã đột phá khỏi màn lưới ám khí chạy tới kịp thời chặn Mai Uy lại, nếu không thương tích của Kim Hoa không phải chỉ có thế.

Hôm nay trong ba người Mai Phấn bị xui xẻo nhất. Cô đứng đầu cùng bên trái, lại mải lo nghếch nhìn xem ai tới nên đã nhìn đến xuất thần. Khi huynh muội Công Tôn Khải đi vào. Bên phải Mai Phấn là Mai Linh đang tự lo thân còn chưa xong, còn Mai Uy thì đứng giữa cách đại tỷ Mai Linh với Kim Hoa, đúng là đang ở vào thế "nước xa không cứu được lửa gần" chẳng giúp được gì. Giờ thì cứu nguy, ứng biến, đối phó hoàn toàn dựa vào bản thân. Vừa nghe được lời cảnh báo của Mai Uy thì Ngân Hoa đã ập tới trước mặt. Trước đây trong trận đánh hồi đầu, Mai Phấn đã bị thương, giờ lại thấy người là "kẻ thù đối mặt, mắt loè lửa đỏ". Có muốn tránh mặt, Ngân Hoa cũng chẳng để yên, huống hồ chẳng tài nào tránh đi đâu cho được, một khi chưởng của địch đã ập vào tận mặt. Nguy cơ ập tới, thân trên Mai Phấn đổ ngửa ra sau gập lại tránh đòn còn bàn tay lật cổ tay rút kiếm "lấy công chống công, lấy công để thủ", nếu Ngân Hoa không chịu

lùi thôi đánh thì cả hai bên sẽ lâm vào cảnh "lưỡng bại câu thương".

Cách nghĩ và phương pháp hành động có thể không sai, chỉ đáng tiếc trong hoàn cảnh vào lúc này kiếm của Mai Phấn dắt ở ngang lưng muốn lật cổ tay rút kiếm hạ địch phải có đủ thời gian xoay tay, lật tay, rút kiếm, đâm kiếm cho tròn đòn đánh. Thế nhưng thời gian quý báu cần thiết đó Mai Phấn lại có rất ít và trong thoáng chốc còn thiếu đó kiếm chưa kịp cất lên thì ma chưởng của Ngân Hoa đã đánh tới nơi.

Cũng may Mai Phấn còn sáng ý hóp ngực, chống lực nên mới khỏi bị đánh chết ngay tại chỗ nhưng máu miệng vẫn phải phọt ra như tên bắn và loạng choạng lùi lại vài bước rồi mới chịu ngã ngửa ra sau.

Chị em Song Hoa rất hiểu lòng nhau, cùng chung ý nghĩ "phải bắt cho được con tin", đối nội có thể khoả lấp được sự ta oán của đồng đảng, đối ngoại có thể ra điều kiện được với anh em Công Tôn Khải, tiến được lùi được dùng kiểu gì cũng thuận lợi dễ dàng. Ý định cố sẵn mà Ngân Hoa cũng không muốn bỏ qua thời cơ hiếm có, huống hồ Mai Phấn đang nằm sóng sượt dưới đất, đúng là cơ hội ngàn năm có một, dễ như thò tay vào túi lấy đồ vật.

Lúc này Long Tiên Giáp đã vào cuộc, phát huy uy

thế. Tiếng vo vo nhát hồn dọa vía làm Ngân Hoa đâm ra chần chừ trong thoáng chốc. Đến khi Ngân Hoa nhận ra thứ ám khí lừng lẫy giang hồ thì Long Tiên Giáp đã bay tới đỉnh đầu. Ý đồ mong muốn bắt sống Mai Phấn đã trở nên "mộng tưởng thành không". Lúc này Công Tôn Khải đã xông vào tới nơi thấy Mai Linh, Mai Uy đang bị vây hãm, Mai Phấn mình đầy máu nằm sõng sượt dưới đất thì tung vội ra hai chiêu khống chế Ngân Hoa rồi oai nghiêm thét lên:

- Dừng tay ngay!

Khoảng cách xa đấu trường mười trượng, chỉ trong nháy mắt Đỗ Vân, San San thậm chí cả Lã Băng trẻ nhất cũng đã vượt qua, nghe tiếng quát của Công Tôn Khải thì bước ngay tới, Đỗ Vân nhân cơ hội thu hồi Long Tiên Giáp về. Lưu Xung vốn đã sợ từ trước nên cũng có ý dừng tay xem sao nhưng Kim Hoa không đáp ứng bảo:

- Dựa vào cái gì mà đòi ta dừng tay?

Kim Hoa thấy bên kia chỉ có bốn người, tuổi tác lại không lớn lắm nên không coi ra gì. Vì không đi dự cuộc đấu Thiên Trì nên thị không biết Công Tôn Khải là nhân vật lợi hại bậc nhất nên có vẻ không phục, đúng là không biết "ngoài trời còn có trời,

ngoài người còn có người" như võ lâm thường nói. Công Tôn Khải mắt loè sáng quắc giận dữ quát:

- Hai cô nương này đã bị thương đến thế này, còn muốn hại tính mạng người hay sao?

Kim Hoa hỏi:

- Họ là gì của các ngươi? Ai cầu ngươi làm chó bắt chuột, định lắm chuyện nhúng tay vào việc của người khác!

Công Tôn Khải vận lực vào tay bóp Ngân Hoa đau quá kêu lên choe choé rồi trầm giọng quát bảo:

- Dừng tay ngay! Bằng hữu xưng hô ra sao đây? Làm thế mà là có trách nhiệm với đồng bọn sao?

Lưu Xung cảm thấy ngay Công Tôn Khải không có ý quyết đánh thì báo ngay tên và bảo:

- Tại hạ có thể làm chủ được nửa phần!

Công Tôn Khải cũng biết là địa vị của Song Hoa trong lũ ma đầu cũng không thấp hèn bảo:

- Ý của anh em tại hạ tới đây chắc Lưu Xung bằng hữu cũng hiểu rồi chứ!

- Hiểu rồi! Lưu Xung đáp ngay.

- Thế thì dễ giải quyết rồi. Huynh muội ta có thù với thầy trò Độc Tý Thần Ma nhưng không có ý sát hại những kẻ vô cô, giờ ta đem cô nương đây đổi lấy

sự an toàn cho Mai Linh Tam phụng, bằng hữu thấy thế nào?

Lưu Xung mừng rơn, thầm mừng là tiểu sát tinh Công Tôn Khải không biết địa vị của mình ở bên quần ma nên tốt nhất là rời khỏi đây càng sớm càng hay nên bảo:

- Tại hạ đồng ý! Điều kiện do tôn giá đề ra, vậy xin thả người trước đi!

Đang hai bên đối trận, Lưu Xung không dám tỏ ra là mình đang ở thế yếu sợ bên địch khinh thường. Công Tôn Khải nói ngay:

- Thế là công bằng ư?

Lưu Xung đề nghị thả Ngân Hoa trước chỉ cốt để tỏ ra không phải là mình đang sợ thầm trong lòng chứ không cố ý kiên trì đòi như vậy, giờ thấy Công Tôn Khải hỏi vặn lại thì vội "theo gió bẻ buồm" nói ngay:

- Theo ý tôn giá thì thế nào?

Công Tôn Khải nói ngay:

- Đôi bên đồng thời cùng thả người!

Lưu Xung thấy mục đích đã đạt liền nói ngay:

- Bên ta giải vây, tôn giá thả người, hai bên...

Kim Hoa thấy Công Tôn Khải không coi mình ra

gì, không thèm hỏi lấy nửa câu thì thấy mất mặt quá, bèn nói chen ngang vào:

- Làm gì có chuyện dễ dàng thế!

Câu này của Kim Hoa làm ai cũng khó chịu, kể cả bên quần ma. Công Tôn Khải ngạc nhiên hỏi:

- Phương giá có cao kiến gì khác chăng?

- Hai người chỉ đổi lấy một, ngươi không cảm thấy thiệt ư? Một đổi một thôi! Kim Hoa nói, vẻ như nói riêng với Lưu Xung ở bên mình.

- Cứ thế thì hai bên đều không thiệt! Công Tôn Khải nói. Phương giá định đổi ai, còn một người nữa xử trí sao đây?

Kim Hoa trỏ Mai Phấn bảo:

- Cô ta đang bị thương nặng cần chữa trị gấp, đổi cô ta trước. Còn người nữa có khi phải bàn thêm!

- Phương giá có lòng nhân hậu - Công Tôn Khải nói - khiến người ta phải kính phục. Còn lại bàn thế nào cho tiện đây?

- Nhật Nguyệt song bích! Kim Hoa đáp.

- Dùng vật chết đổi lấy người sống, tiểu khả thấy cũng được. Có điều chỉ mang theo bên mình có một chiếc, được không?

Kim Hoa thấy đúng là ngoài mong muốn, ngắm

nghĩa Công Tôn Khải hồi lâu rồi nói:

- Nếu ngươi thật có lòng thì đừng làm chuyện dối trá. Kể con người ngươi cũng khá đấy, bằng vào điểm này bản cô nương cũng nhường một bước vậy!

Kim Hoa tưởng sắp vỡ bở lòng sướng điên lên nén không nổi nên nét mừng rơn hiện ngay trên mặt. Công Tôn Khải bảo:

- Cô nương thật quá lõi đời! Có thể đổi người được chưa? Câu nói nghe như khen nhưng thật ra là châm biếm, làm Kim Hoa cũng phải đỏ mặt.

Kim Hoa đỏ mặt nói ngay:

- Đổi người trước!

Công Tôn Khải cũng đáp ngay rồi buông tay thả Ngân Hoa ra.

- Theo ý cô nương vậy!

Lưu Xung cũng cho giải vây cho Mai Uy. Công Tôn Khải đợi người hai bên rút về bên mình xong xuôi thì thò tay vào trong mình lấy ra tấm Nhật Phách bài. Đúng lúc ấy Mai Linh bỗng bật nói.

- Công tử hãy khoan đã!

Mọi người cùng giật mình, ngơ ngác nhìn Mai Linh. Công Tôn Khải hỏi:

- Tạ ơn lòng tốt của công tử, may mà được gặp lại

em ba. Cổ độc ở Đỗ trường chủ em ba có thể chữa được...

Bất ngờ Mai Linh đưa ngang kiếm kề lên cổ cứa mạnh...

Hành động này thật quá bất ngờ, ngoài tưởng tượng của mọi người.

- Chị ơi! Mai Uy thét lên rồi nhào vội tới.

Hành động của Mai Linh làm Công Tôn Khải xúc động sâu sắc. Dù biết là vô vọng nhưng chàng vẫn phải cố tận lực bằng hết sức mình, Công Tôn Khải vút tới như điện chớp. Đỗ Vân, San San, Lã Băng cũng lao theo Công Tôn Khải như bóng theo hình, cùng tiến cùng thoái một bước không rời.

Bỗng một tiếng "xoảng" chát chúa vang lên. Kiếm của Mai Linh đã bị một "cây thiết thủ nặng chịch đập văng đi. Người sử dụng cây thiết thủ đập văng kiếm kịp thời cứu được Mai Linh là một đại hán mặt đen đứng lẫn trong đám ma đầu vây bọc cô. Lại thêm một hành động rất không bình thường làm xúc động lòng người!

Bên Công Tôn Khải tuy lao đi sau nhưng lại đến trước. Cùng lúc, đám ma đầu tự động giải tán vòng vây, lùi về đứng cạnh Lưu Xung. Mai Uy là người tới sau cùng. Hai chị em ôm nhau khóc thảm thiết. Còn Kim Hoa sau giây phút ngỡ ngàng lại nảy sinh

lòng độc ác, bất ngờ hé miệng thổi ra một giây khói vàng vọt thẳng vào mặt Công Tôn Khải.

Chuyện lạ nữa lại nảy sinh!

Thoáng thấy mùi tanh hôi Công Tôn Khải đã cảnh giác. Có tránh cũng chẳng kịp nào chàng vội vận chân nguyên lên chặn đẩy chất độc ra. Khói độc vàng dần dần nhạt, phảng phất có mùi vị đàn hương rất nhạt toả ra theo chân khí hộ thân mà hoá tán khí độc tan hết. Như bị điện giật, bất ngờ Kim Hoa rú lên một tiếng đau đớn tung người vọt lên cao rồi rơi bịch xuống nằm sóng soài trên mặt đất, sờ đến thì khí đã tuyệt.

Làn khói vàng tan loãng vừa rồi đột nhiên ngưng tụ lại... ngưng đọng dần... và cuối cùng đọng lại thành xác một con rết vàng dài chừng nửa thước cháy sạm như bị lửa thui nằm co queo trên mặt đất. Ngân Hoa tuy không ưa Kim hoa tính tình ác độc khắc nghiệt vô tình nhưng cùng theo thầy học đạo với nhau nhiều năm không lẽ để sư tỷ phơi thây nơi hoang dã nên định mang xác Kim hoa về an táng và để trình sư phụ biết. Ai ngờ tay Ngân Hoa vừa chạm vào xác Kim Hoa bỗng cảm thấy toàn thân tê dại như bị điện giật, vội vã lùi ra xa, mặt nhợt nhạt đi vì sợ hãi.

Từng màn từng màn sự việc kỳ lạ xảy ra liên

tiếp. Lưu Xung trông thấy tận mắt mọi việc, trong lòng run sợ, chẳng còn bụng dạ nào nán lại nữa bèn vội vội vàng vàng chào từ biệt Ngân Hoa rồi len lén lủi đi, chớp mắt đã mất dạng trong bóng tối.

Công Tôn Khải cũng vô cùng ngạc nhiên. Chàng không ngờ môn luyện công có ánh Phật quang chiếu rọi xuyên cơ thể do Thần ni truyền dạy khi cần lại chuyển động và tác dụng diệu kỳ đến như vậy.

Ngửi thấy mùi tanh hôi, buồn nôn tưởng chết, đám ma đầu cũng đã chạy sạch theo Lưu Xung tự lúc nào. Công Tôn Khải bèn bảo ba người đi theo ngồi xuống đất mà hành công hoá luyện độc khí thấm vào người trục cho ra bằng hết.

Kim Hoa làm phép phóng độc đã tự giết mình và tiếng rú thất thanh đã làm kinh động cả ba chị em Tam Phượng họ Mai mắt trông thấy rành rành, tai nghe rõ ràng, mũi ngửi thấy mùi thối, thơm rõ rệt... mọi việc, mọi thứ xảy ra khiến họ không sao nén nổi khiếp sợ, ngơ ngẩn cả người. Cho tới khi từ cơn kinh hoàng đến thẫn thờ tỉnh táo trở lại và lũ ma đầu đã bỏ đi sạch. Công Tôn Khải đang vận công tẩy sạch khí độc khi nãy đã hít phải vừa kịp đứng lên thì chị em họ Mai vẫn chưa hẳn hoàn hồn, bồn chồn hỏi dồn:

- Công tử khoẻ lại hoàn toàn rồi chứ?

- Công Tôn Khải đáp ngay:

- Nhờ chân khí tiên thiên ngăn chặn, khi nãy còn thấy hơi buồn nôn một chút, giờ thì hồi phục hoàn toàn rồi!

Đến lúc đó Mai Linh mới thở ra một hơi dài, nói với vẻ hối hận:

- Tất cả đều tại tôi...

Công Tôn Khải cắt ngang lời bảo:

- Cô nương bất tất phải tự trách làm gì, mọi việc xảy ra nẫy giờ đã tự nói lên tất cả. Đỗ Trường chủ chậm được cứu trị, chị em cô nương...

Nói tới đó bất giác Công Tôn Khải ngó lại chỗ Mai Phấn ngã nằm khi nẫy, thấy ở đó không hề có một ai thì giật mình kinh sợ "ồ" lên một tiếng, rồi đổi giọng nói tiếp:

- Lệnh muội bị thương rất nặng khó mà hoạt động được sao lại không thấy đâu cả? Ta lại đó xem sao đi!

Nơi Mai Phấn nằm khi nãy cách họ có mấy trượng chỉ đi ít bước đã tới nơi. Chỉ thấy trên đó có ai dùng tay vạch nên mấy hàng chữ sau: "Phấn nhi cùng ta có duyên, vết thương nặng phải được cứu chữa cấp tốc nên đã mang đi. Sau này sẽ có ngày

gặp lại. Bất tất phải lo lắng. Độc Tý Thần ma biết các ngươi phân tán nhân lực nên đã phái cao thủ trở lại Thiên Trì. Hãy hoả tốc trở về. Giờ đó là việc khẩn thiết nhất". Ở nơi đề tên người viết lại thấy vạch mấy chữ: "Các người biết rồi!".

"Người?" chữ "người" dây là viết ám chỉ cho ai?

Anh em Công Tôn Khải ngẩn người nhìn hàng chữ rồi lại ngẩn người nhìn nhau, trong lòng cũng có chút bàng hoàng. Mai Uy bỗng nói:

- Tôi nhớ ra rồi. Hồi xưa từng được nghe tiên sư kể là ở núi Vô Lương có bốn vị cao nhân lánh đời ở ẩn. Các vị đó gọi chung là "Thượng tri" (trên biết) rồi lại chia ra thành "Thiên tri" (trời biết), "địa tri" (Đất biết) và "Ngã tri" (Ta biết) tức là "Nhân tri" (người biết). Nhị muội như thế là nhân gặp họa mà được phúc, ta khỏi cần phải lo lắng cho muội ấy nữa. Giờ việc cần kíp trước mắt là lên đường trở về!

Công Tôn Khải nói ngay:

- Đường đi còn xa. Chị em cô nương băng bó xong vết thương rồi lên đường cũng chưa muộn.

Nói đoạn Công Tôn Khải giới thiệu năm người làm quen với nhau.

Toà miếu đổ ở cách đó không xa. Đỗ Vân, San

San đưa hai chị em họ Mai tới đó băng bó vết thương cho tiện. Công Tôn Khải cùng Lã Băng ở lại ngoài miếu tuần tra canh giữ. Mấy cô gái được gặp gỡ làm quen với nhau, chẳng biết chuyện ở đâu mà hàn huyên với nhau mãi cũng không dứt.

Sau khi băng bó vết thương xong cùng nhau ra đi thì họ đã đối xử với nhau thân tình như bạn cũ lâu ngày. Công Tôn Khải tuy không biết thương tích của họ ra sao vì vậy cũng không tiện giục giã, nhưng lại vô cùng lo lắng những chuyện sẽ xảy ra ở Thiên Trì nên cứ xoay mòng mòng vì sốt ruột. Đợi đến khi thấy bốn cô gái đi ra khỏi miếu, Công Tôn Khải không nói gì thêm, chỉ cấp tốc lên đường ngay để về Thiên Trì.

*

* *

Trạm Sân trường thuộc vùng trồng nhân sâm của nhà họ Đỗ ở dưới chân núi, trạm vừa là nơi trồng trọt sản xuất ra sâm, vừa là nơi kinh doanh, vận chuyển, thu mua, kinh qua chọn lọc, chế biến... rồi mới xuất đi. Chế biến, đóng hộp, bao gói cũng kiêm luôn ở trạm này. Từ đây, hàng hoá được chất lên xe sau đó mới vận chuyển đi các nơi.

Gọi là sân trường không chỉ chuyên trồng sâm.

Gọi là trạm không phải chỉ là nhà trạm mà còn là xưởng chế biến, nhà kho, nhà chứa xe, tầu ngựa... Đất đai bao la, nhà cửa bạt ngàn, thiết bị nhiều vô kể. Ngày trước tại trạm này, cứ sau Tết, mùa xuân là công việc tất bật, bận ngập đầu.

Từ sau khi Nguyệt Phách Truy Hồn Quách Hiểu Mai bắt đầu đi truy xét các công nhân khai mỏ bị mất tích vô cớ, những việc rắc rối mới bắt đầu xảy ra dây dưa rồi dần dần lan rộng mãi ra.

Đầu tiên Đỗ Đan bị mưu bắt cóc làm con tin, tiếp đó phát hiện ra hung thủ năm xưa ám hại lão anh hùng Mục Dã Phi Long. Huynh muội Đỗ Đan, Đỗ Vân là truyền nhân của Mục Dã Phi Long cùng căm ghét kẻ thù chung nên đã thúc đẩy mấy bên thành một liên minh hành động với Ấn Thiên Lam và huynh muội nhà Công Tôn Khải chống lại kẻ thù lớn.

Chưa trừ được kẻ địch mạnh chưa biết sống chết thế nào, nói gì đến chuyện trồng trọt, sản xuất, kinh doanh buôn bán kiếm tiền. Vì vậy không phải chỉ mỗi trạm ở Thiên Trì mà tất cả các sâm trường sâm trạm lớn nhỏ của nhà họ Đỗ đều bị bỏ hoang phế, thật tiêu điều tàn tạ.

Tất nhiên các sâm trường, sâm trạm nhà họ Ấn cũng thế. Kẻ thù có thế lực quá lớn quá mạnh, muốn

tồn tại phải thanh toán bằng sạch các hận cũ thù mới. Muốn vậy, nếu không liên minh được lực lượng to lớn mạnh mẽ thì chỉ có nước bó tay chịu chết trước sức mạnh ghê gớm của kẻ thủ.

Quản Liệt được phái tới làm quản lý sâm trường chân núi đâu phải chỉ nhờ lòng trung thành hay tài tháo vát. Điều quan trọng gấp bội là võ công của ông ta. Ông ta là người đầu tiên dạy dỗ anh em Đỗ Đan, vai vế còn trên bậc cả Lăng Gia, Tiêu Thiên và Nghiêm Hoà.

Chập tối ngày mười sáu, quần hùng do Tiêu Thiên soái lĩnh về đến sâm trường chân núi. Quản Liệt chiếu theo quy củ cũ, cung cấp nơi ăn chốn ở cho họ. Trong khi ăn, Quản Liệt hỏi một cách hời hợt:

- Tình hình trên núi ra sao rồi? Người họ Hạ sao không về cùng Tiêu huynh?

Vì trên bàn ăn còn có người ngoài nên Quản Liệt không dám để lộ sự thân tình quá đáng với Tiêu Thiên. Tiêu Thiên nghe hỏi chỉ đáp qua loa:

- Cực kỳ nguy hiểm. Các lão tiền bối tài ba mà Phạm trường chủ mời tới khá đông. Nếu bên này không có sao Phúc, từ trên trời rơi xuống thì phía Nguyệt Phách Truy Hồn khó mà chống đỡ...

Nói vậy xong Tiêu Thiên đem mọi việc xảy ra

đêm vừa rồi kể lại tường tận. Cuối cùng chàng nói:

- Cũng thật quá lạ! Bạn tình của Ấn tượng chủ là Nguyệt Phách Truy Hồn là nữ đóng giả nam bị đinh độc bắn xuyên qua ngực mà không chết. Coi bộ mọi việc đều có liên quan đến vị thần ni vô danh. Xem thế quý trường chủ đại khái cũng không sao. Thân phận Hạ Cương bộc lộ rõ ràng rồi, không đi hỏi còn chờ gì nữa!

Quản Liệt "ờ" lên một tiếng rồi nói:

- Như thế có thể gọi là "ở hiền gặp lành", người tốt được trời thương. Bây giờ Tiêu huynh có dự định gì chưa?

- Trừ việc vầy đoàn trở về nhà còn toan tính gì nữa! Tiêu Thiên đáp và thở dài sườn sượt.

Quản Liệt nghe Tiêu Thiên thở dài thì bảo:

- Lâu nay nghe đệ trường chủ gặp nhiều điều hay, giờ thì sợ không dễ dàng nữa rồi. Huynh đệ xin giới thiệu với các vị một vị bằng hữu biết tường tận mọi việc tòng đầu triệt vĩ!

Quản Liệt bỏ ra ngoài không lâu lắm rồi dẫn vào một người đứng tuổi và bảo:

- Vị này là Giang Tông Châu huynh tới sớm hơn các vị nửa ngày mà lại vừa mới trở về. Xin các vị cứ thân mật gần gũi nhau!

Hai bên giới thiệu họ tên, hàn huyên trò chuyện, hỏi han đầu cuối... Giang Tông Châu nói:

- Nói thật chẳng sợ các vị cười, huynh đệ đây vốn nhát gan, phập phồng lo sợ nên cố ý đi tụt lại sau, may mà giữ được cái mạng kiến ruồi. Các người đi trước vấp phải bọn bộ hạ nanh vuốt của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch nên đã bị bắt buộc phải đi theo hết.

Tuy Giang Tông Châu không nói cụ thể nhưng những người ngồi đó cũng thầm hiểu là gặp việc gì rồi... Qua lần trò chuyện này Quản Liệt cho rằng Tiêu Thiên chắc có nhiệm vụ mơi. Còn Tiêu Thiên qua miệng Giang Tông Châu ngầm thông báo cũng hiểu con đường sắp tới của mình phải đi chắc cũng không yên ổn gì lắm.

Quần hùng nghẹ cũng thấy lòng phấp phỏng không yên. Qua một hồi thương thảo, có người tình nguyện ở lại, dứt khoát tham gia vào sâm trường của nhà họ Đỗ, có người kiên trì ý kiến quay trở về nhà, quyết định đi theo Tiêu Thiên tìm vận may.

Tiêu Thiên cứ lẳng lặng ngồi nghe chẳng tỏ rõ thái độ đồng ý hay không, cứ giữ nguyên thân phận trước đây của mình. Quản Liệt không thể không bày tỏ ý kiến nên ông ta bảo:

- Thịnh tình của các vị thật đã khiến người ta phải cảm động. Tuy nhiên việc này quả là trọng đại, tại hại chỉ là một người quản lý sâm trường, địa vị quá thấp kém, quả tình không đứng chủ được! Mong các vị thứ cho!

Theo sự phân tích thầm của Quản Liệt thì những người tình nguyện ở lại phần lớn do nhát gan. Giữ họ ở lại, lúc có nạn họ cũng chẳng giúp được gì, thậm chí còn phải mất công lo lắng cho họ. Vạn nhất trong số họ có nanh vuốt môn đệ của lão ma trà trộn ở lại càng thêm hỏng việc. Nghĩ vậy nên Quản Liệt tìm lời lẽ uyển chuyển để thoái thác, cự tuyệt trước còn hơn.

Hiểu ý của Quản Liệt nên Tiêu Thiên bảo:

- Hoàn cảnh của Quản huynh, anh em tôi đồng tình cả mười phần. Chúng tôi quấy quả Quản huynh đã nhiều, đêm nay xin cho nghỉ lại, ngày mai theo đúng đề nghị ban đầu là sẽ lên đường không dám gây nhiều phiền hà tới Quản huynh!

Tiêu Thiên với Quản Liệt một ẩn một hiện, một công khai một bí mật đều là người của Đỗ Đan đương nhiên Tiêu Thiên phải đỡ đòn cho Quản Liệt. Còn quần hùng tuy không biết vậy nhưng cũng không thể cố chấp ép uổng gây khó cho người khác.

*
* *

Ngày hôm sau quần hùng lên đường, tới Lâm Giang bình yên vô sự. Đoán là lão ma đầu đã đi xa, sự hoang mang phập phồng lo sợ của quần hùng cũng nhẹ bớt, họ an tâm sẵn sàng trở về nhà không còn mộng tưởng, cao xa hão huyền gì nữa.

Ngày thứ ba tới Thông Hoá. Ăn chưa xong bữa tối, không ngờ lại xảy ra chuyện: người nào người nấy bụng đau quằn quại, miệng nôn trôn tháo, cuống cuồng chạy như đàn kiến động tổ. Hơn một trăm con người chia nhau trú ở bốn nhà trọ, phát bệnh giống hệt nhau.

Tình hình này ai chẳng thấy rõ ràng là có kẻ ngoài đã động tay động chân, chứ nghi ngờ cho chủ quán trọ là điều ít ai đặt ra. Lý do cũng rõ rành rành. Nếu nói rượu thịt không sạch, không lẽ cả bốn nhà trọ đều không sạch giống nhau khiến quần hùng phát bệnh giống hệt nhau? Loại trừ chủ nhà trọ, vậy kẻ ra tay gây chuyện là ai? Lẽ nào trong đám quần hùng ở bốn nhà trọ, trong nhà trọ nào cũng có kẻ giấu mặt? Quần hùng ăn vào bị thế này rồi cuối cùng sẽ ra sao đây?

Quần hùng thượng thổ hạ tả một trận nên thân đều không dám ăn uống gì nữa, tất cả quay về

phòng trọ tìm cách tự chạy chữa, may mà chưa ai mất mạng. Cho dù là trúng độc đi nữa trong khoảng thời gian rất ngắn cơ hồ không dễ nguy hiểm đến tính mạng ngay được!

Tiêu Thiên đến lúc này trở thành hạt nhân trung tâm của quần hùng. Xét về đạo nghĩa giang hồ, chàng ta có trách nhiệm tìm cho ra nguồn gốc sự việc để yên lòng quần hùng. Tiêu Thiên phải lăn lộn chạy vạy cả bốn nơi, đi tuần suốt lượt cả ba nơi kia, gạn hỏi các chủ nhà trọ, hỏi han các khách ở trọ trước thế nào. Cả mấy chủ nhà trọ cũng hoảng hốt, bỏ cả vía, lo lắng xem xét gạn hỏi trưởng bếp và những người làm tạp dịch, phụ bếp nhưng chẳng thấy có gì khác thường...

Tiêu Thiên trở về phòng ngồi xếp trên giường nhắm mắt tĩnh tâm, lạnh lùng ngẫm nghĩ về sự kiện bất thường này. Chàng ta thấy lòng nhức nhối, trăn trở mãi xem bệnh này có thể từ đâu nảy nòi ra? Tại sao lại như thế và làm thế này nhằm mục đích gì?

Rồi sau chẳng hiểu vì bụng quá đau hoặc đã trăn trở suy nghĩ ra lý do hay tìm được biện pháp gì hay nên một lúc sau thấy chàng ta phát ra những tiếng thở khò khè khe khẽ rồi không thấy động đậy gì nữa...

Hồi lâu sau có người tới từ ba nhà trọ kia tìm Tiêu Thiên. Cả mấy miệng đều một lời, nói là bệnh đau bụng của quần hùng hết cơn này lại đến cơn khác nặng hơn lên. Tất cả đều yêu cầu Tiêu Thiên tìm cách nào đó cứu chữa anh em. Lúc này Tiêu Thiên đến tự cứu mình còn chẳng xong, nói gì cứu chữa người khác! Đúng lúc ấy lại có người vào phòng. Tiêu Thiên ngẩng nhìn xem ai thì hoá ra là Lý Đồng. Thấy Lý Đồng mặt mũi vẫn tươi rói chẳng có vẻ gì là đau đớn mệt mỏi thì ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng Lý huynh đã có biện pháp giải cứu tình trạng này?

Lý Đồng đáp:

- Có! Có đấy! Mọi người trúng phải chất độc mạn tính tên là Tý Ngọ đoạn trường tán (Thuốc bột đứt ruột vào giờ Tý Ngọ). Bị giờ Tý (nửa đêm) không qua giờ Ngọ (giữa trưa). Bị Ngọ thì không tới Tý. Gì thì gì cũng chỉ kéo được nửa ngày, quá giờ là chết. Tôi có mang theo thuốc giải uống đối chứng xong, đến giờ thì phục hồi hoàn toàn rồi.

Tiêu Thiên lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ bảo:

- Hay quá! Thế thì hay quá! Xin Lý huynh ra tay cứu mọi người đi!

Lý Đồng nhìn Tiêu Thiên nói xong mấy câu đó có vẻ tốn nhiều khí lực thì tỏ vẻ đắc ý nói:

- Tiêu đại hiệp cần phải hiểu, là ai thì cũng không thể mang nhiều đồ vật trên mình được, phải thế không nào!

Tiều Thiên cau mày nói:

- Chẳng lẽ thuốc của Lý huynh đã dùng hết rồi sao?

- Không phải thế! Lý Đồng nói. Dùng chưa hết. Đại khái còn đủ dùng để cứu chữa ba bốn người nữa. Có điều trừ tiểu đệ ra còn đến một trăm bốn mươi hai người nữa, biết nên cứu ai bây giờ? Thực là mười phần khó nghĩ cả mười nên tiểu đệ mới sang gặp Tiêu đại hiệp để hỏi xin ý kiến!

- Xin ý kiến thì tại hạ chẳng dám nói đâu! - Thuốc là của Lý huynh, Lý huynh cứ tự do làm chủ - Triêu Thiên nói - cho ai là quyền ở Lý huynh chứ!

- Tiểu đệ đã suy đi nghĩ lại thấy Tiêu đại hiệp là người chính trực, biết vì người khác - Lý Đồng cười mủm mỉm tiếp - Tiêu đại hiệp được quần hùng yêu mến thế nên phải...

Thừa hiểu ý của Lý Đồng, Tiêu Thiên vội vã cắt ngang:

- Tại hạ được quần hùng vì nhầm mà có lòng yêu mến, đâu dám tranh trước anh em. Thịnh ý của Lý huynh tại hạ xin ghi tạc trong lòng. Cứ xin Lý

huynh cứ chọn mấy người trẻ nhất để cứu là hay...

Lý Đồng tính thầm ba người nữa rồi nói:

- Ba vị nhân huynh này trọng nghĩa quý công, suốt dọc đường đã giúp đại hiệp và quần hùng không ít việc nên cần phải ưu tiên cứu chữa, người khác không thể nói ra nói vào được!

Lý Đồng vừa nói vừa lấy thuốc giải. Bỗng từ bên ngoài có ba người đồng thanh lên tiếng:

- Chúng tôi nguyện cùng chết với Tiêu đại hiệp! Xin Lý huynh đi cứu người còn có thể cứu được đi!

Hào khí thật hiên ngang lẫm liệt coi cái chết nhẹ như lông hồng không khỏi làm kích động lòng người! Lý Đồng cầm bình thuốc trên tay nói:

- Tôi thấy bốn vị là những người đáng được cứu nhưng cả bốn người lại vì nghĩa mà không chịu giành lấy sự sống cho riêng mình. Thôi thế này vậy, giờ lấy một cái chậu to hoà thuốc, mọi người chia đều ra cùng uống. Tuy không cứu được mạng nhưng cũng kéo dài thời gian đợi tử vong để chờ tìm cách khác. Đại hiệp thấy thế nào?

Tiêu Thiên nhìn lờ mờ qua bình ngọc thầm ước lượng số thuốc, chỉ thấy độ lưng bình, màu sắc không sẫm lắm, dường như là một thứ thuốc bột màu khói hoặc màu đỏ nhạt gì đó. Tiêu Thiên động lòng, bất giác bảo:

- Theo Lý đại hiệp, thuốc này uống vào kéo dài được bao nhiêu lâu?

Lý Đồng trầm ngâm một chút rồi mới nói:

- Tố chất trời phú cho mỗi người khác nhau, công lực tu vi thấp cao khác nhau nên sức thuốc có tác dụng kéo dài ra năm ba ngày không chừng.

- Lý huynh phân tích rạch ròi về người trúng độc quả là thấu hiểu hơn người! - Tiêu Thiên nói tiếp - lại có sẵn trong tay thuốc giải quý báu, ắt hẳn là bậc đại hành gia cao thủ về độc chất... Liệu Lý huynh có thể phối chế được thuốc giải cho anh em chăng?

- Không hẳn thế! Lý Đồng nói. Thuốc là do bằng hữu tặng, chút khả năng phân tách biện luận cũng là nhờ vị bằng hữu đó chỉ điểm cho chút ít chứ tại hạ đâu biết phối chế thuốc! Có điều vị bằng hữu này hành nghề y dược ở Thẩm Dương. Đi thật nhanh chừng hai ngày là có thể tới nơi, chắc có thể giải cứu được chuyện khó trước mắt. Tiêu Thiên bèn nói:

- Việc liên quan đến sự an toàn của quần hùng tốt nhất nên để quần hùng tự quyết định. Để khỏi làm phiền Lý huynh, tại hạ sẽ cho mời mọi người sang phòng bên này bàn bạc!

- Quần hùng đang đau bụng chịu không nổi - Lý

Đồng gạt ngay - vị tất đã có đủ năng lực để hành động! Tiêu đại hiệp công lực thâm hậu, có đau đớn đến mấy cũng cố gắng chịu đựng được. Thôi để tiểu đệ theo chân Tiêu đại hiệp đi sang các nhà trọ để làm việc pha thuốc cấp cứu, chẳng tương đối ổn thoả chu toàn hơn sao! Tôn ý Tiêu đại hiệp thế nào?

- Tại hạ có nghĩ cách mấy cũng chẳng thể chu đáo hơn! Tiêu Thiên đáp. Lý huynh đã chịu gánh vác việc khó, vậy xin bắt đầu trước từ nhà trọ bên này!

Nói đoạn Tiêu Thiên gắng gượng bước xuống giường nhưng đứng còn không vững, đau đớn rên lên thành tiếng rồi ngồi thụp xuống, nét mặt bệch bạc, mồ hôi toát ra đầm đìa. Lý Đồng thấy ba người còn lại đến thẳng lưng lên còn không nổi thì nói như than:

- Bốn vị đau đớn biết chừng nào! Nhất là Tiêu đại hiệp! Giờ các vị nên uống thuốc trước để sớm khoẻ trở lại mới có thể đủ tinh thần, thể lực nghĩ cách giúp đỡ mọi người chứ!

Tiêu Thiên ráng chịu đau đớn bảo:

- Lý huynh bất tất phải nói thêm nữa. Xin Lý huynh hãy chịu vất vả đi cứu mọi người trước đi, huynh đệ đợi đỡ đau một chút sẽ xin tới sau!

Lý Đồng thở dài một tiếng, nói:

- Đại hiệp đã cố chấp đến thế, tiểu đệ cung kính chẳng bằng tuân lệnh vậy.

Vừa nói Lý Đồng vừa bước ra khỏi phòng. Ba người đại diện cho ba nhà trọ tới định vươn người đứng dậy, Tiêu Thiên vội vã giơ tay ra hiệu tỏ ý chớ có hành động. Mãi một lát sau mới nghe thấy tiếng bước chân đi xa dần, xa dần. Điều đó chứng tỏ vừa rồi đi ra khỏi phòng Lý Đồng vẫn đứng lại rình nghe động tĩnh trong phòng mà không chịu đi ngay. Đợi mãi không thấy gì, gã mới chịu bỏ đi.

Sự việc như vậy là có chỗ ngoắt ngoéo và đã có chút manh mối. Lý Đồng làm như vậy để làm gì? Bốn người nán lại trong phòng dường như không bị trúng độc nhưng lại giả bộ làm như bị trúng độc chăng?

Sau khi tiếng bước chân Lý Đồng đã lặng hẳn, cả bốn người trong phòng mới cũng trở dạy, vẻ đau đớn trên mặt đã biến sạch. Quả nhiên họ không bị trúng độc thật! Một trong ba đại diện quần hùng ở nhà trọ tên là Trương Tuấn phẫn nộ nói:

- Đúng là tên tiểu tặc này giở trò ma quỷ. Hà cớ gì đại ca chưa bắt gã phải đưa thuốc giải ra?

Số là lúc từ Cẩm Châu ra đi Tiêu Thiên đã kết giao với bẩy người bạn tâm phúc có thể gửi gắm được nhau các việc kín. Bắt đầu là Trương Tuấn,

đến Trương Kiệt, Phòng Thanh, Lã Bội, Vĩ Huy, Thẩm Trung và Lưu Lễ. Hai người ở trong phòng lúc này là Phòng Thanh với Vĩ Huy. Lần này đi ở nhà trọ, Tiêu Thiên chỉ giữ Lưu Lễ lại còn sáu người kia chia nhau đến ở ba nơi khác để làm tai mắt trong quần hùng.

Vì Công Tôn Khải giả đò làm mặt lạ nên người đi phải tháo vát, lão luyện. Được Đỗ Đan đồng ý, chàng đã mời Tiêu Thiên lên đường hành động một mình đơn độc. Vì để đảm bảo an toàn cho Tiêu Thiên nên Công Tôn Khải đã phải suy nghĩ mọi cách để phòng chu đáo trước mà phòng độc là một trong những sự để phòng hàng đầu.

Công Tôn Khải không có thuốc giải độc vì vậy chàng đã xin Chân Lão cho Tiêu Thiên mười viên "thuốc giải Bách độc" mang theo phòng bị, lúc cần thiết hoặc cứu người hoặc tự chữa cho mình.

Trong khi đi tuần tra các nhà trọ, Tiêu Thiên đã bí mật đưa thuốc cho bẩy người bạn cùng uống. Riêng lần này đã hết tám viên. Đồng thời họ bàn kế hoạch ngầm dò tìm xem kẻ hạ độc là ai. Giờ nghe Trương Tuấn hỏi vậy thì Tiêu Thiên nói ngay:

- Hiền đệ nhìn thấy rõ vấn đề đấy nhưng trước mắt chưa "bứt dây động rừng"!

- Tại sao lại thế? Trương Tuấn hỏi. Chỉ mình gã

không trúng độc lại còn bô bô cái miệng là trúng chất độc "Tý Ngọ đoạn trường tán". Lý do rõ ràng thế còn chưa đủ ư?

- Chưa đủ! Tiêu Thiên đáp. Nếu chỉ mình gã không thể làm gọn gàng chu đáo như vậy được, chắc chắn gã có đồng đảng. Cả một lũ nội gian trà trộn ta đều phải thanh trừng nhưng tốt nhất là dọn sạch một lần cho xong. Các huynh đệ trở về nhà trọ cứ theo đúng lời ta dặn lúc đầu là ngấm ngầm tra xét tuyệt đối không được lộ sơ hở để "khua cỏ động rắn".

- Thuốc giải độc Lý Đồng đưa uống có được không? Phòng Thanh hỏi.

- Việc đó khỏi cần quá lo! Ý đồ lớn nhất của gã Lý Đồng là buộc mọi người phải đi theo nên thuốc của gã có thể tin được!

Vĩ Huy đang định nói gì đấy bỗng thấy phía trước phòng có tiếng ồn ào rồi thấy tiếng Lưu Lễ nói rất to:

- Ngươi nói láo! Tiêu đại hiệp có bảo mọi người đi Thẩm Dương đâu nào!

- Chúng ta ra xem sao! Tiêu Thiên nói.

Bốn người vẫn vờ làm ra vẻ đau đớn, tay ôm bụng lòm khòm bước ra.

Quần hùng đã tụ tập đông đủ đang mồm năm

miệng mười nhao nhao chất vấn Lý Đồng. Liếc thấy Tiêu Thiên ra, Lưu Lễ nói thật to:

- Tiêu đại hiệp ra đây rồi! Thôi ta đừng loạn lên nữa, rồi sẽ làm cho rõ ràng xem sao!

Sân nhà trọ đang ào ào như chợ vỡ bỗng lặng ngắt như tờ. Tiêu Thiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy, các bằng hữu?

Trong đám quần hùng có người cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi Tiêu đại hiệp, thuốc giải là của ai vậy?

- Của Lý huynh! Mà sao cơ? Đối với môn độc dược tại hạ không biết chút gì. Tất cả đều do Lý huynh tối báo cho tại hạ biết vậy, kể ra cũng là có ý tốt. Có gì không đúng chăng?

Người vừa hỏi lại nói ngay:

- Thế thì chuyện đi Thẩm Dương ắt cũng lại là cao kiến của Lý huynh rồi!

- Lý huynh bảo tôi - Tiêu Thiên nói - là có một vị bằng hữu làm nghề y ở Thẩm Dương có thể giải được chất độc "Tý Ngọ đoạn trường tán". Đi Thẩm Dương tuy là ý kiến của Lý huynh nhưng cũng là ý tốt vì mọi người thôi!

Nhìn thấy trên bàn có một chậu nước trong, Tiêu Thiên nhìn Lý Đồng hỏi:

- Lý huynh vẫn chưa hoà thuốc xong ư?

Từ lúc Tiêu Thiên đi ra, Lý Đồng không nói một lời. Đến giờ thấy Tiêu Thiên nhắc tới mình thì Lý Đồng bực dọc bảo:

- Chưa hoà. Phụ cả lòng tốt của người ta, không bằng cho chó. Không hoà nữa!

Lời nói xúc phạm đến mọi người quá đáng, quần hùng ồn ào lên ngay. Tiếng hô đồng thanh đòi đánh, tất cả cứ loạn lên, ào ào mất hết cả trật tự. Tiêu Thiên phải nói khan nói vã khản cả cổ hồi lâu, mồ hôi toát ra đầm đìa mới làm dịu được cơn kích động phẫn nộ của quần hùng. Tiêu Thiên nói:

- Lý huynh có thể nể mặt tiểu đệ một chút, đưa thuốc giải cho tiểu đệ được chăng?

Lý Đồng nói ngay:

- Từ ban đầu ý kiến của tiểu đệ định đưa thuốc giải cho đại hiệp, đến giờ vẫn giữ nguyên ý nguyện ban đầu. Giờ xin đưa thuốc cho đại hiệp. Tiêu đại hiệp muốn dùng thuốc cứu mình hay cứu người tùy ý, tiểu đệ không uốn đi nói lại nữa đâu!

Lý Đồng lấy bình thuốc giải trao cho Tiêu Thiên rồi phưỡn ngực ngẩng đầu, sải dài bước đi ra khỏi khách sạn, từ lời nói đến cử động biểu hiện không có gì đáng nghi. Tiêu Thiên nói to:

- Lý huynh khoan đi! Xin đợi một chút, tiểu đệ có điều muốn nói!

Nói vậy nhưng Tiêu Thiên không ngăn trở Lý Đồng chỉ ngầm ra hiệu cho Trương Tuấn, Phòng Thanh ngầm theo dõi gã. Một lát sau, đợi Lý Đồng đi xa rồi Tiêu Thiên mới mở nút bình thuốc thấy quả là thuốc có mầu xám khói, đưa lên mũi ngửi thấy phảng phất có mùi thơm, ngoài ra không thấy hương vị nào khác.

Lúc ấy Tiêu Thiên mới kể tường tận mọi chuyện cho quần hùng nghe, sau đó Tiêu Thiên cau mày bảo:

- Chúng ta định ngày mai xuôi Nam rồi theo đường biển về Trung Nguyên, ai ngờ nhất thời sơ hở nên đã bị ám toán của kẻ địch. Tại hạ nhận làm chỗ dựa cho các vị mà để xảy ra tình trạng này cảm thấy hổ thẹn và chua xót đầy lòng. Vấn đề trọng yếu trước mắt là làm thế nào vượt qua được cửa ải khó khăn này! Bình thuốc giải này có thể dùng được hay không? Vị nào có thể kiểm nghiệm được xin mời lên cho!

Trong đám quần hùng bỗng có một người đứng bật dậy nói:

- Để tôi!

Ông ta vừa nói vừa đi tới bên bàn. Tiêu Phi nhìn

xem thì hoá ra là Hắc Hùng (gấu đen) tên là Phong Phi thì hỏi:

- Phòng huynh cũng biết môn học này ư?

Tiêu Thiên quan sát thấy Phòng Phi tuy có vẻ khôi vĩ, vóc người lực lưỡng nhưng có vẻ "ngô ngố" nên mới hỏi "trái khoáy" như vậy. Phòng Phi chỉ "ự" một tiếng rồi đón lấy bình thuốc. Anh ta lấy một cái bát, rắc một ít thuốc, cho nước quấy tan rồi ngửa cổ một hơi nốc cạn rồi mới nói:

- Tôi thì biết cái cứt! Có mỗi cái mạng không thuốc giải cũng chết thì còn ngại gì mà không dùng cái mạng sắp chết đến nơi này thử nghiệm xem sao, thế chẳng phải là việc làm sáng suốt ư? Đợi chừng nửa giờ là biết ngay mà!

Hành động hiên ngang, tinh thần khẳng khái bi tráng khiến quần hùng không ai là không cảm động kính phục. Tiêu Thiên dậm chân than thở:

- Sao Phòng huynh lại khổ như thế làm gì... Chà chà...

Phòng Phi chẳng nói chẳng rằng ngồi phịch xuống đất trước bàn mà hành công. Không khí trong nhà trọ vô cùng nghiêm túc, người nào người nấy thấy trong lòng nặng trĩu như đá đeo. Tiêu Thiên cũng ngưng thần, ngơ ngẩn nhìn không chớp

mắt theo dõi những nét biến đổi trên mặt Phòng Phi. Đợi mãi, đợi mãi... Thời gian như ngưng đọng. Hơi thở của quần hùng cũng dường như nghẹn ngào, tắc lại...

Trên bộ mặt đen sạm của Phòng Phi không thấy có thay đổi gì khác thường.

Tiêu Thiên thầm ước thời gian cũng phải nửa giờ rồi bèn nhẹ giọng gọi thử:

- Phòng huynh! Phòng huynh! Cảm giác của huynh bây giờ ra sao?

Không hiểu vì đang hành công chưa tỉnh hoặc xảy ra tai biến gì khác, gọi mãi chẳng thấy Phòng Phi nhúc nhích hoặc trả lời.

Tiêu Thiên hơi hoảng sợ vội để tay lên mũi Phòng Phi thấy hơi thở vẫn đều đặn nhẹ nhàng. Theo lý mà đoán tức là đang hành công chưa tỉnh nên Tiêu Thiên không dám quấy rầy nữa mà quay sang hạ giọng bảo Vĩ Huy:

- Huynh đệ phải về nhà trọ của huynh xem sao. Đừng để xảy ra sự cố gì nữa!

Vĩ Huy đứng dậy để đi.

Lưu Lễ nói ngay:

- Ở đây chốc lát chắc chưa xảy ra chuyện gì đâu. Để đệ theo Vĩ huynh đi một chuyến xem sao!

- Cũng nên đi dạo một vòng quanh bên ấy! Tiêu Thiên gật đầu.

Lưu Lễ đồng ý, theo Vĩ Huy ra khỏi nhà trọ này. Quần hùng ở lại càng lâu bụng càng đau quằn quại, có người chịu không nổi đã rền rĩ lên thành tiếng. Tiêu Thiên nghe thấy tiếng rền rĩ, lòng cũng bấn loạn vì lo lắng.

Không lâu sau Lưu Lễ quay trở lại, cả Vĩ Huy cũng theo về, thần sắc cả hai người cực kỳ kinh hoảng. Trong tay Lưu Lễ cầm một mảnh giấy có chữ, vừa vào qua cửa đã gọi rối rít.

- Tiêu đại hiệp! Tiêu đại hiệp! Tên tiểu tử Lý Đồng để lại một tờ khai tội bỏ chuồn rồi! Không uống thuốc ấy được đâu! Người ở cả ba nhà trọ đều trúng độc thủ của hắn cả rồi! Đại hiệp xem đây này!

Tiêu Thiên đón lấy tờ giấy đọc vội đọc vàng rồi gọi to:

- Phòng huynh! Phòng huynh, dậy mau!

Phòng Phi ứng tiếng dậy liền, bàng hoàng hỏi:

- Ai là Phòng Phi? Tôi là Phòng Phi ư?

- Huynh là Phòng Phi, hãy ngồi xuống đã! Tiêu Thiên nói.

Phòng Phi nghiến răng căm giận nói:

- Ta là Phòng Phi. Ta mà không giết tên Lý Đồng này thề chẳng làm người! Trong đám quần hùng có một người cố nhịn đau hỏi thều thào:

- Trên tờ giấy kia viết gì vậy?

- Các vị cầm lấy luân chuyển nhau đọc khắc biết! Tiêu Thiên nói:

Lưu Lễ đón lấy tờ giấy trao cho người ở gần nhất chỉ thấy người kia cố gắng trấn tĩnh tinh thần đọc, thấy viết: "Tiêu Thiên! Hạn cho ngươi trong ba ngày phải đưa tất cả mọi người về Thẩm Dương. Trễ hẹn là chết, đừng bảo là không nói trước". Người ấy đọc xong sợ làm quần hùng quá nhạy cảm lắm chuyện liền trao lại cho người ngồi gần. Tờ thư viết không dài, chỉ liếc mắt một cái đã đọc xong. Có người đón đọc có người không cầm, loáng cái đã chuyền xem khắp lượt. Một người nói:

- Giết Lý Đồng là chuyện tương lai, trước hết hãy giữ cho toàn mạng đã rồi mới nói đến chuyện sau này. Theo tình hình trước mắt Tiêu đại hiệp có kế hay gì không?

Hồi ba

NHANH TRÍ CỨU QUẦN HÙNG

Tiêu Thiên nghe hỏi vậy liền nói:

- Xin thứ lỗi cho đại hạ hay quên, huynh đài đây xưng hô ra sao đây? Huynh đài hỏi vậy ắt trong lòng đã có phương lược sẵn, liệu có thể cho nhau biết được chăng?

- Đại hiệp có quên cũng chẳng lạ, - Người kia đáp - hạng vô danh tiểu tốt như tại hạ chẳng đáng nêu tên họ. Nếu đã có chủ trương trước thì đâu còn dám phiền đến đại hiệp nữa!

Nghe giọng lưỡi mát mẻ cay độc, hàm ý không tử tế ắt không phải là bạn bè tốt, bất giác Tiêu Thiên định bụng phải ngầm để ý đến người này. Tuy nhiên chàng ta vẫn nói:

- Người cùng đi thì đông, giúp đỡ được nhau khó tránh khỏi thiếu chu đáo, rất mong huynh đài thứ

lỗi cho. Trước mắt thuốc giải đã xong, uống vào thì thần trí mất thăng bằng lại đến giống Phòng huynh mất thôi, sự sống chết sẽ tùy người ta thao túng. Nhưng nếu không uống hậu quả có khi còn nghiêm trọng hơn. Tại hạ không dám tùy tiện chủ trương. Huynh đài có ý kiến gì thì cứ nói ra, cùng nghĩ xem quyết định như thế nào cho đúng!

Người kia nói:

- So với chết ngay, kéo dài sự sống thêm được mấy ngày còn có hy vọng sống có phải không?

- Tại hạ thà làm quỷ rõ ràng còn hơn sống lờ mờ, mới biết đến lúc sống chết mới rõ khí tiết! Tiêu Thiên đáp.

- Thế thì nên nghe ý nguyện của mọi người muốn nên thế nào. Hai mối hại bên nhau nên chọn cái hại nhỏ hơn. Non xanh còn đó lo thiếu gì củi đun! Người kia đáp.

Nghe giọng lưỡi người kia Tiêu Thiên càng thấy gã là người có vấn đề nhưng đây là việc có liên quan đến tính mạng của quần hùng nên không thể khinh xuất quyết định tùy tiện được. Chàng bèn bảo:

- Quả thực vừa rồi tại hạ nói chưa rõ ràng, giờ thuốc ở đây rồi ai muốn uống thì xin tùy ý...

Có lẽ do tinh thần khẳng khái hưng phấn thúc

đẩy sức thuốc vận hành bỗng chàng thấy đau đớn đến gập cả người lại, tất nhiên đó là Tiêu Thiên giả vờ. Lưu Lễ sớm hiểu ý vội nói:

- Để tôi đưa đại hiệp vào nhà. Ai không sợ chết thì xin đi cùng...

Ba mươi mấy người ngồi đau ở đó đi theo chỉ có bốn người. Tiêu Thiên làm như bị đau quá nói chẳng nên lời chỉ trỏ vào Phòng Phi một cái ra ý dìu cả anh ta đi theo. Vĩ Huy hiểu ý tiến lại gọi nào ngờ dường như anh ta không nghe, gọi thế nào thì gọi vẫn cứ ì ra. Tiêu Thiên phát hiện thấy hiện tượng quái dị này thì nhanh trí nghĩ ra một cách thử nhắc nhở:

- Phòng Phi hãy hết sức thu tức nạp khí, kéo dài thời gian phát tác của thuốc độc ra, đợi tại hạ nghĩ cách xem sao!

Bốn người đi theo là Triệu Doãn, Châu Phương, Ngô Minh và Trần Chi Cả mấy miệng cùng bảo:

- Được chết cùng đại hiệp là vinh dự của chúng tôi!

Thái độ hiên ngang lẫm liệt này cũng chẳng kém gì Phòng Phi lúc nẫy.

Tiêu Thiên nói:

- Tại hạ mà còn thở được, nhất định phải đưa các vị qua khỏi cửa ải khó khăn này!

Tiêu Thiên nhắm nghiền mắt lại trong giây lát rồi khẽ bảo Vi Huy, Lưu Lễ:

- Lén gọi bọn Tiêu Thiên sang đây. Cẩn thận một chút, đề phòng vẫn còn bọn điệp ngầm giả chết đấy!

Võ Huy Lưu Lễ vâng lệnh đi ngay. Cũng may sau khi họ đi rồi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Sau đó lần lượt cả năm người bọn họ đều vượt tường mà vẫn không để cho kẻ không chịu xưng tên tuổi đang ở cùng khách sạn biết Trương Tuấn, Phòng Thanh vết thương nhẹ đã tự chữa trị nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như Lưu Lễ đã hình dung. Trương Kiệt, Lã Bội, Thẩm Trung trước khi xảy ra vụ ngộ độc đã uống "Giải bách độc đan" của Chân Lão, lần thứ hai ngộ độc không sâu nên đã tỉnh. Chỉ có Trương Tuấn Phòng Thanh bị nội thương nên chưa hành động được như mong muốn. Trương Kiệt, Lã Bội và Thẩm Trung chỉ bị phản ứng hơi chậm chạp chứ không gặp trở ngại gì lớn. Bao lâu tới giờ lòng Tiêu Thiên nặng trĩu như đeo đá giờ đã nhẹ nhõm đôi chút. Qua dò hỏi đã bắt đầu tìm hiểu ra được là có gián điệp ngầm của lão ma đầu cài lại. Tiêu Thiên trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Coi bộ tình thế này thì Lý Đồng không đi xa đây đâu. Vạn nhất nhỡ gã biết năm bạn chúng ta đã được đưa về đây, hoặc có khi gã hành động ngoài ý muốn, nên ta không thể không đề phòng được!

Nói xong Tiêu Thiên lấy nốt hai viên thuốc "giải Bách độc đan" còn lại hoà với nước chia làm năm phần, trước hết cho Phòng Phi uống một phần rồi mới bảo bọn Triệu Doãn:

- Thuốc này khử được trăm thứ độc của một lão kỳ nhân tiền bối ban cho. Nguyên có mười viên tại hạ và bẩy người bạn mỗi người đã uống một viên từ trước. Vì nội gian tìm chưa ra nên không thể không giả vờ làm như cũng bị trúng độc để che tai bịt mắt giặc, im lặng chờ xem diễn biến ra sao rồi mới có chủ trương. Bốn vị đã tin ở tại hạ thì có thể uống thuốc này, tuy chưa thể trừ hoàn toàn hết độc nhưng ít ra cũng có thể khống chế được độc dược ít nhất là nửa tháng. Vạn nhất lũ ma đầu...

Triệu Doãn cắt ngang lời Tiêu Thiên:

- Đại hiệp khỏi phải nói gì thêm! Anh em tôi đã nói đi theo đại hiệp thì đại hiệp bảo uống là uống ngay không ngần ngại!

Nói xong lấy một phần thuốc ngửa cổ uống ngay. Chân Phương, Ngô Minh, Trần Chí không chút ngần ngừ cũng ngửa cổ uống thuốc ngay, điều đó chứng tỏ họ hoàn toàn tin tưởng ở Tiêu Thiên và một lòng một dạ đi theo chàng ta. Tiêu Thiên lại lấy ra hai viên thuốc đặc chế "Tuyệt tình phong" đưa cho Trương Tuấn và Phòng Thanh uống. Trong khi

họ đang uống thuốc thì Vĩ Huy canh phòng ngoài cửa còn Lưu Lễ đi ra quan sát ở phòng khách của khách sạn xem động tĩnh ra sao. Đây cũng là kế hoạch kéo dài thời gian lặng lẽ chờ tìm ra phương pháp giải cứu được quần hùng.

Có lẽ tốt nhất là trở về núi cầu viện. Chỉ cần thông tin được cho Quản Liệt ở sâm trường và ông ta tìm cách báo tin cho quần hiệp già trẻ biết là mọi việc có thể được giải quyết. Điều cần thiết là phải đi thật gấp, dùng khinh công "đề tung thuật" chỉ một ngày có thể về tới nơi. Nhưng có một trở ngại là công việc ở đây toàn dựa vào Tiêu Thiên, Vi Huy, Lưu Lễ ba người, nguyên chuyện phòng hộ cho những người bị thương, trúng độc... lực lượng đã quá mỏng yếu, làm sao có thể bớt được người quay về cấp báo? Nếu không kịp thời hành động ngay nhỡ sang ngày hôm sau quần hùng bị bọn điệp ngầm đưa đi hết cả thì chẳng hoá ra hỏng bét đại sự ư? Làm cách nào để giữ được quần hùng bây giờ?

Suy đi nghĩ lại cũng nghĩ được hai giải pháp tuy chưa phải là vững chắc vẹn toàn lắm. Trong lúc Tiêu Thiên còn đang bóp đầu bóp trán tìm cách thì thời gian cứ vùn vụt lặng lẽ trôi. Được cái trên nét mặt bọn Triệu Doãn Trương Kiệt... đều giảm dần sắc xám xì u ám. Đột nhiên có tiếng bước chân dồn

dập và hỗn loạn từ xa vang lại gần, rồi lại từ gần vang đi xa, kèm theo tiếng mở đóng cửa liên tục. Tiêu Thiên biết là quần hùng đang trở về phòng. Nghĩ lại biện pháp vừa nghĩ ra xong, Tiêu Thiên lại tự cảm thấy không đúng.

Quần hùng nếu đã uống thuốc của Lý Đồng để lại tất sẽ lại giống như Phòng Phi đầu óc mê muội, không biết gì nữa. Như vậy, nếu không có người dắt dẫn làm sao họ biết được phòng mình là phòng nào mà quay trở về? Chẳng lẽ khi nãy Phòng Phi cũng giả vờ? Xem lúc Phòng Phi hành công thì thấy không có gì khác lạ nhưng rõ ràng anh ta không biết, không nghe thấy tiếng nói năng của quần hùng. Không đúng rồi! Trong hai bên nhất định một bên phải có vấn đề! Là Phòng Phi hay quần hùng? Bên nào giả vờ?

Nếu không phải cả hai bên thì là kẻ thứ ba, là người kia? ừ, là người kia! Nghĩ tới người ấy, Tiêu Thiên chợt nhớ ra người kia hình như tên gọi là Cát Khánh hay Kỳ Khánh gì đó. "Cát" và "Kỳ" đọc theo âm phổ thông Trung Quốc tương tự như nhau, lúc đầu Triêu Thiên không để ý lắm, giờ mới thấy nghi vấn. Cứ tưởng gã là Cát Khánh giờ có khi gã là Kỷ Khánh, là con cháu nhà họ Bắc Kỹ, một họ chuyên dùng độc... nhất định thế, nhất định gã là... nhưng

không thể đoán bừa được, trừ phi gã đã giả vờ trúng độc! Sự việc này cực kỳ quan hệ, cần phải làm cho rõ, không thể để mắc mưu giặc lần nữa được!

Nghĩ tới đó Tiêu Thiên nhảy xuống khỏi giường. Vừa lúc đó cửa phòng bật mở, Lưu Lễ vọt ngay vào, thấy Tiêu Thiên có vẻ định đi đâu thì hỏi:

- Đại ca đi đâu?

- Quần hùng tự về phòng được rồi ư? Tiêu Thiên hỏi rồi nói tiếp. Ta định ra xem sao!

- Cát Khánh cho họ uống thuốc, mà có vẻ không phải lọ thuốc lúc đầu đâu!

Thấy Lưu Lễ nói vậy, Tiêu Thiên nói ngay:

- Khi nãy để có mỗi một người ở ngoài đó thật là quá sơ xuất... Bình thuốc khi nãy còn đó không? Gã họ Kỷ đâu rồi?

- Gã mang đi rồi! Lưu Lễ đáp. Gã họ Kỷ ư?

- Đệ bảo là gã đi rồi ư? Tiêu Thiên hỏi. Gã họ Kỷ đúng là họ Kỷ!

- Gã đi Đông Lai! Lưu Lễ lại hỏi, vẻ ngạc nhiên: Có việc gì ư?

- Hỏng rồi! Chúng đã phát hiện ra Thẩm Trung mất tích và đã tìm tới đây rồi! Tiêu Thiên đáp.

Nhìn mấy người bạn đang ở trong phòng vẫn còn mê man trầm trầm chưa tỉnh chàng không nén nổi

sốt ruột kêu lên:

- Địch đông, ta ít lại bị dính độc công! Khổ rồi! Các bằng hữu đây vẫn chưa tỉnh, giờ muốn di chuyển cũng khó. Vạn nhất quần hùng lại bị khống chế, giờ chỉ còn mỗi đường chết!

- Tình hình gay cấn nước này chẳng còn cách nào khác! Lưu Lễ nói - Giờ đệ giữ ở cửa sổ, lão Vĩ giữ cửa ra vào, đại ca ở trên giường cứu viện cả hai phía. Nhỡ có bề gì thì cũng "Hai mươi năm sau lại làm hảo hán, chỉ có mỗi mạng, xong là xong, sợ gì chứ?

- Đành vậy thôi! Tiêu Thiên đáp. Nếu người tỉnh lại thì báo ngay cho ta biết, chỉ có cách rời ngay khỏi nhà trọ là thượng sách...

Vừa nói tới đó thì ngoài cửa sổ vang lên một tiếng "hừ" lạnh tanh.

- Ai đó?

Tiêu Thiên quát hỏi, cũng giật mình kinh hoảng. Như thế những gì hai người vừa bàn bạc với nhau bị bên kia nghe thấy cả. Chàng định đạp tung cửa sổ nhảy ra xem ai nhưng lại sợ phá cửa gây tiếng động lớn gây bất lợi cho việc hành công của mấy người đang trị thương nên đành bảo Lưu Lễ đi bằng lối cửa lớn phía trước.

Thoáng chốc Lưu Lễ đã phóng tới cửa sổ phía sau nhưng nào thấy bóng ai! Nhìn kỹ cửa sổ sau thấy y

nguyên không chút suy suyển, Tiêu Thiên vẫn chưa yên tâm lắm bèn hỏi ngay:

- Thấy ai không?

- Không! Lưu Lễ đáp.

- Gã đi rồi ư? Tiêu Thiên hỏi:

- Gã đi rồi! Lưu Lễ đáp.

- Thôi, khỏi sục tìm làm gì nữa! Chắc là gã đi rồi! Tiêu Thiên nói.

- Đúng là giọng gã Kỷ Khánh! Chẳng hiểu tên tiểu tử này bụng dạ ra sao đây? Lưu Lễ hỏi.

- Dù là ai, dù âm mưu gì, vẫn cứ làm như ta đã bàn trước! Nhưng cần cảnh giác hơn một chút! Tiêu Thiên đáp.

Hai người trao đổi đến đó thì thôi. Kẻ vừa cất tiếng "hừ" khi nãy vẫn không thấy trở lại. Thật sự là ai? Tiếng "hừ" lạnh lùng này nhằm mục đích gì, có tác dụng gì? Khó có thể biết được!

Bọn điệp ngầm ẩn náu trong ba nhà trọ kia vẫn chưa thấy có thêm hành động gì ngoài ý muốn. Hôm nay mới mười tám tháng hai, vầng trăng hơi lẹm vẫn chưa mọc. Gió bấc lạnh lùng vẫn từng cơn từng cơn rít lên ác liệt. Tuyết dưới chân núi đã tan nhưng đêm vẫn lạnh buốt.

Tiêu Thiên nằm phục bên ngoài phòng, lặng im

không động. Trời lạnh buốt như châm như chích. Nằm ngoài trời hưởng mùi vị này thật vô cùng khó chịu. Nhưng đã khoác trọng trách dắt dẫn quần hùng lên người, dù là về đạo nghĩa, dù là thuộc trách nhiệm, đã nhận thì không thể nào thoái thác hay lơi lỏng được! Triêu Thiên đành phải nằm yên chịu trận. Được Đỗ Đan tín nhiệm, được quần hùng yêu mến chính là nhờ ở tinh thần cương nghị, chính khí tự nhiên, không nề gian khổ, không sợ hiểm nguy đến tính mạng của Tiêu Thiên...

*
* *

Từ bữa ăn bị trúng độc tới giờ trắc trở khó khăn xảy ra không ít mà thời gian lại không dài, chỉ mới mấy tiếng đồng hồ là cùng!

Mặt trăng giờ đã lên đến đỉnh trời.

Tiêu Thiên đoán đang là giờ Tý. Đến sáng còn độ bốn giờ nữa. Chàng thấy thật là nan giải! Quần hùng thì bị khống chế, trong bẩy người bạn thì năm người đã trúng phải ám toán. Chưa thấy hành động gì mới của phe địch. Lý Đồng cùng gã Cát Khánh hay Kỷ Khánh gì đó, chí ít phải là ba tên điệp ngầm nằm vùng trong ba khách sạn, chẳng lẽ lại thôi

không tới đối phó với chàng hay sao? Tại sao vậy?

Vì lý do gì hoặc vì điều kiêng dè gì đó mà bọn giặc không dám hoặc chưa dám hành động, hay là chúng chưa muốn ra tay? Vì sao? Đúng rồi! Không phải không dám mà là chưa muốn! Từ ngày hai tới ngày mười tám là hơn nửa tháng, bên giặc đã thừa hiểu tính cách của Tiêu Thiên, chúng thừa biết là chàng không đời nào rời bỏ quần hùng để một mình thoát thân. Ngày mai cưỡng bức quần hùng đi theo, lũ ma đầu đoán định là bọn chàng nhất định sẽ lẳng lặng đi theo. Phải đến Thẩm Dương hay gần tới Thẩm Dương, có làm gì thì lúc ấy chúng mới ra tay cũng chưa muộn. "Hừ! Để ta tự chui đầu vào rọ, để ta tự tới đầu hàng! Đừng có nằm mơ! Trừ mưu đồ đó, liệu chúng có còn ý định gì khác nữa không? Hừ!". Tiêu Thiên nhớ lại tiếng "hừ" lạnh lẽo. À, hãy còn con người thốt ra tiếng "hừ" tanh lạnh. Bất kể là ai, rõ ràng võ công còn cao hơn chàng. Nếu chẳng may Lưu Lễ đoán đúng gã này là Kỷ Khánh há chẳng phải là đã khó khăn lại càng thêm hóc búa hay sao? Tiếp đó Tiêu Thiên nghĩ lan man tới hai biện pháp rất thành thạo của chàng, không mạo hiểm một chuyến không xong! Tuyệt đối không thể nào buông tay ngồi chờ đợi quần hùng bị lũ ma đầu ép buộc phải đi theo được!

Vầng trăng sáng đã xế về Tây. Đêm đã sắp tàn.

Tiêu Thiên nhận định điều phỏng đoán của mình không sai. Bọn ma đầu chưa muốn động đậy đến đao kiếm, chúng chưa muốn sinh sự vì "sinh sự thì sự sinh".

Trở về phòng, Tiêu Thiên thấy mấy người hành công theo thứ tự đang tỉnh dần; có lẽ sức thuốc bắt đầu có tác dụng. Thần trí của Lã Bội, Trương Kiệt... mấy người đã hoàn toàn khôi phục, cả mấy người bị chấn thương tinh thần cũng thấy có biến chuyển tốt.

Tiêu Thiên cảm thấy ngầm được an ủi. Triệu Doãn nói:

- Linh dược của đại hiệp thật thần diệu! Uống vào chẳng những đã khỏi mà còn phòng được cả phong hàn khiến tiểu đệ như được sống lại, mừng ơi là mừng! Ơn đức này làm sao quên được!

- Đó là việc phải làm, là việc chung của chúng ta. Triệu huynh đệ chớ nên quá khiêm tốn. Chỉ tiếc là thuốc mang đi không nhiều, không có để cứu hết được quần hùng. Tiêu Thiên đáp.

- Không hiểu bọn điệp ngầm của giặc đã tìm ra hết chưa? Triệu Doãn hỏi:

- Đã phát hiện ra năm tên! Tiêu Thiên đáp. Đều là bộ hạ nanh vuốt của họ Kim ở Thiên Nam, võ công không phải tầm thường. Hai bọn Trương, Phòng vì bị bọn đê tiện này ám toán, còn may là chúng chưa thi triển độc công nên may mắn tại hạ mới cứu chữa được, nếu không tại hạ cũng đến phải bó tay".

- Tiểu đệ không hề sức lực kém cỏi, thề liều mạng sống chết với lũ thất phu này! Triệu Doãn nói.

- Tính cả phần của đệ với nhé! Lã Bội cũng nói:

- Vạn nhất lũ ma đầu điều khiển được quần hùng đang mê mẩn mất hết thần trí sinh ra phá phách thì các vị định ứng phó ra sao?

Nghe Tiêu Thiên hỏi vậy, Phòng Phi phẫn nộ nói:

- Chẳng lẽ chúng ta chịu trơ mắt nhìn lũ ma đầu kia bắt quần hùng đi theo ư?

- Tại hạ có một kế, các vị xem thử ra sao? Tiếp theo câu hỏi của Phòng Phi, Tiêu Thiên bảo Lưu Lễ mở toang cửa sổ rà soát xem có kẻ nào rình mò bên ngoài không rồi mới hạ giọng kể lại biện pháp chống giặc chàng đã trăn trở mãi nghĩ ra. Chẳng biết kế

hoạch của Tiêu Thiên ra sao, hay dở thế nào chỉ thấy mấy người lẳng lặng nghe xong rồi lần lượt chuồn ra khỏi phòng. Thoáng chốc đã chẳng còn một ai ở lại trong phòng, kể cả hai người bị thương cũng được đưa đi.

*

* *

Ánh trăng trong trẻo. Gió lạnh như dao cứa. Tuyết trên núi bị gió bấc mạnh thổi thốc vào bay mù trời.

Trong cánh rừng sâu nơi núi thẳm đang xảy ra một trận kịch chiến thật ác liệt, thật thảm khốc như dầu sôi lửa cháy. Mặt đất loang lổ máu tươi đọng thành từng vạt lớn trên băng tuyết trông mầu càng thêm đỏ, nhìn lâu đến nhức cả mắt. Có điều người chết và người bị thương chẳng còn ai, chắc đã mang đi hết cả.

Giờ đây trên đấu trường chỉ còn bốn cặp người đang giao đấu, đúng là trận ác chiến vô cùng kịch liệt. Bóng người di chuyển thấp thoáng, loang loáng dưới ánh trăng. Đao kiếm vung múa, hàn quang lấp lánh. Thỉnh thoảng đao kiếm chém vào nhau vang lên chát chúa. Võ công cả hai bên quả là đã đạt tới trình độ "đăng phong tạo cực, lô hoả thuần thanh"

(lên đến đỉnh cao, lò lửa thuần màu biếc). Từng chiêu từng bức hai bên thi triển đều tinh vi lão luyện, biến hoá khôn lường. Trận ác đấu hiếm thấy, có thể nói không ngoa là "không tiền khoáng hậu"!

Đấu trường là khe núi phía trước sâm trường của Đỗ Đan. Bốn cặp đấu là Đơn chưởng Khai Sơn Lưu Vĩnh Thái đấu với Trường Sơn Lão quái Trịnh Thất, Nghiêm Hoà đấu với Y Ma Vu Văn Ảnh, anh em Lưu Trí, Lưu Tín đấu với Âm Sơn Tam quỷ, Chân Lão đấu với Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Xương. Bên địch tới sáu ma đầu đều là hạng nhân vật không phải là không danh trấn giang hồ. Sáu lão quái nhằm lúc sâm trường trống trải mỏng người, nhè cơ hội sơ hở mà tiến đánh, mục đích cũng chỉ là để đoạt Nhật Nguyệt song bảo.

Bên phía sâm trường, bốn người huynh muội Công Tôn Khải đi Ngô Công Lĩnh Bối vẫn chưa về. Lan Lão và Tuyết Sơn Tiêu Mục lão anh hùng đã đến Loạn Thạch Cương để nhận con tin đưa đi theo cả Ấn Thiên Lam. Hiểu Mai và Hoắc Khí Ác còn bận chữa thương đang lúc khẩn trương, còn Đỗ Đan vẫn hôn mê trầm trầm bất tỉnh nhân sự. Còn những người khác chưa đủ tài lực để ứng phó mặt trận này. Thứ có thể dựa vào để chống giặc là trận Ngũ Hành, nhưng bên kia lại có Gia Cát Xương là bậc đại hành gia về trận pháp nên trận Ngũ Hành đâm

ra mất tác dụng hiệu lực bảo đảm an toàn cho sâm trường. Bên phía ma đầu được Gia Cát Xương "thần cơ diệu toán" dắt dẫn, thế như trúc chẻ ngói tan đến nỗi lão trường chủ của Triều Dương mục trường Lưu Vĩnh Thái cũng đành phải tạm ngừng bế quan luyện công để tham gia chống địch. May nhờ vậy mà người của sâm trường mới có thể miễn cưỡng chặn được thế công hung hăng của các lão ma đầu.

Trong trận ác đấu kịch liệt này chỗ kỳ lạ khác thường nhất là binh khí của hai bên địch ta cùng dùng là cây thiết thủ, thứ binh khí do Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch đặc chế ra để chế phục kiếm pháp. Trong đêm rằm ở hồ Thiên Trì, năm cặp binh khí "thiết thủ" đoạt được từ tay bọn Dư Bình rồi từ đó đã nảy sinh ra ý đồ sử dụng đối với người của sâm trường. Chính vì thế mà hôm nay sang đêm mười bẩy, sáu lão ma đầu nhận thiết thủ vào tay từ ngày mồng bốn ra sức dùi mài luyện tập được gần mười bốn ngày nên vận dụng có vẻ thành thạo và rất vừa tay. Nghiêm Hoà và anh em họ Lưu đoạt được thiết thủ mới có ba ngày nhưng thấy rất ưa thích, ngày nào cũng nhăm nhăm cầm trong tay, vũ lộng múa may nên cũng không lạ lẫm gì lắm với cách sử dụng loại binh khí mới này.

Chân Lão và Lưu Vĩnh Thái thấy bên ma đầu toàn sử dụng thứ binh khí này, từ khi Hoắc Khí Ác

đoạt thiết thủ mang về, các lão hiệp sĩ cầm xem rồi cũng lấy dùng luôn. Lưu Vĩnh Thái thân hình cao lớn, sức vóc mạnh khoẻ xưa chuyên dùng binh khí nặng nên khi dùng thiết thủ thấy được ngay, không thấy gì là bất tiện.

Mười một cao thủ cả địch lẫn ta đều dùng thiết thủ đánh nhau.Chỉ khổ nhất là Chân Lão. Bà quen dùng kiếm. Đường đi nước bước của kiếm thuật chú trọng ở chỗ nhẹ nhõm, linh động, khéo léo biến hoá so với thiết thủ là thứ chuyên giật, phang, bổ, đập... mạnh mẽ nên tính cách sử dụng hoàn toàn không hợp với thói quen của người dùng kiếm. Vì vậy khi cần thiết thủ trên tay để giao đấu Chân Lão đánh vung bừa đập loạn, chẳng ra chương pháp, bài bản gì cả, khiến người bên sâm trường không ai là không thấm lo cho bà. Được cái Chân Lão có công lực thâm hậu lại hiểu biết rộng rãi, thấy rõ là nếu dùng kiếm để giao đấu với thiết thủ rất bị hạn chế và càng bị khống chế chi bằng mạo hiểm sử dụng tạm thời thứ binh khí chưa quen dùng này để chiến đấu còn có lợi hơn. Binh khí tuy không vừa tay và chưa quen dùng, trong khi giao đấu chưa phát huy hết uy lực của cây thiết thủ trong việc chặn, đỡ, ngăn, gạt, hất, điểm, móc, quấn, chặt... binh khí của địch, nhưng nhờ được hiểu biết rộng nên trong giao đấu, đầu óc cao thủ vẫn là hàng đầu. Gia Cát Xương

tuy đã trổ hết tài năng nhưng cũng không sao giành được lợi thế hơn so với bà già chưa thật quen dùng thiết thủ.

Lưu Vĩnh Thái đấu Với Trịnh Thất đúng là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài. Đôi bên lực thế ngang nhau đều là hàng cao thủ cao to, uy mãnh, bên hung bên độc chẳng kém cạnh gì nhau. "Chát! Chát! Chát! Choeng! Choeng! Choeng!". Tiếng kim loại quật vào nhau vang động, càng lâu càng liên tu bất tận, chính là do đôi đấu thủ này tạo ra là chính.

Nghiêm Hoà thấy sự việc hôm nay quả là nghiêm trọng vô cùng. Nếu để sáu ma đầu đắc thế chiếm được thượng phong thì máu đổ sâm trường, sẽ có vô số người chết với bị thương là điều khó tránh. Tuy đã được Phật quang chiếu rọi lợi ích không phải là nhỏ nhưng chưa biết sự tiến bộ nhiều ít thế nào? Tuy Nghiêm Hoà chưa tự biết rõ nhưng khi cùng với đối thủ Y Ma Vu Văn Ảnh thi nhau ra chiêu đổi thức giao đấu, ông ta đã phải để tâm vô cùng cẩn thận, lòng bồi hồi thấp thỏm chỉ cầu sao cầm chân được lão Y Ma đã là hạnh phúc trời ban nên ông ta đâu dám phóng tay đánh bừa.

Ác đấu gian khổ nhất là hai anh em họ Lưu. Tuổi còn trẻ, lịch duyệt còn kém lại phải lấy hai chống ba

vào thế hạ phong. Tuy vậy tuổi trẻ lại có chỗ hay của tuổi trẻ: Không phải giữ kẽ, không sợ hãi vì "nghé mới sinh có kinh gì hổ"? Về mặt tâm lý, tuổi trẻ hiếu thắng, huyết khí đang hăng, cơ bản không coi kẻ địch ra gì. Hơn nữa trước đây hai ngày ở đấu trường Thiên Trì, Hoắc Khí Ái với Hiểu Mai đã để lại trong lòng anh em họ Lưu ấn tượng cực kỳ sâu sắc và tấm gương sáng cổ vũ chí khí vô cùng hào hùng đó luôn luôn thúc đẩy họ noi theo và luôn tâm niệm là phải thắng thật ròn rã.

Kẻ địch tuy đông, quân thù tuy mạnh nhưng đây lại là cơ hội cực tốt để anh em họ Lưu bộc lộ tài ba mà không phải dễ có. Nhờ sự chi phối của tâm lý cầu thắng, không e dè sợ sệt mà cả Lưu Trí, Lưu Tín tấn công mạnh, phòng thủ nghiêm, thân thủ linh hoạt, biến hoá nhanh như điện chớp. Binh khí vung múa nhanh mạnh như gió táp mưa sa. Bóng người trồi lên hụp xuống vun vút chẳng khác gì thoi gieo dệt gấm. Uy thế ấy, sự linh hoạt biến hoá ấy có thể tạm hình dung ra hình ảnh mà người trong võ lâm thường ví von là "như rồng bay hổ nhẩy", chỉ hiềm một điều kém xứng là chưa đủ kình lực như mong muốn.

Tam quỷ núi Âm Sơn chiến đấu có phần dễ dàng hơn hai anh em họ Lưu, và kinh nghiệm giao đấu

của tam quỷ cũng lão luyện hơn, chu đáo hơn. Phát hiện ra tinh thần thể hiện qua cung cách giao đấu của hai anh em họ Lưu có vẻ dũng mãnh hoạt bát ghê gớm như vậy, bất giác Đại quỷ Lý Ngọc bấm bụng cười thầm, lạnh lùng chờ đợi và thầm bảo: "Hai tên tiểu tử hỗn láo! Cứ để chúng bay ngông cuồng trước đã, rồi xem chúng bay hung hăng được bao lâu nữa.

Lý Ngọc ngầm ra hiệu cho Nhị quỷ Lỗ Hoành, Tam quỷ Ngô Lộc biết ý mà giữ vững trận thế, liên hợp chiến đấu, công ít thủ nhiều, tiêu hao sức lực của đối phương và chờ thời cơ tới. Nhìn tổng quát toàn cục cuộc giao đấu này, hai anh em họ Lưu chiến đấu chủ động hơn có vẻ xuất sắc hơn nhưng theo con mắt đánh giá của các bậc đại hành gia lão luyện thì hai anh em non nớt hơn, dễ bị nguy hiểm hơn Tam quỷ.

Càng kéo dài thời gian giao đấu hậu quả ra sao không phải dễ mà đoán định. Nơi nơi giao đấu ác liệt, chỗ nào cũng đều hung mãnh, nguy hiểm khó lường!

Một giờ đã trôi qua.

Chân Lão sử dụng thiết thủ từ chỗ chân tay còn luống cuống vướng víu giờ đã ổn định, từ chỗ ban đầu toàn phòng thủ giờ đã thỉnh thoảng chuyển sang tấn công một vài đòn không kém phần lợi hại

ác liệt. Cây thiết thủ nặng trịch trong tay bà giờ coi bộ đã nhẹ nhàng hơn, thanh thoát hơn.

Lưu Vĩnh Thí cùng Trịnh Thất đôi bên vẫn cứ đều đều tấn công mãnh liệt đòn ra chí mạng, độc hiểm, đánh mạnh đỡ cũng mạnh, không bên nào dám lơi lỏng, không bên nào chịu tỏ ra yếu kém. Hai bên đều ra đòn nhanh mạnh, gấp gáp, đánh đến đầu tóc xoã tung, mồ hôi toát ra như tắm. Giữa hai lão cao thủ đây là một cuộc đấu lực khí, một canh bạc cuộc bằng tính mạng, bên nào kém sức trước bên ấy sẽ phải đổ máu đương trường. Đúng là cuộc đấu thắng bại, sống chết của hai mạng lão cao thủ đang treo trên đầu sợi tóc.

Nghiêm Hoà vẫn giữ vững, đánh vững. Qua sự tiến triển trong tấn công và phòng thủ thấy rõ ông ta đang rất tin ở mình và cũng hiểu sâu về kẻ địch nên giao đấu thoải mải dần, không đến nỗi bị gò bó trói chân buộc tay không dám thi triển hết tài năng như lúc đầu. Nghiêm Hoà đang triển khai nhiều đòn phản kích lại Vu Vô Ảnh nhưng cơ bản vẫn là thủ nhiều công ít như chiến thuật từ đầu nhưng tình trạng chiến đấu dần chuyển biến lớn, tốt dần lên, đáng mừng nhiều hơn đáng lo.

Về phía Y Ma Vu Vô Ảnh vẫn ra đòn mạnh mẽ kín đáo, không có chỗ nào sơ hở để đối phương có thể

lợi dụng mà giành thắng.

Hai anh em Lưu Trí, Lưu Tín công thủ, tiến thoái vẫn nghiêm chỉnh, chặt chẽ như ngón tay dính với nhau thành bàn tay. Hai anh em đánh mà như chỉ là một người, tuy ác liệt hung mãnh nhưng không lơi lỏng một khe sợi tóc.

Nhưng Tam quỷ vì muốn làm thể lực anh em họ Lưu sớm tiêu hao để sớm kết thúc trận đánh nên ba anh em nhà quỷ cũng dần dần chuyển phòng thủ sang tấn công.

*

* *

Trăng đã lên cao, treo ở chính giữa đỉnh trời, sáng vằng vặc cả không gian. Đã hai giờ trôi qua!

Trên đấu trường đã bắt đầu có chuyển biến.

Chân Lão và Nghiêm Hoà đã có thể cùng đối thủ công khai phân tài cao thấp, tấn công phòng thủ thoải mái.

Gia Cát Xương cùng Vu Vô Ảnh tuy bị mất thế thượng phong ban đầu, nhưng xem ra vẫn ngang tay, chưa bộc lộ gì là ở thế thua.

Lưu Vĩnh Thái với Trịnh Thất đang từ giáp lá cà tấn công nhau dồn dập quyết liệt đã dần dà chậm

lại rồi lùi cách xa nhau vài trượng, bên nọ trợn mắt trừng bên kia, bên kia nheo mắt lườm bên nọ. Họ đang chờ chực, đang rình chỗ sơ hở của đối phương để ra đòn, một nhát mãnh liệt, không thành công thì lại nhảy vọt lùi trở lại, lượn lờ mấy chục bước chực chờ...

Hai bên cứ thế lúc ập vào lúc dang ra, nhằm sơ hở, chặn sơ hở, rình thời cơ, nhắm trọng điểm tấn công. Cũng có thể nói cả hai bên lợi dụng cơ hội này để thở xả hơi trong chốc lát. Tính nguy hiểm trong kiểu giao đấu này có khi còn hơn cả lúc đánh nhanh mạnh dồn dập, chỉ có bỏ qua chứ không có không kịp. Điểm mấu chốt ở chỗ phải tập trung lực, tập trung tinh thần để ra đòn đúng thời cơ, bên nào tinh thần lơi lỏng, lực chẳng tập trung, một chút xíu thôi là sẽ chẳng kịp ra tay để đánh để đỡ cho trúng. Nếu để địch lợi dụng được thời cơ gang tấc đó mà thừa thắng thì có hối tiếc cũng đã muộn.

Mấy trận kể trên vẫn dùng dằng, chưa ngã ngũ ra sao. Chỉ riêng trận hai anh em họ Lưu đánh với Tam quỷ đã bắt đầu thấy có máu chảy.

Kẻ thâm hiểm nhất trong Tam quỷ chính là Lỗ Hành vẫn được mệnh danh là "Sách mạng Vô thường quỷ" (quỷ lấy mạng vô thường). Bây giờ hai bên đánh nhau, Lỗ Hành không kín đáo chặt chẽ

như lúc ban đầu mà gã thường cố ý để lộ sơ hở, cốt dụ anh em Lưu Trí mắc lừa. Quả nhiên Lưu Tín không biết đó là giả, là kế dụ địch mà lại cho là thời cơ đã đến chứ có biết đâu rằng Tam quỷ chung tay chiến đấu nhiều năm, anh em tâm ý hiểu nhau hiệp đồng chặt chẽ. Lỗ Hành để sơ hở đã có Ngô Lộc bổ khuyết, che chắn.

Chính vì vậy khi Lưu Tín thừa cơ tấn công vào chỗ sơ hở của Lỗ Hành tức là đánh vào ranh giới chỗ tưởng là hở thực nhưng không phải hở thực đó của Lỗ Hành thì cây thiết thủ của Ngô Lộc đã thừa cơ giáng vào sườn trái của Lưu Tín. Nhưng Lưu Tín đâu có chiến đấu đơn độc một mình mà vẫn còn ông anh ruột chung lưng tiếp chiến. Hai anh em họ Lưu cũng thường đỡ đần nhau, kề vai phối hợp đối phó với kẻ thù, đâu phải mới có lần này là lần đầu. Khi Lưu Tín mất cảnh giác lâm vào thế nguy, thì "ở ngoài lại sáng", Lưu Trí thấy rõ nguy cơ đã kịp thời bổ cứu "lấy công để chống công, đánh Ngụy cứu Triệu". Lưu Trí cũng vung thiết thủ quật vào lưng Ngô Lộc.

Kể lể thì dài dòng nhưng tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt. Lúc này đại khái vị trí chiến đấu của hai bên như sau: anh em họ Lưu đấu lưng với nhau đứng giữa, Tam quỷ đứng thành hình

chữ "phẩm" ở ba góc bên ngoài. Lỗ Hành đứng phía trước đối mặt với Lưu Tín, "Thanh Diện Quỷ Vương" (Vua quỷ mặt xanh), Lý Ngọc đứng bên phải, Ngô Lộc ở bên trái. Vì cả hai bên giao đấu công thủ di chuyển chạy nhảy nhanh như thoi đưa nên vị trí vừa tả ở trên chỉ đúng khi Lỗ Hành vờ sơ hở lừa Lưu Tín nhưng thực ra vị trí, tình thế đã thay đổi ngay, đâu có cố định như ban đầu ta vừa mô tả.

Không phải hình thế đánh nhau không cố định mà vì hai anh em họ Lưu dựa lưng vào nhau thành thế ỷ dốc để chiến đấu cũng thay đổi luôn luôn, không hoàn toàn cố định. Có lúc dựa lưng vào nhau như thế, có lúc lại dồn vào đánh một tên để hở lưng ra không dựa vào nhau ỷ dốc nữa, không còn che chắn cho nhau nữa. Lối đánh tấn công luôn luôn như vậy gọi là lối "dương công", để hở là thế lừa, dấn lên vài bước là đã có thể vút qua cũng có thể xông ngược lại, biến hoá vô thường, hư thực không sao lường nổi, không đúng với cách nghĩ cách đánh thông thường. Chỉ có điều khi Lỗ Hành ra chiêu lừa thì may và khéo làm sao, lưng của Lưu Trí Lưu Tín lại vừa khớp dựa vào nhau mà thôi.

Vị trí đứng đúng như tình hình mang tính cực kỳ linh động này, nếu cách sử dụng mà không hiểu rõ trong lòng từ trước thì khó mà giải thích nổi hàng

loạt động tác liên tiếp tấn công, phòng ngự, phá giải... để chống địch. Lỗ Hành ra chiêu lừa Lưu Tín là rất bình thường, gã giả vờ chân bị vấp thân mình đổ nghiêng sang trái tức là đổ xiêu về phía Lý Ngọc.

Lưu Tín dấn bước xông về phía trước, thiết thủ giơ thẳng bổ xuống tim Lỗ Hành với ý định cho rằng nhân cơ hội gã đứng chưa vững chân đánh cho gã ngã xuống luôn. Lưu Tín không biết đây là màn kịch Tam quỷ quen sử dụng. Động tác của Ngô Lộc chẳng những nhanh hơn mà còn chực sẵn ra sớm hơn động tác của Lưu Tín, chính là lúc thiết thủ của Lưu Tín vừa giơ lên đập thì bản thân Lưu Tín đã chịu đòn trực tiếp uy hiếp nghiêm trọng. Lúc này lưng Lưu Trí quay về phía em trai và Lỗ Hành, không ngăn cản được làn gió nhẹ do hai người kia di động dấy lên để phán đoán đại khái tình hình chiến đấu sau lưng mình nhưng riêng động tác của Ngô Lộc thì không qua được mắt Lưu Trí. Phản ứng nhạy bén nhất không phải là quay lại xem phía sau đang xảy ra chuyện gì, cứ như mắt nhìn thì giơ thiết thủ giáng xuống Ngô Lộc là phải. Nhưng Ngô Lộc lúc này đang ở phía sau bên phải của Lưu Trí, nếu chàng muốn đánh gã không chỉ phải xoay mình mà còn phải xoay ngược cổ tay để ra chiêu thì mới nhanh mới mạnh và mới phát huy được hiệu quả thực tế của đòn phản ứng, nhưng như vậy lúc này

phía sau lưng Lưu Trí đang bày hết cả ra làm mồi cho Lý Ngọc. Lỗ Hành đang đổ nghiêng người, Lưu Tín tấn công ngay. Rõ ràng Lý Ngọc có thể cứu ứng được cho Tam quỷ nhưng Lý Ngọc lại không ra đòn cứu viện, thứ mà gã đang chờ là sự sơ hở "bày lưng ra" của Lưu Trí. Lưu Tín không trông thấy Ngô Lộc mà lại trông thấy Lý Ngọc đáng lẽ phải ra đòn mà lại không ra đòn mà chờ gì đó. Điều đó đã khiến chú "quỷ nhỏ tinh khôn" là Lưu Tín phát nghi, đoán nhà Lý Ngọc đang chờ để đánh trộm vào Lý Ngọc, đồng thời thét to:

- Đừng hòng hại anh ta!

Tiếng thét này đầy ngụ ý. Chàng đã phát giác ra gian kế của Lỗ Hành và cũng thấy rõ tình hình của cuộc đấu nên càng căm thù sâu sắc tên Tam quỷ suýt nữa làm Lưu Trí mắc lừa. Tam quỷ có cơ hội phục thù. Cũng qua tiếng thét này, Lưu Tín đánh động ông anh ruột chuyển đòn sang phản kích Lý Ngọc. Thực tình Lưu Tín cũng không thật sự chi viện cho ông anh ruột mà vẫn chỉ nhăm nhăm nhằm vào Lỗ Hành, chỉ mong bổ nhào lên Lỗ Hành mà trút giận.

Tam quỷ lão luyện giang hồ, hai Lưu thông minh tinh quái, trong cơn bão táp của cuộc đấu đều có toan tính riêng, có mục tiêu riêng, đều mắt nhìn

tám hướng tai lắng bốn phương, nhưng vẫn cẩn thận tỉ mỉ để tâm đến những biến hoá rắc rối xảy ra trong chớp nhoáng. Ai năng lực ứng biến nhạy bén hơn, ai phản ứng đòn mau lẹ hơn sẽ nắm được cơ hội giành thắng lợi rực rỡ, kết quả ngọt ngào. Nhưng chỉ trong chớp mắt mà ta miêu tả tỉ mỉ, dài dòng như kể trên, mọi người chỉ kịp thấy bóng người thấp thoáng đan xen chồng chéo, mọi người tai chỉ kịp nghe liên tiếp mấy thứ tiếng "bùng", "phựt", "bộp", "choang" loạn xạ thì đã thấy máu tươi vọt ra, đã thấy binh khí rơi xuống đất loảng xoảng.

Ngô Lộc chuyển chiêu tự cứu, đưa thốc thiết thủ từ dưới trở lên, vừa mới xoay vặn được nửa người thì thiết thủ của Lưu Trí đã mang theo kình phong khiếp người giáng xuống, dĩ nhiên lực mạnh tự nhiên khó nỗi phát huy đầy đủ. Đối lập với gã, Lưu Trí đã xoay mình thành chính diện, cổ tay lật ngược xoay thành xuôi, đồng thời đòn lại đánh từ trên bổ xuống. So sánh hai bên thì rõ ràng thế và lực ở vào thế một xuôi một ngược, một trên một dưới, một thực một hư, làm sao Ngô Lộc có thể chống chọi nổi? Binh khí quật vào nhau, thiết thủ của Ngô Lộc bị đập rơi, hổ khẩu toạc rách. Lưu Trí không còn nghi ngại gì nữa, thuận thế tung chân đá Ngô Lộc văng xa cả trượng. Tiếng thét cảnh giác của em cũng đã

vào tai, ánh mắt liếc cũng đã thấy được động thái của Lý Ngọc với Lỗ Hành.

Ý nghĩ xoay chuyển nhanh như điện chớp, quan hệ giữa lợi và hại phán đoán rành rẽ ngay tức khắc, thiết thủ thuận thế bỏ Lý Ngọc xoay đón Lỗ Hành. Lưu Trí với Lưu Tín cốt nhục liền kề, tâm ý hiểu nhau cùng bỏ ý đồ ban đầu mà thiên về Lý Ngọc. Lưu Tín quay sang phối hợp với ông anh ruột biết hư thức thành thực chiêu. Chỉ tang thoáng giây hai anh em đã thay đổi mục tiêu, thay đổi cách đánh từ mặt chính mặt bên, thuận nghịch xuôi ngược hoàn toàn đổi khác. Tất cả mọi phản ứng nhạy bén và biến hoá nhanh như điện chớp đó đã tạo nên thế ưu việt hoàn toàn, nắm quyền chủ động thắng thua. Mấy bóng người nhoáng chập vào nhau rồi lại dang ra. Lưu Trí đã đâm bị thương đầu vai trái Lý Ngọc. Còn Lưu Tín vì phải đổi đối tượng, đổi cách đánh, vì nhận ám hiệu của anh nên đòn ra bị động, cử động tự nhiên hơi chậm lại, dù may có Lưu Trí chi viện kịp thời nhưng cũng bị một vệt thương dài ba tấc Lỗ Hành rạch sau lưng, tuy không tổn đến gân xương nhưng máu cũng chảy như suối.

Lỗ Hành lòng tham tay độc, gấp gáp tấn công. Sau khi đánh bị thương Lưu Tín còn định chống trả cả Lưu Tín nhưng xét về thời gian mà nói làm sao

có thể kịp được. Vừa đồng thời ra đòn đánh thắng một đối tượng phía này lại trả đòn một đối tượng khác. Xét về quan hệ khoảng cách chưa đủ đạt địa vị trọng yếu của hiệu quả đòn nên Lưu Trí cũng chỉ rạch xéo được vào cánh tay phải Lỗ Hành một vết thương và tay áo gã tam quỷ chớp mắt đã đẫm máu hồng... Ngô Lộc chỉ bị rách toạc hổ khẩu và bị đá một cước vào háng nhưng may chưa bị tổn thương nghiêm trọng. Đến lúc này gã đã lật mình bò dậy, nhặt binh khí trở lại tham chiến...

*

* *

Biến hoá ở phía này đã làm ảnh hưởng đến Lưu Vĩnh Thái. Lúc giao chiến lão trường chủ mục trường Triêu Dương đứng rất gần Lưu Trí, Lưu Tín. "Bố con liền một dạ không ai hiểu con bằng bố, trước tình hình ấy tránh sao vị lão anh hùng khỏi có chút phân thần.

Như trên đã kể, đến lúc này Lưu Vĩnh Thái với Trịnh Thất đánh nhau dựa vào thế tăng cường chú ý nhằm vào sơ hở của đối phương mà ra đòn. Bấy giờ nhân một giây phân thần của Lưu Vĩnh Thái thoáng lo cho con trai đã bị Trịnh Thất lợi dụng. Lưu Vĩnh Thái biết ngay để đề cao cảnh giác thì ứng

biến cũng bị chậm. Vị hào trưởng lớn của mục trường mắt trông thấy chiêu của đối phương mà cứ như không thấy vẫn lấy công để chống công.

Thiết thủ của Trịnh Thất đâm thẳng vào ngực Lưu Vĩnh Thái. Lưu Vĩnh Thái đã không né tránh không đỡ gạt lại xô mình bước gần vào và cũng đâm thẳng thiết thủ vào tim Trịnh Thất.

Hai người cùng cao lớn, cùng dùng một loại vũ khí là thiết thủ. Chỗ đánh khác nhau là Trịnh Thất chủ động ra đòn trước, Lưu Vĩnh Thái thì vẫn tinh lực tràn trề, quyết lấy nhàn đợi nhọc, ra sau tới trước, đồng quy ư tận. Lối đánh liều mạng này vượt ra ngoài ý nghĩ của Trịnh Thất. Đồng quy ư tận, ra đòn mà cả đôi cùng chết đâu phải ý muốn của lão ma đầu?

Chỉ tiếc là thu chiêu thì đã quá muộn, buộc phải tránh nặng chịu nhẹ, Trịnh Thất đang chủ động đánh mà đành phải nghiêng mình né sang bên cạnh. Nói thì chậm thực sự rất nhanh. Chỉ nghe "sật", "sật" hai tiếng là đã thấy máu vọt ra. Chiêu thức của cả hai bên đánh ra tuy không trúng bộ vị đã định nhưng đôi bên cùng bị thương. Ngực toạc một đường máu ứa ra. Cuộc chiến thật là hung hiểm và vô cùng ác liệt. Vết thương rạch thịt tuy khá sâu nhưng chưa nguy đến tính mạng.

Ma đầu xông vào sâm trường, mục trường làm chuyện cướp bóc khác hẳn với cuộc trao đổi võ thuật ở sâm trường, mục trường. Các huynh đệ khác của mục trường Triều Dương thấy thế lập tức ùa cả vào đấu trường định đánh thay cha con trường chủ chống giặc.

Đúng lúc ấy từ xa vọng tới một tiếng hú trong trẻo cao vút tầng mây, làm chấn động cả màng nhĩ. Uy thế của tiếng hú thật đầy uy lực, cực kỳ trấn áp lòng người. Sáu ma đầu đang giao chiến ở sâm trường thấy khó lòng đạt được mục đích thì đồng thanh huýt gió rồi cướp đường mà chạy, làm sao mau mau chóng chóng sớm rời khỏi sâm trường.

Lúc đầu tới xâm nhập, nỗi sợ lớt phớt chưa sâu sắc, giờ nghĩ đến chuyện bỏ chạy, bản thân các ma đầu cũng cảm thấy khó khăn. Ra khỏi cửa thung lũng không xa, chặn đầu sẽ gặp quân Công Tôn Khải. Phía trước bị chặn đường, phía sau bị đuổi đánh, đúng là lâm vào cảnh "lưỡng đầu thụ địch", tình thế cực kỳ bất lợi. Chó cùng dứt dậu, dã thú cùng đường quay lại mà cắn huống hồ đây là sáu ma đầu có hạng liều mình vâng lệnh đến đánh cướp, chuyện bỏ đi đâu phải dễ dàng? Lỗ Hành bị thương cánh tay phải cuối cùng bị Lưu Trí giết chết. Ngô Lộc rách toạc hổ khẩu lại bị Lưu Tín chém cụt một

chân rồi bị bắt sống. Còn bốn ma đầu già đều mang thương tích cướp đường mà chạy mất dạng.

Trong cuộc hỗn chiến, Chân Lão bị thương nhẹ. Đạo quân phụ tử của mục trường Triều Dương vì ủng hộ trường chủ và Lưu Tín nên hy sinh thêm hai người. Kiểm điểm số thương vong, phục thuốc chữa thương xong thì trời sáng bạch...

*

* *

Cuộc chiến ác liệt thương vong như vậy nhưng Đỗ Đan vẫn bình thản nằm ngửa trên sập, mê man, như người ngủ say. Ngoài việc bị hôn mê trầm trầm bất tỉnh nhân sự không thấy thêm hiện tượng gì khác lạ. Tuy vậy lay gọi đến thế nào Đỗ Đan vẫn không tỉnh lại chút nào, cũng chẳng thấy ừ hử gì, nhưng xem mạch thì mạch đập bình thường, thậm chí còn có vẻ khoẻ mạnh nữa là khác.

Hai ngày nay Đỗ Đan toàn dựa vào nước sâm để kéo dài mạng sống. Trong khi Công Tôn Khải và Chân Lão lo liệu các việc sau cuộc chiến thì San San đưa Mai Uy vào phòng Đỗ Đan. Nơi này bày biện rất chỉnh tề và thanh nhã. Trừ một giường, một bàn với bốn cái ghế có thêm một lò sưởi. Trên bàn bày đủ "văn phòng tứ bảo". Trên tường treo bức tranh

"Gà trống chào Xuân", một đôi câu đối và cây kiếm cổ Tùng Văn, ngoài ra không có thêm gì khác. Mai Uy ngó qua Đỗ Đan một lượt là đã có thể hiểu đại khái tổng quát về chàng. Tuy không phải là người thích thú "cầm, kỳ, thi, họa" phong lưu nhưng cũng là một hiệp sĩ "sách, kiếm bên nhau", không pha chút khí vị dung tục nào. Lòng Mai Uy không nén nổi rung động. San San khẽ hỏi:

- Chữa chạy ra sao bây giờ? Có cần thứ gì không?

- Chỉ nước trà là đủ, không cần thứ gì khác! Mai Uy đáp.

Mai Uy từ từ bước tới trước giường, nhìn khí sắc, vạch xem mắt rồi lấy ra một viên thuốc nghiền ra nước rồi đổ vào miệng cho Đỗ Đan uống rồi cười bảo San San:

- Đợi thuốc ngấm xong là Đỗ trường chủ khoẻ lại ngay thôi!

- Thế thì chúng ta cứ nghỉ tạm ở đây - San San nói - Đợi Đỗ trường chủ khoẻ lại đã rồi hãy đi có được không?

Tuy San San không còn nghi ngờ Mai Uy nữa nhưng Đỗ Đan vẫn chưa tỉnh lại thì an tâm làm sao được? Dường như Mai Uy cũng hiểu tâm ý đó của San San bèn cười.

- Thế thì cứ ngồi đây chờ cũng được!

Câu trả lời rất hợp ý San San. Cô bèn cùng Mai Uy ngồi hai bên bàn đối mặt nhau. Ngồi nhàn chẳng biết làm gì, hai chị em bèn trò chuyện đủ hết các chuyện trên trời dưới đất. Trước nay San San ở trên Tuyết Sơn, trừ mấy người trong nhà, mở mắt ra chỉ thấy tuyết, toàn một màu tuyết trắng xoá khắp nơi đâu biết được những sự nham hiểm của lòng người đời. Nhờ chuyến đi Liêu Đông này San San cũng đã mở rộng tầm mắt nhưng vẫn còn nhiều điều không sao hiểu nổi. Ví như lão địa ma đầu Kim Tinh Thạch gian ác tồi tệ như thế sao vẫn có rất nhiều người tình nguyện bán mạng cho lão? Huynh muội nhà Công Tôn Khải, Đỗ Đan cả đến Hoắc Khí Ác toàn là người tốt, chính nhân quân tử sao lại gặp nhiều chuyện không may? Cô nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi, suy cho cùng là tại lý do gì? Cũng có nhiều việc cô thấy rất mới mẻ, kỳ lạ. Từ gia thế nhà Mai Uy, từ phong cảnh vùng Mai Lĩnh, từ chuyện báo thù cho sư phụ của Mai Uy dần dần nói lan sang chuyện phóng cổ độc...

Theo cảm nghĩ của San San, cổ độc là thứ mới mẻ, quái lạ vô cùng tận. Đến giỏi võ công như Đỗ Đan thế mà bị cổ độc, không có một chút phản kháng lại bị khống chế ngã lăn lông lốc. Nghĩ vậy

San San rất muốn học cổ độc. Đang khi hai chị em đang hào hứng mê say trò chuyện rôm rả, bỗng nghe Đỗ Đan nằm trên giường nói:

- Uy muội đừng có đi!

Mai Uy xưa nay chưa bao giờ gặp mặt Đỗ Đan. Đến hôm nay cô mới gặp những người tử tế, tuy vậy hai bên hoàn toàn xa lạ, đâu có quen biết gì nhau, làm sao Đỗ Đan lại biết mà gọi đúng tên cô? Trong lúc bất ngờ, Mai Uy đột ngột làm sao hiểu được đạo lý ở trong? Để tìm hiểu kết quả rốt cuộc là tại sao, Mai Uy lướt đến bên giường để có thể kịp thời đỡ Đỗ Đan dạy khi cần. Mai Uy ngồi ở chiếc ghế phía trong, cô đến sớm hơn San San một chút. Chính lúc cô đi tới đầu giường thì chuyện lạ phát sinh. Một quầng sáng trắng từ mình Đỗ Đan phát ra bay lên chớp mắt đã bao trùm cả Mai Uy rồi cũng lại chỉ trong chớp mắt tan biến hết không còn thấy gì nữa. Đúng lúc ấy Đỗ Đan tỉnh dậy mở mắt nhìn, thấy ngay Mai Uy đứng ở trước giường thì quờ tay nắm lấy tay cô giữ trong tay mình rồi nói:

- Uy muội! Tốt quá! Ta cứ tưởng muội bỏ đi... Hoá ra là giấc mơ!...

Mai Uy mặt đỏ tưng bừng nhưng cũng không rụt tay về, chỉ nói:

- Huynh chưa khỏi, muội đi làm sao được!

- Ta khỏi, muội cũng đừng đi. Được chứ? Đỗ Đan nói, giọng khẩn khoản.

Mai Uy chỉ gật gật đầu không đáp thành tiếng. San San chậm chân hơn một chút, lúc này mới tới cạnh giường Đỗ Đan. Tất cả những gì vừa xảy ra cô đều trông thấy tận mắt, nghe thấy tận tai thì vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Uy muội tệ thật! Hoá ra các người quen nhau từ trước, sao lại giấu tôi?

Mai Uy có miệng mà không cãi được, cứ lúng búng nói câu gì đó. San San bảo:

- Các người lâu không gặp nhau, giờ hãy cùng nhau trò chuyện đi. Tôi có ở lại đây chỉ gây trở ngại, thôi, không ở lại nữa!

San San cố nín cười bỏ đi. Ra đến cửa trước thầy cha con Lưu Vĩnh Thái đã chữa chạy xong cho những người bị thương đều đang ngủ vùi. Công Tôn Khải với Chân Lão cùng những người khác đang bàn về những việc trước mắt. Thấy có mỗi mình San San đẩy cửa bước vào thì họ cũng bật hỏi:

- Mai cô nương đâu rồi?

San San cười đáp:

- Hoá ra chị ta quen thân với Đỗ Trường chủ, đang hàn huyên chuyện cũ. Sợ ở đó không tiện nên muội bỏ ra đây!

Mai Linh ngạc nhiên nói:

- Thật là lạ! Tam muội xưa nay có bao giờ rời khỏi tôi nửa bước... Tôi còn không biết Đỗ trường chủ là ai, làm sao tam muội lại quen được!

Cô ta vốn cũng bị thương lại phải bôn ba dọc đường hết cả một đêm một ngày, lẽ ra đã phải đi nghỉ nhưng vì muốn chờ xem tin tức về Đỗ Đan ra sao nên vẫn chưa đi nằm.

San San bèn kể lại những chuyện xảy ra vừa rồi, Công Tôn Khải nghe biết ngay đây là thủ pháp của Vô Danh thần ni cố ý tác hợp mối lương duyên này nên bảo:

- Rất có thể họ đã quen nhau, Mai đại tỷ không biết đó thôi! Giờ Đỗ trường chủ đã vô sự, Mai đại tỷ cứ yên tâm đi nghỉ cho đỡ mệt sau này sẽ biết nguyên uỷ ra sao?...

Quay sang phía San San chàng nói tiếp:

- San San đưa Mai tỷ đi nghỉ nhé!

San San vâng lời dẫn Mai Linh đi ngay.

Qua những việc này, đối với thương tích của Hoắc Khí Ác với Hiểu Mai, lòng Công Tôn Khải thấy thư thái yên tâm hơn. Tuy vậy nỗi lo về hành động sắp tới của kẻ thù lại đè nặng trĩu lòng chàng. Công Tôn Khải hỏi Chân Lão:

- Lão tiền bối! Ngô Công Lĩnh cách xa đây mà Độc Tý Thần Ma còn phái người tới phá phách, chuyện trao trả người ở Loạn Thạch Cương vị tất lão ma đã giữ đúng lời ước hẹn. Tiểu điệt nghĩ là ta phải nên tới đó tiếp ứng mới phải!

- Điều đó rất có thể lắm! Chân Lão đáp. Ở đây cũng cần có người quán xuyến, công tử không nên đi xa. Để lão thân cân nhắc đưa một vài người đắc lực đi cùng là được!

Công Tôn Khải nói ngay:

- Tiền bối đi hay tôi đi đều được. Đợi ăn trưa xong hãy quyết định, được không ạ?

- Công tử vừa lặn lội đường xa cũng mệt rồi. Đỗ trường chủ đã không việc gì, ta cũng nên nghỉ ngơi thôi.

Nghe Chân Lão nói vậy, quả tình Công Tôn Khải cũng thấy khá mệt nên cũng không khách khí nữa bèn cùng Chân Lão ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

*
* *

Qua một đêm nghỉ ngơi thoải mái yên ổn, quần hùng thức dậy đều thấy tinh thần vô cùng hăng hái. Cuối cùng quyết định thay đổi hành trình đã được chuyển hướng đi: mọi người cùng lên ngựa ra roi đi về phía Thẩm Dương.

Nhìn ánh mắt đờ đẫn của họ, không khó gì mà không nhận ra việc thay đổi này không phải xuất phát từ ý niệm ban đầu mà là do dược vật làm cho mê lú, bị người xỏ mũi dắt đi. Nhưng ai là người dắt mũi quần hùng và để làm gì? Cho tới giờ cũng khó chỉ chính xác ai là kẻ dắt dẫn, nhưng toàn thể quần hùng sống trong bốn nhà trọ đều đi theo một hướng, chia lẻ ra mà đi, cự ly cách nhau chỉ chừng một dặm, biểu lộ rõ ràng trong mỗi đoàn người đều có ít nhất một tên điệp ngầm, ngoài ra tất phải có một tên tổng phụ trách chung. Qua đó có thể nói tay sai nanh vuốt của Độc Tý Thuần Ma trà trộn trong quần hùng ít nhất phải có năm tên vì khi quần hùng rời bốn nhà trọ lên đường đi Thẩm Dương thì có một đoàn bẩy người ngựa theo lệnh Tiêu Thiên quay trở về núi Trường Bạch. Họ là Trương Kiệt, Trương Tuấn, Phòng Thanh, Lã Bội, Thẩm Trung, Phòng Phi và Châu Phương. Chuyến đi này có hai mục đích. Một là về cấp báo tình hình cho Công Tôn Khải biết, một nửa là hộ tống Trương Tuấn, Phòng Thanh về chữa thương.

Thương thế của Trương Tuấn, Phòng Thanh cũng khá nặng nên ngồi trên yên ngựa tuy không đến nỗi lảo đảo ngả nghiêng nhưng cũng chỉ có thể chầm chậm cầm cương giữ cho ngựa đi từ từ, tránh làm cho thương tích nặng thêm. Đến giờ Mão họ mới

bắt kịp con đường núi trơn trượt, khúc khuỷu gập ghềnh, vô cùng khó đi. Lúc này ở phía trước là một trái núi, bên con đường dốc có một xóm nhà chừng vài chục hộ. Ngay lối vào đường núi có một cây khô trụi lá, trên cành cây có treo tòn ten một quả bầu nậm khô đựng rượu đang đung đưa theo gió núi trông thật "mát mắt tỉnh người"! Nhìn quả bầu có thể đoán biết ở đó có quán rượu làm nơi nghỉ chân cho khách đi đường.

Phòng Phi nhìn phía trước nói ngay:

- Đây có xóm núi, đã tới lúc ta nghỉ chân đỡ mệt rồi uống vài chén để xua bớt khí lạnh chứ!

Châu Phương giơ roi ngựa ra chặn lại, bảo:

- Không được đâu! Chúng tôi qua lại đây nhiều, đâu có xóm núi nào? Hôm nay bỗng dưng nảy nòi ra hai ba chục hộ dân, thật quái lạ! Có lừa dối gì đây?

Trương Kiệt ngẫm nhìn phía trước một hồi rồi nói:

- Chu huynh nói có lý! Chúng ta chớ nên vào đó!

Phòng Phi có vẻ không vui bảo:

- Mấy hộ nhà dân thì có gì mà quái với lạ chứ? Phòng mỗ ta nhất định không tin có gì lừa dối ở đây! Phòng mỗ không tin!

Nói rồi Phòng Phi giục ngựa, tự rẽ ở chỗ ngã ba đi lại chỗ quả bầu khô. Đến nước ấy mọi người

không thể để anh ta vào đó một mình mà đành phải cùng theo. Ngựa ra roi chỉ giây lát đã đi vào đường sạn đạo. Chưa kịp nói hết một vài câu chuyện phiếm thì đã thấy Phòng Phi thét lớn:

- Lui! Lui lại mau!

Mọi người vội vã ghìm cương dừng ngựa. Chỉ trong chớp mắt quang cảnh trước mắt đã biến đổi hẳn: trước mặt họ chỉ nhìn thấy một vùng tối mò mò, sương mù dầy đặc; tầm nhìn chỉ còn thấy được vài trượng chung quanh, xa hơn nữa chẳng nhìn thấy gì nữa. Phòng Phi chỉ chớp mắt sau đã quay đầu ngựa bảo mọi người:

- Chuyến này ta lại bị hãm trận rồi, mau mau theo tôi lùi ra khỏi trận!

Nói rồi là hành động ngay. Rất mau lẹ, cả bẩy người quay trở lại đường cũ. Nhưng đáng tiếc là đã quá muộn, phương hướng đã mất, cả mấy người tuy đã kịp thời cảnh giác nhưng không làm sao lùi được ra đường cũ, loay hoay mãi chỉ hao tổn tinh thần, phí hoài công sức mà thôi. Xông pha, quay trở tất bật một hồi, bỗng Trương Kiệt kêu lên thất thanh:

- Các vị hãy dừng lại! Cứ đi mò kiểu này chỉ phí sức mà thôi! Tại hạ nghĩ nếu không làm rõ tình hình và bàn tính kỹ tìm cách tránh trước để lúc bọn

gian giở trò thì nguy lắm!

Nghe Trương Kiệt nói, mọi người dừng cả lại ngay. Châu Phương thở dài nói:

- Giang hồ hiểm ác, nguy nan trùng trùng! Thứ này chẳng phải là Bát trận đồ của Gia Cát Võ hầu ngày xưa thì là gì vậy?

Lời chưa dứt đã thấy có tiếng cười khẩy ở đâu ngay bên cạnh. Tiếng cười khẩy này rất quái dị, lạnh băng, đúng là "nhạt hơn nước ốc" khiến người nghe thấy phải nổi da gà, sởn tóc gáy y như lúc gặp ma quỷ hiện lên nhát dọa, làm trong lòng đang đầy lo lắng càng tràn trề khiếp sợ. Vì tiếng cười nổi lên bất ngờ ở ngay bên cạnh khiến cả mấy người không nén được mà đều thở ra hơi lạnh quá, trơ mặt nhìn nhau chẳng biết nên làm sao cho phải.

Giây lâu sau Châu Phương mới hắng giọng nói:

- Cao nhân phương nào vậy? Xin mời hiện thân cho gặp gỡ!

Không một lời đáp. Sự quái dị càng tăng. Phòng Phi không nén nổi giận dữ sôi sục trong lòng, cáu kỉnh quát lên:

- Loài chuột to gan, co đầu rút cổ, xem từ cửa nào...

Tiếng quát chưa dứt câu đã nghe một tiếng "bốp" mạnh mẽ vang lên: Phòng Phi đã bị đánh một bạt tai ròn rã. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh. Bỗng nghe "soạt! soạt! soạt!", tiếng người rút đao kiếm ra khỏi vỏ liên tiếp vang lên. Các đao kiếm này không phải loại tầm thường, vừa tuốt ra khỏi vỏ, ánh hào quang đã loé lên chiếu rọi xa hai ba trượng, sợi tóc rơi cũng nhìn thấy rõ.

Những sự việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Mọi người đứng rất gần chỗ Phòng Phi bị đánh. Vết đánh còn in rành rành trên má nhưng người đánh Phòng Phi lại chẳng thấy mặt đâu. Xem vết đánh dường như do một bàn tay phụ nữ trắng trẻo, mềm mại, ngón tay có móng vừa nhọn vừa dài, chắc có tô màu đỏ như máu. Qua đây có thể thấy người đánh là một cô gái đang độ tuổi hoa.

Bị đánh xong khoé miệng Phòng Phi rỉ ra một ít máu. Anh ta tức quá gào lên:

- Con nha đầu xấu xí! Dám giở trò quỷ trước mặt lão Phòng! Nếu phải là hảo hán có giỏi ra đây ta đấu với nhau! Còn cứ giở trò lẩn lẩn lút lút tổ người ta cười cho thối óc!

"Hừ!". Trong bóng tối nhập nhoạng lại nổi lên một tiếng "hừ" trầm trầm già nua nhưng đầy khí lực, rõ ràng là tiếng một người đàn ông nhiều tuổi.

Tiếng người này ở cách xa ít nhất cũng ngoài sáu bẩy mươi bước và chắc chắn không phải là cô gái. Phỏng đoán ở gần đây có hai người, ra lời là ông già và ra tay đánh người là cô gái. Quan hệ giữa họ có thể là cha con, hoặc ông cháu gì đó.

Phòng Phi cáu quá, chẳng cần dè giữ cất tiếng chửi toáng lên. Kể cũng lạ bị chửi như thế mà lần này người ẩn trong bóng tối lại không ra tay, cũng chẳng thấy lên tiếng, dường như đã bỏ đi xa, còn Phòng Phi miệng chửi tai nghe. Châu Phương tinh tế, trấn tĩnh hơn, bảo Phòng Phi:

- Kẻ địch mạnh ở ngay trước mắt, chửi xuông thì ích lợi gì! Giờ phải lo cho thoát ra khỏi đây mới là việc cần kíp!

Bẩy người giục ngựa đi từ từ theo Châu Phương. Mới đi được mấy bước thì thấy trước mặt hiện ra một toà miếu đổ, tới gần cửa thì thấy một tấm biển đề ba chữ "miếu thần núi" thếp vàng. Miếu đã đổ nát nhiều. Hai cánh cửa ra vào đã chẳng còn, chỉ còn mỗi cái khung cửa trống trơn đổ xiêu đổ vẹo, chẳng biết đổ tự lúc nào.

Bước qua cổng, vào trong là sân miếu cũng không lớn lắm. Qua sân vào tới điện. Trên bàn thờ có một cây nến đang cháy leo lét, ánh sáng chập chờn khi mờ khi tỏ. Trương Kiệt liếc nhìn Phòng Phi rồi bảo:

- Chẳng hiểu đây là phúc hay là họa? Đã là họa muốn tránh cũng chẳng được! Khi nẫy nếu biết nghe lời Châu huynh đã chẳng để sự việc xảy ra thế này! Giờ sự việc đã đến nước này nói lắm cũng chẳng ích lợi gì. Tạm thời chúng ta cứ nghỉ trong này, một lát nữa sẽ hay!

Châu Phương thở dài bảo:

- Cũng đành vậy thôi!

Cả bẩy người xuống ngựa, đi vào sân miếu. Trương Kiệt, Phòng Phi đỡ Trương Tuấn, Phòng Thanh đang bị thương chậm chạp đi vào đại điện. Lúc này trong điện không một bóng người. Tượng Thần Núi đổ vật sang một bên, trên bàn thờ chỉ có một cây nến cháy. Quái lạ ở chỗ trong miếu không có người sao nến lại được thắp? Theo trực giác, nhất định lại bị hãm trận nữa. Vì vậy mọi người đều phải nâng cao cảnh giác. Trừ việc nắm chắc cán binh khí đề phòng bị đánh lén từ trong bóng tối còn phải đứng vây quanh hai người bị thương, sẵn sàng chờ kẻ địch xuất hiện.

Chợt cây nến cháy loé sáng lên. Mọi người thấy trước mặt nhoáng lên một cái nhìn lại thấy trong điện đã có thêm một ông già. Ông già tóc bạc như tơ trắng, mày râu cũng bạc trắng phếu như tuyết, đầu đội mũ Phạm Dương kiểu của đạo sĩ, mình mặc áo

bào trắng, mặt như ngọc chuốt, coi bộ trên toàn thân không có chỗ nào là không màu trắng. Ông già lim dim đôi mắt, lạnh lùng cất tiếng:

- Khi nẫy kẻ nào mắng lão phu là "con nha đầu xấu xí"?

Phòng Phi không chút do dự, giơ tay vỗ vào ngực bồm bộp nói:

- Là Phòng mỗ!

Ông già mở to mắt. Ánh sáng giận dữ loé sáng, ông già lạnh lùng bảo:

- Thằng nhỏ miệng còn hơi sữa mà dám hỗn láo! Sao ngươi lại nhìn lão phu thành đàn bà con gái được chứ?

Kẻ địch lớn đã xuất hiện, nguy cơ trùng trùng, Phòng Phi gan vẫn to bằng trời, cao giọng:

- Bàn tay lén la lén lút đánh ta chẳng giống tay đàn bà con gái là gì? Bảo ông là "con nha đầu xấu xí" là còn khách khí đấy! Nếu chọc tức Phòng Mỗ nữa, có khi còn khen ông xinh gái là khác!

Câu nói vừa dứt, bỗng ông già bật lên cười ha hả... Tiếng cười thoát ra khỏi miệng, vang lên lồng lộng, chấn động đến nỗi bụi bặm trên nóc miếu trút xuống rào rào như mưa. Nội công ông già thâm hậu đến như vậy đủ chứng tỏ công phu tu vi cao đến độ

tuyệt đỉnh. Trương Kiệt bước tới một bước vòng tay nói:

- Xin lão trượng bớt cơn lôi đình, bạn của tiểu bối đâu dám cố ý chọc giận lão tiền bối...

- Ngươi im miệng đi! Ông già nói.

Ông già ngưng cười và tiếng nói như tiếng chuông lớn chấn dội đinh tai Trương Kiệt. Ông già lại nói tiếp:

- Suốt cả một Giáp Tý nay (tức 60 năm) lão phu chưa bao giờ nổi giận! Chẳng lẽ chấp tránh với cả hạng tiểu bối tầm thường không hiểu biết gì ư? Có điều thằng nhỏ mở miệng là nói lời bất kính, nếu không trừng phạt thì sao dạy dỗ được người khác! Chiếu theo bản tính lão phu, bọn các ngươi đừng một kẻ nào nghĩ đến chuyện còn sống ở đời nữa! Thôi cũng được, nếu các ngươi nói được danh hiệu lão phu là gì, cũng có thể tha cho mạng sống một lần khỏi phải chịu tội chết!

Lời lẽ của ông già huyênh hoang khoác lác, cuồng ngạo không coi ai ra gì. Thế nhưng lời lẽ ngạo ngược đó đã làm xúc động tâm linh, Châu Phương vội vã nói:

- Phải chăng tiền bối là...

Nói có thế Châu Phương lại ngừng lời. Ông già nhìn Châu Phương rồi bảo:

- Cứ nói thẳng ra khỏi phải dè chừng!

Vốn là người khôn ngoan, được lời như cởi tấm lòng, Châu Phương nói ngay:

- Nếu tiểu bối không nói chẳng hoá ra không coi trọng lời tiền bối... Nếu tiền bối chịu dắt bọn vãn bối ra khỏi chốn này thì vãn bối sẽ nói...

Ông già cười khẩy một tiếng bảo:

- Bé con! Ngươi tính toán khéo đấy! Lão phu chỉ nói nếu các ngươi nói được danh hiệu lão phu thì ta sẽ tha cả lũ khỏi tội chết. Còn nếu muốn lão phu dắt ra khỏi kỳ trận phải có điều ước khác!

- Vậy xin lão tiền bối ra điều kiện đi! Châu Phương nói.

- Từng việc từng việc cứ từ từ mà giải quyết! Giờ ngươi nói lão phu là ai đi đã! ông già nói.

- Tiền bối là Vô Cực Thượng Nhân lão tiền bối Ôn Như Ngọc! Châu Phương đáp.

- Đúng rồi! Ông già gật đầu. Lão phu không nuốt lời, tha cho các ngươi một lần tội chết nhưng tội sống khó tha. Các ngươi hãy nhận của lão phu một chỉ thần công cái đã!

- Xin hãy khoan! Lời Châu Phương vội vã nói đã kịp thời ngăn bàn tay định phóng chỉ của ông già lại, bảo: Lão tiền bối đã là bậc cao nhân ngoài đời, sao lại có kiến thức tầm thường như vậy?

Vô Cực Thượng Nhân Ôn Như Ngọc nói:

- Cũng được! Lão phu lại đánh cuộc với ngươi vậy. Giờ lão phu đứng vững như thành cho các ngươi bẩy người hợp sức lại tấn công. Mỗi người hạn trong ba chiêu, tổng cộng hai mươi mốt chiêu, nếu chạm được vào một sợi tóc lão phu hoặc buộc lão phu phải ra tay hoá giải, lão phu sẽ đưa các ngươi ra khỏi kỳ trận!

- Hai người bị thương có kể không? Châu Phương hỏi.

- Không khó! Trước hết lão phu chữa cho chúng khỏi đã rồi sẽ đánh cuộc. Nào lại đây! Ông già gọi.

Trương Tuấn, Phòng Thanh theo lời ông già bước lại. Vô Cực Thượng Nhân hỏi ngưng thần nhìn ánh mắt, sắc mặt hai người ra ý hỏi. Hai người đồng thanh kể:

- Hai vãn bối chúng tôi bị người đánh lén, vì ứng biến hơi chậm nên ngực trái bị trúng chưởng. Sau đó chúng tôi xuất chiêu chống lại và có lẽ chưởng lực của địch chưa dốc toàn lực ra đánh nên...

Vô Cực Thượng Nhân cắt ngang lời hai người:

- Đã uống thuốc tự chữa nên thương thế đang chuyển biến tốt. Hai ngươi chú ý đây!

Đột nhiên Trương Tuấn, Phòng Thanh thấy một

luồng khí nóng từ đầu ngón tay ông già bắn thẳng vào huyệt Đan điền rồi thoáng chốc đã chạy tản khắp toàn thân. Thương thế bỗng nhiên khỏi. Vô Cực Thượng Nhân phát công chữa thương khỏi thì thu chỉ lực lại và nói:

- Thương thế đã khỏi! Có thể ra chiêu được rồi!

Bẩy người đưa mắt nhìn nhau, tâm ý hiểu nhau liền chọn mỗi người một chỗ đứng có lợi nhất. Châu Phương vòng tay nói:

- Xin tiền bối tha lỗi! Chúng tôi sắp càn rỡ đây!

Lời vừa dứt, chiêu thức đã phát. Đao kiếm cất cả lên nhằm đủ các góc độ mà tấn công. Vô Cực Thượng nhân nhắm mắt khoanh tay, không để ý, không nhìn, không né tránh, không phá giải đòn. Binh khí của bọn Trương Tuấn ào ạt trút xuống như mưa sa gió táp nhưng khi tới cách Vô Cực Thượng Nhân còn chừng năm tấc nữa thì bị một luồng kình khí đẩy hất bắn ra hay kéo cho trượt qua. Thậm chí kình lực đó còn làm cho đao kiếm của bẩy người chém vào nhau choang choảng, không sao chạm được vào áo ông già chứ đừng nói tới việc làm cho ông già bị thương.

Bẩy người lại đưa mắt nhìn nhau trao đổi ý kiến và xuất chiêu lần thứ hai nhưng kết quả vẫn y như cũ, tốn bao công sức mà chẳng ích lợi gì. Lần xuất

chiêu thứ ba còn ác liệt hơn. Bỗng Vô Cực Thượng Nhân mở bừng mắt cất tiếng nói vang dội như sấm rền:

- Coi đây!

Ông già co ngón tay bật chỉ công ra lần lượt bắn trúng huyệt đạo sáu người duy có nhát kiếm thứ bẩy đâm toạc tay áo ông già kêu "roạc" một tiếng. Vô Cực Thượng Nhân nổi giận quát lên:

- Kẻ nào to gan phá hoại điều ước của lão phu, ra mặt trả lời xem! Tránh cả ra, giờ không có việc gì của các ngươi nữa!

Riêng câu nói cuối cùng là bảo bẩy anh em Trương Tuấn. Các huyệt đạo vừa bị điểm cũng được giải toả. Bẩy anh em Trương Tuấn giờ mới biết cao nhân ở đời còn rất nhiều, nhiều người ẩn lánh đời ngay ở nơi miếu đổ này nên cả bẩy người sợ hãi vô cùng vội vàng lùi ra khỏi đại điện. Bỗng họ thấy có một cái bóng trắng vút qua cạnh mình, tiếp đó lại nghe tiếng Võ Cực Thượng Nhân gầm lên:

- To gan!

Tiếp theo là một tiếng chấn động vang dậy, kình phong ào ào mãnh liệt, ngói trên nóc miếu tốc bay tung, thanh thế mạnh mẽ ghê gớm làm lòng người phải kiếp sợ.

Trong tiếng gió chưởng ào ào, trước điện có hai

người nhẩy vút xuống. Một là Vô Cực Thượng Nhân, người kia là một ông già áo đen lạ mặt. Bỗng bên tai bẩy anh em Trương Kiệt nổi lên tiếng nói rất khẽ nghe như tiếng muỗi vo ve:

- Sắp xảy ra ác chiến! Các ngươi ra khỏi miếu này ngay, hãy thừa dịp thoát thân đi!

Lại thấy tiếng Vô Cực Thượng Nhân quát:

- Yêu nghiệt xem chưởng đây!

"Khạch! Khạch! Khạch! Tiếng cười âm trầm khành khạch vang lên rồi một giọng khàn khàn đáp:

- Oan gia sống, đối đầu chết kia! Chốn này phong thủy không tốt, lão sẽ...

Lời đang nói bị tiếng gió chưởng át mất cắt ngang rồi đến tiếng đấu chưởng ác liệt kéo dài không dứt của Vô Cực Thượng Nhân và ông già áo đen. Cây cối đảo điên, núi non lay động rồi cả ngôi miếu thần núi đổ sụp xuống mà vẫn không thấy người nào nhảy ra. Thế nhưng trong tiếng chưởng kình ác liệt long trời lở đất đó, ánh sáng trời đột nhiên quang quẻ. Tiếng nói vo ve lại văng vẳng bên tai bẩy người Trương Tuấn:

- Các ngươi gặp may đó! Lúc này chẳng còn người sống, kỳ trận đã bị phá, còn tấn Nhật Phách bài kia ở Thanh...

Tiếng vo ve cực yếu ớt đến đó là đứt đoạn. Thanh gì? Chỉ đáng tiếc là không được nghe trọn vẹn. Cả bẩy người gặp may thoát thân chạy vội đi tìm ngựa rồi cướp đường mà chạy ra khỏi đường sạn đạo.

Chạy lên được đường chính đi chưa lâu, phía trước mặt có ba người đang đi tới. Chính là Chân Lão, Đỗ Đan và Mai Uy. Bẩy anh em Trương Tuấn tuy không quen biết ba người nhưng trong trận hội chiến Thiên Trì họ đã thấy mặt Chân Lão và Đỗ Đan nên vội vàng xuống ngựa đón gặp và kể lại việc Tiêu Thiên nhờ cậy cùng những nguy hiểm vừa trải qua đồng thời đưa vật làm tin của Tiêu Thiên trao cho để chứng thực lời mình nói.

Đỗ Đan vui mừng nói:

- Bản trường chủ đang rất cần ngươi, không dễ gì bỗng được bẩy vị tới giúp! Giờ xin các vị về truyền lệnh của tôi cho quản lý sâm trường Quản Liệt đưa các vị tới gặp Công Tôn Khải đại hiệp còn Tiêu Thiên đã có Chân Lão tiền bối cùng vợ chồng ta tới tiếp ứng trước, sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Đỗ Đan vòng tay chào rồi vội vã cùng Chân Lão và Mai Uy phóng ngựa tít mù trời mà đi. Nhân duyên của Đỗ Đan với Mai Uy có thể nói là một cuộc nhân duyên từ trong mộng và trở thành sự thực mà cả đôi bên cùng mong muốn...

*
* *

Anh Ca Bố là một thị trấn lớn nằm ở phía tây huyện thành Thông Hoá, cách chừng hai mươi dậm. Bộ mặt thị trấn khá phồn vinh, so với huyện thành Thông Hoá cũng không kém sút mấy, mà các mặt hàng hoá có khi lại thấy nhỉnh hơn về chủng loại. Khách thương qua lại nhiều cũng chỉ vì tham chút lợi nhỏ nên kéo đến trấn này giao lưu buôn bán chứ không tới huyện thành Thông Hoá.

Quần hùng tới Anh Ca Bố lúc trời sắp vào ngọ. Người bình thường đi đường cũng không đến nỗi chậm rề rề thế này, huống hồ đây là cả trăm võ sĩ võ lâm lại đang cưỡi ngựa. Tình hình xem ra đã rõ ràng. Trên đường đi của quần hùng đã xảy ra bệnh tật nặng nề.

Cứ nhìn quang cảnh quần hùng kéo vào thị trấn thì rõ. Có khi hai người cưỡi chung một ngựa, có người thì đi bộ lê lết thì cũng có thể hiểu là bệnh phát ở ngựa vì ngựa đi không cà nhắc cà nhót để người lê bộ. Chẳng hiểu ai giữa đêm khuya đã động chân động tay vào chân ngựa, móng ngựa: Có con bị kim châm vào khe móng, có con bị cậy bật móng sắt ra rồi nhét mạt sắt hay cắm đinh vào. Lúc ngựa

bước đi những vật nhỏ khó thấy đó mới gây tác hại.

Ngựa thì vậy còn người? Quần hùng bị đánh thuốc độc khống chế, thần trí mê mê mẩn mẩn, cứ như si như ngây. Người lớn mà lúc này hiểu biết cứ mơ mơ màng màng không bằng một đứa trẻ. Người thì như vậy còn ngựa thì hỏng vó, cho nên cả đoàn phải đi chậm lại, thậm chí có lúc không đi được nữa.

Quần hùng vẫn giữ thói quen như cũ ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, nhưng lại không có phản ứng gì: không nghe, không nói, không biết... kể cả khi bị hất ngã xuống ngựa cứ lăn lông lốc như khúc gỗ. Chỉ cần còn nhúc nhắc được để đi, ngoài ra họ chẳng còn biết làm gì thêm nữa. Đoàn người cứ thế mà rời Thông Hoá nhưng mới chỉ đi được dăm bẩy dặm đường là đoàn người đã tan tác, loạn xị đến nỗi chẳng còn ra thể thống đội ngũ gì, đội trước đội sau lẫn lộn lung tung, thậm chí cuối cùng nhập luôn cả thành một đoàn dài dằng dặc.

Cho tới khi bộ hạ của họ Kim ở Thiên Nam đuổi tới nơi và phí mất bao công sức mới dần dần chỉnh đốn lại đội ngũ để tiếp tục lên đường...

Đến đây mới thấy loại mê dược của ma đầu thật bá đạo biết chừng nào, nhưng nhược điểm của chúng mới lộ ra rõ ràng biết chừng nào!

Quần hùng tuy bị thần trí mê man nhưng không phải bất kỳ một tên ma đầu nào cũng có thể chỉ huy được họ dễ dàng. Họ mê man và chỉ nghe một người chỉ huy mà kẻ chỉ huy đó chính là kẻ đã hạ độc họ từ đầu. Nói như vậy có nghĩa là khi ở bốn khách sạn, từ ban đầu lũ ma đầu chia nhau ra hạ độc và đến bây giờ ở khách sạn nào chỉ nghe theo kẻ ở cùng họ một khách sạn và đã hạ độc họ từ ban đầu.

Vì thế bốn tên tiểu ma đầu việc trước tiên phải làm là tìm "người của mình" vì đã chế phục họ từ đầu rồi thu phục lại, đưa về đội ngũ cũ rồi mới kiểm tra lại ngựa để tiếp tục lên đường. Việc không khó nhưng không phải dễ! Bởi vì chính quần hùng bây giờ đã trở thành những "con rối", những "đứa trẻ" không biết gì. Bảo họ kiểm tra móng vó ngựa trước bên phải, họ cũng chẳng biết chân nào là chân bên phải. Bảo họ nhặt mạt sắt, đinh sắt trong móng ngựa đi họ cũng chẳng biết đinh là gì, mạt sắt là gì để mà nhặt. Đi được một đoạn đường, chẳng được bao lâu lại thấy hiện tượng y như vậy, làm cho lũ tiểu ma đầu tức quá phải tự mình tìm nhặt đinh và mạt sắt. Nếu chúng tự kiểm tra lấy và đóng lại móng xong thì sự an toàn chắc không còn là vấn đề nan giải nữa. Bọn chúng đã nghĩ vậy và làm y như vậy nhưng lại không như vậy!

Tốc độ đi như thế là quá chậm. Nhưng ngựa chịu đau đi không nổi, có con đau quá phát cuồng lồng

lên chạy mất. Cứ thế, cứ nhùng nhằng, lúng túng như gà mắc tóc thành ra cả đoàn người ngựa mà đi còn chậm hơn cả người bình thường. Tình hình này nhất định có bàn tay Tiêu Thiên và các bạn đồng tâm nhúng vào phá rối. Bọn ma đầu nghĩ vậy và tiếc điên ruột nhưng cũng chẳng làm được gì.

Ăn cơm trưa ở Anh Ca Bố xong đoàn người lại lên đường. Mỗi ngựa hai người cưỡi nhưng một số vẫn phải đi bộ. Muốn đi nhanh nhưng chẳng có cách nào. Lũ ma đầu phóng độc dự kiến hai ngày sau tới Thẩm Dương nhưng bây giờ thì chịu.

Chúng biết đây là do bàn tay Tiêu Thiên quấy phá nên căm hận anh ta vô kể. Lũ ma đầu biết là Tiêu Thiên vẫn đi theo đoàn quần hùng nhưng không sao tìm ra tông tích anh ta. Cứ thế đoàn lê lết đi tới Tân Tân thì đã sang canh tư. Người mệt, ngựa mỏi. Nhưng đến một nơi xa lạ vào giờ này, chẳng có cách nào tìm đâu ra đồ ăn thức uống cho người, cho ngựa nên cứ đành là bóp bụng chịu đói khát vạ vật dưới mái hiên nhà người ngồi chờ sáng.

Gió lạnh đêm khuya tắp vào mặt, rát như dao khứa. Ban ngày đi đường đỡ lạnh, dừng chân nghỉ, bụng đói cật rét, hình phạt này mới ác độc thấm thía làm sao!

Bốn tên tiểu ma đầu tên nào tên nấy tự bố trí quần hùng dưới sự khống chế của mình ngay ở nơi

tránh mưa khuất gió, bảo quần hùng cách chống lạnh, sau đó chúng mới tụ tập nhau lại tán chuyện. Một tên hậm hực nói"

- Thằng con rùa Tiêu Thiên này nhất định đang ở gần đâu đây! Chúng ta mở cuộc lùng sục gã đi!

Một tên khác nói ngay:

- Ta tán thành đấy! Nếu không trời đất giá lạnh thế này, cứ càng co ro lại càng rét. Cho dù không tìm được gã, hoạt động một chút cũng ấm hơn!

Gã nói đầu tiên lại nói:

- Kiếm thuật của Tiêu Thiên không vớ vẩn đâu nhé! Mấy tên đi theo gã trông mặt mũi cũng "ngầu" lắm đấy. Đừng có mà để thuyền đắm trong ngòi rãnh! Cả bọn đã bị trúng độc lúc này có còn sống không mới là vấn đề, làm sao mà đi tới nơi được đây! hoạt động một chút cũng được, nhưng cần gì phải vội vã đến thế!

Gã kia không cho là đúng nên cãi lại:

- Ngươi có biết gã xuất thân thế nào không? Sao dám khẳng định là gã không có thuốc giải? Không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất là lỡ may thôi, có cẩn thận một chút cũng không thừa! Nói lắm càng hớ đấy!

Gã nói trước bị phản bác nên tỏ vẻ không hài lòng

nói:

- Thôi đừng có càu nhàu nữa! Ta đi phía Nam sục tìm trước đây!

Gã vươn mình đứng dậy, chạy băng về Nam như bay Gã nói đầu tiên có vẻ tính cực kỳ cẩn thận bảo:

- Giang Thành quá thô lỗ cẩu thả! Ta đi theo gã đây! Hai người các ngươi chớ có tách xa nhau, cứ cả đôi đi cùng đường nhé! Mà cũng chớ nên đi quá xa, lỡ gặp địch thì nhớ huýt gió báo hiệu. Nếu không phát hiện được gì thì sau nửa giờ lại tụ tập cả ở đây!

Nói xong gã chạy theo hướng của Giang Thành đi.

Hai tên còn lại một tên là Vu Lục, một tên là Quách Hồng đi sục tìm ở hướng Bắc. Nơi chia tay la Quan Sương Khẩu, xuôi Nam ngược Bắc qua đây đều thông thoáng. Gã nói năng cẩn thận chạy theo hướng Giang Thành chính là tên Lý Đồng là cánh tay phải đắc lực của Bành Hoá đệ tử thứ sáu của Độc Tý Thần Ma vì thế cả ba tên cùng đi đều rất tôn trọng gã.

Đang cuối trung tuần tháng hai, thời tiết ở Liêu Đông rất lạnh. Cây cối chưa đâm chồi nẩy lộc. Lý Đồng chạy đuổi theo một mạch chẳng thấy tung tích gì của Tiêu Thiên. Cả Giang Thành cũng không thấy bóng dáng đâu. Đầu Lý Đồng thoáng nghĩ đến

điều chẳng lành, bất giác gã nghĩ thầm: "Không lẽ Giang Thành đã bị hạ độc thủ rồi?". Nghĩ tới nghĩ lui, kiếm hoài kiếm hủy, người sống không thấy, thi thể không thấy nốt mà dấu vết đánh nhau cũng chẳng thấy gì nên Lý Đồng lại thấy hơi hơi yên tâm, lòng chưa thật hết hy vọng gặp lại Giang Thành.

Ngoái nhìn sang mé trái thấy ở phía trái có một vùng đất địa thế hơi cao, cách không xa lắm, trên gò đất lại có mấy cây cổ thụ trơ cành trụi lá. Lý Đồng lao tới như bay, vọt lên ngọn cây đứng ngó nghênh bốn phía. Xa tít tầm mắt thấy lơ thơ có mấy ngôi nhà, nhà gần nhất cũng phải cách đây vài dặm. Lý Đồng động lòng liền lao xuống đất, vội vã phóng tới chỗ có nhà kia!

Theo sự tưởng tượng của Lý Đồng nếu Tiêu Thiên bám theo đoàn người thì chỗ trú chân của chàng ta không thể ở trong thành trấn mà lẩn lút ở các xóm thôn lân cận, như vậy mấy ngôi nhà chơ vơ kia chắc chắn là các nông trại đơn độc và nhất định sẽ là những nơi ẩn thân tốt nhất. Vài dặm đường đối với Lý Đồng thì chẳng đáng gì, chẳng mấy chốc gã đã phi tới nơi.

Trăng hạ huyền đã xế về Tây nhưng chưa lặn hẳn. "Nếu Tiêu Thiên ẩn nấp ở đây, ta ngoài sáng địch trong bóng tối, nếu cứ thế này mà xông vào há

chẳng phải cho địch ám toán dễ dàng sao?" Nghĩ vậy Lý Đồng lao tới nấp sau một gốc cây thò ra nửa mặt rình mò.

Nông trại kề nhau san sát nhưng không phải thuộc một nhà, tuy vậy cũng không quá ba nhà, tất cả đều lặng ngắt như tờ, tịnh không một tiếng gà kêu chó sủa. Cũng không cả đèn lửa, coi bộ tất cả đã ngủ say và không có vẻ gì là có kẻ địch đang mai phục. Gan dạ tăng lên nhưng Lý Đồng vẫn cẩn thận kinh người. Khoảng cách từ gốc cây tới nhà chỉ gần trăm trượng nhưng gã vẫn quan sát rất kỹ địa hình trước mặt, cứ nhô lên hụp xuống như làn sóng, từng đoạn từng đoạn vọt tiến về phía trước, hai mắt chăm chú gắn chặt vào ngôi nhà ngang nông trại.

Lý Đồng phán đoán quả không sai. Khi gã chú tâm nhìn sâu và căn nhà ngang thì quả có người bên trong, nhưng không phải là Tiêu Thiên mà lại là Kỷ Khánh. Cả Giang Thành cũng ở đó. Điều này chẳng quái lạ sao? Kỷ Khánh là con út của lão ma đầu Kỷ Bính Nam lại ẩn náo ở đây, không ở cùng nơi với bọn Lý Đồng là chuyện không lạ, nhưng sao chàng ta giữ Giang Thành lại đây? Những chuyện này gã không biết Lý Đồng đã tiến vào gần, chỉ còn cách chừng ba chục trượng là cùng. Gã nằm phủ phục xuống chỗ đất trũng ngó vào trong nông trại.

Gã tập trung hết tinh thần để lắng nghe, để nhìn ngó, muốn tiến vào thì lại sợ nên đành ngẩn ngừ nằm lại một lúc lâu không nhúc nhích...

Đúng lúc đó Kỷ Khánh khẽ nói với Giang Thành ở trong nhà:

- Giang Thành! Ngươi muốn biết rõ ràng hử?

Không hiểu Kỷ Khánh nói chuyện gì với Giang Thành và đã xảy ra chuyện gì với những người này? Coi bộ Giang Thành có vẻ rất khó xử, cứ ấp a ấp úng bảo:

- Nếu ta bụng nghĩ một đường miệng nói một nẻo thì thề sẽ bị năm ngựa xé thây, chết không được yên lành!

Nhưng rồi đột nhiên Giang Thành nói:

- Được! Cứ thế mà làm! Ta đáp ứng đấy!

- Đây không phải chuyện đóng kịch với nhau đâu nhé! Kỷ Khánh nói. Ta cũng không ép uổng ngươi! Nếu cảm thấy không dựa được thì có thể ra đi rồi liên thủ cùng Lý Đồng đánh với ta một trận!

- Quân tử nhất ngôn! - Giang Thành nói - Không có nói đi nói lại, một lời như dao chém đá! Dù có xương tan thịt nát ta cũng không tiếc!

- Việc mà thành ta sẽ không bạc đãi ngươi! Kỷ Khánh nói. Giờ cứ theo đúng kế hoạch đã định mà

hành động! Lý Đồng tu vi khá sâu, tâm địa lại thâm hiểm cẩn mật, ngươi phải cẩn thận! Nhất thiết không được để lộ sơ hở "hình không hợp sắc".

Giang Thành nói ngay:

- Điều đó thì ta biết rồi!

Gã đẩy cửa bước ra, nhảy vọt lên nóc nhà dường như có vẻ không trông thấy Lý Đồng. Gã quay ngó nghiêng bốn phía y như đang đuổi theo tung tích địch, chạy tới đến đây đang bị mất dấu vết.

Nhờ ánh trăng, Lý Đồng trông thấy người trong nhà vừa bước ra rõ ràng là Giang Thành thì những gì thắc mắc trong lòng mới tạm yên. Gã nhô lên hụp xuống mấy lần rồi nhảy vọt lên nóc nhà, vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Phát hiện được gì đấy?

Giang Thành xoay mình giơ chưởng như sắp ra đòn và như đã nghe rõ tiếng là của ai nên vẫn ngậm kình lực lại chưa nhả ra, rồi lên giọng trách móc bảo:

- Sao không gọi, làm người ta giật nảy mình! Chẳng lẽ ngươi không thấy Tiêu Thiên ư?

Lý Đồng ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiêu Thiên? Thấy ma nào đâu? Mà ngươi vẫn cứ cẩu thả, mắt không hoa để nhìn làm đấy chứ?

Giang Thành vẻ không vui nói:

- Phải, ta cẩu thả, ngươi thì cẩn thận! Ta ngu dại, ngươi tinh khôn! Trăng sáng vằng vặc thế này mà nhìn lầm được à?

Lý Đồng đổi giọng khiêm nhường:

- Ta chỉ cẩn thận một chút thôi mà. Vì vô tâm lỡ lời, ngươi đừng để bụng. Tình hình như thế nào kể lại cho ta biết với!

Giang Thành giơ tay trỏ lùm cây xa xa bảo:

- Kia là một thôn trang nhỏ có mười mấy hộ nhà. Ta sục đến thôn đó, quay đầu lại thấy rõ ràng là Tiêu Thiên ở xa xa chừng năm sáu mươi trượng, nhoáng lên một cái rồi mất hút. Ta vội chạy tới đây nhất định là ở ba...

Đúng lúc đó ở dưới nhà vang lên tiếng động khẽ cắt ngang lời Giang Thành. Gã đưa tay làm một cử chỉ và chần chừ không nói nốt. Lý Đồng đưa một ngón tay lên miệng tỏ ý nên im lặng, sau đó dời ngón tay đặt trên miệng trỏ xuống dưới nhà, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của Giang Thành vừa rồi cho là Tiêu Thiên đang ở trong nhà.

Tiếp đó gã vẫy tay ra hiệu, dựa vào ánh trăng từ trong bóng tối nhảy xuống đất, nhẹ nhàng như cánh hạc đáp đất không hề phát ra một tiếng động nhỏ.

Còn Giang Thành thì lòng hồi hộp không yên. Lý Đồng ra hiệu cho gã ở lại tuần tra trên nóc nhà còn bản thân mạo hiểm vào nhà xem dù khi nãy Giang Thành vừa ở trong nhà cùng với Kỷ Khánh vạch kế hoạch định thanh toán gã. Nhưng khi nghĩ đi nghĩ lại, nhớ lại những gì Kỷ Khánh đã nói, Giang Thành lại thấy ·máu sôi trào trong lồng ngực, lòng đầy phẫn hận không yên vì gã đã đến lúc phải quyết định rồi. "Chính với tà, thuận với nghịch, phải với trái, không có cách nào sáp lại được với nhau! Nhìn từ việc lớn, chỉ cần làm đúng thì gì cũng có thể cho qua được! Quyết định được hành động đúng, mới mong sống dài lâu tử tế!". Gã nghĩ vậy.

Lý Đồng nhảy xuống đất, rón rén lại gần khung cửa. Ngôi nhà tranh nông trại chỉ có mỗi một cửa ra vào mở ra sân trước. Tinh thần, ý nghĩ của gã tập trung dồn cả vào khưng cửa đó. Gã nghĩ nếu Tiêu Thiên phá vây thoát thân, bất kể ra bằng cách nào, chỉ cần chàng ta thò ra là gã sẽ khống chế được ngay. "Ra tay là tóm ngay được địch!" Gã nghĩ vậy.

Nào ngờ đến nơi người gã định rình bắt không phải Tiêu Thiên mà lại là Kỷ Khánh, người mà tâm tư, tài trí cao hơn gã một bậc, đang im hơi lặng tiếng ẩn dưới mái hiên chứ không phải ở trong phòng như gã tưởng. Nguy cơ chỉ xảy trong giây lát! Lý Đồng

không biết gì, vẫn cố rón rén nhón gót đi lại phía cửa ra vào, bụng nghĩ nếu như Tiêu Thiên không ra thì gã sẽ xông vào. Cứ thế, rón rén nhón bước, lắng tai rình nghe, mắt nhìn chăm chú nơi khung cửa, càng lúc càng gần...

Bỗng một mùi hương lạ theo gió đêm từ đâu phà tới, xộc thẳng vào mũi Lý Đồng. Trời nghiêng đất sụt, Lý Đồng lăn ra bất tỉnh. Giang Thành trên nóc nhà nghe có vật nặng rơi xuống đất, biết là Kỷ Khánh ra tay đã thành công bèn nhảy xuống đất thì thấy Lý Đồng đã được Kỷ Khánh đưa vào nhà thì theo vào và hỏi ngay:

- Kỷ huynh định xử lý gã ra sao?

- Ngươi trở lại đi - Kỷ Khánh nói - nghĩ cách dẫn Vưu, Quách tới đây rồi cùng ta khuyên nhủ hai người. Theo thì theo không theo thì thôi, ta đảm bảo không làm ảnh hưởng đến tính mạng của họ. Thế nào?

- Nói lời thì phải giữ lời chứ! Ta đi đây! Giang Thành đáp:

Về đến nơi trú, Vưu Lục và Quách Hồng vẫn chưa trở lại. Quần hùng vẫn như lũ tượng gỗ ngồi nguyên tại chỗ hành công. Đàn ngựa lúc đến đây toàn thân đẫm mồ hôi bị đem buộc vào gốc cây mặc kệ trời rét, gió bấc lạnh lùng, bụng ngựa không một

sợi cỏ, sợ rồi có khi sẽ lăn ra chết hàng vài chục con một lần.

Giang Thành nghĩ đến số kiếp giang hồ mạng sống như kiến ruồi, bất giác thấy nổi lòng trắc ẩn. Thừa cơ đồng bọn chưa về, ngồi không chờ đợi mãi gã bỗng nổi dạ từ bi ra mở dây cương cho từng con ngựa rồi xua cho chạy tan tác hết không còn con nào. Đợi hồi lâu coi bộ trời sắp sáng mà chẳng thấy Vu Lục và Quách Hồng đâu, coi bộ chắc đã xảy ra chuyện không hay. Lại sợ Kỷ Khánh sốt ruột không chờ được mà sinh chuyện, Giang Thành đành trở lại nông trại.

Nào ngờ đi đến cách nông trại chừng một dặm đã nghe thấy tiếng gió quyền vù vù, không hiểu Kỷ Khánh đang đánh nhau với ai?

Nguyên khi Giang Thành vừa rời nông trại thì đã có người nối gót gã bước vào trong nhà. Kỷ Khánh cứ tưởng Giang Thành còn chưa đi mà quay lại nên gắt hỏi:

- Sao ngươi còn...

Ai ngờ khi ngẩng nhìn thì đâu phải Giang Thành mà là Bành Hoá. Kỷ Khánh giật nảy mình đổi giọng nói:

- Hóa ra lục ca, sao lại chịu khó tới đây vậy?

Bành Hoá liếc nhìn Lý Đồng mê man bất tỉnh thì ngạc nhiên hỏi:

- Hắn sao vậy?

Kỷ Khánh lúng túng đáp:

- Hình như trúng độc của Nam Tề. Tiểu đệ đang chữa thử nhưng không ăn thua!

Bành Hoá "hừ" một tiếng bảo:

- Lại có chuyện ấy nữa! Theo lời đồn thì độc kinh của Nam Tề lọt vào tay Ấn Thiên Lam, không lẽ tặc tỳ này... không đúng...

Không đúng làm sao, Bành Hoá không nói tiếp. Đôi mắt sáng quắc của gã chăm chú nhìn gắn vào mặt Kỷ Khánh, mãi không hề chớp. Kỷ Khánh bị gã chiếu tướng đến độ trong lòng phát run, thầm nghĩ: "Không lẽ những việc xảy ra vừa rồi đã bị gã thấy hết rồi sao? Để ta thử xem sao!" Nghĩ vậy Kỷ Khánh bảo:

- Cái gì không đúng? Lục ca nói rõ xem nào!

Hồi bốn

NAM TỀ, BẮC KỶ BƯỚC ĐẦU LIÊN THỦ

Sao sớm thưa dần. Gió lạnh hết trận này nối tiếp trận khác vù vù rít lên. Trời sắp sáng, nhưng từ giờ tới khi mặt trời ló dạng ít ra cũng còn nửa giờ nữa.

Đúng trong thời khắc đó, thời tiết đó, trên sân đập lúa của một nông hộ đang xảy ra một trận ác đấu kinh tâm động phách, sống chết ra sao chưa rõ. Hai thanh kiếm hàn quang sáng quắc dệt thành một tấm màn ánh sáng dầy đặc, kín đáo như tấm lưới, hai kiếm khách giang hồ di chuyển, nhảy nhót, ập vào dạt ra trong màn lưới kiếm quang. Gió bấc thổi vù vù, kiếm rít gió vi vút. Thân pháp, kiếm pháp cả hai bên đều linh hoạt, biến ảo khác thường, không sao phân biệt nổi ai đang đấu với ai vậy?

Ngoài ra còn một giây người mờ mờ ảo ảo từ phía Anh Ca Bố đang chạy tới như bay, chỉ còn cách sân

đập lúa chừng dăm ba chục bước. Chẳng hiểu vì sao bỗng nhiên tất cả ngẩn người ra, đứng dừng cả lại, Trong ánh sáng nhá nhem của lúc trời chưa rạng, lờ mờ thấy một người là Giang Thành. Trước đây nửa giờ, Giang Thành theo lời Kỷ Khánh quay về dụ Vu Lục, Quách Hồng nhưng đợi mãi không thấy hai người kia trở lại. Sợ Kỷ Khánh đợi lâu sốt ruột nảy sinh dạ nghi ngờ gã là kẻ "khẩu thị tâm phi" sẽ sinh rắc rối vì vậy Giang Thành vội vã trở lại nông trại để báo tin.Đi khỏi Anh Ca Bố chưa ra, gã đã nghe tiếng vang của trận ác đấu.

Thoạt đầu gã cho là Tiêu Thiên đụng đầu Kỷ Khánh hoặc là Kỷ Khánh phát hiện ra Tiêu Thiên nên hai người đã xảy ra đánh nhau vì vậy bước chân của gã rảo nhanh như rút đất vậy. Lúc lại gần nhìn rõ hơn thì hoá ra sai bét. Tuy vẫn chưa nhìn thấy rõ hai người giao đấu kịch liệt là ai nhưng đường lối của kiếm pháp vừa ngụy dị vừa độc địa thì sao che nổi mắt gã và gã không thể nào lầm được.

Lý do rõ ràng, đơn giản hai người đang ác đấu cùng thi triển một thứ kiếm pháp. Kiếm pháp họ đang sử dụng gọi là "Thất tuyệt kiếm" cộng bẩy bẩy bốn mươi chín chiêu, đây là kiếm pháp trấn sơn của họ Kim ở Thiên Nam. Bài kiếm pháp này do đích thân Kim Tinh Thạch bỏ công chọn lọc tinh hoa

kiếm pháp của các phái võ nổi tiếng dụng hợp với những điều hiểu biết của bản thân mà chế tạo ra. Học hết tinh túy thần kỳ của kiến pháp này thật sự chỉ có lão ma đầu cùng ba con với bốn đồ đệ chân truyền của lão. Đồ đệ nhập môn mười năm, được đích thân lão ma đầu họ Kim Sát hạch có thể nhận được là môn đồ tâm phúc mới cho phép luyện kiếm pháp này ở giai đoạn đầu. Giang Thành nhờ có tư chất tốt nên đã được luyện giai đoạn đầu của kiếm pháp "Thất tuyệt kiếm". Điều làm Giang Thành kinh lạ nhất trong số người được học hết kiếm pháp này trừ Kim Viễn và Giả Minh đã chết chỉ còn lại có năm người. Nếu không phải là con thì là đệ tử y bát truyền nhân mới có thể thi triển kiếm pháp hoàn chỉnh tinh vi đạt tới đỉnh cao như hai người đang ác đấu kia. Họ là ai, sao có thể gây nên đám cháy lớn này?

Mãi rồi Giang Thành cũng dần nghĩ ra một trong hai người kia có thể là Kỷ Khánh. Giang Thành tuy có tố chất, nhưng địa vị nhỏ nhoi thấp kém, nên chỉ được truyền có phần đầu của kiếm pháp. Kỷ Khánh là con yêu của Kỷ Bỉnh Nam có quan hệ mật thiết sâu sắc với lão đại ma đầu Độc Tý Thần Ma nên phải thân thiết hơn gã. Nhưng như Giang Thành biết chính Kỷ Bính Nam cũng chỉ học được đến đoạn giữa kiếm pháp "Thất tuyệt kiếm", mười bốn chiêu

của phần cuối ông ta cũng chưa học, làm sao Kỷ Khánh lại biết? Xét tình thế ở đấu trường không thể chỉ mới học nửa bài "Thất Tuyệt" mà có thể ứng chiến như thế, trừ phi Kỷ Khánh đã mang lòng kia khác từ lâu nên mới lén học trộm, mà nếu thế thì đây là cả một vấn đề cực trọng đại!

Nghĩ vậy Giang Thành tự nhủ lòng là trước hết phải nhìn người cho rõ rồi mới quyết định thái độ của bản thân, bây giờ bỗng dưng chạy xộc tới chỉ có hại chứ chẳng có lợi gì. Đúng lúc ấy vang lên một tràng tiếng động khô gọn "choeng, choeng, choeng" và hoa lửa bắn ra tung toé rồi hai người đang áp sát giao đấu bỗng rời nhau ra.

Vừa lúc đó phương đông đã ánh lên sắc màu bình minh. Mặt mũi hai người giờ đã có thể phân biệt được rõ ràng. Đó là Bành Hoá và Lý Đồng, thật là một điều quái lạ nằm ngoài sự tưởng tượng của Giang Thành. Bành Hoá là đệ tử thứ sáu của Kim Tinh Thạch dĩ nhiên biết bài "Thất tuyệt kiếm" còn Lý Đồng địa vị chỉ ngang với Giang Thành, dưới trướng của Kim Tinh Thạch chẳng qua gã chỉ là một tên tiểu đầu mục, dạng như hương chủ chẳng hạn. Thế mà chẳng những Lý Đồng biết kiếm pháp "Thất Tuyệt kiếm" mà lại biết đến độ tinh vi, cùng Bành Hoá đấu ngang tay, phải nói là "bên kia tám lạng,

bên này nửa cân", không một chút thua sút. Đây là điều Giang Thành không sao hiểu nổi!

Nguyên Giang Thành khi vượt tường ra khỏi nông trại đã bị Bành Hoá bắt gặp. Xét về thân phận đệ huynh, Bành Hoá là kẻ giấu giếm kín nhẹm nhất. Phát hiện thấy Giang Thành có vẻ lén lén lút lút hành động, vô duyên vô cớ bỗng dưng vào nhà dân làm gì mà hành tung thì quái dị: Gian dâm? Trộm cắp? Hay rình mò tung tích bên địch? Hay là...

Lúc ấy Bành Hoá có thể gọi Giang Thành lại truy hỏi rõ ràng nhưng anh ta chợt nghĩ ra lỡ Giang Thành tư thông với địch, liệu truy hỏi gã có hiệu quả gì? Ngược lại có khi còn bứt dây động rừng, khua cỏ động rắn khiến kẻ địch đang ẩn nấp trong nông trại kia sợ lẩn mất, chẳng hoá ra tự làm hỏng mất việc lớn ư?

Nghĩ vậy Bành Hoá rời xa nông trại mấy chục bước, rình một hồi lâu Giang Thành đi đã xa lắm rồi mà trong nông trại chẳng có việc gì lạ xảy ra mới lặng lẽ tiến lại gần. Đang bước tới, chợt Bành Hoá thấy Lý Đồng từ góc nhà hiện ra lộ cả thân hình thì khẽ hỏi:

- Tiêu Thiên ở trong nhà à?

- Ơ, hoá ra thiếu chủ - Tiêu Thiên không có ở trong đó!

Lý Đồng trả lời đã không khẽ giọng còn nói to tướng, khác gì đánh động cho người đang ẩn nấp trong nhà biết? Bành Hoá thấy khả nghi, giận dữ hỏi:

- Ngươi làm thế là có ý tứ gì? Định phản bang tư thông với địch phải không?

- Thiếu chủ nói lời nặng nề - Lý Đồng nói - đó là tội danh, thuộc hạ gánh không nổi đâu!

Lời Lý Đồng nói có vẻ biện bạch nhưng biểu hiện tinh thần có vẻ phản kháng, chẳng coi việc đó ra gì. Bành Hoá càng cáu quát lớn:

- Ngươi là kẻ "ăn cây táo rào cây xoan", ta phải xử ngươi trước!

Nói dứt lời Bành Hoá vung chưởng đánh ra. Lý Đồng một ly cũng không chịu nhường cãi lại:

- Ta tôn trọng ngươi là thiếu chủ, ngươi đừng cậy thế, tác oai tác quái hiếp đáp người! Nói thực cho mà biết thiếu gia Tề Vân Bằng ta là con côi của nhà Nam Tề. Nghiệt sư nhà ngươi lão Độc Tý Thần Ma tội ác đã dầy, quả báo treo ngay trước mắt. Niệm tình ngươi tham gia ma đạo muộn mằn, thường ít làm việc đại ác, nên đặc biệt chừa cho ngươi một con

đường sống. Hiểu thời vụ mới là tuấn kiệt, hãy mau mau chóng chóng bỏ chỗ tối theo sáng đi thôi!

- Huênh hoang mà không biết thẹn! Bành Hoá nói. Coi kiếm đây!

Lời dứt kiếm bay đánh tới nhanh như điện chớp. Lúc này ý địch ta đã rõ, vừa ra tay Bành Hoá đã sử dụng ngay tuyệt chiêu của "Thất tuyệt kiếm pháp", dùng thủ pháp "Khoái kiếm trảm loạn ma" (kiếm nhanh chém giây gai rối) định bụng khống chế ngay Tề Vân Bằng. Điều cực kỳ bất ngờ nhất là vừa ra tay Bành Hoá đã dùng ngay kiếm pháp bí truyền mong đạt hiệu quả mau lạ. Tề Vân Bằng tuốt kiếm ứng chiến, không những đã không chậm chạp hơn Bành Hoá mà chàng ta cũng sử ngay tuyệt chiêu ở đoạn cuối kiếm pháp "Thất tuyệt kiếm" đánh lại. Bành Hoá giật mình nhưng vẫn thầm cho là Tề Văn Bằng học lỏm kiếp phấp vị tất đã học được hết toàn pho "Thất Tuyệt Kiếm", vậy nên gã thi triển hết chiêu độc này sang tuyệt chiêu khác của toàn pho, quyết hạ thủ Tề Vân Bằng.

Chớp mắt Bành Hoá đã thi triển hết mười bốn chiêu tuyệt kiếm mà Tề Vân Bằng vẫn chưa hề rụng một sợi tóc nào, chàng ta vẫn ung dung hoá giải hết các độc chiêu của Bành Hoá. Bành Hoá tức giận đến cực điểm dừng kiếm lại hỏi:

- Phần cuối kiếm pháp này không phải con cái, đệ tử của bản môn thì không dạy, ngươi học của ai?

Tề Vân Bằng ung dung nói:

- Ta nói chắc gì ngươi đã tin! Đây là ta dựa vào tâm tính hung ác độc địa của lệnh sư, tham khảo các chiêu thức ra đòn của phần đầu và phần giữa rồi tự mình gỡ rối mà tìm ra!

Bành Hoá nổi giận gắt lên:

- Ngươi đừng có nói sàm! Phần giữa kiếm pháp không có người dạy, ngươi cũng tự mò mầm mà tìm ra ư?

- Không phải tự nhiên tìm ra! Tề Vân Bằng đáp. Mà cũng không phải tìm ra tất cả. Có chiêu do nhiều lần giao đấu, ta ở ngoài quan sát bắt chước mà đạt được. Tóm lại vì ngươi còn quá trẻ nên sự lĩnh hội chưa...

Bành Hoá cắt ngang lời:

- Ta trẻ, ngươi lớn bao nhiêu?

Tề Vân Bằng đáp:

- Vừa khéo lớn hơn ngươi đúng chục tuổi. Ngươi năm nay hai mươi ba, có thể nói là tận mắt ta trông thấy ngươi trưởng thành lên vì vậy ta cũng coi ngươi là người trưởng thành. Điểm này thì chúng ta như nhau. Vì vậy hôm nay ta không muốn làm khó

ngươi!.

Bành Hoá "xì" một tiếng dài rồi nói:

- Ta không dễ dàng thắng được ngươi, còn ngươi thắng được ta sao?

- Ngươi chớ nên quên - Tề Vân Bằng nói - Nam Tề Môn nổi tiếng là nhờ gì ư?

- Đừng có mà dọa khiếp ta! - Bành Hoá nói - Độc Kinh nhà ngươi trước khi ra đời thì đã có chủ rồi. Ai bảo Bắc Kỷ bị diệt... Chợt gã bỗng nghĩ ra bèn nói tiếp - Nói vậy là ngươi cùng cha con Kỷ Bính Nam đã ngấm ngầm câu kết, phần giữa kiếm pháp "Thất Tuyệt kiếm" ngươi học ở Kỷ Bính Nam phải không?

- Ngươi đừng tỏ vẻ thông minh đi! Tục ngữ nói rất hay: "Oan gia thì đi cùng nhau". Nam Tề, Bắc Kỷ trước nay giao thiệp rất sâu sắc thân mật.Ta muốn báo thù tất phải coi trọng Bắc Kỷ chứ!

- Bằng không thế thì ngươi móc nối với huynh muội Công Tôn Khải phải không? Bành Hoá hỏi.

Nghe hỏi vậy, Tề Vân Bằng hào hứng hẳn lên nói:

- Đại trượng phu sống trong trời đất muốn lập nghiệp thành công hà tất cứ phải dựa dẫm vào người khác trừ phi họ đến tìm ta hoặc ta chẳng phải đi đâu mà cũng gặp họ"! Huống hồ họ vẫn cho mình

là người hiệp nghĩa ngang nhiên tự cao tự đại, trong mắt họ làm gì có bóng hình những người như ta? Khó lắm! Khó lắm! Thật khó lắm!

Bành Hoá "phì" một tiếng rồi bảo:

- Có mỗi mình ngươi mà cũng nói đến chuyện báo thù ư?

- Việc thành hay không là ở người làm! Tề Vân Bằng nói - Việc này không thể làm ta thay lòng đổi dạ được đâu! Việc hôm nay nếu ngươi không nói lộ với ai kể cả lệnh sư thì ngươi có thể đi được rồi đó!

- Tuy ta không tán thành việc làm của gia sư và nhị sư huynh nhưng ta không phải hạng người lừa thầy phản bạn. Việc hôm nay ta chẳng có cách nào giữ bí mật được cho ngươi đâu! Bành Hoá đáp.

- Ta với ngươi danh tuy là chủ tớ nhưng tình cảm lại là anh em - Tề Văn Bằng nói tiếp - Họ tuy bất nghĩa ngươi cũng chẳng cần phải khăng khăng phản lại họ. Ta có nợ máu thù sâu nhưng ta tin là ngươi không bán rẻ ta, đó là một. Kim Tốn là con trai trưởng của lệnh sư, trải qua sự biến ở Thiên Trì sợ rằng trong lòng anh ta đã có đổi thay, đó là hai. Ngươi không thể không ngầm lưu ý đến anh ta. Việc ta làm có thể không thành công nhưng lệnh sư tội nghiệt thâm trọng cũng không dễ gì vượt qua cửa ải ước hẹn ngày rằm tháng tám đâu! Bọn họ gây nhiều

tội ác, đã làm ra tội thì phải có báo ứng. Tấm thân ngươi trong sạch, làm sao cứ phải khổ sở bám theo họ để đến nỗi ngọc đá đều tan nát làm gì? Thôi, lời ta nói đến đây là hết, nên làm thế nào do tự ngươi quyết định!

Lẳng lặng lắng nghe xong Bành Hoá trỏ vào Giang Thành hỏi:

- Gã cũng bị ngươi thuyết phục rồi ư?

Tề Vân bằng gật đầu. Bành Hoá "ờ" lên một tiếng hạ giọng bảo:

- Quả là bản sự không nhỏ. Những chuyện vừa rồi ngươi đã điều tra chính xác thực chưa?

- Những việc trọng đại như vậy nói năng hàm hồ dấm dớ sao được! Tất nhiên là phải rất chính xác! Tề Vân Bằng đáp.

- Nếu được tin thì sao? Bành Hóa hỏi.

- Cứ hỏi Thượng Quan Dật, hỏi ta chẳng chắc hơn ư? Tề Vân Bằng nói.

- Ông ta cho ngươi biết ư? Bành Hóa lại hỏi.

- Ngươi đã bao giờ nghe thấy tự dưng hung thủ nhận là kẻ giết người chưa? Tề Vân Bằng hỏi lại.

- Nhân Hoàn Ngũ Lão đều là hung thủ cả ư? Bành Hoá hỏi rất ngạc nhiên.

- Hung thủ thì rất nhiều! Họ chỉ là một số thôi! Tề Vân Bằng đáp.

- Hôm nay nếu ta giở hết những gì đã học ra quyết cùng ngươi một trận tử chiến thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Nghĩ ngươi có nỗi buồn đau huyết thù, coi như hôm nay ta và ngươi không gặp nhau. Trong vòng một tháng ta phải tra xét thật đúng những gì đã nghe có chính xác hay không. Trong thời gian này không cho phép ngươi manh động làm bừa!

Nói xong Bành Hoá phi mình lên mà bỏ đi. Tề Vân Bằng cao giọng nói với theo:

- Ta chờ tin của ngươi!

Chẳng biết Bành Hoá có nghe thấy không mà không thấy tiếng trả lời. Khi bóng Bành Hoá đã mất dạng, Giang Thành tiến tới cảm ơn Tề Vân Bằng, Kỷ Khánh cũng từ trên đầu tường nhô lên bảo:

- Tề huynh cố ý thả cho gã đi?

- Ngày tháng còn dài! Tề Vân Bằng đáp. Ta quá hiểu gã là kẻ vì người. Ngay bây giờ làm sao gã dám quay lưng phản thầy nhưng cũng không phải là phường bán bọn. Ta đoán chắc gã sẽ đi xác minh sự việc. Xác minh xong tất sẽ cùng Kim Tốn chọn cách hành động!

- Hành động thế nào? Kỷ Khánh ngạc nhiên hỏi.

Tề Vân Bằng thở dài rồi mới đáp:

- Hoặc liều chết can ngăn hoặc bỏ đi!

Kỷ Khánh cũng thở dài rồi bảo:

- Nếu liên kết mọi chuyện trước kia lại, quả là quá bi thảm! Giờ Tề huynh định liệu ra sao?

Tề Vân Bằng buồn bã đáp:

- Đây là số mệnh! Ai bảo Kim Tốn đầu thai nhầm vào cửa đó? Bành Hoá đi thờ nhầm thầy? Ta đang dự định đi theo người có tài, chẳng hay hiền phụ tử có chịu đi cùng đường không?

- Tề huynh nặng lời rồi! Kỷ Khánh đáp. Cùng mối thù chung tất nhiên phải chung lưng đấu cật giúp nhau báo thù chứ! Được cùng tề huynh kết bạn, coi như cha con nhà tôi có phúc lớn!

- Kỷ huynh nói chí phải! Tề Vân Bằng nói. Đồng cừu ắt phải đồng chí, đồng tâm. Lần hành động này chủ ý của lệnh tôn ra sao?

- Lão đại ma đầu này thế lực quá lớn, quá mạnh, lại đang thu phục quần hùng làm vây cánh. Thực rất mong sau này được Tề huynh ra tay giúp đỡ!

Nghe vậy Tề Vân Bằng nói ngay dự định của mình:

- Quần hùng phẩm loại không đều, lúc nguy cấp khó dựa được vào họ!

Theo quan sát ngầm của đệ, dường như Tiêu Thiên là người tâm phúc của huynh muội nhà Công Tôn. Tại sao lại không thả quần hùng và kết nạp Tiêu Thiên luôn thể?

Nghe Tề Vân Bằng nói vậy, Kỷ Khánh hỏi lại:

- Tề huynh nắm đã chắc chưa?

- Đệ có người bạn được Tiêu Thiên cứu. Tề Vân Bằng nói. Để cứu quần hùng, Tiêu Thiên đã cho cầu viện huynh muội nhà Công Tôn. Nếu không liên quan sao dám làm việc sỗ sàng như vậy?

Kỷ Khánh mừng ra mặt, nói ngay:

- Từ lâu nay đệ đã có ý này nhưng sợ khó làm cho huynh muội nhà Công Tôn tin tưởng, nên quả thật vẫn ngần ngại chưa quyết. Giờ Tề huynh có cơ hội tốt, rõ ràng như thế này, thật là quá tuyệt vời. Có điều không hiểu sự việc này xảy ra thời gian nào và làm cách nào đi đâu để tìm được Tiêu Thiên?

Tề Vân Bằng ngước nhìn sắc trời rồi nói:

- Mải trò chuyện, trời đã sáng bạch ra rồi. Sáng sớm hôm qua đệ nhận được tin này. Nếu Kỷ Khánh đồng ý và làm chậm hành trình lại thì chỉ ngày một ngày hai Tiêu Thiên sẽ đuổi kịp chúng ta.

- Nếu được huynh muội nhà Công Tôn giúp đỡ sẽ mạnh hơn quần hùng nhiều. Thôi, cứ làm vậy đi. Để đệ đưa Lý Đồng ra đã!

Vừa định vào nhà nông trại thì đã nghe thấy có tiếng bất ngờ bảo:

- Mời Tề huynh vào mau mau lên. Đã có ý tưởng rõ ràng của huynh, có người khách không mời đang đợi huynh đây này!

Tề Vân Bằng giật mình nghĩ thầm: "Anh chàng này là quỷ chắc!" rồi "hừ" khẽ một tiếng rồi mới nói:

- Vị bằng hữu nào vậy? Vừa nói chàng ta vừa ngầm tụ công lực nhẩy lên tường.

Vì muốn báo thù mối huyết hải thâm cừu, Tề Vân Bằng phải đổi họ thay tên, trà trộn vào làm thủ hạ cho Độc Tý Thần Ma, ẩn nhẫn đã mười một năm, ngấm ngầm hành động trong bóng tối mà không bị lão ma phát giác hay ngờ vực. Tề Vân Bằng phản ứng nhanh nhậy, tâm tư thì tỉ mỉ, thận trọng, bí mật, đáng được liệt vào hàng "siêu nhân" trong võ lâm. Song song với lòng nghi ngại Kỷ Khánh, nhưng qua giọng nói mừng rỡ thật tình, Tề Vân Bằng thầm đoán có khi Tiêu Thiên đã tới. Ai ngờ khi nhảy lên đến đầu tường nhìn vào trong nông trại thấy ngoài Kỷ Khánh còn thêm hai nhân vật ngoài tưởng tượng đang nhìn Tề Vân Bằng tủm tỉm cười mà gật gật

đầu chào.

Tề Vân Bằng phấn khởi nhẩy từ trên đầu tường xuống, vội vã vòng tay chào:

- Hoá ra là Đỗ trường chủ, đúng là sao Phúc từ trời sa xuống, còn vị nữ hiệp đây là...

Tề Vân Bằng chưa được gặp Mai Uy nên không nhận ra nàng. Đỗ Đan nói:

- Đây là nhà tôi. Hai vị vào trong nhà ngồi một chút nên chăng?

Tề, Kỷ hai người đồng thanh nói:

- Đang muốn được dạy bảo đây, xin mời trường chủ và phu nhân!

Nguyên Kỷ Khánh ở nhờ nhà nông này nên giữ vai trò chủ nhà tự đi mở cửa mời khách. Đỗ Đan nói:

- Hai vị quá khách khí rồi!

Vào nhà ngồi rồi, Giang Thành tiến lên chào hỏi. Đỗ Đan nói:

- Tề đại hiệp liệu việc như thần. Tiêu Thiên quả là bạn bè của tại hạ, thời gian này cũng tới đây hiện đang ở mé bắc thị trấn. Chẳng hay lệnh hữu là vị nào đây?

Tề Vân Bằng nói:

- Chỉ trong khoảng một ngày đêm mà trường chủ

đã mau lẹ đuổi tới đây, hành động thần tốc ghê người. Triệu Tuấn, Châu Phương đều là sư huynh của Tề Vân Mỗ, vừa rồi vì không biết đích xác thân phận và ý đồ của Tiêu đại hiệp nên không thể không che giấu công việc, phạm tội lừa dối, rất mong được tha thứ!

Đỗ Đan nói:

- Tề đại hiệp bố trí công việc đã qua quá ư huyền hoặc, vợ chồng tôi nhân có việc xuống núi, giữa đường gặp Châu Phương huynh nên mới hiểu rõ mọi việc. Tiêu Thiên từ đầu chí cuối vẫn bám theo sau quần hùng, hành động chậm chạp cốt để có thể ung dung theo đuổi. Bây giờ tình hình đã thay đổi, hai vị nếu không thay đổi e lão ma đầu phát giác mất.

Kỷ Khánh sợ hãi hỏi ngay:

- Tình hình thay đổi ra sao, trường chủ có thể nói rõ cho anh em biết được không?

Đỗ Đan nói:

- Kỷ đại hiệp không hỏi tại hạ cũng phải nói. Hiện tại Cuồng Hoa Động Chủ đã soái lĩnh quân gia đến Tuyệt Duyên Cốc, nghe đồn ma đầu này còn đa nghi khó đấu hơn cả Kim Tinh Thạch. Bắt ép quần hùng tức là đã có ý gợi ý của Kim Tinh Thạch, cha con đại hiệp lại chưa có toan tính khác, chi bằng

tương kế tựu kế, nên làm thế này... thế này...

Kỷ Khánh nói:

- Làm được thế tuy rất hay, chỉ e gây ấm ức cho Tiêu đại hiệp!

Đỗ Đan nói:

- Trước khi xuống núi, vợ chồng tôi đã cùng Công Tôn đại ca bàn bạc kỹ lưỡng cốt sao lần này không động là hay, một khi đã phải động thì lần này phải diệt trừ bằng hết từ lão ma đầu đến bọn tay chân nanh vuốt thân tín, không thể để tái lại cảnh ba mươi năm trước, nhổ cỏ không trừ hết rễ độc mầm họa, lại để bọn chúng lọt lưới. Đương nhiên bộ hạ của lão ma cũng không phải là không có người tốt, tỷ như Bành Hoá là một... Chúng ta đã tự cho là hiệp nghĩa không giống như bọn họ, không thể không phân biệt thiện ác, cứ nhất loạt giết bừa, có thể giữ lại được thì hết sức cố mà giữ lại... Thứ hai phán đoán theo tình hình đã biết, trọng địa căn bản của lão ma đầu là ở Thần Binh Động chứ không phải ở Tuyệt Duyên Cốc. Nhưng đường lối ở Thần Binh động ngoắt ngoéo rắc rối, ảo mật khó lường, mà lão Gia Cát Xương chẳng biết đã giúp đỡ lão ma đầu xây dựng bố trí biết bao chỗ mai phục, cấm chế lợi hại đến thế nào! Kế sách vạn toàn là phải do thám thật rõ ràng đường đi nước bước trong động.

Nếu như lão ma không biết mặt Công Tôn đại ca với tôi thì chúng tôi đã nghĩ tới chuyện trà trộn trong quần hùng để vào động làm công việc do thám kia rồi. Tiêu Thiên là người lạ mặt nên là người được chọn lựa có hiệu quả nhất cho việc này, khéo làm sao gặp đúng cơ hội trời cho, nói gì đến chuyện ấm ức hay uất ức gì gì nữa. Lại cả hai vị có thể liên hệ mật thiết với chàng ta giúp đỡ nhiều nhiều vào, cho tới Trung thu hãy còn là sớm và cũng mong không đến nỗi phải làm gấp gáp quá!

Để tránh cho việc cơ mật bị dò rỉ ra ngoài, về Bành Hoá không thể lại thả gã trở về núi nên đã có người đuổi theo sau gã rồi. Tề đại hiệp bất tất ở lại chờ đợi tin tức của họ làm gì. Hơn nữa Cuồng Hoa Môn giỏi nghề dùng cổ độc, hai vị phải thực sự đặc biệt chú ý, nhất là Kỷ đại hiệp phải tức tốc thông báo cho lệnh tôn và lệnh huynh đây là một loại kỹ nghệ đánh thuốc độc ngoài độc công đã biết! Một khi đã bị thụ độc, dù có lực cũng khó thi triển, không thể không chú ý đề phòng cẩn thận!

Kỷ Khánh nghe rồi hỏi ngay:

- Ngày trước ở Thiên Trì chẳng phải trường chủ đã từng chịu cổ độc ư? Vậy làm sao giải trừ được?

Đỗ Đan đáp:

- Chính vì bị đánh cổ độc, may nhờ nhà tôi biết

được môn này do đó mà được cứu.

Nguyên ngày hôm đó Đỗ Đan tỉnh lại nắm chặt tay Mai Uy, cứ như đã quen biết từ trước, vì Phật quang chớp lên là đã nhiễm vào người, đồng thời cũng truyền lời của Vô danh thần ni vào đầu óc:

"Hai con có duyên vợ chồng, nhân khi Phật Quang chiếu rọi vào người, hãy mau mau vận hành đại chu thiên ngay, từ sau công lực sẽ tăng tiến, bách độc không làm tổn thương, khắc chế được cổ độc tạo hiệu quả kỳ lạ". Trong giây phút Phật Quang xuyên vào người đó, Mai Uy cũng thấy có cảm giác cũ phảng phất cùng với Đỗ Đan có tình "thanh mai trúc mã" (tình thân từ thời thơ ấu chơi với nhau - ND) biết nhau từ khi còn bé rồi được Vô Danh thần ni lưu tiếng dẫn dụ, dặn dò kết làm vợ chồng. Nghĩ đến tình chị em rồi phải chia tay, Mai Uy nhận lấy chồng, thay Mai Linh tìm về nhà cũ. Mai Linh đáng lẽ thuộc về Công Tôn Khải, nhưng Công Tôn Khải đã có bốn vợ, đang "khổ vì tình", bất đắc dĩ phải yêu cầu giải quyết bèn chọn trúng ngay Hoắc Khí Ác.

Vì việc hôn nhân của Ấn Thiên Lam, theo chủ trương của Hiểu Mai làm cho tâm lý của Công Tôn Khải bị khó xử, giờ nhân cơ hội tốt, Công Tôn Khải tình nguyện đứng ra tác thành việc này. Hoắc Khí Ác hai mươi bẩy tuổi, Mai Linh hai mươi nhăm, tuổi

tác thật tương xứng, đúng là một việc lợi ba bốn mặt, thế là việc xong...

Đỗ Đan cũng không có gì cần kíp bèn kể tường tận mọi chuyện lại cho Tề, Kỷ hai người hay. Tề Vân Bằng cực kỳ cao hứng nói:

- Qua sự việc này không chỉ nói lên Đỗ trường chủ người lành trời giúp mà còn chứng minh rõ ngày quả báo của lão ma đầu cũng chẳng còn xa là mấy!

Đỗ Đan nói:

- Đa tạ lời lành của Tề đại hiệp nhưng cầu mong sớm có ngày tiêu diệt lão ma thì mọi người mới được sống những ngày yên tĩnh.Vợ chồng tôi còn có việc cần xin phải đi trước. Tiêu Thiên hiện đang đợi ở Bắc thị trấn. Sau này gặp lại!

Nói rồi cùng Mai Uy chào từ biệt mà đi. Tề Vân Bằng, Kỷ Khánh bàn qua kế hoạch hành động rồi dẫn Giang Thành, Lý Đồng về Anh Ca Bố.

*

* *

Hai ngày sau về tới Thẩm Dương, mới biết dọc đường xảy chuyện. Tiêu Thiên cùng các bạn đồng hành chẳng may trúng độc mê man thần trí và

trong quần hùng một số người trẻ tuổi bị người cứu mang đi mất. Ai cứu? Cứu rồi đi đâu? Vì việc xảy ra ban đêm nên không thấy rõ, chẳng làm sao tìm biết được. Tề Văn Đồng và Kỷ Khánh đều bị thương. Lý Đồng cùng mấy lão lâu la già của Kim Tinh Thạch bị giết sạch. Về tới Thẩm Dương tổng cộng còn lại không đủ tám chục người, người nào cũng tơi tả, máu me đầy mình, tiều tụy không sao kể xiết...

*

* *

Ấn Thiên Lam họp cùng Lan, Mục nhị lão đi đến Loạn Thạch Cương vào gần giờ Ngọ ngày 20 tháng 2 tức là vào ngày cuối cùng trong hẹn ước năm ngày với Tân Cát. Cứ theo sức đi của họ thì hai ngày là tới, ai ngờ trên đường lại xảy chuyện nên mới sinh chậm trễ. Không cái hại nào bằng cái hại nào, Phạm Phụng Dương bố trí hai trang trại ngầm ở đây quản mọi việc đối phó với sâm trạm, ai ngờ đêm hai hôm trước đây bị người phá tan tành.

Ai hạ độc thủ như vậy? Không biết. Người chết sau một trận ác đấu, toàn gục chết dưới đao chém.

Dấu tích còn lưu lại hiện trường thật là hỗn loạn. Người chết vì vết thương trí mạng, thủ pháp độc ác nhưng thô thiển. Thân mình quản sự bị trúng ba

đao, bị chém vạt nửa đầu, hai tên "tiệp ngầm", một bị toang hoang lồng ngực, một bị đâm từ trước tim xuyên qua sau tim, đâm xuyên một lỗ lớn.

Ấn Thiên Lam dùng kiếm, Lan Lão và Tuyết Sơn Tiêu định nhặt nhạnh những di vật chứng ấy lại nhưng rồi lại không phí sức, huống hồ sự việc xảy ra trong đêm mà họ còn chưa tới, không thể có điều gì hiềm nghi để mà nói. Ấn Thiên Lam truy đuổi đến cùng, người chết đã bị vùi, hiện trường quét dọn sạch bong, trải qua tình hình như vậy, đành triệu tập thủ hạ để truy hỏi. Ai không sợ chết mới dám lưu lại trên trạm, chỉ có năm người còn bao nhiêu trốn sạch.

Ấn Thiên Lam chỉ định một người tên là Kim Khai Thái tiếp nhận chức quản sự, mời nhị lão lên lầu nhỏ đằng sau, tự mình xuống bếp làm cơm rượu. Ai ngờ bữa cơm chưa ăn xong, lớn nhỏ cả ba người đều nôn ọe ầm ầm, có cảm giác trong bụng có con vật sống gì đó đang ngọ nguậy không ngừng.Ấn Thiên Lam là bậc đại hành gia về dùng độc, trước khi bắt tay làm đã kiểm tra kỹ cả rồi mới dám đụng tay, ai ngờ vẫn sinh chuyện! Hiện tượng này còn gì phải đắn đo nhiều phải hiểu ngay là trong cách thức dùng chế biến đã bị người đầu độc. Điều bất hạnh là cả ba người già trẻ khi rời Thiên Trì, ba chị em nhà Mai Linh chưa tới nên chỉ dự phòng bị bỏ thuốc độc

chứ không biết là còn có cổ độc để mà đề phòng. Chưa đến một giờ, Ấn Thiên Lam là người đầu tiên chịu đựng không nổi, tiếp đến Lan Lão và Tuyết Sơn Tiêu sau mấy giờ cũng y như vậy, chưa đến tối cả ba đã nằm bệt trên giường. Sự việc mới khéo làm sao, đúng lúc trí mạng đó bỗng Kim Khai Thái đứng ngoài cửa bẩm báo:

- Khải bẩm trường chủ, có người ở Tuyệt Duyên Cốc đến xin gặp!

Liên tiếp bẩm báo ba lần liền, Ấn Thiên Lam mới "có khí mà không có lực" cất được tiếng hỏi:

- Đến mấy người?

Kim Khai Thái đáp:

- Sáu người, trong đó có hai người là thiếu chủ Tuyết Sơn.

Ấn Thiên Lam nói:

- Mời thiếu chủ Tuyết Sơn vào còn người của Tuyệt Duyên Cốc để về cũng được.

Kim Khai Thái vâng lệnh đi ngay nhưng không lâu đã lại bẩm báo:

- Khải bẩm trường chủ, người của Tuyệt Duyên Cốc khăng khăng xin gặp nói là để trình báo trực tiếp rõ ràng sự việc, còn nói phải mang được tin về, hiện đang ở dưới lầu.

Ấn Thiên Lam nói:

- Thế thì mời thiếu chủ Tuyết Sơn lên trước, rồi bảo người của Tuyệt Duyên Cốc đến phòng khách ở phía trước đợi tin.

Thoáng cái cửa lầu mở toang, trước sau có bẩy người bước vào, tất nhiên có cả Kim Khai Thái trong số đó. Trong lầu tấm chiếu cũ chưa giặt vẫn gác trên bàn, mặt sàn đầy vệt nôn ọe, mùi tanh nồng nặc. Ấn Thiên Lam và Lan, Mục nhị lão vẫn còn trong buồng ngủ chưa ra mặt. Kim Khai Thái "oẹ" một tiếng hỏi:

- Trường chủ, có việc gì vậy, chẳng lẽ ăn phải thức ăn không sạch sẽ? Có sao không?

Người của Tuyệt Duyên Cốc đưa mắt nhìn nhau nhưng không ra lời. Từ trong phòng ngủ vẳng ra giọng Ấn Thiên Lam bảo:

- Kim quản sự! Lời ta bảo lẽ nào ngươi nghe không rõ?

Kim Khai Thái nói:

- Người của Tuyệt Duyên Cốc nói là muốn về đêm, chỉ cần có thư cũng chẳng mất mấy thời gian, thuộc hạ cản không được nên họ mới theo lên cả.

Ấn Thiên Lam giọng lạnh tanh nói:

- Thế ra tai ta nghe không thính rồi. Ta lại tưởng ngươi to gan muốn làm chủ cơ đấy!

Tiếp theo tiếng đó, cố gượng dậy vén màn mà ra. Mới qua có ba giờ người hoàn toàn đổi khác, da mặt vàng suộm, mắt không ánh sáng, định đi ra trước mà chân cứ như nhũn ra bèn tựa vào khung cửa phòng ngủ hơi liếc qua những người đến từ Tuyệt Duyên Cốc rồi hỏi bằng giọng có khí mà không có lực, phều phào:

- Ai là đầu mục đây?

Người đến từ Tuyệt Duyên Cốc ba nam ba nữ, trong đó một nam một nữ dáng bộ chẳng kém gì San San, có điều đầu bù tóc rối, mặt mũi nhem nhuốc, áo quần xốc xếch, dáng vẻ cực kỳ tiều tụy, coi bộ đó là hai đứa cháu của Tuyết Sơn Tiêu. Còn bốn người kia gồm hai thiếu phụ, hai nam trung niên. Một người trong bọn nói:

- Tại hạ Miêu Hổ phụng mệnh đưa người, cần phải giao tận tay lão tiền bối Tuyết Sơn Tiêu đồng thời có mấy câu phải nói trực tiếp tận mặt.

Ấn Thiên Lam không mời ngồi cũng chẳng cần phải thổ lộ bảo:

- Ta cứ ngỡ là nhân vật có tai có tiếng thế nào cơ đấy mới dám thiện tiện xộc vào lầu của ta. Tôn giá danh không thấy truyền tụng, trong đầu óc bản trường chủ chẳng có chút ấn tượng nào. Mục lão tiền bối uống rượu say chưa tỉnh, không thể để

người đến làm kinh động lão nhân gia, thiết tưởng các người hãy ra phòng khách phía trước chờ tin tức. Kim quản sự còn chờ gì mà không đưa họ đi!

Miêu Hổ hềnh hệch cười nhạt bảo:

- Ấn Thiên Lam! Ngươi đừng làm bộ oai phong trước mặt Miêu lão tử ta nữa, ta bây giờ muốn thấy người cơ! Mục Hồng, Tú Tú đi gọi gia gia dậy đi!

Tất nhiên Mục Hồng, Tú Tú nghe theo lời bảo ban của gã nọ, lên tiếng rồi chạy đi về phía phòng khách. Trên lầu trừ gian ngồi chơi còn một gian phòng ngủ và một gian phòng khách. Ấn Thiên Lam từ gian phòng ngủ đi ra giờ vẫn đang đứng tựa cửa. Tuyết Sơn Tiêu là đàn ông, theo lý tất nhiên phải ở phòng khách, Tuyết Sơn nhị tiểu chẳng hỏi han gì cả cứ chạy xộc vào phòng khách, đủ thấy là đầu óc chúng hoàn toàn tỉnh táo. Ấn Thiên Lam định cản nhưng lực bất tòng tâm đành quát to:

- Không được vào!

Tuyết Sơn nhị tiểu như điếc không nghe, Mục Hồng chạy trước nhấc vẹt rèm cửa lên. Quả không sai, trên giường đang ôm đầu che mặt ngủ là một người thân hình khôi vĩ. Tuyết Sơn nhị tiểu vút mình mà vào, rèm che lại rủ xuống, trong phòng khách lập tức vang lên một tiếng chấn động, rõ ràng trong phòng khách đã xảy ra biến cố lớn.

Ấn Thiên Lam lắc mình vào ngay phòng khách. Miêu Hổ quát to:

- Tặc tỳ, mày còn muốn chạy ư?

Chỉ một bước "tiễn bộ" (tên bay) gã đã vút tới cửa phòng ngủ, vạch rèm lên nhìn thì cửa phòng khách đã bị Ấn Thiên Lam đóng chặt. Miêu Hổ cười điên dại bảo:

- Tặc tỳ kia! Miêu lão tử phụng lệnh bắt người về núi.

"Bình" tiếng chưởng vang lên, cửa phòng khách bị đập nát vụn.

Ấn Thiên Lam xưa nay khôn ngoan sáng suốt, hôm nay lại rất thất sách. Cơn nóng giận vô lối phát ra quả là khó chịu đựng nổi, nhất là Miêu Hổ đã mang sẵn dạ bất lương, tấm cánh cửa thì che chở được cái gì? Ai ngờ khi các mảnh gỗ vụn rơi xuống hết, trong phòng ngủ nào thấy bóng ai?

Chẳng riêng Ấn Thiên Lam chạy đâu mất hút mà cả bà Lan Lão vào đó trước tiên cũng chẳng biết đi đâu. Miêu Hổ chợt cảnh giác ngoái cổ ngó nhìn Tuyết Sơn nhị tiểu chạy vào phòng khách chẳng thấy ra, còn một gã trung niên cùng đi chẳng biết vì sao nằm cò queo cạnh cửa. Vì mọi việc hầu như phát sinh cùng lúc, Kim Khai Thái cùng hai người đàn bà cứ ngây ra ở trong phòng, chân tay luống cuống.

Như thế ngay từ đầu Miêu Hổ đã không tính toán kế sách để chống người, ngược lại bị rơi vào kế hoạch của người, gã vội nói:

- Rút!

Gã vốn giảo hoạt không dám đi theo cửa trước, tung mình xuất chưởng nghĩ là sẽ nhẩy thoát ra bằng lối cửa sổ sau. Nào ngờ thân hình vừa tung lên chợt ngửi thấy mùi thơm lạ xộc thẳng vào mũi, lập tức cảm thấy đầu óc mê mẩn, mắt hoa lên, rơi bịch xuống đất mê man bất tỉnh. Kim Khai Thái với hai người đàn bà bị Tuyết Sơn Tiêu chặn lại ở cửa trước. Lan Lão và Ấn Thiên Lam vạch trần nhà từ trên cao nhảy xuống hình thành thế bao vây cả ba mặt. Kim Khai Thái sợ quá mặt tái mất cả sắc người, duy hai thiếu phụ vẫn ngang nhiên không sợ sệt còn có vẻ chờ đợi ở thế ra đòn. Nguyên nhị lão và Ấn Thiên Lam tới đó từ hôm trước nhưng không tới ngay trạm trên cũng là nhờ Lan Lão cẩn thận tinh tế ngại Độc Tý Thần Ma có khi ngầm giở trò quỷ, hơn nữa Ấn Thiên Lam cũng nghĩ tới cơ hội này khảo tra cả đám người ở đó chả phải là đáng tin hơn hay sao!

Nhờ có hai toan tính đó nên đợi tới lúc tối trời mới len lén ngầm tiến vào trong trạm. Dạo ấy quản sự

của trạm trên là Cầu Vinh đã bị Phạm Phụng Dương mua đứt từ lâu ở lại trụ ngầm cho họ Phạm đang mở ra xem một tờ mật lệnh không có mấy chữ, chỉ liếc mắt qua là đã đọc xong rồi quẳng vào lò đốt đi! Xong Cầu Vinh ngồi đờ ra một lát rồi mới gọi:

- Hầu lão đại! Làm thế nào bây giờ, ta cảm thấy không ổn!

Người được gã gọi là Hầu lão đại tên đơn là chữ "phương", cũng là một trong hai tên điệp ngầm quyền lực khá lớn. Nghe Cầu Vinh nói vậy thì gã ngạc nhiên hỏi lại:

- Lẽ nào ngươi còn chưa lạnh lòng với Ấn Thiên Lam, hãy còn không nỡ nhẫn tâm hạ thủ?

Cầu Vinh thở dài một hơi bảo:

- Việc đã đến nước này, thanh danh Ấn Thiên Lam đã xuống đất đen rồi ta còn giúp cô ta để làm gì cơ chứ! Đây là ta tính toán cho cánh ta!

- Nói như ngươi làm cho ta cũng hồ đồ lây. Chúng ta thì có gì được mất mà cần tính toán? Đợi Ấn Thiên Lam với lũ nhóc con ấy toi mạng xong, chúng ta mỗi người nhận lấy một vài trăm bạc ròng trở về nhà mua lấy vài chục mẫu đất thì nửa đời sau chẳng có gì phải phiền não nữa!

Cầu Vinh nói:

- Ngươi nói mới như ý làm sao! Muốn thế thì phải còn mạng sống đã, phải không?

Hầu Phương ngẩn người ra nói:

- Ngươi thấy có chỗ nào không ổn?

Cầu Vinh đáp:

- Hiệu lực của bột cổ độc thế nào ngươi có biết không? Nếu không đóng cục, vạn nhất lại giống "mông hãn dược" (thuốc mê) bị họ phát giác thì cứ gọi là cả ba chúng ta hợp lại cũng không chịu nổi một chưởng của họ! Hầu Phương nghe xong cười ầm lên:

- Ta lại cứ cho là ngươi đã thấy cái gì đó cơ đấy. Ngươi cứ yên tâm đi. Bột này không mầu không vị, có là đại hành gia cũng không kiểm tra ra. Một khi đã nuốt vào bụng rồi thì hoá thành ngũ độc sống vò gan xé phổi cắn tim, đến giãy chết còn chưa kịp nữa kia, lấy đâu ra sức để đối phó với anh em ta, còn nói gì...

Gã ngừng bặt hốt hoảng nhìn ra cửa sổ sau như sợ "bức vách có tai" vậy, Cầu Vinh thì lòng nghi ngại, thấp thỏm, sinh sợ bóng sợ gió cho rằng có người tới, hãi quá biến hẳn sắc mặt hạ giọng hỏi:

- Phát hiện thấy gì ư?

Hầu Phương nói:

- Có phát hiện thấy gì đâu!

Cầu Vinh vẫn thần hồn nát thần tính bảo:

- Cứ lấm la lấm lét, làm ta giật cả mình. Thế tại sao không nói hết?

Hầu Phương nói:

- Cao thủ đã tới trấn rồi, lúc cần có thể tới tiếp ứng cho ta, ngươi biết là thành rồi, trước tiên chớ nói với bọn dưới là được!

Cầu Vinh nói:

- Thế thì ta yên tâm rồi! Thế ngươi bỏ thuốc hay ta bỏ?

Hầu Phương nói:

- Vậy đưa bột cổ độc cho ta.

Cầu Vinh nói:

- Giờ ngươi định đi ạ? Vội gì chứ? Đến khi nào đi lúc ấy đưa cũng chưa muộn.

Ấn Thiên Lam nấp ngoài cửa sổ nghe thấy bằng hết, tức quá định xông vào giết sạch cả mấy tên nhưng Lan Lão ở cách đó không xa vội vã truyền âm nhập mật ngăn cản:

- Chớ có "khua cỏ động rắn"! Các cháu Tuyết Sơn Tiêu còn nằm trong tay họ, lỗ mãng là không được đâu! Giờ hãy lên trấn đã, xem các cao thủ đến là cao

thủ thế nào!

Gặp Tuyết Sơn Tiêu ở trên trấn rồi đi rảo một vòng. Tên trấn là Loạn Thạch Cương lớn chỉ bằng Sơn Khẩu Trấn, đồi san sát như bát úp, cây rừng rậm rạp, địa hình phức tạp hơn Trấn Sơn Khẩu.

Lúc ấy trời tối chưa lâu, trên đường phố vẫn còn người qua lại. Lan Lão là người lạ mặt vờ hỏi đường hay mua đồ vật để vào trấn dò xét công khai. Ấn Thiên Lam thì không ai không biết mặt, Tuyết Sơn Tiêu tướng mạo đặc biệt, để tránh mặt lũ tay chân nanh vuốt của lão ma đầu thì bí mật dò xét. Như thế một công khai một bí mật, cẩn thận sục sạo hết một lượt nhưng không hề phát hiện ra gì nghi vấn. Cùng trở về tụ tập để trở lại trên trấn, chỉ tiếc là chậm một bước: con người trung thành chịu nhục để làm việc đã giao là Cầu Vinh quản sự đã mất mạng trong máu lệ uất ức mà không ai biết. Hầu Phương vừa lau máu trên lưỡi đao vừa nói với đồng hạng:

- Ta biết gã này là không thể dựa được mà! Ngươi còn không tin, hiện tại ra sao, vật đã vào tay gã là gã tẩu tán ngay. Gã làm sao biết được vật đó là giả, chẳng tẩu tán cũng chẳng dùng được vào đâu, "Hí hí hí!".

Nào ngờ tiếng cười khoái trá chưa dứt, cương đao đã rời khỏi tay, đến người chưa kịp nhìn rõ thì Hầu Phương đã chết bởi cây cương đao của mình và vĩnh

viễn làm một con quỷ hồ đồ. Sự việc không thể để rò rỉ ra ngoài, tên điệp ngầm thứ ba kia cố nhiên cũng không sao sống thoát. Diệt được hai tên điệp ngầm do bàn tay Lan Lão. Để che giấu hành tung bà đã cố ý để lại trên hai cái xác bị giết bằng thủ pháp thô thiển. Để làm loạn chân tướng, ba xác đều để lại phòng quản sự và gian lầu nhỏ, đến tận hôm sau người trên trạm mới phát hiện ra rồi đem chôn qua loa cho xong chuyện.

Giết chết bọn điệp ngầm, dò được gian kế, ba người già trẻ quay trở về nhà dân đã mượn ở thế sao còn bị ác tật? Tất nhiên việc nôn ọe ầm ầm cũng là vờ vẫn, thức ăn họ đâu có nuốt vào bụng! Ngay đến sắc vàng suộm trên mặt Ấn Thiên Lam cũng được bôi bằng thuốc hoá trang. Do họ làm quá bí mật chu đáo nên người của Tuyệt Duyên Cốc tới đã tự chui đầu vào rọ.

Tuyệt Duyên Cốc đến sáu người, ba đã nằm co queo dưới đất. Ấn Thiên Lam căm hận nói:

- Kim Khai Thái! Người từ Tuyệt Duyên Cốc đến căn bản là kẻ thù, thủ đoạn lại ác độc đều không đáng kết giao, chỉ có ngươi là đồ táng tận lương tâm, ăn của ta lại đi giúp đỡ chúng bày kế hại ta! Cho ngươi nói xem nên làm sao đây?

Kim Khai Thái hai đầu gối sụm xuống, quỳ mọp

trên mặt đất, dập đầu bôm bốp mà van xin thảm thiết:

- Thuộc hạ đáng chết nhưng cũng không thể đổ trách nhiệm vào thuộc hạ được! Xin trường chủ minh xét...

Ấn Thiên Lam tức đến nổ phổi, nghiêm giọng nói:

-Ngươi phản bội ta còn có lý ư? Nói! Để ta nghe xem lý của ngươi ở đâu! Kim Khai Thái nói:

- Từ năm ngoái trường chủ rời Cẩm Châu không có chút tin tức gì, bên ngoài thì truyền về đủ thứ bóng gió này nọ... Cầu quản sự cho người đi Cẩm Châu dò xem chân tướng sự việc, khác gì dùng bánh bao nhân thịt ném chó, người đi đến chẳng thấy quay về. Nếu chẳng phải thấy tình hình không ổn nên nhân cơ hội mà chuồn thẳng thì cũng là bị kẻ khác thịt rồi. Cứ thế suốt, Cầu quản sự không dám sai người đi nữa, đợi ơi là đợi, mà đợi chẳng thấy một tin tốt lành gì. Hầu Phương, thằng quỷ chết toi, không ngừng dùng lợi dụ dỗ, dùng uy bức bách, đến Cầu quản sự gần đây cũng đổi lòng huống hồ bọn thuộc hạ là những kẻ bán sức lực kiếm miếng ăn...

Ấn Thiên Lam nói:

- Nghe ra có vẻ có lý, kỳ thực toàn lời sằng bậy. Khi nãy chỉ cần ngươi nói một lời cản ngăn bọn chúng cũng đủ chứng minh cho lòng dạ của ngươi,

thế tại sao đến nửa lời của ngươi cũng không có?

Kim Khai Thái rối rít nói:

- Bọn chúng gí kiếm vào thuộc hạ, trường chủ thì giả vờ trúng cổ độc... Ai chẳng sợ chết, thuộc hạ đâu dám...

Ấn Thiên Lam nói:

- Ngươi ở trên lầu, bọn chúng ở dưới lầu, ngươi chỉ cần đẩy khẽ cửa là đã vào được. Chỉ cần ta không chết thì ngươi có sợ gì? Đến một chút nghĩa khí còn chẳng có, loại bè bạn ấy dùng để làm gì?

Kim Khai Thái nói:

- Lúc ấy thuộc hạ sợ muốn chết, đâu có nghĩ nhiều đến thế!

Ấn Thiên Lam nói:

- Ngươi khỏi cần xưng "thuộc hạ, thuộc hạ" nữa, ta cũng chẳng dám dùng loại người như ngươi! Đi thu dọn hành lý, tức khắc đi tìm Kim Tinh Thạch bảo với lão khi nào đưa Tuyết Sơn tiểu chủ tới thì người của lão sai tới được về ngay lúc đó. Ngươi nghe rõ rồi chứ?

Kim Khai Thái nói:

- Kim Tinh Thạch là ai ạ?

- Thật đáng thương cho ngươi, đến bán rẻ tính

mạng cho ai mà cũng không biết! Kim Tinh Thạch là sư phụ của Phạm Phụng Dương.

Kim Khai Thái hỏi Ấn Thiên Lam:

- Bốn người kia còn sống chứ ạ?

Ấn Thiên Lam vừa buồn lòng vừa tức giận bảo:

- Xem thế này mới biết ngươi quan tâm tới chúng hơn là với ta. Thôi cút, cút ngay cho khuất mắt ta. Đừng để ta gặp lại là phúc nhà ngươi dày đấy!

Kim Khai Thái đứng dậy đi luôn ra ngoài. Tính chất lang sói biểu hiện đầy đủ ra ngoài, Tuyết Sơn Tiêu thấy rõ nên ánh mắt loè lửa giận, tóc dựng cả lên, nghiêm giọng quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát giận dữ chẳng khác gì sét nổ, nhất là đối với ông già có hình dạng như hung thần này lại càng thêm tăng uy lực. Kim Khai Thái sợ quá phát ho phát hen lên, chân mềm nhũn ra gần như quỳ sụp xuống, giọng phản đối:

- Sao ạ, lời trường chủ của các vị lẽ nào còn chưa nghe thấy? Nói giở mặt là lập tức không nhận ra ngươi ư?

Tuyết Sơn Tiêu mắng ngay:

- Lão phu không có lời lẽ tử tế như Ấn trường chủ, thư không cần ngươi mang đi, loài vong ơn bội

nghĩa như ngươi có sống cũng chẳng làm được điều gì tử tế, trước tiên hãy để ngươi ở lại đây chịu ba ngày tội sống đã!

Ngón tay gập lại bật ra, một giây gió lạnh bắn vút ra. Kim Khai Thái định tránh né nhưng thân pháp như gã làm sao tránh né nổi, chỉ thấy một luồng giá lạnh kỳ quái xuyên vào trong cơ thể, chớp mắt lan toả khắp thân thể, máu huyết như đông cứng lại, răng va vào nhau cầm cập, gân cốt co rút lại, các đầu xương nhức nhối, ngã lăn ra đất rên rỉ không ngớt miệng, muốn xin tha khổ một nỗi không sao nói nổi thành lời. Một trong hai người đàn bà nói:

- Loài này sao không cho một chỉ chết quách cho rảnh, để lại làm gì cho phát ớn.

Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Một chỉ để chết ngay quá nhân từ với gã. Cô nương là môn hạ của ai, phương danh là gì có thể cho biết được chăng!

Cô gái nói:

- Tù dưới thềm còn thông tên báo họ làm gì, đồ đệ làm xấu đến sư môn nên không nhắc đến là hơn!

Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Lão phu chưa nghe nói Kim Tinh Thạch có con gái. Lệnh sư là người ngoài cuộc, liệu có tình cố cựu với Kim Tinh Thạch chăng? Sự việc này trái phải thẳng cong cô nương là người trong cuộc biết rõ như chỉ vân tay. Bạn của cô tạm thời bị khống chế không bị thương vong, vậy phiền cô nương về báo với ma đầu họ Kim mau đem cháu trai cháu gái lão phu tới đây, tẩu mã đổi tướng. Liệu cô nương có nhận làm công việc khó khăn này không?

- Tiền bối đã dạy bảo như vậy, chị em tôi miễn cưỡng ra sức thử xem sao. Việc trước chắc chẳng cần thanh minh, địa vị thấp hèn không cần nâng đỡ chắc cũng thành công.

Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Nói được câu này đủ thấy thành khẩn. Kim Tinh Thạch ám hiểm ác độc, không có tín nghĩa, lão phu biết đã quá thừa! Cô nương khỏi ngại bảo với lão là sự kiên nhẫn của lão phu có hạn, chỉ có thể đợi lão trong ba ngày, hết thời gian đó thì cháu giai cháu gái lão phu cũng đành bỏ không cần nữa, còn Tuyệt Duyên Cốc của lão ma đầu đừng mong có ngày nào được yên ổn!

Ông già lách mình nhường cửa ra vào rồi lại nói:

- Cô nương có thể đi được rồi!

Cô gái kia lại nói:

- Tôi tên là Ngạo Sương. Người thay cháu gái của tiền bối là em ruột tôi là Tuyết Mai liệu có thể đối xử khoan hồng được không?

Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Kẻ đóng vai cháu gái lão phu tâm tính độc địa, vừa vào nhà là đã ra tay sát thủ bị thần công của lão phu phản chấn, lệnh muội cũng có liên can, trong vòng một giờ nếu di động là chết. Cũng được, niệm tình chị em cô nương bản tính thiện lương, đúng giờ sẽ thu về cho cô ta là được.

Hơi do dự một chút, Ngao Sương nói:

- Những chỉ mong lời hứa có thể tin được, tiểu nữ xin cảm ơn trước!

Vái chào, vẫy vẫy cô gái kia giống San San, xuống lầu mà đi.

Qua một trận dềnh dang xong, trời đã vào đêm. Hai cô gái vọt nhảy mấy lượt là đã mất hút vào trong bóng đêm. Lan Lão nói:

- Không thể tin Kim Tinh Thạch được, phải đề phòng đêm đến cướp người. Giờ lão thân đi làm chút gì ăn, nhồi cho đầy bụng cái đã, đó mới là việc cần kíp!

Ấn Thiên Lam đốt lửa, thắp đèn, gọi bọn người

làm dọn dẹp trên lầu sạch sẽ tinh tươm, nhà bếp cũng dọn dẹp sạch sẽ, thay nước mới, đốt lò than, sau đây dường như đã tin tin mới bảo bọn chúng:

- Ở đây có thể bất kỳ lúc nào xảy chuyện không bình thường, khó bảo đảm an toàn. Các ngươi võ công quá kém cỏi ta cũng khó lòng có thể chiếu cố chu đáo cho tất cả. Các ngươi cầm phong thư này, đem đến Cẩm Châu tìm tổng quả chi cho mỗi người hai trăm lạng rồi đi tìm cách sinh nhai khác mà sống. Trong đám người làm của trạm có một người trạc 30 tuổi khoẻ mạnh, nói:

- Xin trường chủ đừng xem tất cả chúng tôi đều là kẻ xấu. Triệu Trưng Tử tôi tuy chẳng giúp trường chủ được bao nhiêu, làm việc vặt, canh cửa, làm việc thổ mộc cần đến sức lực lại chẳng được ư?

Cả ba người khác cũng đều biểu lộ vẻ hiên ngang tráng liệt. Ấn Thiên Lam thấy vậy cũng cảm thấy hơi được an ủi, nói:

- Thư vẫn phải mang đi, trước hết tìm nơi nào quen thuộc ẩn lánh cái đã, đợi sự cố qua đi, nếu muốn trở lại lúc ấy hãy trở lại.

Cả bốn người kiên trì không chịu nhận thư, nhưng đều đáp ứng ban ngày sẽ trở lại săn sóc cửa nhà còn ban đêm tạm thời tránh đi nơi khác. Một lát sau Lan Lão mang thức ăn về. Ba người già trẻ

vừa ăn vừa chuyện trò rôm rả, bàn bạc biện pháp đối phó với Kim Tinh Thạch. Nào ngờ vừa uống xong ba chén rượu cao lương thì Tuyết Sơn Tiêu bỗng thấy ruột gan đau quặn hẳn lên. Lần này thì đau thật chứ không phải giả vờ đau. Ba người kiểm tra lại thì thức ăn do Lan Lão tự đi mua về, ăn uống thì cùng nhau nhưng chỉ có mỗi mình Tuyết Sơn Tiêu đổ bệnh. Cứ đi đi lại lại suy nghĩ cân nhắc mãi xem bệnh đổ chứng từ đâu, Tuyết Sơn Tiêu mới chợt vỡ lẽ ra là vừa xong có ngửi thấy một mùi thơm nhẹ. Khác nghề nghiệp khác gì cách núi sông, Ấn Thiên Lam tuy biết giải độc nhưng lại không biết trị cổ độc. Bỗng thấy có người đẩy cửa vào, cả ba người đều giật mình.

Người vừa xộc vào là Triệu Trưng Tử, thần sắc hốt hoảng nói:

- Bẩm trường chủ, vừa rồi hai cô gái đi vẫn còn ở lại trên trấn. Theo lời lão Trương hàng bột nói với thuộc hạ là hai cô gái nọ ở trong nhà Lý Tứ, ngoài ra còn những người khác nữa. Già trẻ, lớn bé, nam nữ đủ cả, khoảng mươi người. Sợ họ chẳng có lòng lành đau, trường chủ nên đề phòng là hơn. Vị lão gia này sao lại nôn ọe thế này? Con mẹ nó, đáng hận thật!

Trưng Tử đi lấy một giỏ đất bột vào định quét

dọn. Ấn Thiên Lam ngầm ngăn lại bảo:

- Để các thứ đấy ta sẽ dọn lấy. Ngươi đi mau đi!

Đời nào Triệu Trưng Tử chịu nghe mà bỏ đi, cứ tay năm tay mười quét dọn bằng sạch những thứ nôn ọe đầy nhà rồi nói:

- Tôi đi rửa ráy sạch sẽ rồi sẽ trở lại.

Ấn Thiên Lam nói:

- Không cho phép anh đi chịu chết đâu!

Nhưng Triệu Trưng tử đã vút đi như một dây khói ra khỏi lầu mà không nói gì.

Tuyết Sơn Tiêu nôn ọe xong nghỉ ngơi một lát thấy hơi nhẹ nhõm hơn, bụng trống rỗng lại muốn ăn. Ai ngờ không ăn còn được, ăn vào rồi lại nôn ọe ầm ầm, ăn miếng nào nôn miếng ấy. Trừ tinh thần hơi mệt mỏi một chút nhưng bệnh tật không thấy kịch liệt thêm. Phòng khách sau khi dọn dẹp đã nhốt bốn tên "tù" không thể dùng được, Ấn Thiên Lam đành để Tuyết Sơn Tiêu vào phòng ngủ nghỉ trước.

Bây giờ đã biết đích xác bè lũ ma đầu đã tới. Ngồi mà đợi ắt sẽ sinh chuyện, nhưng Tuyết Sơn Tiêu bị trúng cổ độc chưa có cách nào chữa được không hiểu chờ đợi có thể chống địch được không? Lan Lão là người trải đời sâu sắc mà cũng không sao nén nổi lo

lắng. Ấn Thiên Lam nói:

- Hiện giờ con tin đang ở trong tay, vừa vặn lấy đạo của người để trụ lại người. Sợ gì chúng tới?

Lan Lão thở dài bảo:

- Ngươi hiểu biết về Kim Tinh Thạch chưa đủ sâu sắc đâu! Lão ma đã âm mưu dốc lòng thanh toán Mục Lão bằng được, nên không bao giờ chịu bỏ giở giữa đường mà chịu ngừng tay. Cho dù trong bọn con tin bị bắt có là cốt nhục người thân của lão, lão cũng không cau mày ngần ngừ đâu! Xét tình thế, đêm nay thật hung hiểm vô cùng, mau ăn cho xong đi. Giờ nghỉ ngơi lấy sức là cần kíp!

Ấn Thiên Lam khẽ nói:

- Mục Lão thân thể không được khoẻ, liệu ta có nên tránh đi không?

Trước hết hãy động tay động chân một lúc để bồi bổ sức người chưa đủ.

Lan Lão nói:

- Ông ấy tính tình cứng cỏi ghê gớm, cứ nên để ông ấy bình tâm tĩnh khí nghỉ ngơi càng tốt, đến lúc ấy hãy hay!

Hai mẹ con ăn vội ăn vàng cho xong rồi thổi tắt đèn, dập lửa lò, trong nhà bỗng tối đen hẳn lại. Chỉ thấy hai bóng người lờ mờ lướt đi lướt lại không

hiểu là đang làm gì?

*
* *

"Choeng! Choeng!" "Tùng! Tùng!" tiếng thanh la và trống vang lên báo canh hai. Ở trấn Loạn Thạch cương chỉ có hai người tuần canh, lặn lội đi tuần đêm trong gió lạnh, trong khi nhà buôn, dân dã đều đã chìm vào trong giấc mộng.

Bỗng có mười mấy bóng dạ khách đột ngột từ trong trấn vọt ra chạy như bay về phía trạm giữa đường Sâm trường nhà họ Ấn.

Dưới ánh trăng thê lương lạnh lẽo, thấp thoáng nhận ra cả đoàn có mười bốn người nhưng vì thân pháp quá nhanh nên không thể phân biệt rõ đâu là trẻ già, nam nữ... Bỗng có tiếng còi hiệu thê thảm như tiếng quỷ khóc ma hờn từ trong trấn nổi lên, tiếp đó là một luồng lửa đỏ vọt thẳng lên trời. Ở Quan ngoại không có nhà tranh mái cỏ hay vách ván mà toàn là nhà lợp ngói. Thế lửa cháy vọt lên lớn như vậy rõ ràng là có mưu đồ và do người tung phóng ra, xét theo phương hướng dường như từ chỗ bọn người dạ hành vừa xuất phát. Bóng người đang di chuyển vì sự kiện đột xuất này không hẹn mà cùng dừng cả lại xoay mình dò xem, bỗng nghe

trong bọn có giọng trầm trầm cất lên:

- Kệ nó, đây là ngụy kế của kẻ địch! Chúng ta cứ việc đi lo việc chúng ta.

Đám người đi trước đi. Tôi phải về xem sao đã rồi sẽ theo đến sau.

Lão La tên là Côn, em kết nghĩa thứ hai của Kim Tinh Thạch dường như chỉ huy cuộc đi này còn cô gái vừa nói vừa quay trở lại bất kể La Lão có nghe thấy lời cô ta nói hay không, có đồng ý hay không. La Lão dã nghe thấy nhưng không dừng bước chỉ ngoái đầu lại bảo:

- Ngọc Liên! Quay lại!

Ngọc Liên tức là cô gái cùng với Ngạo Sương được Tuyết Sơn Tiêu cho quay trở về vừa rồi dừng bước quay lại đúng ánh trăng soi hình như không thấy bóng Ngạo Sương đâu, đêm lặng lẽ như vậy tiếng của La Côn quát lại to, tất nhiên Ngọc Liên nghe thấy ngay nhưng vẫn giả bộ không nghe thấy, chớp mắt một cái đã tiến vào trong trấn, mất hút bóng hình. La Côn bước lên, hầm hầm nói:

- Nếu sớm biết là đứa không chịu nghe lời thế này thì không cho đi theo cho xong.

- Quay đầu!

Lão xoay mình cũng quay chạy trở về. Trong chốc

lát đã quay trở về nơi thuê ở nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ngọc Liên đâu. Khi nẫy lão để lại hai người, giờ cũng chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Nơi này ở trên sườn đồi phía sau trấn, bốn bề không có người ở, đích xác sự cố phát sinh ở đây nhưng cũng chỉ đốt cháy có một đống rơm cỏ khô. Rơm cỏ tháng hai không dễ cháy nên đến lúc này mới chỉ cháy quá nửa đống cỏ. Tuy không lan lém lửa sang nhà dân nhưng khói lửa bốc bay lên trên không chỗ nào cũng thấy có. La Côn sai người chia nhau sục tìm một trận thì chỉ tìm thấy cái đầu còn sót lại của một tên đồng đảng, ngoài ra không có thứ gì đáng nghi nữa.

Trầm ngâm giây lát, La Côn nói:

- Thủ pháp phong bế huyệt đạo của lão phu Ngạo Sương tuyệt đối không thể nào tự giải huyệt nổi, trừ phi... Lão lại đắm chìm trong suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: Đúng là bọn chúng làm rồi. Đến tìm thuốc giải rồi lại quay đi. Đi tìm bọn chúng tính nợ!

La Côn nhận định chắc là Lan Lão tới tìm thuốc giả cho Tuyết Sơn Tiêu và đã gây nên sự cố này. Nhưng liệu có đúng thế hay không?

La Côn tính đúng thời gian đi để đến sớm trước một ngày. Kim Tinh Thạch sau khi suy đi tính lại nát nước đã phán đoán con tin sẽ theo Tuyết Sơn Tiêu rút về hướng Liêu Đông nhưng khả năng đó

rất nhỏ nên lão quyết định một không làm, hai không nghỉ, chi bằng tương kế tựa kế quách cho rồi, trừ phăng Tuyết Sơn Tiêu luôn thể. Xét trong đám đồ đảng thân tín mãi rồi chọn ra một kẻ thân hình tuổi tác cũng tương tự như Mục Hồng sau khi hoá trang thật kín đáo cẩn thận giả vờ làm Mục Hồng và sau khi được Cuồng Hoa Động chủ đồng ý lấy Tuyết Mai đóng giả làm Tú Tú, dùng võ công và cổ độc cả đôi cùng ra tay một lúc sao cho kế hoạch phải là "sét đánh không kịp bưng tai" thì lập tức thành công. May nhờ Lan Lão già đời lăn lộn giang hồ đề cao cảnh giác lại được cả Ấn Thiên Lam nảy ra ý tưởng ngầm điều tra khuynh hướng theo ai "chủ hay địch" của bộ hạ, vô tình mà dò ra được mưu gian của Kim Tinh Thạch để sẵn sàng phòng bị. Đã ám toán thì số người đi không thể quá đông được để đối phương khỏi nghi, vì vậy lần trước La Côn không đi trong nhóm nhưng cũng đã ước định với nhau một khi ám toán không thành công mà phải đánh nhau thì lập tức phát tín hiệu quân ứng cứu sẽ tới ngay. Bằng không đêm đến không về thì cũng thế. Kế hoạch phải nói là khá độc và khá cẩn mật. Duy nhất có một điều chưa lường tới là dù có Kim Khai Thái làm nội ứng nhưng Miêu Hổ vẫn bị trúng kế. Ngọc Liên và Ngạo Sương trở về kể lại tình đầu và vì muốn cứu em gái, Ngạo Sương kiên quyết chống lại

kế hoạch ban đầu và cho rằng "phi ngựa đổi tướng" là hay nhất. La Côn đời nào vì cháu mà phá hỏng kế lớn, dĩ nhiên không chấp thuận. Ngạo Sương tính nết vốn ngang ngạnh lại ỷ mình là đệ tử của Cuồng Hoa động chủ nên đã đụng độ với La Côn, khi phải đi hành động đã không chịu đi theo.

La Côn vướng phải quan hệ với Cuồng Hoa động nên đã chưa tìm ra biện pháp để đối phó với Ngạo Sương, đã thế lại sợ cô ta giở trò quậy phá ngầm nên mới điểm khoá huyệt của Ngạo Sương và phái người ở lại để canh giữ cô ta. Nào ngờ chân lão vừa cất bước thì đã xảy ra lỗ hổng lớn trong âm mưu, kẻ được để lại canh giữ Ngọc Sương lại bị giết chết mà người giết là Đỗ Đan, Chân Lão mở khoá huyệt đạo cho Ngạo Sương, Mai Uy thì đi đốt lửa. Vợ chồng Đỗ Đan cùng Chân Lão biết Cuồng Hoa Động chủ đã tới Tuyệt Duyên Cốc sợ bà ta đánh cổ độc nên nhận sự ủy thác của Công Tôn Khải đến ngay để tiếp ứng cho Tuyết Sơn Tiêu.

Vừa đến trong trấn vừa may phát hiện ra Ngọc Liên, Ngạo Sương vừa được thả từ trạm trên về, xét cách ăn mặc trang sức của họ cũng giống như Kim Hoa, Ngâm hoa nên đã bám đuôi, dò xét nắm được mọi việc đã xảy ra. Mai Uy xúc cảnh sinh trí cảm thấy ngay đây là cơ hội lợi dụng tuyệt vời: lấy việc

thả Tuyết Mai làm điều kiện thuyết phục Ngạo Sương ngầm cứu thoát Tuyết Sơn nhị tiểu. Ngạo Sương bị điểm khoá huyệt đạo rồi được giải mở cũng giải mở cho cô cả một bụng đầy lửa giận, đồng thời giải mở và khôi phục lại nhân tính và trí tuệ cho cô. Qua sự việc này cô đã triệt để nhận chân được bộ mặt thật của Kim Tinh Thạch cùng lũ ma đầu ở phe lão, thậm chí ngay cả sư phụ, cô ta cũng nẩy lòng hoài nghi và không phục.

Ngọc Liên thì ôn hoà hơn nhưng tai cô ta nghe tiếng rú thảm, mắt cô ta trông thấy lửa cháy, lại thấy sư muội bị phong toả tám kinh mạch huyệt đạo mà La Côn thì không thèm nghe, thèm hỏi han nói năng gì cả lại còn to tiếng quát mắng làm cô ta tổn thương rất lớn trong lòng, thúc đẩy phản ứng mãnh liệt chống lại bất công. Rõ ràng Ngọc Liên có nghe thấy tiếng gọi của La Côn nhưng không thèm để ý mà bỏ chạy đi càng lâu càng nhanh. Vừa vào thị trấn đã thấy Ngạo Sương từ trong bóng tối ra đón gọi Ngọc Liên đứng lại. Ngọc Liên thấy đúng là Ngạo Sương thì kinh lạ hỏi:

- Muội sao có thể cứu người đốt lửa?

Ngạo Sương đáp:

- Muội bị phong toả huyệt đạo tám kinh, cố xung

giải mà không giải được, làm sao cứu nổi người đốt lửa mà là được người cứu. Bọn La Côn quay về thì tránh xa lão quái vật ấy và hãy đi theo muội.

La Côn dẫn người quay về thị trấn thì hai chị em Ngọc Liên, Ngạo Sương lại theo lối khác ra khỏi thị trấn chạy đến trạm nhà họ Ấn. Khi tới trạm thì Mai Uy đã trừ sạch cổ độc cho Tuyết Sơn Tiêu còn Tuyết Sơn Tiêu cũng cứu Tuyết Mai tỉnh lại rồi.

Ngọc Liên nói:

- Chị em chúng tôi liên tục mạo phạm tiền bối mà tiền bối lại liên tiếp gia ơn với chúng tôi, ngẫm lại thực hối hận không biết chừng nào! Từ sau trở về, tất sẽ phải tìm hết cách để cứu thoát anh em Mục công tử mới được!

Lan Lão nói:

- La Côn chỉ chốc lát nữa sẽ rút đất mà tới, các cô nương đi hay ở lại? Phải quyết định cho mau!

Ngọc Liên đáp:

- Chị em chúng tôi liên tiếp nhận ơn lớn sao còn dám ở lại để coi tiền bối là địch được!

Lan Lão bảo:

- Lão thân nói không phải là chuyện ấy. Chị em các cô trở về rồi có thể tự bào chữa cho mình được không?

Lúc này Ngọc Liên mới ớ người ra, tắc họng không biết nói sao. Đúng là cả một vấn đề cực kỳ khó khăn, làm sao giải thích cho việc làm của mình nghe có thể xuôi tai. Chị em Ngạo Sương thần người ra nghĩ mãi mà nghĩ không ra cách nói sao cho trót lọt. Người phải canh giữ thì để bị cướp đi, ở lại làm con tin cũng lại đồng thời bị cướp nốt, còn ba người nữa chỉ mình Tuyết Mai có khả năng thoát nạn nhưng làm sao để thoát được nạn đã?

Đã thế tất cả hoàn toàn bình yên mạnh khoẻ lại mà không ra ứng chiến được sao? Ba cô gái càng nghĩ càng thấy sợ bở vía. Thế chẳng phải tư thông với địch thì là gì? Làm sao có thể quay về được nữa? Nếu đã không về mà ở lại thì theo bên nào, đánh bên nào đây?

Ba chị em động Cuồng Hoa của Ngọc Liên cực nhọc suy nghĩ rất lụng, dần dà càng phải đối mặt với vấn đề khó khăn trước mắt mà không nghĩ ra cách nào thật thông thoát và êm thấm.

Lan Lão nói:

- Thời giờ chẳng còn mấy nữa, nếu các cô nương chưa nghĩ ra cách nào thông đồng bén giọt thì tạm thời tránh đi cái đã, đừng để La Côn phát hiện, nếu để lão phát hiện thì không còn cách nào rửa sạch hiềm nghi đâu!

Hơi do dự, Ngọc Liên nói:

- Trí tuệ tiền bối rộng như biển, nếu đã nói tới vấn đề này chắc đã suy nghĩ chán chê rồi... liệu có thể... có thể chỉ cho chúng tôi được chăng?

Vì lập trường khác hẳn nhau nên cô ta ngượng ngùng khi phải nói ra miệng, cứ do dự ngần ngừ mãi hồi lâu, cuối cùng mới ấp a ấp úng nói ra yêu cầu đó. Lan Lão nói:

- Thời gian gấp gáp, lão thân cũng chưa thể nghĩ sâu. Chỉ mới cảm thấy các cô nương cùng về một lượt thì cực không hay... Nếu cách nhau nửa ngày, chia làm hai cánh thì tình hình có khác nhau. Các cô đừng ngại, hãy cứ suy nghĩ đi đã, đợi sau khi đánh đuổi được La Côn mà vẫn nghĩ chưa ra khi đó trở lại bàn bạc có được không?

Cuồng Hoa tam nữ cũng cảm thấy nếu để La Côn phát hiện thấy ở đây thì thật vô cùng hại nên cáo từ lui đi và chỉ chớp mắt đã mất dạng vào trong bóng đêm không nhìn thấy đâu nữa. Tuyết Sơn Tiêu đã hết sạch cổ độc lại thêm ba người trợ giúp có cỡ nên tinh thần càng thêm phấn chấn. Giờ có lẽ không nên cố thủ trên lầu nữa nên sau khi bàn bạc, bèn chia nhau đi mai phục trong và ngoài trạm. Lập tức không gian dàn dụa sát khí, trĩu nặng sát cơ, chờ

địch đến...

La Côn nắm tình hình hiện trường phán đoán là bên địch muốn giải cổ độc cho Tuyết Sơn Tiêu nên lại phải bắt Ngạo Sương đi, chứ lão không hề nghĩ đến chuyện cô ta lại là kẻ tiếp tay giúp địch. Lần này trở lại thì cứ thẳng mà tiến như vào chỗ không người, cho vây chặt toà lầu nhỏ kín cả bốn bề rồi lão đứng trước lầu dõng dạc nói:

- Già trẻ hai kẻ dâm bôn nghe cho rõ đây! Các ngươi tuy bắt được đệ tử Cuồng Hoa, nhưng lão Mục Kia đã trúng cổ độc, dĩ nhiên chẳng tài nào chữa khỏi, mau mau bó tay chịu trói. Nghĩ đến ân tình ngày trước, may ra sơn chủ còn có thể khoan hồng!

Ấn Thiên Lam từ từ bước ra đứng ở hành lang nghiêm giọng mắng:

- Té ra là lão thất phu ngươi! La Côn! Mở to đôi mắt chó ra xem hình thế bốn bề xem ngươi bị hãm trong vòng vây thế nào mà còn dám huênh hoang nói láo. Hôm nay ngươi là kẻ tội ác ngập đầu sẽ là ngày báo ứng, chỉ có đến mà không có về đâu!

La Côn khì khì cười nhạo nói:

- Lão phu đâu phải đứa trẻ con ba tuổi! Hư trương thanh thế chẳng tác dụng gì đâu. Định bó tay chịu trói hay còn bắt lão phu tốn sức?

Từ phòng quản sự và trên nóc nhà kho hai bên đầu có người của La Côn bố trí, chưa nhận thấy tín hiệu gì lạ vẫn cho là Ấn Thiên Lam khoác lác dọa dẫm. Ai ngờ tiếng La Côn chưa dứt sau lưng đã nghe tiếng Tuyết Sơn Tiêu hùng dũng quát mắng:

- Lão tiểu tử! Lão phu bị cổ độc trừ chưa sạch hết nhưng thu thập một gã chết dở như ngươi thì có đáng kể gì đâu! Lăn lại đây!

La Côn quay ngoắt người lại thấy đúng là Tuyết Sơn Tiêu bèn cười ha hả bảo:

- Huênh hoang mà không biết thẹn! Thu thập ngươi trước cũng vậy thôi!

Nói rồi lăng mình xốc tới. Người chưa tới, chưởng đã phát ra. Vừa ra tay đã trổ tuyệt kỹ của Thiên Nam là Thôi phách chưởng đánh ra. Một luồng kình phong hôi thối ập thẳng vào ngực Tuyết Sơn Tiêu. Tuyết Sơn Tiêu dõng dạc nói:

- Hay lắm! Để lão phu tiếp ngươi một chiêu xem thử!

Xộc tới chặn đường, mạnh mẽ xông lên, Băng phách thần chưởng cũng theo thế tấn công mà phát ra.

Ấn Thiên Lam cùng Lan Lão ở hai bên trái phải, khi La Côn ra chưởng, đánh Tuyết Sơn Tiêu thì hai

người cũng đồng thời vọt lên hai bên nóc nhà kho. Một trận quyết đấu sinh tử bắt đầu mở màn. Khi mới tới La Côn có mười bốn người, giữa đường Ngọc Liên quay về thị trấn bị Ngạo Sương dắt đi mất nên chỉ còn mười ba. Trừ La Côn ở chính giữa, nhân lực phân phối như sau: trên nóc hai dãy kho trái, phải đều ba người, nóc phòng quản sự hai người còn bốn người vây chặt mé sau lầu với nhiệm vụ chủ yếu là nhè sơ hở vào cứu con tin.

Bốn kẻ ở sau lầu biết địch nhân chỉ có ba, giờ chúng là người rảnh tay, đánh lên tiến vào lầu cứu người, như thế dễ dàng khác nào thò tay vào túi lấy đồ vật. Tâm tình cực kỳ hăng hái, có hai tên lăng mình phá tan cửa sổ đằng sau lầu xông vào trong nhà. La Côn và Tuyết Sơn Tiêu bên xông bên đón vừa giao đấu đã cực kỳ quyết liệt, ngay từ đầu đã tiếp chưởng nhau, tiếng sấm chưởng vang dậy, gió băng khí độc cuốn nhau như sóng triều, hai bóng người ập vào lại dang ra nhanh như chớp, lối đánh mãnh liệt cứng rắn này rõ ràng mạnh được yếu thua, cứng sống mềm chết, giỏi thắng kém bại, không một sợi tơ sợi tóc nào nới chỗ dành cho may mắn. Bỗng La Côn loạng choạng lùi lại năm bước, trượt chân ngã soài ra đất, thân hình run giật chưa sao bò dậy ngay được.

Lão ma đầu vô cùng hung tợn này rõ ràng đã bị nội thương trong phủ tạng bị băng phách chưởng xông khí lạnh vào cơ thể, máu tươi ộc lên tới miệng mà vẫn ngoan cường chịu đựng, từ từ nuốt trở vào trong bụng. Tuy vậy, khoé miệng vẫn ứa máu ra không ít, bộc lộ rõ bộ mặt thật là nội thương khá nặng, Tuyết Sơn Tiêu cũng không sao đứng vững tấn, may được Chân Lão yểm hộ đưa vào phòng quản sự trị thương. Trong bụng Tuyết Sơn Tiêu rỗng không không có một miếng gì, lại bị nôn ọe mấy trận thân thể hư nhược tiêu hao công lực, may mà khi trúng cổ độc ngay từ đầu đã được Ấn Thiên Lam cho uống Bách độc tán nên khi đấu chưởng bị Thôi phách độc chưởng của La Côn cũng không bị ảnh hưởng lớn tới sức khoẻ, tuy vậy thương thế trong nội phủ tuy không nặng cũng phải thổ ra hai ngụm máu thì tinh thần mới đỡ.

Chân Lão lập tức ra tay giải độc chữa thương cho Tuyết Sơn Tiêu, trong khi đó hai tên ma đầu trên nóc phòng quản sự thừa cơ cứu La Côn mang đi. Công lực của Ấn Thiên Lam dù tinh tiến, Lan Lão kinh nghiệm chiến đấu đầy mình nhưng bọn địch trên nóc nhà kho khá đông và không có kẻ nào yếu kém, lợi dụng ám khí, ném trên đánh dưới, liên kích hai phen đều bị bức đẩy trở xuống không thành công trong việc chiếm điểm cao nhưng cũng không

bị thương tổn gì. Tuy vậy cũng làm Ấn Thiên Lam nổi giận phóng "độc tật lã" (ám khí như quả lê có gai) đánh bị thương một tên giặc, cuối cùng việc tấn công lên cao đã thành công vì độc tật lê này phóng bị thương làm tên giặc chịu không nổi rú lên thảm thiết ngã lộn từ trên nhà kho xuống chết tươi. Tiếng rú tuyệt mệnh, thảm trạng ngã chết tươi, lại đến La Côn bị trọng thương được đồng bọn cứu đi đã làm bọn giặc vẫn cố thủ trên nóc nhà kho bên phải đã nhụt chí chiến đấu, hốt hoảng tháo lui không đợi Lan Lão tấn công đánh chiếm nữa.

Bọn địch từ cửa sổ đằng sau tiến vào lầu có hai đứa, từ khi vào lầu là thấy mất tăm luôn không thấy ra nữa. Hai tên địch đi tuần ngoài nhà đợi hồi lâu không thấy gì thì biết là không hay, lại nghe tiếng rú thê thảm ở phía trước cũng làm tàn lụi ý chí chiến đấu: không chạy thì ở lại đợi chết ư? Chỉ khổ hai tên ma đầu ở nóc nhà kho mé trái bị kiếm quang của Ấn Thiên Lam chụp xuống đầu, đánh thì không được, chạy thì không nổi, cuối cùng cả đôi đều táng mạng dưới lưỡi kiếm của họ Ấn. Mấy tên giặc chạy trốn có thật là may mắn hay không và có thoát nạn không? Vấn đề của Cuồng hoa tam nữ giải quyết ra sao mới ổn?

*

* *

Cuồng Hoa tam nữ rời toà lầu nhỏ nhưng không đi xa, chỉ lui ra sau trạm cách chừng trăm trượng, nấp kín một chỗ, giám thị động tĩnh bốn bề, đồng thời khẽ bàn về vấn đề khó khăn trước mắt. Ngạo Sương nói:

- Lan Lão là ai nhỉ? Có điều lời lẽ của bà đã thức tỉnh em rất nhiều

Ngọc Liên kinh ngạc hỏi:

- Thức tỉnh thế nào?

Ngạo Sương đáp:

- Sư tỷ có thể về trước.

Ngọc Liên hỏi:

- Không được đâu! Làm sao ta có thể yên lòng để các em ở lại mà bỏ về trước được! Các em giờ chẳng phải đã khá rồi ư?

Ngạo Sương vội vã nói:

- Trừ cách đó còn cách nào khác? Sư tỷ cứ cố chấp như vậy làm người ta lo muốn chết. Tỷ tỷ về phải day mắt cho đỏ hoe lên rồi đem chuyện muội mất tích, chuyện Mai muội bị bắt đến giờ chưa biết ra sao, phải làm ra vẻ rất đau xót, rất căm hận... mà phải tranh thủ về trước, khóc lóc tố cáo với sư phụ về tội trạng của La Côn. Kim sư bá rất tinh khôn, nên nếu tỷ tỷ giả vờ không giống bị ông ấy lật tẩy

thì ba tỷ muội chúng ta sẽ trở thành lũ tội nhân thông đồng với địch, phản bội sư muội ngay! Quan hệ sư phụ với sư bá thế nào chắc sư tỷ đã biết: Kim Viễn là con riêng của họ, bà sẽ không vì ba tỷ muội chúng ta mà trở mặt với ông ta đâu. Vì vậy trước mặt sư phụ, tỷ tỷ tuyệt đối không được để lộ chút bóng gió nào, muôn vàn nên nhớ không được để cho họ nhìn thấy chỗ sơ hở của ta, để lộ một chút là chết không chỗ chôn đâu!

Ngọc Liên đối với mọi người rất nhân hậu, không quen biến báo bèn bảo:

- Điều đó ta biết rồi, còn các muội thì làm sao?

Ngạo Sương nói:

- Muội có thể bịa ra một người nói là đã nhận nhầm tên đáng chết đó thành dâm tặc nên đã giết gã và cứu muội đưa đi. Xem kìa! Họ đến đó!

Ngọc Liên thấy tận mắt từ lúc La Côn dẫn quân kéo tới đây bao vây, bày trận, đánh nhau... cho đến khi La Côn bị thương rồi được cứu thoát ra sao...

Ngọc Sương giục giã:

- Tỷ tỷ phải về trước bọn họ cơ mà, còn chưa đi ư?

Ngọc Liên nói:

- Các muội cũng phải cẩn thận đó!

Nói rồi khéo léo che giấu hình bóng, len lén mà đi thật nhanh...

*
* *

Trạm giữa đường của Ấn Thiên Lam nằm ở phía Tây trấn thành. Hai kẻ tuần phòng ở phía sau lầu nghe thấy ở phía trước bên mình bất lợi, hai tên đồng đảng xông vào lầu cứu người đợi mãi chẳng thấy tăm hơi biết là việc lớn đã hỏng, lại sợ bị người trong trạm phát giác bèn từ sau trạm chuồn thẳng. Lúc này Ngọc Liên vừa đi chưa lâu. Vợ chồng Đỗ Đan biết tin Tuyết Sơn Tiêu bị thương nhưng không biết thương tích nặng nhẹ ra sao, vội chạy về phía trước xem thế nào. Tuy hai vợ chồng thấy hai tên giặc bỏ chạy nhưng không đuổi theo. Ngọc Sương sợ hai tên giặc kia đuổi kịp Ngọc Liên làm hỏng công việc của ba chị em lén bảo Tuyết Mai:

- Diệt phăng hai đứa kia đi không thể để chúng đuổi kịp sư tỷ được!

Nói rồi che giấu thân mình chạy kéo cắt đường lên trước. Hai tên giặc chạy để giữ mạng, chỉ lo phía sau mình không bị người ngựa đuổi theo là tốt nên có nằm mơ cũng không tưởng tượng là phía trước có

người đang chờ chúng. Tới khi phát hiện ra hai cô gái thì vô cùng kinh ngạc đang định vặn hỏi thì đã bị hỏi ngược lại:

- Các người sao...

Mũi vừa ngửi thấy mùi thơm nồng thì đã ngã lăn ra và chết thành hai con quỷ hồ đồ. Con người Ngạo Sương đúng như tên gọi, tính tình cực kỳ cao ngạo, cô độc, chuyên tâm lý chiến, sợ để lộ cổ độc sẽ bị người phát hiện ra tung tích bèn tay vung kiếm chém xuống giết chết hai tên đồng đảng cũ rồi tẩy sạch vết tích cổ độc trên mình chúng không còn một chút dấu tích gì...

Vợ chồng Đỗ Đan tới phòng quản sự thấy Tuyết Sơn Tiêu đang hành công chữa thương, trên đất loang một vũng máu, Chân Lão đang đứng canh chừng bên cạnh thì hạ giọng hỏi khẽ:

- Thương đế nặng lắm không?

Chân Lão đáp:

- Uống thuốc rồi, sợ phải nghỉ ngơi dăm ba ngày mới trở lại như cũ. Lan Lão và Ấn trường chủ đang đuổi theo giặc, các người đi tiếp ứng mau!

Vợ chồng Đỗ Đan ứng lời, lập tức đuổi theo.

La Côn dẫn theo toàn bọn giang hồ lõi đời tất

nhiên không đời nào tụ tập cả đám mà chạy trốn. Lan Lão và Ấn Thiên Lam trông thấy tận mắt vết thương của Tuyết Sơn Tiêu rồi còn hỏi kỹ lại mới đuổi theo giặc. Đừng thấy chỉ hỏi han vài câu thế mà không mất thì giờ chậm trễ, đâu có thể đuổi kịp ngay lũ giặc! Vợ chồng Đỗ Đan chạy theo tiếp ứng lại càng chậm nữa, nên tìm đâu cho thấy bóng giặc? Ở phía Đông thị trấn không xa, già trẻ bốn người tụ tập xong, Lan Lão nói:

- La Côn bị trọng thương, lũ phỉ cõng lão ta nên khó mà chạy được xa, nhất định sẽ ẩn nấp gần đâu đây. Vạn nhất thấy toàn bộ chúng ta ở đây bọn chúng rất có thể quay lại trạm gây rối. Chỉ còn mình Chân Lão ở trạm, sợ không chiếu cố mọi chỗ được. Chúng ta nên trở về nhanh.

Bốn người vội vội vàng vàng quay trở lại.

Khi bọn giặc bỏ chạy đi hết cả, chị em Ngạo Sương quay trở lại. Hỏi biết Ngọc Liên đã đi rồi, Lan Lão nói:

- Các cô nương rất thông minh. Các cô làm như vậy giống như cách nghĩ của lão thân, có điều là lập trường khác mà thôi! Chỉ sợ các cô nương quá nhậy cảm nên không tiện nói rõ. Hai chị em cô nương giờ định làm thế nào?

Ngạo Sương chưa đáp mà hỏi lại:

- Lão tiền bối đuổi theo họ tình hình thế nào?

Lan Lão cứ tình thực kể lại cho họ nghe. Hơi suy nghĩ một chút rồi Ngạo Sương mới nói:

- Vốn cháu nghĩ là nhờ lão tiền bối dùng thủ pháp độc môn điểm vào vựng huyệt (huyệt choáng, mê) của muội muội cháu rồi cháu cõng muội muội thoát đi bằng lối cửa sau, coi như cháu thừa cơ sơ hở đã cứu được em. Trăng sáng thế này nếu có người ẩn nấp quanh đây, chị em cháu chạy vào núi tất khó qua được ánh mắt họ, nhưng cách này giờ không dùng được nữa...

Lan Lão cảm thấy cô gái này suy nghĩ thật sâu xa bèn bảo:

- Cách nghĩ của cô nương không phải là không hợp lý, tuy nhiên giờ này đi tìm người cũng khó đảm bảo là không có người trông thấy. Đã thế, lão thân vẫn phải đi xục tìm một phen xem sao!

Ngạo Sương nói:

- Tiền bối khỏi phải đi xục tìm nữa. Hai kẻ chạy trốn ở phía sau lầu đã bị chị em cháu giết rồi, lại còn gã bị giết ở trong thị trấn nữa, cháu khó mà nói là không bị hiềm nghi. Sư phụ cháu tuy thâm hậu

nhưng vẫn là sư phụ, chỉ sợ Kim sư bá gây chuyện mới thực là làm cho người bị hiềm nghi phải đau lòng. Giờ chị em cháu quyết định không về nữa. Nghe giọng điệu nói của cô ta rất dũng cảm, dứt khoát, Lan Lão nói:

- Cô nương bỏ chỗ tối ra nơi sáng là cực kỳ thông hiểu. Không biết còn cô Ngọc Liên có bị ảnh hưởng gì bất lợi không?

Ngao Sương nói:

- Khi chia tay, sư tỷ cháu ra đi lúc cuộc chiến vẫn chưa kết thúc, hai gã bỏ chạy sau lầu kia bị chúng cháu giết vì sợ chúng đuổi theo sư tỷ nên tất nhiên sẽ không có gì ảnh hưởng xấu nữa. Có điều Kim sư bá đối với một người tuy không nghiêm chỉnh, trở ngại ở nguồn gốc sư môn chúng cháu nên sợ chị em cháu khó mà giúp được lão tiền bối.

Lan Lão nói:

- Như thế càng tỏ rõ cô nương chính trực đối với người, lão thân rất kính phục. Xin hỏi cháu đã có mẹ chồng chưa?

Ngạo Sương thẹn thùng lắc đầu. Lan Lão cười bảo:

- Chuyện này cứ để lão thân lo cho. Ừ mà trong nhà cô nương còn có những ai? Lệnh tôn có hay

"giận cá chém thớt" không?

Ngạo Sương đáp:

- Bố mẹ cháu đã qua đời cả. Thân nhân cũng chẳng có ai...

- Thế cũng tốt. La Côn về rồi, Kim Tinh Thạch sẽ lại phái người tới. Trời sáng lên, lão thân sẽ thu xếp chỗ ở cho các cô.

Bỗng nghe tiếng tà áo lật phật theo gió đang tiến về phía trạm coi bộ cực nhanh. Mọi người đều kinh hãi, chị em Ngạo Sương lại càng sợ.

Ấn Thiên Lam và vợ chồng Đỗ Đan vội vã ra đón xem.

Hồi năm

ĐỘNG THẦN BINH, HAI MA TRA XÉT ĐIỀU BÍ ẨN

Công phu "Phật quang chiếu thân xác" của Vô danh thần ni rõ ràng huyền diệu không còn phải bàn, tiếng gió phất áo truyền vào tai Lan Lão. Ấn Thiên Lam và vợ chồng Đỗ Đan dường như sớm đoán được có người quen tới nên vội vàng chạy ra đón. Lan Lão lại cho là kình địch tới bèn dặn chị em Ngạo Sương cứ tạm thời ở lại trong nhà rồi chuẩn bị đi ra theo các người kia để xem đầu đuôi ra sao, bỗng lại nghe Đỗ Đan nói:

- Hoá ra là đại ca, đại tẩu! Sao các vị cũng tới ư?

Lan Lão hiểu ngay là vợ chồng Công Tôn Khải, lòng lo lắng được giải toả, bèn không ra nữa! Lại thấy Công Tôn Khải nói:

- Mai muội với Hoắc huynh đã tỉnh, lại có Vân muội liệu chiều ứng phó nên không có vấn đề gì lớn. Thiếu sơn chủ Tuyết Sơn đã được đưa tới đúng ước

hẹn chưa?

Ấn Thiên Lam hậm hực nói:

- Độc tý Thần ma vô cùng giải hoạt, chúng đưa tới đây một đôi giả hiệu làm Tuyết Sơn gia gia suýt bị ám toán giờ vẫn bị trọng thương...

Lại thấy San San lo lắng cắt lời:

- Thương thế ra sao?

Theo tiếng chuyện trò lại thấy như có một trận gió thốc tới. Lan Lão sợ họ làm kinh động tới Tuyết Sơn Tiêu bèn lăng mình chặn lại nói:

- Hiện đang uống thuốc tự trị thương, làm kinh động không được đâu!

Bọn Công Tôn Khải theo gót mà vào. San San vừa thấy Tuyết Mai hoá trang giống hệt chị mình, ăn mặc cũng là áo quần của chị nhưng đầu tóc còn rối tung vì gió, mình cọn đầy bụi đường, bất giác nổi giận đùng đùng, trỏ tay mà mắng:

- Ngươi quả là có cái gan chó quá lớn...

Coi bộ như muốn xông tới liều mạng. Lan Lão vội ngăn lại bảo:

- Giờ cô ấy đã là người mình rồi!

Tiếp đó kể lại mọi chuyện đã qua một cách ngắn gọn, rồi cho hai người gặp gỡ làm quen. San San khiêm nhường nói:

- Tiểu muội nóng tính lỡ lời, xin hai vị tỷ tỷ chớ lấy làm lạ...

Chị em Ngạo Sương đồng thanh nói:

- Sai là ở chị em tôi, xin đừng nhắc lại nữa, mong thứ lỗi cho chị em tôi. San San cũng nói:

Ngạo Sương đáp:

- Hiện nay bị giam ở Thần Binh Động. Sư muội thứ tư của chúng tôi đã quay về đó cố tìm cách giúp sao cho thoát hiểm. Ở đây ta đang giữ hai tên vây cánh đắc lực của lão ma, cũng chưa biết sư muội của chúng tôi làm thế nào giải cứu, có khi sư muội còn chưa kịp ra tay thì họ đã "phi ngựa đối tướng" trước cũng nên!...

San San nói:

- Khải Ca đã liệu định chưa chắc lão ma có ý thành thực, vì vậy mới phải đi gấp tới đây. Quả nhiên đúng thế thật! Có điều nghe nói Thần Binh Động rất lớn, ở địa phương xác thực nào, tỷ tỷ có biết không?

Tuyết Mai nói:

- Lão ma bắt tôi bắt chước lời ăn tiếng nói hành động cử chỉ của lệnh tỷ, tiểu muội đã qua đó mấy lượt, đường trong động chằng chịt như lưới nhện, cực kỳ rắc rối. Nếu có ai đi tôi sẽ hoá trang đi theo,

nhất định tìm được. Bảo nói cho thật rõ ràng quả là không dễ nói chút nào!

Công Tôn Khải tiếp lời nói:

- Ý kiến đó của cô nương rất hay. Tôi cũng dự định như vậy, trước hết phải giúp gia gia chữa thương khỏi đã rồi bàn bạc thật tỉ mỉ mới được.

Chàng hỏi kỹ Chân Lão quá trình chữa trị ra sao rồi đi tới ngồi sau lưng Tuyết Sơn Tiêu, một tay đè lên huyệt Mệnh Môn từ từ đẩy chân nguyên vào. Các người khác chia thành hai tốp canh giữ trong, ngoài cẩn thận. Một lát sau thấy trên đầu cả hai người, một già một trẻ, có luồng khí trắng ngùn ngụt bốc lên, ngưng đọng lại không tan, càng lâu tụ lại càng dày đặc, y như hơi bốc trong lồng hấp bao trùm cả hai người, mịt mờ không rõ.

Lan Lão, Chân lão là bậc đại hành gia ở đây biết là việc trị thương đã tới lúc khẩn yếu nhất, chỉ cần gió lay cỏ động đều có thể đưa cả hai người bị tẩu hoả nhập ma. Chính vì vậy việc phòng giữ càng phải tuyệt đối cẩn thận. Đúng lúc ấy nghe tiếng Đỗ Đan gọi khẽ từ ngoài nhà vọng vào làm tất cả đều giật mình. May có chị em Ngạo Sương hiểu rõ lợi hại, biết tránh hiềm nghi nên tự động đi ra ngoài giúp phần phòng thủ. Trong phòng chỉ còn Lan, Chân nhị lão và San San ở lại cùng người chữa thương. Lan Lão truyền thanh nói:

- Các người cẩn thận, để ta đi xem sao.

Nói rồi vút ra khỏi phòng mãi chẳng thấy vào. Chẳng hiểu đã xảy ra việc gì? Gần đến trời sáng Tuyết Sơn Tiêu mới đỡ, tự mình điều tức tiếp tục. Công Tôn Khải khôi phục được thể lực, đã hết mệt nhọc. San San mới bỏ ra ngoài gọi mọi người, mới biết khi nãy ở ngoài xao động như tổ kiến vỡ chỉ vì hiểu lầm. Nguyên là Triệu Trưng Tử quay về báo tin là lúc vợ chồng Đỗ Đan tới, họ nên không biết Triệu Trương Tử là người của trạm nên cho là kẻ địch đến. May Ấn Thiên Lam nghe tiếng nói đến ngay, sự hiểu lầm mới được giải trừ. Theo báo cáo của Triệu Trưng Tử thì anh ta cùng ba trạm viên trên đường trở về từ nơi ẩn nấp ngầm xa xa giám sát chỗ La Côn nghỉ chân, nên mọi việc xảy ra trong đêm bọn họ đều biết hết. Kể từ khi La Côn dẫn người tấn công trạm thì bọn Triệu Trưng Tử vẫn bám sát từ xa.

Bọn Triệu Trưng Tử nhìn thấy rõ rành rành người cứu La Côn xông ra khỏi trạm rồi đi về phía Nam nhưng không biết để La Côn ở chỗ nào, chỉ biết không lâu lắm lại thấy một bóng người len lén trở lại ẩn mình ở phía Nam trạm ngầm rình xem động tĩnh, mãi tới khi Công Tôn Khải trở dậy mới sợ hãi bỏ đi. Triệu Trưng Tử biết võ công mình quá kém

nên phải đợi một lúc mới dám trở về báo tin. Ngạo Sương hỏi anh ta:

- Chị em tôi rời trạm rồi lại trở về trạm anh có trông thấy không? Người kia có trông thấy chúng tôi không?

- Ba người rời trạm, hai người về trạm. Người kia khi trở lại trạm hơi muộn hơn, phần chắc chỉ thấy hai người về trạm mà thôi.

Bên ta không có ai rời trạm, quá trình phát sinh sự biến Triệu Trưng Tử chưa hề trở lại trạm, khi Lan Lão và Ấn Thiên Lam đuổi theo tìm tung tích kẻ địch thì chị em Ngạo Sương chưa về trạm. Điều quan trọng là hành động và ý đồ của họ vẫn chưa rõ ràng không thể đi thông tin trước khi sự việc xảy ra. báo của Triệu Trưng Tử như vừa rồi chị em Ngạo Sương cho rằng có thể tin được. Nhất là Ngạo Sương cảm thấy vui vẻ và yên tâm hơn đối với quyết định cuối cùng của mình. Qua lời Ngạo Sương nói, Lan Lão biết tên người kia là Vu Bằng.

Nghĩ đến người kia chợt nhớ ra người có biệt hiệu là "Thiên lý truy phong" (ngàn dặm đuổi gió), đã từng gặp mấy lần, chỉ vì việc cách nhau đã lâu năm, trông thấy là nhớ tại sao lại nghĩ không ra danh tính cho đến xuất thân, võ công của gã. Lúc này qua lời Ngạo Sương nhắc đến nên cảm thấy rất sợ Độc

Tý Thần Ma nghe tin báo sẽ không có lợi cho hai đứa trẻ bèn dặn chúng phải để ý phòng bị cho tốt rồi lập tức đuổi theo ngay. Ấn Thiên Lam cùng Tuyết Mai cũng định đi cùng nhưng Lan Lão kiên quyết cự tuyệt. Tới khi vào nhà, Ấn Thiên Lam kể lại sự tình vừa qua, Công Tôn Khải nói:

- Lan Lão đi bao lâu rồi, so với Vu Bằng đã chậm hơn cả giờ chưa?

Ấn Thiên Lam nói:

- Lan Lão đi được chừng nửa giờ, so với Vu Bằng chắc chậm hơn nhiều!

Công Tôn Khải nói:

- Tỷ ở trông gia gia và cùng vợ chồng Đan đệ giữ chắc nơi này, chuẩn bị sẵn sàng cùng lão ma "phi ngựa đổi tướng". Tất nhiên Vu Bằng nhìn thấy các cô gái vào trạm nhưng chắc không biết rõ ý đồ của họ mà cũng không có bằng chứng xác thực nên hai cô nương này vẫn không tiện lộ mặt mà nên theo Chân Lão ẩn nấp tại nhà dân nhưng vẫn giữ liên lạc mật thiết với trạm. Ta và San San đuổi theo sau tùy cơ tiếp ứng thế là đủ".

Chị em Ngạo Sương vốn tính cứng cỏi bị Công Tôn Khải gọi là các cô gái bị ức hiếp, bỗng Tuyết Sơn Tiêu gầm lên:

- Ta chưa già...

Công Tôn Khải cắt ngang lời:

- Khi Tôn huynh tới đã hỏi Hoắc đại ca, biết qua tình hình Thần Binh Động. Lan Lão thuộc hết cơ quan mai phục, nếu như không sợ nhận lầm người thì San San cũng không nên đi, vì nhiều người nhiều biết khó mà giữ kín được hành tung. Đến ngày phá giặc, gia gia lại được một phen giết giặc bằng khoái chí. Thôi đi, San muội!

Sợ Tuyết Sơn Tiêu còn lằng nhằng nữa nên Công Tôn Khải gọi San San giục đi rồi hai người vút ra khỏi nhà nhanh như một dây khói. Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Thằng bé này nói toàn có lý!

Đỗ Đan nói ngay:

- Khải Ca nói cũng đúng, người càng ít càng dễ giữ bí mật!

Tuyết Sơn Tiêu trợn tròn mắt nói:

- Ngươi không định đi ư?

Đỗ Đan bị nói trúng tâm sự nên chỉ mỉm cười không nói. Chân Lão nói:

- Nhân lúc trời chưa sáng, các cô gái, chúng ta đi thôi!

Bèn bảo Triệu Trưng Tử dẫn đường để đi. Ấn Thiên Lam nói:

- Sợ Triệu Trưng Tử làm không được việc. Để tôi đi một chuyến hay hơn.

Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Trên thị trấn khó tránh khỏi tai mắt của lão ma, ngươi đi rồi khỏi cần về. Có việc bảo Triệu Trưng Tử lẹ chân lên là được!

- Gia gia nói đúng, để tránh khỏi liên lụy tới nhà dân là phải! - Mai Uy nói tiếp: Gia gia chưa ăn món ăn của cháu làm bao giờ, để cháu hiếu kính gia gia mấy hôm càng hay!

Căng thẳng nhưng không mất ung dung, trong ưu sầu vẫn còn tràn trề ấm áp. Nhìn vào mắt chị em Ngạo Sương bây giờ so với những ngày sống trong hoàn cảnh âm u lạnh lùng tàn khốc trước kia cảm giác thật chẳng khác gì trời cao với vực sâu...

*

* *

Ánh trăng sắp tắt sao mà mông lung ảm đạm. Trăng chiếu trên mặt đất chỉ có thể lờ mờ soi rọi những cái bóng xám trắng mơ hồ ở trên đường cái quan ngoằn ngoèo vươn dài về phía trước. Một bóng

người dạ hành từ Tây sang Đông, chạy trên đường cái quan nhẹ nhàng mau lẹ, tốc độ cực nhanh. Đêm khuya khoắt thế này mà chạy điên cuồng như vậy, nhất định phải có việc gì cực kỳ trọng yếu và khẩn cấp.

Bỗng dưng không biết tại sao người đó đột nhiên dừng lại? À. Người đó đã chạy tới một chỗ con đường chia nhánh và dường như không biết nên đi theo đường nào, đó là biểu hiện của sự do dự, khó quyết định.

Ngẩng đầu nhìn mỏm núi ngậm vầng trăng lặn, mặt lão hiện ra dưới ánh trăng tàn. Đó chính là Thiên lý trung phong Vu Bằng, rõ ràng lão đang vội trở về báo tin. Thế thì còn do dự gì nữa? Đúng lúc ấy dường như lão cảm thấy có điều gì đó, hơi ngoái lại ngó quanh rồi mau lẹ ẩn mình sau dốc đất. Chỉ giây lát sau quả nhiên thấy ở đường rẽ Quốc Tân bên trái đang vùn vụt lao tới một bóng người yểu điệu, càng lâu càng gần lại: đó là Ngọc Liên, người thình lình quay lại sớm một bước. Vu Bằng vươn người vọt ra đón trước nói:

- Cô nương về trước, lão hủ đang lo cho cô đây!

Ngọc Liên nói:

- Đâu dám nhận! Thắng bại ra sao mà lão gia về có một mình?

Vu Bằng đáp:

- Quả thực bên địch có cao thủ tới, nhị sơn chủ không dám manh động nên phái lão hủ về điều thêm người. Nếu sớm biết cô nương về trước, lão hủ đã khỏi về. Ý sơn chủ ra sao?

Ngọc Liên tính do dự không quyết đoán, nghe biết lời Vu Bằng đâu có thật thà, nhưng cũng không muốn bốp chát nói vỗ mặt khiến lão khó xử, bèn bảo:

- Sơn chủ vẫn chưa có quyết định. Sư phụ tôi sai tới triệu đại sư tỷ. Nếu Vu lão không có việc gì khác thì tôi xin đi trước một bước.

Cô đã đi qua Tuyệt Duyên Cốc biết sư phụ với Kim Tinh Thạch đã đi Thần Binh Động. Đã tranh kiện cáo trước nên nghĩ cách tách Vu Bằng ra vì vậy lời cô nói cũng là lời bịa đặt. Nói xong không đợi Vu Bằng đáp ra sao đã dợm bước đi. Vu Bằng lạng mình ngăn đường rồi nói:

- Cô nương khoan đi vội!

Vốn là tay giang hồ lõi đời, nhìn thấy mắt Ngọc Liên đỏ mọng sưng húp, tinh thần hoảng hốt, vội vã, lại biết Kim Tinh Thạch làm gì cũng rất quyết đoán, xưa nay không bao giờ nhùng nhằng không dứt khoát, nên nghe thấy câu nói "chưa có quyết định" là không phù hợp với tác phong của Kim Tinh

Thạch. Lão bèn kết nối những sự việc xảy ra đêm vừa rồi có liên quan đến cô và hoài nghi cô giở trò quỷ nên cố ý ngăn đường ý muốn hỏi lại cho rõ. Ngọc Liên vội và dừng ngay lại tỏ vẻ không vui hỏi:

- Lão gia định làm gì vậy?

Vu Bằng cười âm hiểm nói:

- Lửu vừa bốc cháy cô nương đã chạy trở về, lệnh sư muội được ai cứu đi hẳn là cô nương trông thấy chứ?

Ngọc Liên quát lên:

- Tôi trông thấy mà còn trở lại à!

Vu Bằng hỏi móc một câu nữa:

- Cô nương thật tình không thấy chứ? Cô nương không gặp sơn chủ, phải thế không?

Ngọc Liên nổi giận:

- Lão hỏi vậy là có ý gì? Lão bỗng dưng gây sự vô lý, tránh ra!

Ngọc Liên không quen giả vờ, bị bức đến bước đường cùng bèn tung ngay cổ độc ra: tay áo vừa vung thừa thế phát ngay cổ độc định kiềm chế Vu Bằng. Vu Bằng quả cũng sợ cô ta phóng cổ độc, đột ngột lùi gấp lại bảo:

- Con nha đầu xấu xa! Lão phu có ý tốt không nỡ thấy chúng bay phản từ trong ổ phản ra, ngươi bất

mãn với việc làm của nhị sơn chủ thì cứ đi mà kiện cáo, lão phu không quản nữa!

Nói "không quản", quả nhiên lão nhường đường thật. Ngọc Liên thấy phóng cổ độc ra mà Vu Bằng không ngã thì không nén nổi giật mình bèn không đòi hỏi nữa cứ cướp đường mà đi. Vu Bằng lầu bầu tự nói: "Đại trượng phu tới sáng đi rõ, đã nói phải giữ lời còn nghe hay không nghe tùy chúng bay!".

Lão phân tích tình thế trước mắt cảm thấy anh em Công Tôn Khải không dễ đối phó như tưởng tượng, giả sử Độc tý Thần Ma với Cuồng Hoa Động Chủ lại sinh hiềm khích, Nhật Nguyệt song bích, hy vọng càng thêm tịt mù tăm tích nên đã nẩy sinh ý rút lui. Nhưng vì được La Côn tin dùng nên không thể không mang lời nhắn đi theo, để ý thấy Ngọc Liên đi xa lão cũng bám đuổi đi theo.

Lúc này trăng lặn sao thưa, phương Đông đã thấy ánh bình minh. Việc vừa rồi, giả sử đổi vào địa vị Ngạo Sương thì đã cùng với Vu Bằng trở mặt mà đông thủ rồi. Chỉ cần kéo dài thêm chút xíu, Lan Lão đã đuổi tới chế ngự được Vu Bằng, thậm chí có thể hạ sát Vu Bằng, tình hình thay đổi khác hẳn. Đáng tiếc Ngọc Liên lại do dự không quyết đoán lại không quen vờ vịt, vốn là sự việc đơn giản và thuận lợi, chỉ vì ứng phó chẳng hợp thời nên đã biến sự việc thành muôn vàn khó khăn chồng chất sau này.

Lan Lão đuổi tới nơi thì đã muộn chỉ chút xíu thời gian, bà ngẩng nhìn bầu trời tờ mờ sáng thở dài nghĩ: "Lão ma nghe báo lại, ai biết lão sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với Tuyết Sơn nhị tiểu? Chà! Đuổi tới nơi rồi cũng không thể đầu voi đuôi chuột được, đành trở về thôi!". Nhưng rồi lại hơi do dự theo hướng Thần Binh Động mà đi.

*

* *

Một ngôi nhà đá rộng độ mười trượng, hình như cái bát úp, từ trên đỉnh xuống sát đất điêu khắc một chữ chữ "vạn" biểu tượng nhà Phật nối nhau chặt chẽ, liên tiếp không đứt đoạn, xuống đến cách mặt đất một trượng hai thước thì chia ra rất đều và khảm vào đó đủ mười hai con giáp. Các con giáp này đều dùng gạch chữ loạn vuông một thước ta ốp thành. Cũng giống như cả bức vách đá khắc chữ "Vạn" liên tiếp nối nhau, mười hai con giáp cũng khá to: Cao bốn thước, rộng sáu thước, bốn sáu hai mươi bốn, sừng sững trên giải đất rộng.

Nơi chữ vạn lồi ra sơn toàn một mầu đen kịt, phần lõm vào lại sơn mầu trắng toát, đen trắng phân minh rõ rệt, trông càng thêm phần sinh động.

Trên mặt đất có bàn đá, ghế đá, đôn đá, kệ đá. Trên bàn có văn phòng tứ bảo, trên ghế có da hổ,

trên đôn có đệm, trên kệ có các đồ chơi bằng ngọc. Đồ đạc ở đây bố trí như phòng đọc sách mà không ra phòng đọc sách, như phòng họp mà chẳng ra phòng họp. Chẳng ra thể loại nào, nhìn xem chẳng thấy hoà hợp gì cả. Mười hai con giáp trừ rồng (Thìn) hổ (Dần) cái đầu tạc ở chính diện đều có đủ hai mắt, còn các con khác đều tạc nghiêng, chỉ có một mắt. Mười bốn con mắt là mười bốn viên ngọc dạ minh châu hào quang lấp lánh toả sáng, ngôi nhà đá rộng cả chục trượng sáng rõ như ban ngày. Ngôi nhà đá này là khu ảo mật trong Thần Binh Động, có cửa ra vào nhưng nhìn lại không biết cửa ở chỗ nào.

Lúc này trong nhà đá có ba người ngồi, tụ tập sau bức bình phong đá đặt dưới cái đầu rồng. Độc tý Thần Ma Kim Tinh Thạch ánh mắt sáng quắc coi bộ đang giận dữ tột cùng.

Cuồng Hoa Động Chủ là một thiếu phụ sắp đến ngũ tuần nhưng trông chỉ như cô gái ngoài hai chục; khuôn mặt đẹp đẽ nhưng lại dễ sợ đến mức làm người ta phát ớn. Ngọc Liên mặt đầy ngấn lệ, xinh đẹp, đứng bên Cuồng Hoa Động Chủ trông như đoá hoa lê trong cơn mưa, cực đáng thương. Ngọc Liên đang trình bày lại về diễn biến tình hình đêm vừa qua. Chẳng hiểu sao Thiên lý truy phong Vu Bằng không có mặt tại đây, chưa về tới ư? Hoặc giả không

muốn cùng thầy trò Cuồng Hoa Động Chủ xung đột trực diện nên lão đã tránh mặt? Đợi Ngọc Liên kể lể xong xuôi, Cuồng Hoa Động Chủ mới hỏi:

- Ngươi phát hiện Ngạo Sương mất tích nên dỗi bỏ về một mạch, đúng không?

Ngọc Liên nói:

- Đệ tử đã tìm quanh đấy hồi lâu rồi mới về.

Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Trước khi về có bẩm báo với nhị sơn chủ không?

Hai gối Ngọc Liên khuyu xuống, cô quỳ thụp mà nói:

- Lúc ấy đệ tử chỉ nghĩ sư muội rơi vào tay kẻ địch, sợ tính mạng...

- Câm miệng!

Ngọc Liên sợ quá phát run lẩy bẩy, đang nói giở bỗng im bặt! Quát Ngọc Liên im miệng xong, Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Lệnh của thầy là quan trọng hay tình nghĩa chị em quan trọng?

Ngọc Liên gục đầu run rẩy đáp:

- Đệ tử biết tội rồi!

Cuồng Hoa Đệ tử nói:

- Loại đệ tử không biết tôn trọng lệnh thầy thì ta dùng làm gì?

Mụ bất ngờ chìa hai ngón trỏ và giữa tay phải điểm hờ ra. Độc tý Thần ma vội cản:

- Quỳnh muội xử không được!

Cuồng Hoa Động chủ đâu có giận thật mà chỉ vờ làm cho Độc Tý Thần Ma thấy mà thôi, lại biết Độc Tý Thần Ma là người rất dễ bị lừa vì vậy ngọn chỉ này phóng ra nửa thật nửa giả, nửa hư nửa thực... Độc Tý Thần Ma quá hiểu tính tình của Cuồng Hoa Đệ tử là người cuồng ngạo thành tính không chịu để người khác can dự vào chuyện của mụ nên không dám ra tay ngăn cản, chính vì vậy mà chỉ phong từ ngọn chỉ của Cuồng Hoa động chủ phóng ra điểm trúng người Ngọc Liên. Mụ nguyên chỉ nghĩ dùng thần cổ bản mệnh dẫn phát nguyên cổ của Ngọc Liên để dạy cho Ngọc Liên nếm chút mùi đau khổ nên lực chỉ phong không mạnh lắm. Ngọc Liên đâu dám tránh, thực chịu một chỉ, ai ngờ ngất lăn. Độc tý Thần Ma tuy có biết cổ độc nhưng không tường tận, thấy vậy thì dàn hoà:

- Nhị đệ cũng có chỗ sai, không nên đổ hết cho cô ta. Sao này lại phải khổ như vậy?

Cuồng Hoa động chủ cảm thấy chấn động, kinh hãi cực kỳ, trên mặt để lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Tình hình hôm nay quả thực đáng nghi!

Vẻ mặt Độc Tý Thần Ma cũng lộ sắc kinh ngạc cực kỳ, nói:

- Nàng thấy ra điều gì?

Cuồng Hoa động chủ nói:

- Ngọc Liên sao lại ngất lăn ra?

Té ra hiện tượng này lại không phải là hiện tượng nên có. Độc Tý Thần Ma chợt tỉnh ngộ ra bảo:

- Nàng nói nó nhận chịu cổ độc của nàng ư?

Cuồng Hoa động chủ nói:

- Không phải chỉ có thế, cổ độc của nó hoàn toàn bị người phá tan rồi! Sự việc này không tra xét ra là không xong!

Độc tý Thần ma kinh hãi nói:

- Kẻ phá được cổ độc này không trừ khử không được! Hãy cứu Ngọc Liên dậy hỏi cho rõ ràng!

Cuồng Hoa động chủ nói:

- Thiếp dùng là bản mệnh thần cổ, nếu muốn cứu nó e phải phí rất nhiều... Chữ "việc" chưa thốt ra khỏi miệng thì tâm linh mụ chợt phát sinh cảm ứng bèn im bặt, sắc mặt chợt trở nên vô cùng khó coi, tâm tình cũng cực kỳ đau khổ. Cùng lúc đó Ngọc Liên rên lên một tiếng, tự nhiên dần dần tỉnh lại, há miệng ộc ra một vũng nước trong tanh hôi khó ngửi khiến người ta phải bịt mũi. Đây cũng lại là

một sự quái lạ! Cuồng Hoa động chủ nhận thấy rõ việc mụ đã phí bao nhiêu công phu ra tay mà cuối cùng không cứu Ngọc Liên cũng tự. Do đó Cuồng Hoa động chủ giận thật sự, nghiêm giọng quát hỏi:

- Con bé này giỏi thật! Ta tự tay nuôi dưỡng ngươi trưởng thành, dạy người nên công phu, cuối cùng ngươi đem thù báo ơn, đã thế còn giúp người ngoài về hại ta...

"Bốp". Mụ đánh Ngọc Liên một bạt tai, hậm hực nói:

- Ai dạy ngươi phương pháp phá cổ độc? Nói! Không nói rõ ràng ta sẽ lột da sống ngươi cho xem!

Cuồng Hoa động chủ phóng "bản mệnh thần cổ độc" vào người Ngọc Liên nguyên là có thể thu hồi được khi cần, nào ngờ bây giờ đã bị Ngọc Liên phá tan thành mây khói, trong lòng thì cũng thương xót nhưng làm sao bảo mụ không hận, làm sao bảo mụ không giận dữ!

Ngọc Liên bị đánh rụng hai cái răng, má trái sưng đỏ tấy thuận miệng phun máu ra ngoài, cố nhịn đau lấy làm lạ hỏi:

- Sao cơ? Con bị người phá mất cổ độc ư?

Trên đường, cô không kiểm tra lại không những "bản mệnh nguyên cổ độc" đã mất tăm mất tích mà tất cả phấn cổ độc, đơn cổ độc cũng đều mất hết, bất giác kinh hoảng hỏi dồn:

- Thế này là thế nào? Thế này là thế nào?

Cuồng Hoa động chủ xoè bàn tay thành chưởng, hung dữ bổ xuống, kình phong rít lên trong không gian như còi... Ngọc Liên vẫn quỳ gục như trời trồng, mắt nhắm nghiền dường như cô cam tâm chịu chết. Mắt trông thấy cổ chưởng của Cuồng Hoa động chủ phát chưởng phong làm tóc Ngọc Liên xoã bay phất phới, Độc Tý Thần Ma không thể chấp tay ngồi nhìn mà không quản, lão vung chưởng phát ra một màn kình khí mềm như lưới cá hất tạt chưởng thế của Cuồng Hoa động chủ sang hướng khác rồi liệu lời khuyên dỗ:

- Quỳnh muội giận làm gì!

Cuồng Hoa động chủ mắt lộ hung quang long lên sòng sọc, trừng trừng nhìn Độc Tý Thần Ma nói:

- Chàng còn che chở cho nó ư?

Độc Tý Thần Ma nói:

- Chắc Quỳnh muội biết ta xử trị phản đồ thế nào rồi chứ! Liên Nhi mặt không thần sắc, có khi bị người ám toán mà không hay, sao không để nó tĩnh tâm hồi nhớ lại xem thế nào?

Một lời nói phải thức tỉnh người hồ đồ. Cuồng Hoa Động Chủ quan sát tỉ mỉ chỉ thấy mặt Ngọc Liên đầy ngấn lệ, rõ ràng là thần sắc của người bàng hoàng quá độ thì quát:

- Con nha đầu chết toi! Mở to đôi mắt chó ra xem nào, vờ chết cũng không thoát nạn đâu, nghĩ lại đi cho ta xem bị ám toán lúc nào?

Ngọc Liên vâng lệnh mở to mắt, ánh mắt trong con ngươi vẫn trong vắt, cô nói:

- Đệ tử đã nghĩ lại cũng hoài nghi là mình bị ám toán. Nhớ kỹ lại, trong lòng không phát hiện ra bất kỳ triệu chứng gì, vậy bảo con làm sao nói được thời gian với địa điểm ạ?

Cuồng Hoa động chủ nanh ác nói:

- Ngươi vẫn còn dám lừa ta ư!

Ngọc Liên thảm thiết nói:

- Đệ tử xin vạch trời mà thề: nếu có một lời nào lừa dối ân sư sẽ bị ngũ lôi đánh chết không được thác sinh!

Độc Tý Thần Ma tiếp lời:

- Ngươi nhớ lại thật tỉ mỉ xem, ví dụ như khi sục sạo quanh phân đà có ngửi thấy mùi hương lạ, cảm thấy gió mát hay ánh chớp sáng... đại loại như vậy chăng? Hay ở trên đường có gặp ai hoặc thấy thứ gì khả nghi chẳng hạn?...

Ngọc Liên trầm ngâm suy nghĩ rất lâu:

- Mọi điều như sư bá gợi ý, đệ tử đích xác không gặp hoặc không phát giác thấy gì, chỉ có...

Cuồng Hoa động chủ nóng ruột cắt ngang lời hỏi:

- Chỉ có cái gì?...

Võ công Cuồng Hoa động chủ sao sánh được với Độc Tý Thần Ma, chỗ duy nhất mụ có thể dựa dẫm là cổ độc, nếu có người có thể phá được cổ độc một cách vô hình thì có khác nào đã diệt nửa cuộc sống của mụ và đấy phải là vấn đề được coi trọng vào bậc nhất. Ngọc Liên nói:

- Chỉ có ở Song Xá Khẩu con gặp Vu thúc thúc...

Cuồng Hoa động chủ giọng lạnh tanh cắt lời:

- Vu thúc thúc nào?

- Ông ấy tựa hồ chuyên truy cản đệ tử xong mới trở về, chặn đường đi có ý chẳng lành. Đệ tử bảo ông ấy nhường đường vẫn không chịu nhường. Đệ tử bị bức bách không còn cách nào khác đành dùng nguyên cổ độc uy hiếp·ông ta...

- Đừng vội nói! Cắt lời Ngọc Liên rồi quay sang Độc Tý Thần Ma, Cuồng Hoa Động Chủ hỏi: "KIm huynh vừa nẫy bảo Vu Bằng đã về đúng không?

- Không sai. Lão về nhưng cũng không có ác ý gì. Một mặt báo cáo tình hình về Liên nhi, một mặt cũng sợ nhị đệ xử lý không thoả đáng đưa đến kém phần hoà mục giữa chúng ta...

Cuồng Hoa động chủ nói:

- Huynh là ai, muội là ai? Ngạo Sương, con bé tính tình bướng bỉnh muội còn không rõ ư, ở đâu ra việc không hoà mục mà khiến lão lắm lời?

Độc Tý Thần Ma nói:

- Phải đâu lão sính cường ra mặt mà là lão nhị bảo lão về xin lỗi muội thôi.

Cuồng Hoa động chủ nói:

- Thế tại sao lão về mà không vào gặp muội để muội được biết mặt cao nhân chứ! Muội đâu phải trẻ con, hà tất huynh phải dỗ dành! Có điều kẻ có thể phá được cổ độc một ngày nào chưa tra xét ra thì ngày ấy muội còn chưa yên!

Độc Tý Thần Ma cười gượng bảo:

- Tình thế trước mắt cực bất lợi đối với chúng ta, muôn vàn xin chớ làm việc theo thành kiến. Nếu lão có tài ấy thì lão đã sớm bay lên trời cao rồi. Huynh dám nói 10 phần chắc đến 8, 9 phần, đây là trò quỷ của mụ yêu ni. Cuộc hội Thiên Trì, muội với huynh đều không có mặt, theo Tân Cát hình dung quả là thành thần tiên chứ đâu phải người trần, nào là đạo bạch quang ảo diệu đến hết chỗ dị nghị, muội đâu phải là không biết! Hãy bình tâm tĩnh khí suy nghĩ xem lời huynh nói có lý không?

Trầm tư một lúc Cuồng Hoa động chủ mới nói:

- Chuyện này tạm thời bỏ qua, cũng cho muội

nghe tình hình Liên Nhi ra đi đến giờ, cuối cùng ra sao rồi?

Độc Tý Thần Ma nói:

- Cả ba đạo quân đều đại bại! Chỗ có lão nhị lại bại thê bại thảm! Thật khiến huynh đau lòng, khiến huynh thất vọng! Từ khi bắt đầu lão đã sai rồi...

Tiếp đó lão ma kể lại thực trạng tình hình mà Vu Bằng đã kể lại và đó cũng là tình hình thực tế sau khi Ngọc Liên đã ra đi, kể xong lão ma thở dài nói:

- Thật không ngờ, lão nhị lại có thể làm mất thời cơ hỏng việc đến thế, giờ lão nhị lại còn bị trúng Băng phách hàn sát của Tuyết Sơn lão quái nữa chứ, có còn sống nữa không cũng còn do trời định! Giờ có oán trách lão cũng chẳng ăn thua gì! Đưa đi theo bằng ấy quân tinh nhuệ, bây giờ nếu hoàn chỉnh, trừ Vu Bằng, còn có bốn đứa, thật là làm ta giận hết sức!

Cuồng Hoa động chủ nói:

- Huynh tính làm sao đây?

Độc Tý Thần Ma "hừ" một tiếng, rồi sát khí đằng đằng nói:

- Lão phu há lại là người dễ ăn nói thế ư?

*

* *

Vầng thái dương từ chân trời đã ló ra một góc thì ở Thần Binh Động xuất hiện hai người khách không mời mà đến, họ không phải du khách mà là người đến có mục đích: đó là Công Tôn Khải với bạn tình yêu quý San San. Họ dừng chân ở cửa động nhờ ánh sáng mặt trời mới mọc mà nhìn vào trong động. Động rất to có thể bốn ngựa sóng ngang phi vào vẫn được. Từ cửa động trở vào là một nhà đá hơi có hình tròn, trên vách đá đối diện lại có một cửa động khác dường như là ô cửa duy nhất thông vào tận lòng đất.

Công Tôn Khải hạ giọng nói:

- San muội! Đây là lối cửa ra vào chính thức của Thần Binh Động. Năm xưa quân Liêu đánh nước Kim đã từng đồn trú mấy vạn người ngựa ở đây, đủ thấy động này lớn cỡ nào! Độc Tý Thần Ma cư trú trong động này cũng phải đến ba chục năm là ít. Qua nhiều năm kinh doanh, đường ở trên động chằng chịt như lưới nhện, nguyên bản đã vô cùng phức tạp, lại còn xây dựng thêm quả thực là toà thành quỷ trong cõi nhân gian. Suốt dọc đường theo tới đây chưa hề thấy bóng dáng Lan Lão ở đâu, chưa biết chừng đã tiến vào rồi. Dứt khoát hai chúng ta phải tiếp ứng cho bà. Tiến vào rồi sẽ là địch trong tối, ta ngoài sáng, chỗ nào cũng ẩn giấu trùng trùng nguy cơ, muội phải đi sát theo ta, phải đặc biệt cẩn thận mới được!

Dặn dò chu đáo, khẽ khàng tha thiết, đủ thấy tình sâu đến mức độ nào. San San nói:

- Điều đó thì muội biết rồi. Lúc này trời đã sáng có hành động cũng tiện. Liệu Lan Lão có ẩn nấp ở nơi Hoắc đại ca ẩn cư năm xưa không?

Công Tôn Khải nói:

- Ta cũng nghĩ thế. Theo ta!

Từ từ bước vào động. Bước rảo vách đá bên phải. San San đi sát bên cạnh lúc nhanh lúc chậm. Chốc lát đã tới vách đá, Công Tôn Khải ngưng thần chăm chú nhìn thì chỉ thấy trên vách động chằng chịt vết điêu khắc dầy mịt như tầng sóng vừa nhỏ đều vừa ngay ngắn, nhìn mãi mà không biết ô cửa ngầm nằm ở vị trí nào. Dựa vào phương pháp Hoắc Khí Ác đã dặn để mở cửa Phát lực thủ, cửa ngầm vẫn không thấy mở. Công Tôn Khải ngây người ra, lẳng lặng ngẫm nghĩ chợt vỡ lẽ ra.

Cửa ngầm này khi Hoắc Khí Ác cứu được Hiểu Mai với Ấn Thiên Lam rồi đưa họ đi đã dùng qua một lượt. Nhưng đó là chuyện nửa năm trước. Nửa năm gió cát, bụi đất lấp dầy, đất bụi đã che lấp các khe mạch cửa nên nhìn sao ra, có đẩy cũng không mở. Lý do rất giản đơn: Hay là thủ hạ của Độc Tý Thần Ma? Khó có thể biết được!

Chàng tràn đầy tự tin. Nếu tập trung chân lực đầy đủ nhất định có thể mở được cửa ngầm. Nghĩ suy tất nghĩ ra: mở cửa chỉ cốt cứu người, vạn nhất làm kinh động đến bọn nanh vuốt của lão ma đầu, hình tích bị lộ rồi thì việc cứu người sẽ khó khăn hơn, có phải là bất trí không? Công Tôn Khải đem suy nghĩ của mình truyền âm nói cho San San nghe rồi mới bảo:

- Trừ cửa ngầm này, ta còn biết hai cửa khác...

San San vội vã cắt lời bảo:

- Một cửa là năm xưa đại tỷ, nhị tỷ chạy trốn, một cửa là Hoắc đại ca kích chàng tiến vào...

Công Tôn Khải ra hiệu tay cắt lời San San.

- Muội nói không sai. Ta đi qua cửa đó, ra khỏi động còn phải đi vòng hơn chục dặm nữa. Lúc này trời sáng rõ rồi, hành tung rất dễ bị bọn canh phòng phát hiện, không nên dùng. Mai muội, Lam muội chạy trốn bằng cửa đó tuy có nguy hiểm nhưng cũng không thể không thử xem sao. Chốn này không nên ở lâu, theo ta tới đó.

Tiến vào trong động, ánh sáng tối hơn. Công Tôn Khải vận dụng "Thiên tường thần công" dùng cả tai cả mắt, dò dẫm bước dần đi trước, nhưng cực kỳ vững vàng, hơi động cũng nghe thấy. San San đi sát cạnh chồng, đôi mắt to có thần hơi dim lại, thỉnh

thoảng nhìn vách động nghi ngờ là trên vách động cũng có cửa ngầm hoặc đào bới được ra lỗ ngách động. Tuy võ công của cô không phải xoàng nhưng chưa được học môn "Thiên tuệ nhãn" nên phải hết sức cẩn thận, cố gắng tìm ra chỗ đáng nghi, nhưng mãi chẳng phát hiện được gì.

Đi chừng hai chục trượng lối đi bỗng rẽ đôi - Hai người đều biết nơi Hoắc Khí Ác cùng hai cô Mai, Lam trước sau sinh chuyện là ở con đường bên phải của động, nên bây giờ họ đang nghĩ đến cánh cửa ngầm ở hầm động. Đi tìm Lan Lão, không suy nghĩ chút gì mà cứ đi theo con đường bên phải động, cho đến giờ San San đã quen với bóng tối trong động. Vào sâu bên trong không xa lắm bỗng San San dùng khuỷu tay thúc Công Tôn Khải một cái rồi trỏ vào nơi đen đen trên mặt đất.

Công Tôn Khải hiểu ý, gật đầu. Cái "động trong động" từng hai lần xảy ra chuyện Công Tôn Khải với San San đã được nghe Hoắc Khí Ác và Mai, Lam hai người phụ nữ kể đi kể lại không phải một lần và đã biết đại khái vị trí đó ở đâu nên không khó khi phát hiện. Đi mấy bước nữa đã tới gần, cúi xuống nhìn xem cái "động trong động", càng nhìn càng thấy đen ngòm. San San căng hết sức nhìn cũng chỉ nhìn hai bên trong vòng vài trượng rồi nhìn trở xuống chỉ thấy tối mò mò một đám chứ không sao

nhìn rõ. Công Tôn Khải vận hết công phu "Thiên Tuệ Nhãn" thì lớn nhỏ đều thấy, tơ tóc không sai. Chàng đã phát hiện ra vị trí dừng lại của Mai, Lam hai người phụ nữ, sau khi trải qua quét dọn những vết tích tàn khuyết bị gẫy vỡ của các nhũ đá khác nào như mới.

Trầm ngâm một chút rồi Công Tôn Khải nói:

- San muội! Muội lên phía trên đợi đã, để ta đi xuống xem ra sao, đợi khi nào ta gọi muội hãy xuống.

Có lẽ vì quá căng thẳng quên phắt ở quanh gần đó có trạm ngầm giám thị lời nói cố nhiên khá lớn. San San dĩ nhiên không đồng ý, vội bảo:

- Không! Muội cùng xuống với huynh cơ.

Công Tôn Khải bỗng lại dùng truyền âm để nói chẳng biết nói câu gì đó với San San rồi dùng kình lực ngầm làm vỡ hai viên đá tròn ném rơi xuống hang. San San phối hợp động tác với Công Tôn Khải phát ra một tiếng rú chói tai, âm thanh cụt mà gắt tựa như tiếng rú phát ra ngoài ý định, bất ngờ bỗng đột ngột ngừng. Tiếng rú vừa tắt, Công Tôn Khải lập tức dùng thân pháp nhanh như điện chớp lôi San San nép mình sát vào vách động, đứng yên nín thở cách đó không xa. Ngay sau đó liên tục vang tới tiếng động "bình! bình!" và "ầm ầm" liên tiếp.

Cả loạt động tác đó là cách dùng mưu của Công Tôn Khải. Căn cứ vào kinh nghiệm trải qua nguy hiểm của hai cô Mai, Lam nghi ngờ hành tung đã bị trạm canh ngầm phát hiện nên thử dùng cách hư hư thực thực dò thử, quả nhiên đã phát sinh hiệu quả. Đầu tiên dưới đáy động vẳng tới tiếng động của cửa ngầm chuyển động, tiếp đó thấy một đám sáng yếu ớt dâng lên cao: có người từ cửa ngầm đi lên để xem có việc gì. Tiếp đó từ phía ngoài chỗ phân nhánh của lối đi trong động cũng vang tới tiếng bước chân kèm theo ánh sáng đèn. Công Tôn Khải kéo San San ra xa hơn nữa, truyền âm mà bảo:

- Độc Tý Thần Ma quả nhiên lợi hại, trạm ngầm phục ở chỗ nào? Ta dùng công phu "thị địa thính thiên" (nhìn đất nghe trời) để dò tìm mà tìm chẳng ra. Lũ thất phu kia rồi sẽ sớm tìm ra chúng ta nhưng ta cứ án binh bất động, rồi đáy động cũng bị phát hiện ra chỗ bố trí người thôi. Lan Lão nhân người đơn thế mỏng, nếu đã tiến vào động, ta thật lo thay cho bà đấy!

San San nói:

- Chỉ có cách trừ diệt béng lũ giặc đi cho rồi! Chúng ta cứ xông thẳng vào trong.

Công Tôn Khải nói:

- Thế không được, muôn vàn xin nàng chớ có manh động, mọi việc cứ để ta. Thời gian chỉ đủ nói

với nhau được hai câu thì người ở ngoài đã đi vào tới mép cửa vào đáy động. Rút cuộc tại sao tìm không thấy, khỏi cần phải giải thích! Cả tốp ở ngoài đi vào có ba người trong tay giơ cao đèn soi kiểm tra vách động một lượt, rồi mới nói vọng xuống đáy động:

- Dưới đáy ấy là vị nào đấy?

Đặt câu hỏi là người trẻ tuổi hình như là kẻ cầm đầu tốp ba người. Đáy động vẳng lên tiếng đáp:

- Thuộc hạ Lý Đồng, bề trên phải chăng là Kỷ tam gia?

- "Ơ!" Lý Đồng chẳng phải là tên giả của Tề Vân Bằng sao! Chàng trẻ tuổi ở phía trên quả đúng là Kỷ Khánh thật thì chẳng phải là đại may mắn sao, chẳng phải quá lý tưởng sao!

Ai ngờ chàng trẻ tuổi ở phía trên đáp lại lạnh như băng:

- Đừng thấy người sang bắc quàng làm họ như thế! Ta là chuyên sứ bảo vệ động của Tây Động. Phía dưới có phát hiện ra gì không?

- Khải bẩm hộ động chuyên sứ, đáy động vỡ ra một lỗ hổng, dường như là có vật nặng đè rơi gãy xuống. Chẳng hiểu là người hay đá lăn?

Kỷ Khánh nói:

- Ta đang muốn hỏi ngươi, ngươi lại hỏi vặn ta

trước. Nghe đây. Cửa động có hai tảng đá bị gió cuốn đổ gẫy vì không vững, đúng là có người định đi xuống rất chẳng may lại vín phải hai tảng đá đó, như thế phải là cả người lăn theo đá xuống chứ! Xem xét cẩn thận lại đi, xem có áo quần rách rưới hoặc vết tích máu huyết gì không?

Dường như Lý Đồng đang xem xét lại cẩn thận, một lúc sau mới lại có tiếng nói vang tới:

- Khải bẩm chuyên sứ, thuộc hạ vừa kiểm tra lại lượt nữa rồi, không có áo quần rách, không có chút máu huyết nào cả không giống như kiểu có người ngã xuống. Chẳng hiểu người tới là ai?

Kỷ Khánh nói:

- Công Tôn Khải mang theo một cô gái tên là San San!

Lý Đồng ngạc nhiên và kinh lạ:

- Là anh ta ư? Không thể thế được! Thiếu nữ hay là phu nhân nếu ngã xuống thì Công Tôn Khải phải theo chứ! Hộ sứ đã kiểm tra đường động chưa?

Kỷ Khánh nói:

- Ta cũng nghĩ thế, người không đủ, ngươi lên đây đi!

Hai tráng hán đi cùng lập tức có một tên thòng một sợi thừng xuống. Đường trong động không có

chỗ ẩn lánh, San San lo quá vội truyền âm bảo Công Tôn Khải:

- Trong động không có chỗ trốn, không ra tay không xong rồi!

Công Tôn Khải bảo:

- Kỷ hộ sứ có khả năng là cháu Chân Lão, không được đả thương người, muội chỉ giữ cửa động không để người ở dưới lên là được. Đợi ta kiềm chế xong gã họ Kỷ rồi sẽ căn cứ theo tình hình mà quyết định. Muội phải nhớ, họ không phản kháng thì không được làm bị thương họ!

Họ đã gặp Chân Lão và Đỗ Đan nhưng chưa có thời gian chuyện trò tỉ mỉ vẫn chưa biết Nam Tề, Bắc Kỷ toàn là người đã bỏ địch chạy sang ta. Dặn dò nhau xong hai người bắt đầu từ trong tối xông ra. Hai người vừa động, Kỷ Khánh đã phát giác bước tới quát hỏi:

- Người nào đấy?

Tìm theo tiếng hỏi thì người cũng lập tức xốc tới. Chẳng biết vì cớ gì, gã cũng không hỏi thêm và cũng vì sợ xa cách đó hai bên vừa lại gần nhau đã ra đòn rất mãnh liệt. San San vận dụng hai loại thân pháp vừa xông qua sự ngăn chặn của Kỷ Khánh vọt tới cửa vào đáy động. Võ công của Kỷ Khánh quả như Tiêu Thiên đã phát hiện ở Thông Hoá là huyền ảo

tinh kỳ, biến hoá khôn lường. Công Tôn Khải ý muốn bắt sống mà không muốn làm bị thương nên đòn sát thủ không dùng được, công lực không phát huy được tột độ nên trao đổi với nhau năm, sáu chiêu mà vẫn chưa đắc thủ.

Tuy nhiên chưởng pháp của Kỷ Khánh đã bị Công Tôn Khải nắm được "tẩy" lại không phải chân truyền võ học nhà Bắc Kỷ cũng không phải võ học mới truyền của họ Kim ở Thiền Nam, nên tương đối gần với Hướng Ích Tam, Đại Hữu qua mưu toan bất minh, năm ngoái đã được thấy bộc lộ tài năng. Cứ thế càng đánh Công Tôn Khải càng hiểu biết sâu sắc thêm, rõ ràng hơn. San San săm săm đến mép đông bỗng thấy từ trong động vọt ra một bóng người nhanh như điện chớp. Đèn đuốc ở cửa động bị người kia quạt một chưởng tắt hết. San San đã nhìn rõ mặt người vừa vọt lên và bên tai cũng nghe giọng nói của người kia:

- Toàn người mình cả, mau bảo Công Tôn đại ca ngừng tay!

San San mừng rỡ nói:

- Lan Lão, là lão nhẩn gia...

Một tiếng "hừ" khẽ cắt đứt lời cô định nói và Lan Lão đã tới cạnh San San, hai mẹ con vui mừng nồng nhiệt nắm tay nhau. Lan Lão nói bằng công phu

"thúc khí truyền thanh", tiếng nói chỉ truyền vào tai San San và hai người ở cửa động. Chỉ nửa câu của San San đã ảnh hưởng đến cuộc chiến đấu bên cạnh. Công Tôn Khải hô khẽ: "Dừng tay!".

Người vừa lùi lại thì Lan Lão và San San đã tới ngay cạnh bảo:

- Kỷ đại hiệp chớ hiểu lầm. Lão thân tới đây từ trước, đã gặp Đỗ trường chủ nên nắm được tình hình cả rồi. Vợ chồng Công Tôn công tử chưa biết việc đó đâu!

Kỷ Khánh nói:

- Xin Lan Lão chớ lấy làm lạ, vãn bối định bụng lợi dụng cơ hội này để thử công phu tu vi của bản thân để xem tương lai có thể tự tay đánh chết lão tặc để trả mối oan cừu toàn cả nhà bị chết thảm, báo thù rửa hận đã được chưa.

Công Tôn Khải nói:

- Kỷ đại hiệp dường như xuất xứ của võ công từ Côn Luân, không hiểu có đúng không?

Kỷ Khánh đáp:

- Tài nghệ kém cỏi của tiểu đệ được "người đúc kiếm" thân truyền dạy vì sợ lão tặc phát hiện đến đoản kiếm cũng không dám đeo bên mình.

Công Tôn Khải yên lòng ngay bảo:

- Thế lại càng không phải là người ngoài... Tuyết Sơn nhị tiểu hiện nay bị cầm tù ở đâu, có cần người giúp đỡ không?

Kỷ Khánh đáp:

- Lão ma với Cuồng Hoa Động Chủ giờ đang ở trong động. Chức trách tại chỗ còn phải đến giờ Ngọ, xong là tiểu đệ có thể rời đây. Xin mời Lan Lão và... Ơ! Tề đại hiệp có khi không lên chăng?

Lan Lão đáp:

- Bọn họ phải trông cửa bên... Vả lại không nên nói chuyện lâu, Kỷ đại hiệp có thể cùng xuống đáy động cả thể được không?

- Sau giờ ngọ tại hạ trở lại sẽ xin bồi tiếp! Mời ba vị!

Nói xong dắt hai tên tùy tòng thân tín từ biệt mà đi. Hình như Lan Lão đã thuộc đường nên dẫn vợ chồng Công Tôn Khải đi theo đường trong động mà vào sâu bên trong. Tề Vân Bằng đứng đợi không lên trên, lúc này ra đón rồi cùng xuống đáy động, trên đường đi kể lại chuyện để tự giới thiệu mình. Công Tôn Khải từ xưa tới giờ rất mong mỏi Nam Tề, Bắc Kỷ hợp dòng với nhau, giờ biết họ lại làm quen cả với Đỗ Đan thì thật là mừng ngoài cả mong muốn. Bốn người một mặt chờ tin Kỷ Khánh một mặt trò chuyện bàn bạc với nhau về hư thực trong Thần Binh Động. Tề Vân Bằng thở dài nói:

- Độc Tý Thần Ma hung tàn ác độc lại giảo hoạt, lắm mưu nhiều kế. Từ lúc ở Thiên Trì về không hiểu lão cảm thấy thế nào đó nên đã đem giam Kỷ Bính Nam, ba anh em nhà họ Kỷ bây giờ đang vâng lệnh luân phiên bảo hộ động Tây, còn động trong, nếu không có lệnh đòi không ai được vào. Vì anh em họ ném chuột sợ vỡ đồ quý nên hành động rất bị hạn chế!

Công Tôn Khải nói:

- Tình thế như vậy, Kỷ Khánh làm sao có thể dò biết tin tức được?

Ý ở ngoài lời là không phải nói chê, chẳng lẽ cứ ở ngoài này chờ đợi mất công hay sao? Tề Vân Bằng đáp:

- Còn may là có thân phận của tại hạ thường ít bị cấm đoán. Sư huynh tại hạ là Triệu Doãn đang trà trộn trong hàng ngũ quần hùng đã được điều vào phục dịch ở trong động vẫn thường có ám hiệu liên lạc. Tin tức liên lạc thì nhất định đến, chỉ sợ đến muộn thôi. Công tử cứ an tâm.

Công Tôn Khải nghe Tề Vân Bằng nói thêm:

- Đã mười hai năm ròng được lão ma coi là tâm phúc nên mới được phái tới chỗ anh em họ Kỷ để làm tai mắt giữ ở đáy động này. Đây mới gọi là "Trời bắt hồn phách", ngày xuất đầu lộ diện không còn lâu nữa.

Công Tôn Khải hỏi:

- Thực lực thật sự của lão ma ra sao?

- Theo chỗ tại hạ biết thì có "Tứ cực" Bát tú, Thập nhị thần vệ" đều là võ sĩ ở Thiên Nam. "Tứ cực" có ma công cực cao, sút kém lão ma cũng không nhiều. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến tại hạ phải từ từ mà không dám khinh cử vọng động. "Bát tú" cũng không phải xoàng, tại hạ lượng sức có thể đấu một một với đám này. Chiến dịch Thiên Trì đã một chết một bị thương. Người bị lệnh muội chặt bàn tay tên là Khang Ninh tuy đã bị tàn phế nửa chừng nhưng còn ma công tay trái, quần hùng cũng không dễ coi thường được đâu.

Thập nhị Thần vệ còn gọi là Thập nhị Thần Sát đã bị Hoắc đại hiệp trừ khử mất hồn. Bọn này chuyên canh giữ động-trong, hiện nay là do tại hạ phụ trách. Ngoài ra bọn La Côn, Vu Vô Ảnh, Trịnh Thất... gồm mười lão ma đầu mà Công Tôn đại hiệp đã gặp qua, trong đó hai người tính tình trầm mặc ít nói xưa nay, tại hạ đã cố công tìm hiểu mà không mò ra lai lịch của họ ra sao. Sau này chạm trán, Công Tôn đại hiệp phải để tâm đề phòng họ một vài phần mới được...

Công Tôn Khải nói:

- Hai người này diện mạo ra sao? Đại hiệp đã từng vào nội động chưa?

Tề Vân Bằng đáp:

- Một người râu rồng tía, một người mặt mũi hồng hào. Tại hạ đã vào động trong hai lần. Lần đầu là khi mới tới Liêu Đông theo lão ma vào động trong do Hạnh Nội soái lĩnh, hành động không được tự do. Lần thứ hai cách đây bốn năm, học tập sơ bộ kiếm pháp ma công và trong khi học tập luyện công đã ở lại động trong nửa năm. Ấn tượng cảm thấy động này nữa do thiên nhiên tạo nên, nửa do con người làm ra, tuy chưa được đi toàn cả động nhưng cũng biết bên trong có các nhà đá hình tròn gồm ba mươi ba cái, động huyệt lớn có thể chứa được người hai mươi tám cái. Mỗi mặt đường đi có mười đường nhưng hai hư một thực, hai giả một thật. Cửa bí mật đường nhánh, lối rẽ, có vô số, chẳng biết là có bao nhiêu lối cửa thông ra ngoài động? Chỉ trừ các vệ sĩ tâm phúc đã kể ở trên có biết không chứ người ngoài thì không dễ gì lường đoán nổi. Vì vậy muốn giết dược lão ma phải dắt lão ra ngoài núi còn ở trong động họ ở trong tối mình ngoài sáng, muốn chạy muốn nấp dễ như bỡn nên khó mà trừ được họ. Anh em tại hạ hiện nay đang trinh sát tìm cách vẽ bản đồ hình thế đường đi trong động, khi nào có kết quả sẽ xin báo tin.

Theo lời Tề Vân Bằng kể như vậy Công Tôn Khải cảm thấy việc cứu người quả thực khó khăn quá nhiều, một khi bị lạc đường đừng nói cứu người mà ngay bản thân muốn trở ra cũng không phải dễ, bất giác cau mày hỏi:

- Cơ quan tin tức trang trí ra sao?

- Lão Gia Cát Xương làm lắm trò quỷ, có điều xưa nay chưa hề ai vượt nổi và đều chưa từng dùng qua... Rồi nhanh trí, Tề Vân Bằng đổi sang nói chuyện khác: Nếu có thể tìm cách dụ bắt được Gia Cát Xương thì động này mất chỗ dựa!

Công Tôn Khải nói ngay:

- Đa tạ chỉ bảo, chỉ cần người này muốn...

Bỗng nghe có người gõ cửa bên cạnh, bèn ngừng nói chuyện ngay. Tề Vân Bằng nói:

- Ba vị lưu ý cho. Tiếng gõ cửa không phải tín hiệu ước định với Kỷ Khánh xin tạm lánh cho một chút.

Lan Lão tới trước đã lâu nên cũng biết hình thế ở đáy động nên vẫy vợ chồng Công Tôn Khải tránh đi. Tề Vân Bằng vội lao sang cửa ngách.

Đã đến trước cửa nhưng Tề Vân Bằng chưa vội mở mà vận kình lực vào ngón tay gõ nhẹ ba cái, hai tiếng gõ trước gấp gáp liền nhau, tiếng gõ thứ ba chậm hơi cách ra. Đây là tín hiệu chung hỏi "Ai gõ

bên ngoài?" Phàm là môn hạ của lão ma, người có đủ tư cách tới gõ cửa trước đều phải biết tín hiệu này. Bên ngoài cũng gõ ba cái không gián đoạn. Cách gõ trả lời này không đúng cách nhưng Tề Vân Bằng vẫn mở cửa ra.

Cửa đá có trục, một bên dựa sát vào trục từ trên xuống dưới bên ngoài thì không khuyết nhưng bên trong ổ hình tam giác quay khuyết một vệt dài là để cửa đá phải mở hướng vào trong thì phía kia sẽ có một cái rãnh, miệng nhỏ rãnh lớn người ở bên ngoài chỉ đẩy khẽ là cửa mở ra nhưng người ở trong phải dùng sức kéo cửa và cái rãnh lõm xuống là chỗ để dùng lực kéo. Muốn nút chặn lại cũng đơn giản. Bên mép cửa còn có một hòn đá hình tam giác chỉ cần đặt vào lõm của cửa xong thì ở ngoài tha hồ đẩy, ở trong tha hồ kéo, cửa vẫn một ly không xê dịch. Thiết kế kể lại thì đơn giản như vậy nhưng hiệu quả thì vô cùng dễ dàng, to lớn, khó mà tưởng tượng. Cửa vừa hé, Tề Vân Bằng không nén nổi giật mình.

Người đứng ngoài cửa là đệ tử thứ hai của lão ma đầu tên là Lưu Xung, sau lưng y là Kỷ Khánh ngoài ra còn bốn người nữa cầm hai cây đèn. Lưu Xung sắc mặt sa sầm, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chập vào Tề Vân Bằng và dằn giọng nói:

- Ám hiệu không đúng vẫn cứ mở cửa, chẳng lẽ ngươi đã thông đồng với địch?

"Lợi hại thật!" tâm sự của Tề Vân Bằng chỉ một câu đã bị gã phanh phui. Tề Vân Bằng giả vờ làm bộ sợ hãi nói:

- Thuộc hạ được lão sơn chủ thu nhận dạy dỗ, há dám lấy oán báo ân, ăn của chủ lại thông đồng bên ngoài hay sao? Xin thiếu sơn chủ soi xét!

Lưu Xung nói:

- Ngươi còn già mồm, tín hiệu không đúng sao lại mở cửa?

Võ công của Tề Vân Bằng đâu có kém gì so với Lưu Xung huống hồ sau lưng còn có đại cứu viện, giết Lưu Xung xong thì cứ việc quay gót ra đi là xong, có chỗ dựa thì còn sợ gì nữa! Nghĩ vậy càng thêm gan gạ, vô cùng trấn tĩnh, vờ lờ đi.

- Người vào khi nãy hỏi ngươi có biết không? Lưu Xung hỏi.

- Biết, lại còn giúp đỡ Kỷ hộ sứ xem xét rồi! Tề Vân Bằng đáp:

- Trước sau mấy người? Là ai? Lưu Xung hỏi vặn.

- Hai người. Khi thuộc hạ đuổi tới, đèn đã tắt, nghe Kỷ hộ sứ nói hình như là có Công Tôn Khải. Thuộc hạ không được thấy tận mắt.

Lưu Xung hỏi:

- Ngươi từ cửa này đuổi phải không?

- Không. Từ cửa dưới đuổi lên. Nếu thiếu chủ chưa tin xin cứ bắt tôi về gặp lão sơn chủ.

Lưu Xung nói:

- Xét tình của lão nhân gia đối với ngươi, hôm nay bỏ qua cho ngươi một lần. Lần sau nếu còn sai phạm, sẽ gộp tội lại để xử nặng. Ngươi hãy cẩn thận cho ta!

Tề Vân Bằng nói:

- Thiếu chủ không vào ngồi chơi một chút ư?

Giọng lưỡi của Lưu Xung đổi khác, ôn hoà hơn thì Tề Vân Bằng cũng đổi giọng. Lưu Xung không hạch hỏi chàng nữa mà vẫy Kỷ Khánh đi vào phía trong tuần tra. Tề Vân Bằng lập tức đóng cửa lại, chặn chốt lại. Vừa ngồi với Công Tôn Khải nói chuyện chưa được mấy câu thì cửa bên lại có tiếng gõ vang tới.

Công Tôn Khải nhếch cao mày kiếm nói:

- Bắt sống gã có thể buộc gã phải đưa bản đồ trong động ra, đại hiệp cứ để gã vào đi!

- Lần này là Kỷ Khánh, chắc có tin gì đây!

Tề Vân Bằng cười đáp rồi vội vã chạy đi mở cửa. Liền đó thấy tiếng Kỷ Khánh vẳng lại:

- Lão sơn chủ soái lĩnh quân tinh nhuệ ra đi trước trời sáng. Cửa rả phải để tâm trông giữ, không được lơ là.

Lời dứt người đi. Đóng chặt cửa bên lại, mấy người tiếp tục ngồi lại với nhau trao đổi về dụng ý chân thực trong lời dụ truyền của Lưu Xung cho Kỷ Khánh vô tình hay cố ý lừa? Công Tôn Khải nói:

- La Côn bị Băng phách then chưởng của lão tiền bối Tuyết Sơn Tiêu đánh cho trọng thương. Uống dược vật thuần dương thì phải cần công lực thuần dương tiếp cứu. Lão ma dẫn người ra đi, không phải là không có khả năng!

Lan Lão nói:

- Giờ có thể là cơ hội để cứu người đây!

- Tôi cảm thấy có điều lừa dối! Tề Vân Bằng nói ngay vậy.

- Có thể thấy được ư? Công Tôn Khải hỏi lại.

- Anh em họ Kỷ nóng lòng cứu bố mà Lan Lão cùng công tử tới đây nhằm mục đích là ở Tuyết Sơn thiếu chủ. Những điều đó không lừa được lão ma đầu. Theo con mắt của lão ma so sánh phân lượng thì Công tử nặng hơn La Côn rất nhiều. Trừ được công tử từ nay trở đi lão có thể kê cao gối ngủ yên! Xưa nay lão ma làm việc chỉ nhằm vào quyền lực với lợi hại. Mất một La Côn đổi lấy sự an toàn của tính mạng và sự bền vững cho cơ nghiệp, quan hệ lợi hại so sánh là một đổi một trăm. Tôi liệu phần lớn lão sẽ làm thế này này...

Nói tới đó Tề Vân Bằng hơi ngừng lại rồi mới nói tiếp:

- Bây giờ phải làm thế này vậy... các vị xin hãy đợi tại đây, tôi mạo hiểm đi trinh sát xem sao.

Nói rồi gọi một người tên là Lã Dật lại dặn dò mấy câu rồi hối hả đi ngay. Công Tôn Khải và Lan Lão ở lại tiếp tục trao đổi, cân nhắc mãi về vấn đề đó với việc vào do thám trong động, phải đợi cả giờ Tề Vân Bằng mới về bảo:

- Lão ma với Cuồng hoa động chủ đem bốn chục đồ đệ nam nữ xác thực là đã theo cửa Bắc động đi rồi. Bọn tay chân tâm phúc đưa đi theo một nửa. Anh em Kỷ Khánh đã gặp nhau, lại còn tập hợp một bộ phận võ sĩ chính trực chuẩn bị ra tay, có điều theo lời Ngô Minh thì lão ma còn mang theo cỗ xe, trên xe có hai người sóng vai nằm vì che giấu rất ngặt nghèo nên không có cách gì biết người nằm trên đó là ai.

Công Tôn Khải hỏi:

- Ngô Minh là người thế nào?

- Một người trong quần hùng, Tiêu Thiên kết làm bạn bè.

Trầm ngâm một lát, Công Tôn Khải mới nói:

- Lão ma mang theo chắc là Tuyết Sơn nhị tiểu bị bắt làm con tin để đổi thuốc giải và bộ hạ, sau khi

đắc thủ chắc có khả năng âm mưu bước hai nữa, nếu không đã chẳng mang đi đến bằng ấy người. Dùng người thì đừng nghi, đã nghi thì đừng dùng! Cứ theo tác phong tán độc và quyết đoán xưa nay của lão ma, ở đây có khả năng còn có gian kế cốt để dò thám cha con họ Kỷ xem là theo hay chống lại mình. Tề huynh, anh em họ Kỷ không ra tay thì còn được, nếu ra tay dù thành hay bại lần này xong không thể ở lại đây được nữa, huynh đài đã từng hỏi ý hướng sau này của họ ra sao chưa?

Tề Vân Bằng đáp:

- Kỷ huynh và tại hạ cũng đã suy đoán y như thế này và cho rằng lần này mình người đông có thể đối phó được với lũ ma đầu nhãi nhép này. Vợ chồng công tử và Lan Lão xin các vị hãy trở về thật nhanh, còn việc ở đây dù thành dù bại, chúng tôi cũng chuẩn bị chuyến đi tới hội hợp với công tử, bố cáo với võ lâm, công bố tội ác của lão ma và công khai đối đầu với lão.

Công Tôn Khải bảo:

- Đường đi lối lại trong động phức tạp, hệ thống thì bố trí dày đặc, có đông giặc lắm, sẽ tử thương nhiều, rất dễ hỏng việc. Một mình Lan Lão về tiếp ứng là đủ, vợ chồng tại hạ quyết định ở lại giúp anh em họ Kỷ một tay!

Lan Lão nói:

- Cha con họ Kỷ là con cháu của Chân Lão mà Chân Lão lại là nghĩa muội của lão thân. Hơn nữa đối phó với các trò tàn độc của Gia Cát Xương các con không bằng ta còn đối phó với Độc Tý Thần Ma không có công tử không xong. Giờ lão thân ở lại đây giúp đỡ họ, còn vợ chồng công tử phải tức tốc trở về ngay!

Công Tôn Khải nói:

- Kỷ Khánh với sư môn vãn bối... lại còn nguồn gốc...

Lan Lão cắt lời bảo:

- Hành đạo giang hồ không chỉ chuyên môn dựa vào cảm tình... Lão thân là nhân việc bàn việc liệu địch mà ra quyết sách! Kim Tinh Thạch đi đã cả hai giờ rồi (một giờ xưa bằng hai giờ ngày nay - ND), vợ chồng ngươi không mau mau lên đường ngay ta sợ hỏng việc mất!

Tề Vân Bằng nói:

- Nếu công tử không để bụng thì xin nói thực, tại hạ với anh em họ Kỷ đích xác là rất cần sự giúp đỡ của Lan Lão. Nếu nói chuyện đánh đấm thì nhân lực của anh em tại hạ có nhiều, trong quần hùng không hiếm kẻ sĩ tài trí, quá nửa đã theo anh em tại

hạ. Công tử còn do dự gì nữa? Tại hạ xin tiễn vợ chồng công tử ra ngoài động.

Công Tôn Khải ngẫm nghĩ một chút cảm thấy sâu sắc việc đánh giá sự việc của Lan Lão và Tề Vân Bằng là chính xác, bèn trịnh trọng từ biệt họ rồi cùng San San rời động trở về.

Tề Vân Bằng tiễn vợ chồng Công Tôn Khải, trước khi đi trước dẫn đường còn dặn Lan Lão đi theo con đường bên trái động vòng vuông góc đến một ngôi nhà đá hình tròn. Anh em họ Kỷ có anh cả Kỷ Tông Niên, anh hai Kỷ Vĩnh và Kỷ Khánh là út đến đó từ trước, khi Lan Lão tới thì anh em họ đã ở đó rồi, ngoài ra còn hơn hai chục người nữa. Sau khi chào hỏi qua loa thì chia nhau ra ngồi.

Kỷ Tông Niên trải ra một tấm hoạ đồ trên có vẽ 33 vòng tròn, 28 khung hình chữ nhật, rồi lại còn đường ngang lối dọc, xoắn xít vào nhau, chằng chịt như mạng nhện. Một phần đường đi lối lại tô bằng chỉ màu đỏ, một phần đường khác lại tô thành màu đen. Trong 33 hình tròn có hình dùng màu đỏ bôi kín và 33 hình tròn này chia thành bốn tầng. Cũng theo sự sắp xếp của các hình tròn, ba tầng phía ngoài mỗi tầng chín hình tròn, phía sau mỗi hình tròn lại có một hình chữ nhật. Tầng thứ tư có năm hình tròn tâm rất to, trong một hình vuông vẽ một

hình tròn lớn lại tô kín màu đen. Trỏ tấm bản đồ, Kỷ Tông Niên thở dài nói:

- Đây là tâm huyết hơn mười năm của cha con tôi. Vẽ được một điểm, một vạch, đều là thành tựu của tâm huyết, các đường màu đỏ đều đã trinh sát qua, còn đường màu đen vẽ căn cứ theo tình hình trinh sát được. Hình tròn bôi kín màu đỏ chính là gian nhà đá hiện chúng ta đang sử dụng, có một chiếc nằm ngoài cùng ở chính tây là nó đấy. Theo báo cáo nội tuyến, thì gia phụ hiện đang bị cầm tù trong một gian nhà tù ở tầng ba phía tây bắc, hai tiểu sơn chủ Tuyết Sơn cũng bị cầm tù cùng một nơi nhưng nội tuyến không dám thiện tiện quá phận mình lại gần. Phán đoán theo phương hướng thì không phải ở gian này mà là gian kia, hiện giờ chúng tôi đang nghĩ cách, phải trinh sát cho chính xác.

Các ô hình chữ nhật có lẽ xưa kia Liêu Gia Đồn dùng để trú đại quân, hiện giờ bị ngăn ra thành những gian nhỏ, có gian có người ở, có gian chỉ dùng làm chỗ rèn luyện thân thủ võ công, có nơi dùng nuôi dưỡng ác thú rắn độc, Lão ma hàng ngày xử lý công việc trong môn phái đều ở trong năm gian nhà đá tầng thứ tư nhưng thường thay đổi, vị trí không cố định. Nòng cốt của cái khối bôi màu đen là khu cấm, hơn ba mươi năm nay gia phụ cũng chưa vào qua, có thể nói là cực kỳ bí mật nguy hiểm. Trong

mỗi con đường trong động đều có cửa ngầm, điểm này có một chấm đỏ rực chính là cửa ngầm. Năm nào cũng như năm nào đều do Gia Cát Xương bố trí nghi trận, mai phục cơ quan ngầm, nhiều đến độ không nhớ xuể.

Lần này may sao lão ma với Cuồng Hoa Động Chủ dẫn bọn võ sĩ tâm phúc đi Loạn Thạch Cương, trong vòng nửa ngày không thể nào về kịp. Ngoài ra mấy lão quái vật đang trú tại Tuyệt Duyên Cốc nên không thể thò tay thò chân gây trở ngại cho ta được. Thật là dịp may trời ban cho! Để phá tan cái sào huyệt bí mật này của lão ma đầu bức bọn chúng phải về Tuyệt Duyên Cốc hết trò che giấu tung tích thì việc trừ khử lão ma sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tiến vào cứu người đã có Lan Lão tiền bối và Tề đại hiệp giúp đỡ là đủ, các vị bằng hữu chỉ xin phối hợp đúng kế hoạch giữ vững.đường rút là anh em chúng tôi đã cảm kích khôn cùng rồi.

Quần hùng đều thấy phẫn nộ dâng trào, hăng hái hưởng ứng, tinh thần chiến đấu sục sôi. Lan Lão và Tề Vân Bằng xem kỹ bản đồ, hồi lâu sau đã có khái niệm chung rồi tất cả mọi người lập tức theo đúng kế hoạch đã định bắt tay vào hành động.

Lan Lão cùng một tốp năm người từ cửa nhà đá phía Bắc ra đi do Kỷ Tông Niên dẫn đầu. Đường lối trong động sau khi được Gia Cát Xương cải tạo

không thể đi thẳng được. Mỗi khi gặp chỗ quanh co đều có đèn thắp sáng. Kỷ Tông Niên nhờ thuộc đường cứ gặp ngọn đèn lại rẽ sang phải mà đi nên cũng thuận lợi, băng qua được tầng ba nhà đá đã tới gần khu nhà tù. Lan Lão gọi bốn người lại dùng truyền âm dặn dò:

- Các vị có thấy lặng lẽ đến khả nghi không?

- Trang Ca Nghiệp đã bỏ tối theo sáng, những gì tiền bối vừa thấy là đúng rồi, không có người ngăn cản đâu.

Lan Lão nói:

- Lão thân vẫn thấy rất đáng nghi, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn!

Lại tiếp tục lẻn vào, đến phía trước nhà xe. Lan Lão dường như cảm thấy thế nào đấy lại truyền âm bảo:

- Hãy dừng bước ngay, có ngửi thấy mùi tanh thối ở đâu đến không?

Kỷ Tông Niên dường như cũng đã nhận thấy thế, rút phăng đoản kiếm nói:

- Để tôi vào trước xem!

Xông lên trước phá cửa mà vào.Trong ánh sáng lờ mờ quả nhiên có đôi mắt xanh lè cứ y như ngôi sao sáng giữa đêm cũng xốc về phía trước. Lan Lão đã

nhìn thấy vội bảo:

- Bạch tuyến hùng Thiên Sơn (gấu lông trắng) phải không?

Kỷ Khánh đáp:

- Đại khái là nó. Xin tiền bối dùng cái này!

Bèn đưa ra một cặp thiết thủ. Lan Lão lấy binh khí bảo:

- Bạch tuyến hung cũng có chỗ trí mạng, để ý vuốt nó có kịch độc!

Đôi mắt xanh lét lại gần dần. Quả nhiên là con Bạch Tuyến hùng Thiên Sơn đi hai chân như người, rất ngu xuẩn, nhưng so với con mà Công Tôn Khải thấy ở Tuyệt Duyên Cốc thì to hơn nhiều. May mà không có nhiều, dường như chỉ có sáu con. Kỷ Khánh bỗng ngang kiếm đứng đợi, ngưng thần nạp khí mà chờ. Đúng là tư thế của vị tông chủ một môn phái, sừng sững vững vàng cực độ. Lan Lão vai vế tung cao cầm ngang thiết thủ đứng ở bên trái Kỷ Khánh mà chờ xem cử động của con Bạch tuyến hùng.

Kỷ Tông Niên tuy là anh cả cũng không thể ngồi nhìn em út đơn độc chiến đấu, cũng dùng thiết thủ đứng ở bên phải Kỷ Khánh đợi.

Địa thế ở đây không rộng. Tề Vân Bằng và Kỷ Vĩnh đứng tụt lại phía sau cũng rút sẵn binh khí

bảo hộ phía sau cho ba người đứng trước. Bạch tuyến hùng đến cách họ chừng một trượng thì dừng lại, gầm gừ thị uy, cong mình xoè vuốt lấy thế, mùi hôi thối càng nồng nặc. Bỗng nghe có tiếng quát khẽ:

- Đánh!

Kỳ quang loé lên. Kỷ Khánh đã chém ngay một con gấu. Hầu như không phân biệt được trước sau, Lan Lão cũng đánh thúc vào bụng con Bạch tuyến hùng lăn lộn rên la, ruột gan phun máu chảy ra đầy đất. Kỷ Tông Niên chưa kịp ra tay thì con Bạch tuyến hùng giương vuốt đã bị thương phải lùi lại gầm gừ không ngừng. Còn ba con gấu kia dường như sợ hãi, cứ từ từ thụt lùi về sau. Lan Lão thừa kế vung thiết thủ đánh chết con gấu bị thương thứ hai. Ba con gấu thụt lùi thấy vậy dường như nổi cáu, chồm tới như gió xoáy. Đồng thời phía sau đã phát hiện ra kẻ địch. Giọng cười khành khạch kèm tiếng lạnh lùng bảo:

- Lão phu sớm đã biết đâu có thể tin dùng các ngươi! Lão phu vờ rời động ra đi nhưng trở về ngầm giám sát hành động của các ngươi. Bọn phản đồ trước động đã chịu tội tố cáo chứng cớ phản nghịch đã rõ, các ngươi có con gì để nói nữa không? Muốn tự sát hay còn bắt lão phu tốn công động tay động chân?

Rõ ràng bản thân Độc Tý Thần Ma đã xuất hiện, chặn mất đường rút. Tề Vân Bằng và Kỷ Khánh chấn động tinh thần cao độ, hình thế bức bức đến nước này, có sợ cũng bằng thừa, không liều không được. Nghĩ vậy Kỷ Vĩnh hào khí bừng bừng trỏ lão ma mà mắng:

- Lão thất phụ, trả lại mạng cả nhà ta đây!

Tay vung thiết thủ, Kỷ Vĩnh xốc tới. Tề Vân Bằng biết Kỷ Vĩnh đâu phải đối thủ của lão ma bèn từ bên cạnh cũng vung kiếm xông lên.

- Ngừng tay!

Lão ma đầu võ công cao siêu như trời chỉ một chưởng đã đánh bạt hai người ra hơn trượng. Lão trừng mắt nhìn Tề Vân Bằng nói:

- Bọn hậu bối nhà họ Kỷ phản bội lão phu còn nằm trong tình lý. Lý Đồng! Lão phu đối với ngươi không bạc, hà cớ gì cũng sinh lòng phản bội?

Hoá ra đến tận giờ lão ma vẫn chưa biết Lý Đồng là tên giả của Tề Vân Bằng. Tề Vân Bằng cũng trừng mắt trỏ tay nói:

- Đãi ngộ có hậu cũng quên sao được mối huyết hải thâm cừu!

Kim Tinh Thạch "ơ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Thế ngươi thật sự là kẻ nào?

Tề Vân Bằng đáp:

- Tiểu gia là Tề Vân Bằng, hậu duệ nhà Nam Tề. Có giết lão cũng không oan chứ?

Kim Tinh Thạch nghe xong cười cuồng loạn, rồi nanh ác nói:

- Thật không ngờ! Lão phu phí bao năm tâm huyết hoá ra nuôi dưỡng một lũ kẻ thù! Bành Hoá đi cùng đường với ngươi hôm nay chưa thấy về, chắc sẽ chẳng bao giờ trở lại nữa phải không?

Tề Vân Bằng đáp:

- Lão thật thông minh, có điều gã còn trẻ lại không gây tội ác, Bắc Kỷ Nam Tề ân oán phân minh, đời nào giết gã! Đợi giết lão xong sẽ khôi phục lại tự do cho gã!

Kim Tinh Thạch nói:

- Ngươi báo thù sai đối tượng rồi!

Tề Vân Bằng nói:

- Lão sợ ư? Còn hòng phân hoá chúng ta ư?

Kim Tinh Thạch cười nhạt nói:

- Lão phu một đời giết người như nhổ cỏ, Công Tôn Khải ở ngay trước mặt còn không sợ há lại sợ các ngươi ư?

Tề Vân Bằng nói:

- Lão chưa từng tự mình ra tay, Nhân Hoàn Ngũ

Lão cũng không thoát tội liên can!

Kim Tinh Thạch nói:

- Xúi giục còn có người khác, tin hay không tin tùy ngươi. Lão phu chán phải giải thích nhiều lời với ngươi! Động thủ đi!

Vừa lúc ấy một người đột nhiên trầm giọng:

- Hãy khoan!

Cùng với tiếng nói một người từ phía trên nhảy xuống nhanh như chớp, Kim Tinh Thạch ngưng thần nhìn thì kinh ngạc ngẩn người ra. Thì ra lúc ấy Lan Lão với Kỷ Vĩnh, Kỷ Khánh đã trừ nốt ba con gấu, Lan Lão quát dừng tay rồi theo tiếng thét đã nhảy đến bên Tề, Kỷ. Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch chú mục nhìn chầm chặp thấy trước mặt là một bà già nhưng thấy không đúng như lão dự kiến thì lòng nhẹ nhõm bớt, lạnh nhạt hỏi:

- Mụ không phải Chân Lão, hà cớ gì chui vào động phủ của ta?

Lan Lão đáp:

- Lão tội ác ngất trời ai chẳng có quyền tru diệt! Mau thả hai tên tiểu tử của Tuyết Sơn ra, hôm nay tạm thời tha cho khỏi chết, bằng không ngươi không thoát khỏi công đạo đâu!

Kim Tinh Thạch mặt bừng bừng sát khí, gằn giọng nói:

- Huênh hoang không biết thẹn! Mụ là người gì của Tuyết Sơn? Báo tên đợi chết đi!

Lan Lão nói:

- Lão thân là ai, lão cũng xứng hỏi ư...

Lời chưa nói dứt bỗng ở phía sau có tiếng rú sắc nhọn bị đứt đoạn.

Tiếng rú cao nhỏ mà lảnh lói, rõ ràng là tiếng rú của con gái như kiểu bị kinh khủng cực độ mà thét lên. Lan Lão cảm thấy quen tai bất giác quay đầu nhìn lại. Tề Vân Bằng và Kỷ Tông Niên cũng làm y như vậy. Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch cho đây là thời cơ lợi dụng được, thập tuyệt ma trảo đột ngột ra tay. Có mơ Lan Lão cũng không tưởng tượng ra Kim Tinh Thạch, nhân vật vai vế tuyệt cao như vậy, lại chẳng đếm xỉa gì đến thân thế, thừa cơ đánh lén! Vị tiền bối võ lâm ẩn tích nhiều năm tu dưỡng đến độ lư hoả thuần thanh cũng không nén nổi hành vi bỉ ổi của Kim Tinh Thạch làm cho nổi giận. Tề Vân Bằng và Kỷ Vĩnh Niên lâu ngày ở dưới mồ ma dù lòng cảnh giác sao cao bằng Lan Lão, huống hồ tài nghệ võ công so với lão ma đầu còn cách nhau xa, dĩ nhiên nghe tiếng rú mải quay nhìn, tinh thần cảnh giác cũng hơi bị lơi lỏng. Độc thủ của lão ma vừa xuất ra cả ba người đều cùng cảnh giới.

Bỗng nghe một tiếng động lớn trời long đất lở, đá vụn bay tung như mưa, kình phong xoáy lốc làm hơi

thở mọi người phải nghẹn ngào, thanh thế hung mãnh ác liệt khiến người ta phải khiếp hãi. Ba mươi năm trước Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch đã là một đại ma đầu làm giang hồ thất kinh. Ngày nay, ba mươi năm sau Vạn thế ma công đã đạt tới độ "đăng phong tạo cực" (đạt độ cao tột bậc) một chiêu phát ra, uy thế thật phi phàm! Lan Lão dù sao cũng là nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm dù tài nghệ tới đỉnh cao đủ tài ứng phó song công lực lúc gấp rút vẫn không thể phát huy đầy đủ tột độ được.

"Bình", "Bình", "Bình" liên tiếp lùi lại ba bước dài vẫn chưa đứng vững mà phải ngồi phệt xuống đất, mặt xám xanh, khoé miệng máu ri rỉ chảy ra, đầu vai trái cũng bị ma trảo cào bị thương một đám để lại năm vệt ngón tay, máu ứa cả ra vạt áo trước. Coi bộ thương thế không phải là nhẹ! Kỷ Tông Niên ở mé trái Lan Lão bị Độc Tý Thần Ma thuận thế đẩy cho một chưởng bay ra xa hơn trượng, binh khí tuột khỏi tay, may mà lão ma đầy ý chí dồn cả vào Lan Lão nên chưởng này chỉ đánh với nên thương thế của Kỷ Tông Niên mới không bị nặng.

Tề Vân Bằng ở bên phải Lan Lão chẳng những đã không bị thương mà còn đâm được lão ma một kiếm. Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch mang theo một dòng máu đỏ đã thừa thế chạy đi cũng đủ thấy lão cũng bị chẳng hơn gì vì ngoài nhát kiếm của Tề Vân

Bằng chẳng hiểu lão còn bị những thương tích gì khác và thương thế ra sao, ai biết?

Tề Vân Bằng vội chạy tới trước Lan Lão bảo:

- Trảo của lão ma có độc...

Lan Lão nói:

- Lão thân biết rồi, đừng lo, xem Vĩnh Niên thế nào?

Bà lấy ra hai hoàn thuốc, một uống một xoa. Tề Vân Bằng xé cánh tay áo ra vội vã bôi thuốc cho Lan Lão. Kỷ Tông Niên thương thế không nặng lắm nhưng bị ngã đau, loạng choạng đứng dậy bảo:

- Vãn bối chỉ bị ngã thôi, không sao cả! Tiền bối...

Lan Lão vẫy tay bảo im rồi nói:

- Kim Tinh Thạch cũng bị lão thân dùng Lan chỉ phất huyệt đánh trúng huyệt Tương Đài, không chết cũng phải nằm bẹp. Tuy vậy lão ma tất huy động bọn tay chân và các loại mai phục tập kích chúng ta. Ngoài ra chớ nên ở lại đây lâu. Xem nhà tù xảy ra sự gì phải hoả tốc rút khỏi đây mau.

Vị võ lâm tiền bối tính khí quật cường chẳng kể gì đến thương thế, loạng choạng đứng dậy...

Hồi sáu

KHÉO BÀY NGHI TRẬN

Từ trong nhà tù bỗng vẳng ra tiếng rú của thiếu nữ, trong thanh âm biểu lộ sự kinh hoàng cực độ. Lan Lão nghe tiếng kêu lọt tai có cảm giác quen quen nên bất chấp thân mình đang mang thương lập tức dẫn Tề Vân Bằng, Kỷ Vĩnh Niên xông ngay vào nhanh như chớp. Cái động núi có thể chứa được cả ngàn người, vách đá là tường, chia động ra làm ba gian nhà tù. Gian tù ở giữa cửa mở toang lộ ánh đèn lờ mờ mà mùi xú uế nồng nặc.

Lan Lão và hai người không dùng dằng mà bước vào ngay.

Ôi! địa ngục trần gian! Khó có thể lời nào để người nghe hình dung ra được. Nhà ngục này hình vuông, mỗi mặt lại có gian phòng tù với đường đi rất rộng phải đến trượng hai, trượng ba. Ở giữa tự nhiên là khoảng trống ước độ bẩy, tám tượng.

Khoảng trống chôn ngay chính giữa một cái cột gỗ, trói một cô gái trên người không một mảnh vải, đầu tóc bị buộc vào cái vòng sắt đóng trên cột, hai ngón tay cái bị cột bằng một sợi sắt, mũi chân duỗi thẳng căng mới tạm chạm đất. Trọng lượng toàn thân được giữ thăng bằng nhờ bốn điểm tiếp xúc đầu ngón chân, ngón tay cái đỡ mà chịu đựng, nói như vậy để thấy nỗi đau khổ đến cực nào.

Đầu mút đường đi chữ thập đều có cửa, trừ cửa vừa vào là mở, các cửa khác đều đóng chặt. Hai mươi bốn gian phòng tù đều không có người. Hai anh em họ Kỷ vào trước, Kỷ Vĩnh cúi khom trước cột gỗ rồi ngồi xuống đất để chân cô gái gác lên hai vai tạm thời đỡ sức nặng để cô đỡ đau đớn. Kỷ Khánh đứng trên đầu cột tìm cách gỡ cô gái ra. Đầu tóc tuy đã gỡ ra khỏi vòng sắt nhưng hai sợi sắt cột ngón tay vô cùng cứng rắn, Kỷ Khánh lộn người đầu trở xuống chân ở trên quặp vào cột trụ nhưng không sao vận lực và không sao bẻ gẫy cột. Lan Lão đã nhìn thấy cả, bèn ngăn hai anh em họ Kỷ lại, và bảo:

- Tình hình đáng nghi lắm! Sao lại không có người canh giữ?

Tề Vân Bằng nói:

- Lão tặc chết còn chưa hết tội! Tiền bối cứ yên tâm đi cứu người, tôi và Kỷ đại ca giữ chắc đường rút lui, đừng vào nữa.

Lan Lão nói:

- Cũng được. Lão thêm đa nghi rồi nhưng cũng đừng vì cô gái này hoàn toàn mà rối việc! Tình hình bố trí trong này, các người biết được bao năm?

Tề Vân Bằng nói:

- Trong này nếu không phải là đệ tử nanh vuốt thân cận còn người khác không được vào. 74 năm nay vãn bối phí nhiều tâm cơ cũng chỉ biết qua bọn tay chân cấp dưới đưa cơm nói rằng phương pháp mở cửa nhà ngục này là “đi sâu chứ không đi nông”, ngoài ra không biết gì thêm nữa.

Lan Lão nghe xong chăm chú nhìn trên mặt đất đầy các vạch ngang vạch dọc tựa như mạch gạch xây, màu sắc cũng chia ra hai màu xám nhạt và sám sẫm, thì hiểu ngay bèn trỏ tay bảo:

- Cẩn thận gìn giữ đấy! Không được tách ra!

Lời dặn vừa xong bèn đi vào trong. Từ cửa ngục vào đến trung tâm chỉ độ năm sáu trượng, vì đã để tâm cảnh giác nên Lan Lão vừa đi vừa cẩn thận quan sát từng li từng tý những gì khả nghi. Vừa đến gần cột bỗng thấy dưới chân mềm ra cả vùng đất

dưới chân sụt xuống dưới sâu rồi tai nghe thấy liền hai tiếng "bình", "keng" thật to. Lan Lão không kịp phòng, bất giác kinh sợ do bản năng bật người bước đi. Nhưng chưa xoay gót thì lại nghĩ đến Kỷ Vĩnh, Kỷ Khánh đã sụt xuống dưới sâu làm sao bỏ mặc không cứu?

Ngầm thở dài, bèn để khí từ từ hạ xuống theo. Bà nhớ rất rõ ràng mình không đi lỗi bước chân tại sao lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn như vậy? Đến khi chân hạ thật xuống đất thì thấy thiếu nữ đã thoát khỏi trói buộc, nằm bò trước mặt mình, còn Kỷ Khánh, Kỷ Vĩnh đứng đằng sau lưng quay về phía cô gái, mặt ngoảnh ra ngoài, tựa hồ đứng đề phòng bị đánh trộm. Lan Lão ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương là ai sao lại chẳng mặc gì thế này?

Cô gái khẽ đáp:

- Cháu là Ngọc Liên bị gia sư đưa ra làm khổ nhục kế.

Lan Lão chợt hiểu ra bảo:

- Nói thế là cốt để đối phó với lão thân sao?

Ngọc Liên đáp:

- Vâng ạ. Gia sư nghi tiền bối có thể phá được cổ độc nên vô cùng sợ hãi, coi là kẻ địch lớn nhất đáng sợ nên phải trừ diệt cho được tiền bối thì sau này mới yên tâm hành động.

Lan Lão nói:

- Nếu cô có thể tự động thoát khỏi trói buộc tất nhiên có thể biết được phép sử dụng các cơ quan thao túng bí mật và có thể vâng theo lệnh thầy giết ngay lão thân đi.

Ngọc Liên nói:

- Vãn bối sao có thể đem oán báo ơn được? Xin nguyện cùng an nguy với tiền bối.

Lan Lão vô cùng cảm động nói:

- Ở trên kia còn hai người nữa, tình hình có làm sao không?

Ngọc Liên đáp:

- Tạm thời chỉ bị hãm trong đường động thôi, không việc gì đâu!

- Vạn nhất cô tính kế không làm gì lão thân, lệnh sư còn để cho có đường rút lui ư?

Ý ở ngoài lời là "làm cách nào thoát khỏi nguy khốn đây!" Ngọc Liên nói:

- Sư muội chống lại lệnh, gia sư đã được báo vì thế đối với vãn bối cũng đâu có tín nhiệm gì. Khổ nhục kế này còn một tác dụng nữa là để khảo nghiệm xem lập trường của vãn bối là theo hay chống lại gia sư!

Lan Lão nói:

- Giờ cô hãy mặc tạm cái áo bào dài này của lão thân đã rồi sẽ hay! Nói rồi bèn cởi áo ngoài đưa cho Ngọc Liên. Ngọc Liên ngỏ lời cảm ơn, đón nhận, hối hả mặc vào, cũng chỉ mới là che đậy được bề ngoài khác nào hôm nay giả trang. Rồi thấy trên áo có vệt máu mới bèn hỏi:

- Tiền bối bị thương ư?

Lan Lão đáp:

- Vì đối chưởng với Kim Tinh Thạch, bị "lưỡng bại câu thương", vẫn còn chịu đựng được. Giờ cô hãy chỉ cách bố phòng cơ quan bên ngoài ngục cho lão thân xem sao.

Nói xong dời bước đến trước cây cột. Ngọc Liên bèn chỉ vẽ các núm an toàn của ngục bí mật ở hai bên cột. Phía trên đầu cột sau ót có một núm an toàn, chỉ cần vận lực đè đầu lên núm là hai dây xích cột ngón tay sẽ tự động bung ra và tụt vào trong cột chỉ còn thò ra hai vòng kẹp bằng thép. Phía dưới cũng có một núm, tức là ở viên gạch màu nhạt trước cột một bước, khi vòng thép lỏng ra chỉ một bước dẫm lên viên gạch vuông đó, theo lời Ngọc Liên nói là chỉ hơi dậm mạnh một chút là có vô số tên độc sẽ bắn chéo nhau ngang người, trong khoảng một bước gần cột là khu vực an toàn.

Lan Lão tuy đã biết những sự ảo diện của cơ quan bí mật cũng không nén nổi thầm khen và ghê sợ cho thiết kế tinh vi và ác độc như vậy!

Đến lúc này lo chi tính mạng bản thân của Ngọc Liên và của con cái hai nhà Nam Tề, Bắc Kỷ, không thể nào Lan Lão không kiên nhẫn và thận trọng cùng nhau tìm lối thoát thân. Diện tích bị sụt xuống dọc ngang khoảng bốn bốn trượng, sâu cũng chừng ấy, bày ra thành một cái hố hình khối hộp vuông, vách bề cùng xây bằng gạch vuông, màu sắc đậm nhạt không đồng đều, nhưng ở chỗ tiếp giáp với đường đi chữ thập từ trên trở xuống toàn một màu xám nhạt. Suy nghĩ hồi lâu, Lan Lão tìm ra hai lời giải: một là căn cứ theo nguyên lý biến hoá của hư thực, thật giả thì bà nhận định trên vách hố có bốn chỗ gạch vuông nguyên bản không được chạm vào chỗ gạch màu nhạt là bộ phận có thể mở bung ra, một nữa là nút bấm kia ở trên đầu cột. Vì vẫn còn hồ nghi nên Lan Lão hỏi Ngọc Liên:

- Liên cô nương, cô có biết nút bấm mở vòng thép ở ngón tay trên kia với mặt đất sụt xuống cùng việc đóng mở cửa nhà ngục không? Có quan hệ dính dáng gì với nhau không?

Ngọc Liên đáp:

- Trước đây cháu không biết, duy chỉ khi ấn nút

bấm hình như mới cảm thấy mấy chỗ động tác phát động đồng thời thì phải...

Lan Lão hỏi:

- Thế hai vòng thép cô làm sao lồng được vào ngón tay cái?

Ngọc Liên đáp:

- Đó là đại sư tỷ giúp vãn bối cũng là đè cái nút bấm đó.

Lan Lão bèn đem suy nghĩ của mình nói lại cho Kỷ Vĩnh, Kỷ Khánh và Ngọc Liên nghe:

- Cửa vách hố làm sao mở được, lão thân vẫn chưa tìm ra cách mở, nghĩ trước đụng đến nút an toàn trên cột chắc là sẽ có biến hoá nhưng phát sinh ra biến hoá gì thì chịu không dự đoán nổi. Các ngươi phải cẩn thận cảnh giới đấy!

Sau đó cao giọng gọi:

- Tề thiếu hiệp!

Lan Lão nghĩ trước hết phải liên lạc với hai người bên trên đã rồi sau mới chọn cách hành động. Ai ngờ gọi rồi mà không có tiếng đáp lời thì biết ngay là hỏng việc. Lại gọi:

- Kỷ thiếu hiệp, Kỷ Tông Niên!

Quả nhiên đoán không sai. Hai người ở trên đã xảy chuyện rồi. Lan Lão nói:

- Các cháu cùng nhau giữ thật cẩn mật chớ có manh động. Để ta lên... Ngươi là ai?

Người trong bóng tối đáp khàn khàn như người đứng tuổi:

- Tôi cũng là người bị tù.

Lan Lão hỏi:

- Cùng chung hoàn cảnh, lý phải cùng giúp nhau tìm cách thoát khỏi nguy khốn. Tôn tính đại danh là gì có thể cho biết trước được chăng?

Người bị tù kia đáp:

- Đó chính là hy vọng của tôi. Hãy thực tình đáp mấy vấn đề tôi hỏi, tôi có thể giúp các người thoát cảnh nguy khốn này!

Lan Lão thấy người kia vẫn chưa cho biết họ tên thì hiểu là họ cố chỗ khó nói ra nên không hỏi nữa, chỉ nói:

- Liệu có thể cho ta biết hai người thanh niên trên kia ra sao rồi không?

Người tù đáp:

- Họ rất an toàn. Hãy trả lời mấy câu tôi hỏi, tôi có thể giúp các người thoát khỏi đây. Muốn hay không chỉ quyết một lời là xong!

Lan Lão nói:

- Lão thân đáp ứng, muốn hỏi gì?

Người bị tù đáp:

- Người họ Lý phải không?

Nghe hỏi vậy, Lan Lão thấy động lòng. Bà đã xác định được vị trí đứng của người tù kia qua tiếng nói, tức là ở sau vách hầm chính diện với hàng gạch màu nhạt, viên gạch ở trên thấy hơi di chuyển, tiếng nói từ khe hở đó chuyền ra. Thoáng nghĩ thầm xong bèn đáp:

- Người muốn hỏi có phải là Lý Ngọc Chân không?

- Người là Lý Ngọc Chân ư? Có lẽ do kích động, thanh âm biến đổi chợt thành trong trẻo.

Lan Lão đã đoán được người đó là ai, bèn đáp:

- Ngọc Chân là em gái ta. Ba mươi năm trước trên đường bị truy giết đã gặp ta, được ta cứu thoát nên tôn ta là chị không chia lìa nhau nữa...

Người tù kia nói:

- Vì không chia lìa nên không gặp được phải không?

Lan Lão đáp:

- Giờ cô ấy ở Loạn Thạch Cương...

Người tù kia cắt ngang lời:

- Nghe cho rõ đây, từ chân tường đếm số từ đường thông đạo ở giữa đến viên gạch sẫm màu thứ bảy, dẫm mạnh một cái cửa sẽ hiện ra, nhưng phải đợi tên ngầm ở cửa bắn ra hết mới có thể đi được. Chủ nhân gian tù này vì bị lăng nhục đã đi Loạn Thạch Cương, các người về cho mau bảo Lý Ngọc Chân mau tránh đi.

Lan Lão đáp:

- Ngươi là Tốn Nhi, vừa xong ta đã đối chưởng với chủ nhân nhà tù này... lẽ nào...

Lý Ngọc Chân là tên thời trẻ của Chân Lão. Kim Tốn là con của bà ta sinh ra, lúc này ở đây biết rõ tình hình trong động, lại vô cùng nhớ nhung Chân Lão, chẳng phải Kim Tốn thì còn là ai?

Thấy Lan Lão hỏi như vậy, người bị tù cảm thấy sốt ruột giục:

- Không đúng đâu. Hãy nhớ kỹ viên gạch thứ bẩy ở chính giữa, gặp chỗ rẽ cứ bên phải mà đi là thoát nạn và sẽ gặp người ở trên kia. Tôi còn có việc, xin đi trước đây!

Nghe giọng điệu thấy vô cùng gấp gáp, oán giận bố mẹ đẻ lại gặp gỡ gây chuyện can qua nên có lẽ đã

vội phải tới ngay Loạn Thạch Cương. Lan Lão cố nói với:

- Ta còn có việc muốn hỏi...

Nhưng người tù quả nhiên đã đi rồi không nghe thấy tiếng trả lời.

Lan Lão làm đúng như lời người kia dặn tránh khỏi trận mưa tên rồi dẫn Kỷ Vĩnh, Kỷ Khánh và Ngọc Liên chạy như bay ra khỏi Thần Binh Động. Tề Vân Bằng và Kỷ Tông Niên đã chờ sẵn ở ngoài động. Quần hùng gặp trận tập kích, tình thế cực kỳ nguy hiểm sau có một người áo vàng gọi bọn ma đảng trở về mới thoát nạn. Tuy vậy vẫn bị ba người chết, còn bị thương thì vô số. Sau khi tập hợp lại, Lan Lão bảo:

- Kim Tốn đi rồi ư?

Tề Vân Bằng đáp:

- Đi rồi, nhưng anh ta kiên quyết không nhận là Kim Tốn!

Lan Lão thở dài nói:

- Cha mẹ đối địch nhau để anh ta phải tự xử trí, thật đúng là oan nghiệt từ đời trước để lại!

Kỷ Tông Niên nói:

- Lão ma chở hai người trên xe đi, theo anh em trong động ngầm cho biết một người là gia phụ

chính là người nam còn một người nữa là thiếu chủ Tuyết Sơn Mục Hồng. Cùng đi với Kim Tốn còn một cô gái rất luống cuống không biết có phải Mục cô nương hay không?

Hơi do dự một chút rồi Lan Lão nói:

- Lão ma mang người đi theo rất đông, hoà hay chiến chưa định. Giờ chúng ta phải về thật gấp là điều khẩn yếu!

Đường núi gập ghềnh, Ngọc Liên chân trần nên khó đi. Kỷ Khánh tốt bụng đã giúp thì giúp tới nơi tới chốn, tuột phăng đôi giầy ở chân đưa cho cô ta đi, may mà chân còn vải quấn nên miễn cưỡng đi tạm. Kỷ Khánh chưa kết hôn, Ngọc Liên còn đợi giá, coi bộ đôi uyên ương cùng chung hoạn nạn này kết đôi là chắc.

*

* *

Gần đến giờ Ngọ, trạm Loạn Thạch Cương của sâm trường Đỗ Ký có một người khách lạ mặt tới. Người này khoảng trên dưới năm mươi tuổi, mặt trắng râu thưa, vẻ văn nhã của người có học. Ông ta dừng bước ngoài cửa trạm cao giọng hỏi to:

- Trong nhà có vị nào không vậy?

Cửa trạm mở toang nhưng ông ta không mạo muội tiến vào, tỏ vẻ vô cùng lễ độ, cực kỳ tôn trọng chủ nhà. Quản việc cổng ngõ nhà cửa Triệu Trưng Tử vội đi ra mấy bước đã tới cửa ngoài, ngắm người khách lạ từ đầu xuống chân rồi ngạc nhiên hỏi:

- Trước mắt sâm trường nhà chúng tôi đình chỉ việc kinh doanh đối ngoại, vị lão khách đây gọi có việc gì chăng?

Gã thấy ông khách lạ có vẻ đầy dáng dấp giang hồ nên mới hỏi như vậy. Ông khách đáp:

- Tại hạ là Chu Vạn tới xin gặp quý trường chủ, ngoài ra còn có việc, không phải tới bàn chuyện làm ăn buôn bán...

- Tôi tên là Triệu Thành làm quản sự ở trạm đây. Việc lão khách liệu có thể nói cho tại hạ biết được chăng?

Vì các việc gần đây Triệu Trưng Tử làm rất được, vì vậy Ấn Thiên Lam đã đưa gã lên làm quản sự, nhưng thấy cái tên Triệu Trưng Tử gọi lên kém nhã nên đặt cho tên mới là Triệu Thành. Chu Vạn nói:

- Mong Triệu quản sự thứ lỗi, việc này rất trọng yếu, tốt nhất là xin gặp quý trường chủ sẽ nói chuyện trực tiếp hay hơn.

- Xin đợi cho một chút để vào thay ngài trình báo

với bản trường chủ...

Triệu Thành quay mình trở vào phòng kinh doanh. Lúc này Công Tôn Khải với San San đã trở về đang kể lại chuyện đã xảy ra ở Thần Binh Động cho Tuyết Sơn Tiên nghe. Ấn Thiên Lam và Đỗ Đan, Mai Uy cùng ngồi ở đó đều cùng nghe rõ lời Triệu Thành đối đáp với Chu Vạn và hiểu ngay ý định của khách. Triệu Thành vừa vào, Ấn Thiên Lam đã nói ngay.

- Mời ông ta vào!

Triệu Thành đi ra không lâu đã đưa Chu Vạn vào nhà. Trong phòng kinh doanh chỉ có mỗi mình Ấn Thiên Lam. Công Tôn Khải cùng những người khác đều tạm thời lánh đi. Qua mấy lời khiêm nhường, chủ khách cùng ngồi. Ấn Thiên Lam hỏi:

- Phải chăng Chu bằng hữu vâng lệnh Độc tý Thần Ma tới làm thuyết khách?

Chu Vạn nói:

- Trường chủ thông tuệ ghê người, có điều đây là ủy thác chứ không phải vâng lệnh.

Tuy nói vậy nhưng kỳ thực Chu Vạn là "lão tam" (thứ ba) trong "tứ cực" của Độc Tý Thần Ma và nói như vậy cũng chỉ là một cách đề cao thân giá của lão.

Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch trừ con và đồ đệ, thủ hạ được người có thể diện thế này chắc phải là lắm tâm cơ mưu mẹo nên mới phái lão tới trước để thực hiện âm mưu gì đó. Ấn Thiên Lam "ờ" một tiếng rồi nói:

- Chu bằng hữu có làm chủ được thay lão ma chăng?

Chu Vạn đáp:

- Khi tới đây đã nhận quyền thay Thần Quân.

Ấn Thiên Lam nói:

- Quyền hạn được tới đâu?

Ý ở ngoài lời là vẫn còn hoài nghi về "phân lạng" của Chu Vạn. Chu Vạn đời nào chịu mất mặt, đáp ngay:

- Toàn quyền!

Lời đáp này cực ngoài tưởng tượng của Ấn Thiên Lam vì "Chu Vạn" cái tên hiệu này đâu có nổi trội gì! Liếc nhìn lại khách lần nữa, Ấn Thiên Lam ngầm cảm thấy đối phương thần định khí nhàn, công phu tu vi không thấp bèn hỏi:

- Thần quân? Toàn quyền? Nói như vậy giao tình của bằng hữu với lão ma chắc không tầm thường nhỉ!

Chu Vạn đáp:

- Tương đối được Thần Quân trọng vọng, có thể gọi là bạn hoạn nạn chi giao. Giờ hai bên đều có con tin trong tay, trao đổi cho nhau đều là có lợi, chắc trường chủ cũng đồng cảm thế chứ?

Ấn Thiên Lam đáp:

- Vị tất!

Chu Vạn nói:

- Lời trường chủ vẫn cương không chịu nhún, chẳng lẽ cứ ngồi nhìn Mục thiếu sơn chủ bị giam mà không lý gì đến sự cứu giúp chăng? Tại hạ chẳng dám tin!

Ấn Thiên Lam nói:

- Tin hay không tin là việc của ông bạn, bản trường chủ xưa nay không nói đùa!

Chu Vạn kinh ngạc:

- Chẳng lẽ trường chủ lại không làm chủ được ư!

- Không có việc gì bản trường chủ lại không làm chủ được!

Chu Vạn nói:

- Theo lý mà nói, Mục thiếu sơn chủ địa vị tôn cao còn trường chủ chỉ là người ngụ cư. Chẳng qua đây chỉ là mấy thủ hạ đắc lực của Thần Quân, nặng nhẹ rõ ràng, không cùng hạng, còn nói "hai bên đổi

người" là để cho đẹp mặt, trường chủ chỉ lợi mà không thiệt, vui vẻ gì mà không làm?

Ấn Thiên Lam nói:

- Kim Tinh Thạch âm mưu gian giảo hiểm độc, lời nói chẳng đáng tin. Mục lão sơn chủ tái tam bị lừa, đến giờ bị trọng thương còn chưa lành, bản trường chủ chẳng dám cả tin lời của các người!

Chu Vạn nói ngay:

- Sự việc vừa rồi, chẳng qua do nhị sơn chủ tự ý chủ trương, Thần Quân cực không bằng lòng. Lần này ủy thác tại hạ tới trước, trình bày rõ ngọn ngành, tỏ rõ lòng mình.

Ấn Thiên Lam nói:

- Ông bạn đã tái tam bộc bạch mãi, bản trường chủ cũng không tiện cự tuyệt mãi người từ ngoài ngàn dặm tới... Tôn giá vì việc này đã tới đây trước, liệu chắc đã cùng lão ma có dự kiến, xin nói cho tường tận xem sao!

Chu Vạn nói:

- Thần Quân tính có mười ba tên đồ đệ nam nữ rụng tại nơi này...

Ấn Thiên Lam cắt lời:

- Thôi khỏi nói, ông bạn có thể về được rồi!

Chu Vạn kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ số người không đúng?

Ấn Thiên Lam nói:

- Chết rồi cũng kể ư?

- Chủ đã đến đây mang về chôn cất để có thể tỏ được tấc lòng... Thế còn sống được mấy người?

- Kim Tinh Thạch bỗng dưng sinh lòng trắc ẩn thật khiến người ta khó mà tin! Thôi được, cứ theo như các người. Có điều bản trường chủ chỉ thấy đến đây có mười hai người, hiện còn sống có ba tên trong đó có một tên gọi là Miêu Hổ. Còn bao nhiêu chết gọn cả rồi, trong số đó có một người nữ, chôn chung ngoài bãi hoang ngoài trạm. Nếu đã có ý mang đi bây giờ có thể mang đi ngay được đó!

Chu Vạn nói:

- Không sai, đúng mười hai người, báo cáo ngoài ra còn có một người của quý trường trong đó còn sống, dường như vẫn còn một người nữ nữa.

Ấn Thiên Lam đã thừa hiểu ý, ngầm cười nhạt bảo:

- Ba người còn sống toàn là nam, mới xông vào lầu lúc đầu có ba cô gái. Một cô ám toán Mục lão sơn chủ đã bị đánh chết tại chỗ, còn hai người là đồ đệ Cuồng Hoa động chủ vì không muốn chém kẻ vô tội nên sau khi bắt sống đã thả cho về. Lôi Can hai lần

dẫn người tới xâm phạm, tại sao không thấy cùng đến để nói cho rõ. Ông bạn nói vậy là có ý gì vậy?

Chu Vạn nói:

- Tại hạ không phải là sính đòi hỏi không chính đáng, hai vị cô nương kia...

Lão nghi ngờ Thiên lý Truy phong Vu Bằng đêm trước đó ở cách quá xa nhìn không rõ, nhìn lầm San San và Mai Uy thành chị em Ngạo Sương. Ấn Thiên Lam trỏ San San bảo:

- Cô ấy tên là San San là cháu gái Mục lão tiền bối, còn người bị Độc Tý Thần Ma bắt làm con tin tên là Tú Tú, gọi cô ấy bằng "lục tỷ" (chị Sáu). Rồi quay sang Mai Uy, Ấn Thiên Lam nói tiếp:

- Cô nương đây họ Mai, là cô nhỏ nhất trong Mai Lĩnh tam phụng!

Thoáng trong óc như có điện chuyền, Chu Vạn dường như đã hiểu, giả bộ cười bảo:

- Mai Lĩnh thế gia vũ công đặc biệt một dòng, tại hạ hâm mộ đã lâu. Nghe nói chân truyền tinh thạo về dùng cổ độc, phá cổ độc. Hôm nay được gặp cao nhân thực là vinh hạnh không sao kể xiết!

Mai Uy lạnh nhạt "hừ" một tiếng bảo:

- Tài mọn thấp hèn chẳng bõ ngó nhìn, người ở

đâu lại ta?

- Người nào cơ? Chu Vạn hỏi lại.

- Ông làm gì mà tới?

Chu Vạn khiêm nhường bảo:

- Tại hạ nhất thời lơ đễnh, cô nương thứ lỗi. Người vẫn ở Thần Binh Động, chỉ cần trường chủ và cô nương đây đồng ý, định rõ thời gian địa điểm là hai bên có thể trao đổi.

San San nói:

- Coi bộ ông thần chẳng giữ miếu, nhất định là vẫn còn nghĩ đến tung tích của cô gái mất tích kia. Đại tỷ, cứ cho ông ta đi sục tìm một phen cho thoả chí để khỏi trong bụng nghi nghi ngờ ngờ sinh rách việc.

Ấn Thiên Lam cũng chẳng hỏi ý kiến Chu Vạn mà đứng dậy nói ngay:

- Triệu quản sự đi trước dẫn đường đưa ông đây đi khám xét các phòng. Xin mời ông bạn!

Chu Vạn cũng đang có ý muốn như vậy. Lão đang mong xem hư thực trong trạm ra sao chỉ có lợi mà không có hại gì bèn nói:

- Trường chủ khổ tâm đã làm đến đầu đến đũa, ta hoạt động một chút cũng hay!

Bèn theo Triệu Thành dẫn đường bắt đầu từ phía trước, hết gian này đến gian khác dòm ngó sục sạo từ nhà để xe đến lầu phía sau. Ba người còn sống đều ở lầu sau dường như bị đóng khoá huyệt đạo, không thể tự do hành động nhưng không hề bị ngược đãi mà cũng không có người coi giữ. Chu Vạn nhận ra đúng là người trong "bát tuấn" (tám người tuấn kiệt) nhưng cũng không chào hỏi gì. San San trỏ ra cửa sổ phía sau nói:

- Đêm hôm trước họ La đem người đánh phía trước còn bốn kẻ khác lẻn đến sau lầu, hai kẻ đi tuần còn hai tên phá vỡ cửa sổ phía sau tiến vào cứu người. Kết quả người không cứu được thân lại mạng vong. Kẻ đi tuần thấy việc không ổn nên định chuồn đi theo lối sau trạm bị tôi và Mai tỷ đuổi theo giết chết. Hừ, ông già con trẻ ở Tuyết Sơn xưa nay đâu có cậy tài coi thường người khác, nhưng cũng tuyệt đối không chịu sự lăng nhục tùy tiện của bất kỳ kẻ nào. Ông hôm nay trở về ngày mai đưa người tới, ngày kia cũng đúng giờ này, cũng ở nơi này, hai bên trao đổi. Anh Tư và chị Sáu của tôi nếu bị thương tổn một sợi tóc tôi sẽ về Tuyết Sơn điều động người đến cùng các người một mất một còn!

Chu Vạn nói:

- Tất tật xin theo ý cô nương, trường chủ. Tại hạ xin cáo từ ở đây.

Đi sục khắp trạm chỉ thấy Tuyết Sơn Tiêu đang ngủ say mê mệt, hai gã trạm viên và một bà già nấu cơm. Công Tôn Khải và Đỗ Đan chẳng biết lánh mặt đâu không thấy bóng. Chu Vạn đặc biệt chú ý bà già nấu cơm, ngầm ngắm nghía chỉ thấy tinh thần đầy đủ ngoài ra không thấy gì khác lạ. Lão đồ chừng đây là Lan Lão hay Chân Lão, kỳ thực đây chỉ là một bà dân thường Ấn Thiên Lam thuê tới làm, sáng đến tối về, chẳng có chút quan hệ gì đến ân oán.

Ấn Thiên Lam đâu chịu để lão ra về dễ dàng, bèn bảo:

- Muốn xem đã xem khắp cả, vội gì mà chẳng ở lại được một giờ nửa khắc nữa!

Chu Vạn kinh ngạc hỏi:

- Hãy còn nơi nào chưa xem ư?

- Các người chẳng phải là muốn mang di thể về ư? Phần mộ tại đâu chẳng lẽ cũng không muốn biết ư?

Chu Vạn đáp:

- Đâu dám phiền quá như vậy!

- Ông bạn là thuyết khách của Độc Tý Thần Ma

tới đây, bản trường chủ đâu dám thất lễ!

Chu Vạn nói:

- Thật là quá quấy quả!

Khi đi ra khỏi trạm lão tiện thể ngó vào phòng để xe, tầu ngựa xem một lượt .... Nằm trên dốc đồi sau trạm, vòng ra sau trạm đã có thể xa xa trông thấy. Lúc này chỉ thấy mười mấy con chó hoang đang ở trước mộ cắn xé nhau tranh xương. Ấn Thiên Lam sa sầm nét mặt hỏi:

- Triệu quản sự, ta bảo ngươi chôn sâu một chút, sao lại để cho chó hoang bới lên thế kia?

Triệu Thành hoảng sợ đáp:

- Chôn đâu có nông, chó đào đâu có được! Đầu đuôi chuyện này thế nào, thuộc hạ xin đi trước xem ra sao.

Miệng nói chân đi, vút tới như bay. Ấn Thiên Lam nói:

- Chúng ta cũng nên đi nhanh lên một chút.

Triệu Thành đánh đuổi đàn chó đi thì mấy người cũng vừa tới. Vết tích rõ ràng nhìn qua là rõ. Mộ đã bị người đào rồi vội vàng bỏ đi, không kịp lấp lại tử tế mới để chó hoang biết mà mò tới. Nét mặt Chu Vạn vô cùng khó coi. Ấn Thiên Lam giận dữ nói:

- Không nông sao chó đào lên được?

Triệu Thành hoảng sợ đáp:

- Trương chủ thánh minh, có người đào cướp mộ!

Ấn Thiên Lam nói:

- Nói bậy! Ai ăn trộm xác chết làm gì chứ?

Chu Vạn vẻ mặt âm thầm từ đầu đến giờ không nói một lời. Ấn Thiên Lam liếc nhìn lão một cái, nhã nhặn nói:

- Thật xin lỗi quá! Chết rồi mà cũng chẳng được yên thân!

Ấn Thiên Lam quay sang Triệu Thành mắng:

- Còn ngây ra đó làm gì nữa, không nghĩ cách lấp lại ư!

Triệu Thành đáp:

- Thuộc hạ đi lấy người làm.

Nói rồi bỏ đi. Chu Vạn môi mấp máy như định nói gì nhưng cuối cùng nhịn không nói nữa. Ba người phụ nữ đều trông thấy nhưng giả vờ không thấy, cũng không nói gì. Một lát sau Triệu Thành gọi tới hai trạm viên, mang theo cuốc xẻng bắt tay vào chôn lấp. Chu Vạn nói:

- Hãy khoan. Hãy nhấc bên trong lên hết đi rồi

đào hố sâu thêm chút nữa.

Nói rồi giằng lấy cuốc, tự mình đào đất. Đúng là "thỏ chết cáo thương" cảm tình vật thương cùng loại! Ấn Thiên Lam nói:

- Gấp quá không đủ thời gian để kiếm quan tài. Ông bạn họ Chu muốn thế nào, cứ bảo họ làm là được, đâu cần phải mó tay!

Trạm viên đón lấy cái cuốc nhưng Chu Vạn không trao lại. Lão định làm gì đây? Đếm số ư? Kiểm tra di thể ư? Ngưỡng mộ hay kiểm tra hố? Từ đầu đến giờ tổng cộng chưa đến hai giờ, hai cái đầu người bị chó bới ra vì trời lạnh nên cũng không bốc mùi lắm. Trong hố đất ấm, đợi đến lúc bốc lên thì mùi xác chết bốc lên nồng nặc từ đáy hố.

Ấn Thiên Lam lại mở lời trước nhưng Chu Vạn vẫn chẳng đáp lời bèn cùng San San, Mai Uy tránh lên trên đầu gió. chiểu theo ý kiến của Chu Vạn, cuối cùng cũng nhấc hết các xác người ra khỏi hố. Hố đào sâu thêm ba thước nữa mới lại đặt từng xác xuống nhẹ nhàng, xếp lại cho ngay ngắn rồi mới lấp đất lên. Đến tận lúc này Chu Vạn mới giao trả cuốc cho trạm viên, bẻ mấy cành cây đặt lên trốc mộ để đánh dấu đầu mộ, giờ người đào còn khó chứ đừng nói đến chó. Ấn Thiên Lam nói:

- Ông bạn họ Chu hà tất phải tự làm khổ mình như thế! Xin mời vào trạm rửa ráy sạch sẽ rồi hãy đi.

Chu Vạn nói:

- Lăn lộn giang hồ, thế này thì đã là gì đâu, tại hạ phải đi thật rồi! Ngày kia đúng giờ này sẽ gặp lại!

Khẽ phủi qua đất bám trên áo quần, rồi bỏ đi như bay.

Trở về lại trạm, Tuyết Sơn Tiêu đang ngồi đợi sẵn ở phòng kinh doanh. Công Tôn Khải với Đỗ Đan vẫn không thấy bóng dáng đâu. San San bảo:

- Gia gia, hai anh ấy đâu cả rồi?

- Cháu giao người cho ta ư? Tuyết Sơn Tiêu vặn lại.

Ấn Thiên Lam và Mai Uy cùng cười. San San vẫn vậy, cứ nói:

- Ông không bảo cháu, cháu sẽ vặt râu ông đấy!

Nói rồi San San xông lại để vặt bộ râu bạc của Tuyết Sơn Tiêu. Ấn Thiên Lam vội vã giữ San San lại nói:

- Thôi đừng hỏi ông nữa. Có nghĩ cũng chẳng nghĩ ra đâu. Hai anh ấy nhất định đang dõi theo

địch, đi trinh sát hành tung của lão ma. Vì cái lão họ Chu này mà lỡ cả bữa cơm. Thôi, theo ta đi làm cơm đã!

Nói rồi lôi San San ra khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn Tuyết Sơn Tiêu và Mai Uy. Cô đã trao đổi kỹ với Ấn Thiên Lam mỗi người một ngày thay nhau làm cơm rượu. Hôm nay đến ngày Ấn Thiên Lam phải trực bếp, chính vì thế Mai Uy vẫn ngồi im không động. Tuyết Sơn Tiêu hỏi:

- Tình hình ra sao?

Mai Uy cười bảo:

- Kế sách của gia gia thật thần diệu, lão thất phu mắc mưu rồi. Như thế này chị em Ngạo Sương khỏi phải lo lắng nữa.

Nguyên là đêm trước sau khi Công Tôn Khải đã ra đi để giải trừ sự lo lắng không yên trong lòng chị em Ngạo Sương, ông cháu bàn nhau kế hoạch đã dùng cả vào hôm nay. Tuyết Mai vẫn còn sống sờ sờ làm sao Chu Vạn tìm ra xác chết? San San ở đằng sau lầu kể lại chuyện này càng làm nhạt tính chính xác trong báo cáo của Vu Bằng khiến cho Mai Uy càng vô cùng lạc quan. Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Độc Tý Thần Ma suốt đời toàn dùng ngụy kế để

lừa người nên vị tất đã lừa nổi lão ta!

Mai Uy nói:

- Thả Ngọc Liên, Ngạo Sương vốn không phải là chuyện giả, mà dấu tích Ngạo Sương còn sống lại là do sự xử trí ngang ngược của La Côn. Lão ma dù có hoài nghi cũng khá đủ để lão phải đắn đo cân nhắc cái trận này.

Lúc này Ấn Thiên Lam và San San đã làm xong cơm rượu bưng lên. Đâu phải Ấn Thiên Lam tháo vát lẹ chân lẹ tay mà phần lớn cơm với thức ăn do bà già giúp việc làm từ trước. Ấn Thiên Lam vào bếp chẳng qua chỉ thêm thắt vài món ngon hợp khẩu vị nên đâu có mất nhiều thời gian. Ông cháu bốn người vừa ăn vừa bàn tình hình công việc trước mắt. Đề mục mới bỗng chuyển sang chuyện Lan Lão. Vừa lúc ấy thấy Triệu Thành kêu to:

- Ơ, ngươi tìm ai?

Rõ ràng lại một người khách không mời mà tới.

Ấn Thiên Lam rảo bước ra cửa sổ nhìn qua khe hở ra ngoài. Một chàng trai trạc tam tuần, mắt ngước cao, sải bước vào cửa trạm vừa lúc Triệu Thành đắp mộ trở về phát hiện gọi lại hỏi họ tên và đến có việc gì. Chỉ thấy chàng trai kia đáp:

- Tại hạ là Kim Tốn xin gặp Công Tôn đại tẩu, phiền anh thông báo dùm.

Ấn Thiên Lam vội nói ngay:

- Triệu quản sự không được vô lễ, mau mời Kim thiếu hiệp vào!

Nói xong liếc mắt ngầm trao đổi với Tuyết Sơn Tiêu rồi vội vã ra đón tiếp. Qua vài câu hàn huyên, chủ khách đã cùng bước vào nhà. Tuyết Sơn Tiêu vẫn ngồi ngay ngắn không động còn hai cô Mục, Mai đều đứng cả dậy. Kim Tốn chỉ nhìn qua diện mạo đã nhận ra Tuyết Sơn Tiêu vòng tay nói:

- Kim Tốn tham kiến Mục lão tiền bối.

Tuyết Sơn Tiêu hỏi gật đầu nói:

- Khỏi cần đa lễ, tới đây vào giờ này chắc là chưa dùng cơm. Chúng ta cũng vừa ăn chưa lâu, nếu không để tâm xin mời cùng ăn.

Trước khi biết được ý khách đến đây làm gì, do quan hệ với Chân Lão nên đối đãi với anh ta như ruột thịt. Kim Tốn nói:

- Vãn bối không nán lại được lâu, chỉ xin nói vài câu lại phải đi ngay, không dám làm phiền!

Tuyết Sơn Tiêu không vui hỏi:

- Chu Vạn vừa đi, ngươi lại đến làm gì?

Kim Tốn đáp:

- Lần này vãn bối tới đây hoàn toàn dựa vào thân phận riêng tư, đi suốt dọc đường để bái kiến gia mẫu, gia phụ không biết việc này!

- Ta cũng không coi anh là người ngoài, vậy thì hãy ngồi xuống đi đã, Lam Nhi một phen gian khổ là sao?

Kim Tốn vốn định bỏ đi, cảnh giác nơi đây tất phải là nơi cẩn mật vì vậy không ra lời, giờ mới xin lỗi rồi ngồi xuống. Ấn Thiên Lam bỏ đi đâu một lúc giờ mới quay lại theo sau là cả một đoàn người trừ Chân Lão, Công Tôn Khải, Đỗ Đan kể cả tốp người của Lan Lão đến, cả Cuồng Hoa tam nữ cũng tới. Lan Lão vội vã vào trước, thương thế lại đau rực lên vừa vào đến trong nhà lại phải uống thuốc hành công tự chữa trị vết thương. Công Tôn Khải và Đỗ Đan đi đón Lan Lão, đành phải bỏ cuộc truy tìm tung tích Chu Vạn mà đỡ Lan Lão về.

Chị em Ngạo Sương, Tuyết Mai thấy bộ dạng tiều tùy của Ngọc Liên toàn thân trần trụi khuôn mặt xinh đẹp sưng húp lên, khoé miệng còn vết dòng máu rỉ ra, lưng đầy lằn roi quất chỉ khoác ngoài tấm áo bào dài của Lan Lão để tạm che thân, chân thì xỏ đôi giày của Kỷ Khánh, thì nổi cơn giận dữ chẳng kể

gì lợi hại theo gót mà vào. Ấn Thiên Lam thấy Kim Tốn ngây người ra mà nhìn Nhị Lão chẳng có cách gì biết ai là mẹ đẻ thật sự cả! Thấy vẻ bi thương đầy kích động thật là thê thảm của Kim Tốn, Ấn Thiên Lam bèn chỉ vào Chân Lão mã giới thiệu:

- Kim thiếu hiệp! Vị này là lệnh đường!

Nói rồi đưa Ngọc Liên đi thay quần áo, mấy cô gái sợ phiền cũng bỏ đi theo. Kim Tốn vội vã quỳ mọp trước mặt Chân Lão, nước mắt đau khổ chan hoà, nghẹn ngào nói:

- Mẹ! Xin tha thứ cho con tội bất hiếu!

Chân Lão trong lòng thật đau thương nhưng ngoài mặt vẫn lạnh như tiền, giận dữ hỏi:

- Ngươi đến cầu tình cho lão hả? Hay là chỉ cốt đến thăm ta?

Kim Tốn khóc nói:

- Trong cuộc hội Thiên Trì lần đầu tiên con mới biết thân thế. Trở về Thần Binh Động, phụ thân vì thấy con không giúp đỡ "Thập nhị thần sát" chống địch thậm chí còn để vừa chết vừa bị thương đến bốn người thì nổi giận đùng đùng giam con lại. Lần này con đi phụ thân con không biết.

Chân Lão nói:

- Nếu bị giam thật sao ngươi đi được? Nói vậy tức là ngươi chuẩn bị không trở về nữa phải không?

Kim Tốn nói:

- Không ạ. Con còn phải gặp lại phụ thân.

Chân Lão bảo:

- Nói đi nói lại thì cũng là người thay lão đến cầu tình chứ gì?

Kim Tốn vội nói:

- Con xin thề có trời tuyệt nhiên không phải như vậy.

Chân Lão bảo:

- Thế ngươi còn trở về làm gì?

Kim Tốn nói:

- Để khuyên lão nhân gia buông con dao giết người ra.

- Giờ không phải là lúc lão buông con dao giết người, biết bao nhiêu nhà bị thảm họa diệt môn, không lột được da lão người ta dâu có chịu!

- Con nguyện đem thân mình thay thế! Kim Tốn nói với vẻ hiên ngang bi tráng làm mọi người đều đổi sắc mặt.

Chân Lão nói:

- Ngươi thì thay thế được cái gì? Nam Tề, Bắc Kỷ, lại còn nhà mẹ ta cả nhà lớn nhỏ hai mươi bảy mạng, Thiên Sơn Vân Lão nhân, Thanh Thành Mục Dã Phi Long, Ấn Ký lão trường chủ... Không biết hết đâu, vẫn không thể biết là bao nhiêu đâu! Mối thù máu mênh mông như biển này, ngươi mà thay thế được cái gì!

- Mẹ! Bố một thân tu vi cao siêu. Chắc mẹ chưa biết rõ đâu, Vạn thế ma công của bố đã luyện tới mức lô hoả thuần thanh so với Kim Cương bất hoại thì cũng tương đương là "nhị khúc đồng công" khó mà có thể làm bị thương. Ngay "tứ cực" cũng đạt tới bảy tám thành hoả dầu, di mẫu cũng là một tay trong số đó. Ngoài ra còn Trịnh Thất, Lôi Đăng... cả loạt lão tiền bối tài ba giúp đỡ. Nếu thực sự liều mạng đánh nhau nếu muốn đụng được vào lão nhân gia chẳng lẽ quần hùng lại không chết và bị thương vô số ư? Bây giờ còn một việc trói chân trói tay là Kỷ bá phụ đã rơi vào tay lão nhân gia, theo con dự đoán ngón đòn này của bố con sợ là cốt để uy hiếp mẹ!

Chân Lão nói:

- Nếu lão còn dám làm bậy đụng đến sợi lông chân vợ con nhà họ Kỷ, ta không tự tay chém chết lão là không được!

Kim Tốn nói:

- Nếu mẹ chịu lời không đánh nhau với bố, con nguyện liều muốn chết, trước tiên tìm cách cứu Kỷ bá phụ và Tuyết Sơn nam nữ công tử bằng được!

Lúc này Lan Lão chữa thương đã xong, tiếp lời ngay:

- Nhị muội, trước tiên bảo cháu đứng dậy đã. Ta có lời muốn hỏi cháu. Chân Lão vội đỡ Kim Tốn dạy. Lan Lão nói:

- Giải cứu kiếp nạn của quần hùng là cháu phải không?

- Vâng. Thay gia phụ chuộc tội, một chút động tâm trong muôn một.

Lan Lão nói:

- Giúp đỡ ta và anh em họ Kỷ thoát khỏi vây khốn, phải cháu không?

- Cháu hiểu rất sâu năng lực của di mẫu, tuy không có người giúp, trải qua dò xét nên cũng có thể phát giác được chỗ mấu chốt, phá vây mà ra nhưng phải có thời gian tương đối, nếu đợi người bị chấn động ổn định thương thế rồi thì khó khăn cũng theo đó mà tăng lên, không thể không hé lộ một chút cơ mật.

Anh ta công nhận nhưng nói năng rất uyển chuyển khéo léo. Lan Lão hỏi:

- Liệu ta có thể còn có lối ra khác chăng?

Kim Tốn đáp:

- Ấn mạnh chốt ở cột gỗ sẽ hiện ngay một khuôn cửa khác nhưng phải trải qua cả chục lần nguy hiểm, không dễ khắc phục. Thường có ba nơi, trước khi xảy việc đó không biết bị ai phá mất một.

Lan Lão hỏi ngay:

- Chứ không phải cháu ư?

Kim Tốn đáp:

- Không phải cháu!

- Gặp nạn khiến người ta phải giữ lòng tin! Lan Lão nói.

- Nhưng đó là sự thực! Kim Tốn đáp.

- Cháu không muốn kể công, ta cũng không buộc cháu phải nhận. Thế cô gái tiều tụy kia là ai? Cháu mang đi đâu rồi?

Kim Tốn hốt hoảng đáp:

- Cháu rời động trước di mẫu, chỉ sợ cha mẹ cháu gặp nhau gây cuộc can qua nên đến áo quần còn chẳng kịp thay, cắm cổ chạy đến đây ngay, không hề gặp một cô gái nào. Người ấy hình dạng ra sao

mà di mẫu lại nghi cho cháu?

Lan Lão kinh ngạc nói:

- Người ấy mặc áo vàng che mặt, khi cùng cháu giải cứu quần hùng, áo khăn hoàn toàn như nhau.

Kim Tốn đáp:

- Đó không phải cháu đâu!

Lan Lão chợt nghĩ đến một việc bèn hỏi:

- Cháu đi từ cửa động nào ra, còn người áo vàng kia nữa?

Kim Tốn đáp:

- Cháu đi từ cửa động phía Bắc ra, khi sắp ra khỏi động cảm thấy ban ngày ban mặt hành động không tiện bèn đưa áo vàng cho Tiêu Thiên.

Lan Lão hỏi:

- Tiêu Thiên là người thế nào?

Kim Tốn đáp:

- Là đầu mục ở cửa động phía Bắc.

Tuy không tiện hỏi sâu, nhưng Lao Lãn vẫn không chuyển vấn đề hỏi:

- Theo cháu đoán thì người ấy là ai?

Kim Tốn như chợt tỉnh ngộ ra, kinh hoảng nói:

- Cháu phải cáo từ đi ngay đây.

Lan Lão nói tiếp:

- Cháu đã trả lời câu hỏi của ta đâu!

Kim Tốn sốt ruột đến độ biến đổi cả hình lẫn sắc, nói:

- Tới không kịp rồi!

Lan Lão nói

- Cháu hãy nói lý do tới đây đi!

Kim Tốn thở dài nói:

- Giữ động có một người vì để yểm hộ cho cháu bị tội hình phải tự chặt hai ngón tay. Người áo vàng đương nhiên không phải anh ta. Ngoài ra chỉ có Phạm Phụng Dương và Lưu Xung. Lưu Xung nhát gan sợ việc, mười việc chỉ làm tám, chín. Cháu liệu định đấy là gã sấn phu Phạm Phụng Dương!

Công Tôn Khải từ đầu đến giờ chỉ ngồi lặng mà nghe. Đến giờ cảm thấy sự việc rất nghiêm trọng bèn nói:

- Nếu bị tên sất phu đó tranh tới trước gặp lệnh tôn, việc hôm nay tất đã bị tiết lộ bằng hết rồi. Kim huynh muốn đi nhưng không tiện về đâu!

Kim Tốn nói:

- Không phải đâu, đại hiệp vốn không biết sâu về con người ấy và nội tình của họ. Tên sất phu này

ngày thường che giấu kín đáo không để lộ chút gì, chứ thực chất ma công của hắn còn trên tài "tứ cực", tâm kế của hắn càng thâm trầm độc địa không ai sánh bằng. Đó cũng là một nguyên nhân làm cho hắn được đắc sủng, gia nghiêm quả thực rất yêu người tài nhưng cũng rất sợ người tài. Cứ theo lời Tiêu Thiên cho biết thì gia nghiêm mang theo Kỷ bá phụ và Mục thiếu sơn chủ, còn cô gái tiều tụy kia nếu không phải là tiểu thư của Mục lão tiền bối thì còn là ai?

Công Tôn Khải nói:

- Tại hạ cùng đi theo Kim huynh có sao không?

- Nếu đại hiệp đi nước trước thì gia nghiêm đã giận càng thêm giận, đối với việc càng thêm vô ích mà đối với sự an toàn của Kỷ bá phụ và Mục thiếu sơn chủ càng thêm lo. Thôi xin hãy tin ở tôi!

Kim Tốn quay sang Chân Lão khấu đầu nói:

- Xin mẫu thân cẩn thận, con đi đây!

Chân Lão từ nãy đến giờ cứ ngồi mà khóc, hai hàng lệ chua xót ứa đầy hốc mắt tràn xuống má. Công Tôn Khải và Đỗ Đan tiễn chân ra tận cửa trạm, Kim Tốn còn thành khẩn tái tam tái tứ khẩn cầu:

- Xin đại hiệp chớ có theo tôi. Tôi hứa sẽ tận tâm tận lực cứu bằng được Kỷ bá phụ và anh em họ Mục.

- Tại hạ chỉ biết trịnh trọng bái thác Kim huynh. Nếu Kỷ bá phụ và anh em họ Mục an toàn về được thì tâm nguyện của Kim huynh tiểu đệ sẽ đem hết sức mình để giúp đỡ.

Tràn trề thương mến, bịn rịn chia tay. Về đến phòng Tuyết Sơn Tiêu mới ngạc nhiên hỏi:

- Lão ma nhất định ở gần đây, sao không đi theo dò xem?

Công Tôn Khải kể lại lời Kim Tốn mong muốn và mình đã nhận lời vì thời cơ chưa chín muồi hãy nên chịu đựng rồi sau sẽ hay. Lan Lão nói:

- Chuyện này không thể vội được, buộc phải làm quá gấp sợ lại sinh biến.

Cứ đợi sau kỳ đổi người nếu không xong, đến lúc ấy sẽ căn cứ vào việc mà làm việc còn bây giờ nếu không cẩn thận phòng bị gây thay đổi, trở ngại xảy ra là hỏng việc. Bây giờ trước hết phải lượng định sẵn mọi thay đổi và chuẩn bị sẵn trước!

Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Đến tối hãy hay. Khải nhi! Giờ thu xếp cho mọi người cái đã, ăn cơm xong phải nghỉ ngơi cho thoải

mái. Độc Tý Thần Ma hành sự khó mà lường nổi, đang cơn thịnh nộ của lão, ta phải đề phòng những hành động điên cuồng của lão!

Công Tôn Khải cũng đồng cảm với ông già, đưa mọi người sang nhà khách mé trái nghỉ ngơi.

*

* *

Loạn Thạch Cương xoay về Nam có một thị trấn lớn gọi là trấn Hưng Long có độ ngàn hộ gia đình, thị trấn này tựa lưng vào núi mặt ngoảnh ra sông, phong cảnh cực đẹp. Lưng chừng núi có ngôi đền cổ. Theo truyền thuyết thì khi Tiết Nhân Quý chinh Đông có một cánh quân đồn trú tại đây, kỷ luật nghiêm minh, được nhân dân vô cùng kính yêu. Tiết Nhân Quý bình định xong Cáp Tô Văn đem quân về triều, nhân dân nhớ ân đức bèn xây dựng nên ngôi "sinh từ". Lúc còn sống đền thờ vào hai mùa Xuân, Thu khói hương không bao giờ tắt còn ngày thường chỉ có một ông từ già độ năm sáu mươi tuổi giữ đền.

Ngôi đền thờ Tiết Công bây giờ đã trở thành chỗ trú chân của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch. La Côn từ khi bị trúng Băng phách thần chưởng nhờ có công phu tu vi cao siêu lại được linh dược tự chế do Kim Tinh Thạch mang tới uống vào bổ trợ nên thương thế cũng đã đỡ được bẩy tám nên chỉ có tinh

thần vẫn còn suy sụp. Kim Tinh Thạch vô cùng buồn bã, Cuồng Hoa Động Chủ cũng không hài lòng, trông thấy cái hình dạng tàn tạ, mười phần đã mấy phần chết dở thì đầy lòng căm hận nhưng cũng đành nén chịu đựng lão.

Trừ ba người họ ra trong đền còn bốn người nữa, quen mặt chỉ có Lôi Đăng và Vu Bằng. Khi Chu Vạn trở về thì trời đã tối. Kim Tinh Thạch bụng đầy lửa giận bèn trút giận ngay vào đầu Chu Vạn. Lão hạch hỏi:

- Sao bây giờ ông mới về?

Địa vị của "tứ cực" cũng như tứ trụ đại thần của triều đình, địa vị rất đặc biệt, được đi ngang ngồi ngang với lão ma, tình cảm đối với nhau cực sâu xa, không nhường La Côn, Vu Vô Ảnh. Chu Vạn ngồi xong xuôi mới nói tỉnh bơ:

- Công Tôn Khải bám sát không rời, tôi phải đi một vòng rộng mới cắt được đuôi, làm sao nhanh được!

Kim Tinh Thạch "hừ" một tiếng bảo:

- Bằng vào việc hắn đã bố trí hoặc hắn gặp việc khác hay ho, hay là ông đã thổi phồng hắn lên đấy!

Giọng lưỡi lão ma có vẻ hoàn toàn không tin. Chu Vạn nói:

- Toàn không phải. Tôi ngồi trong một quán lá,

cùng hắn đọ sức ngồi dai buộc hắn phải bỏ đi.

Chẳng phải thổi phòng thì cũng là nói khoác. Lão đã gặp đoàn người của Lan Lão, theo bám Công Tôn Khải bị chàng này giữ chân mãi sau mới chờ sơ hở thoát được. Chỉ vì không biết nội tình lại sợ Kim Tinh Thạch truy hỏi đến đầu đến đũa nên không dám tự nhiên nói thật. Kim Tinh Thạch như không tin, thần sắc ngưng trọng hỏi:

- Ông xác định hắn không theo đến chứ?

- Xin lấy đầu ra đảm bảo! Chu Vạn đáp.

Kim Tinh Thạch chăm chú nhìn người vẫn chưa ngồi bảo:

- "Lão mờ" ra xem xem!

Người bị gọi là "lão mờ" họ Vạn tên Chính thấp nhất trong "tứ cực", nghe lệnh rời chỗ đứng, bỏ đi ngay. Kim Tinh Thạch mới hỏi lại Chu Vạn:

- Đàm phán ra sao rồi?

Chu Vạn đáp:

- Hẹn ngày kia buổi trưa ở Loạn Thạch Cương "phi ngựa đổi tướng".

Kim Tinh Thạch nói:

- Cuối cùng còn được mấy người để đổi?

Chu Vạn đáp:

- Có Miêu Hổ, Lý Dung, Khang Lâm ba người còn sống, còn chết hết cả.

Kim Tinh Thạch hỏi:

- Có thấy Ngạo Sương không?

- Ấn Thiên Lam dẫn tôi đi xem xét khắp trong ngoài trạm, xem cả mộ, kiểm qua cả thi thể, Tuyết Mai xác định cũng bị chết không thiếu người nào.

Kim Tinh Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Con tặc tỳ chịu cho ông đào mộ lên kiểm nghiệm?

Chu Vạn đáp:

- Chó hoang đã bới mộ lên, có hai cái đầu bị chó cắn nát cả.

Kim Tinh Thạch đập bàn giận dữ nói:

- Ác thật! Chôn nông choèn như thế ư!

Cuồng Hoa động chủ nói:

- Người bị cắn nát có phải là Tuyết Mai không?

Chu Vạn đáp

- Hố rộng cả trượng, có cả áo quần Tuyết Mai dưới ấy.

Kim Tinh Thạch hạ giọng trầm ngâm nói:

- Cướp đào mộ? Một đám xác bị chết dữ có gì để mà cướp?

Cuồng Hoa động chủ nói:

- Hay là Ngạo Sương làm? Ngươi thật không có chút đạo nghĩa nào, người đã chết thảm như vậy vẫn còn mang tội lừa thầy phản đạo!

Rồi lắc đầu, quay sang hỏi Vu Bằng:

- Vu lão sư, lúc ấy ông ở cự ly cách bao xa liệu có nhìn sai người không?

Trong ánh mắt của Cuồng Hoa động chủ đầy ý định giết người. Vu Bằng thầm cảm thấy bị chấn động, nói:

- Lúc đó độ canh ba, trăng ở chính đỉnh trời, cự ly xa chừng nửa dặm. Động chủ cho rằng có thể nhìn lầm được không?

Vu Bằng biết Cuồng Hoa động chủ đối với kẻ dưới tuy nghiêm nhưng lại cực hay bao che nhưng đã trót lời bay ra khỏi miệng không còn cách nào phủ nhận, đành phải "lấy hỏi để mà trả lời hỏi" vậy, hết sức tránh xung đột trực diện. Kim Tinh Thạch thấy lời Vu Bằng nói vẫn chưa đủ khéo léo vội tiếp lời:

- Quỳnh muội, bình tĩnh đi! Muội đối với Vu lão sư như vậy thì sau này còn ai dám nói nữa! Lời ra khỏi miệng cảm thấy nói thế vẫn chưa trơn tru tròn trịa, nhìn Cuồng Hoa động chủ mặt vẫn còn bừng bừng thịnh nộ nhưng ý giết người trong ánh mắt đã

thu lại, Độc Tý Thần Ma thổi phù ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Chu Vạn thấy bầu không khí có vẻ không vừa ý, bèn thừa cơ bảo:

- Vu đại hiệp! Ông thấy gì thì nói nấy, đấy mới thật là tốt cho lão đại và Động Chủ của chúng ta, nếu biết mà không nói thì đâu còn là bè bạn nữa. Theo sự so sánh, cân nhắc thường tình thì nửa dặm chưa kể là xa, ban ngày tốt không thể xảy ra nhìn lầm được, nhưng ban đêm có sương mù, ánh mắt mông lung thì cũng phải có trừ hao. Ông cho là nhìn thấy Tuyết Mai, kỳ thực có khi là cháu gái Tuyết Sơn Tiêu cũng nên...

Vu Bằng cắt lời bảo:

- Điểm này tôi biết rồi! Nguyên Tuyết Mai hoá trang làm cháu gái Tuyết Sơn lão quái mà!

Chu Vạn nói:

- Điểm nào ông cũng biết rồi, thì ông cứ đợi nghe tôi nói hết đã nào! Tuyết Mai hoá trang làm Tú Tú cháu gái thứ sáu của Tuyết Sơn lão quái. Người mà Vu lão sư ông trông thấy chính cống là San San cháu gái thứ bẩy của Tuyết lão quái. San San với Mai Lĩnh tam phụng cùng nhau chuyển đi nơi khác. Qua lời nói bóng nói gió của tôi vặn hỏi chuyện đêm

hôm trước thì đúng hai đứa chúng nó truy sát người bỏ chạy ở sau trạm trở về. Tính thời gian không khớp mà!

Vu Bằng nói:

- Nói như vậy thì tôi sai chứ gì! Động chủ, xin thứ lỗi, xin thứ lỗi cho lão hủ đã nhìn sai!

Đàn bà là thế đấy, có chết cũng vẫn cần thể diện. Qua lời Chu Vạn giải thích rồi Vu Bằng lại nhận lỗi, Cơn giận của Cuồng Hoa Động chủ đã tiêu tan quá nửa, mụ đành giả bộ cười bảo:

- Vu lão sư cũng chẳng sai, chị em ruột thịt thì hình dáng cũng có thể sai chút ít, huống hồ Tuyết Mai hoá trang rất giống, đêm sương mờ ảo, có nhận lầm cũng là điều khó tránh. Vừa rồi có điều thất lễ cũng xin Vu lão sư bỏ qua cho, chớ để bụng.

Vu Bằng nói:

- Không dám!

Kim Tinh Thạch nói:

- Cái vụ này thôi không nhắc đi nhắc lại nữa, lục đệ, trừ ba cô gái ra đệ còn thấy ai nữa?

Chu Vạn nói:

- Tuyết Sơn Tiêu lão quái bị bệnh nằm bẹp trên giường, thương thế hình như chưa khỏi, lại còn một bà già và tên tạm viên. Chỉ có bằng ấy người. Công

Tôn Khải và Đỗ San sau này mới phát hiện trên đường.

- Bà già hình dạng ra sao? Có vẻ rất quan tâm đến bà già nên Kim Tinh Thạch hỏi vậy.

Nhiều năm ở với nhau, tâm ý hiểu nhau. Chu Vạn thừa hiểu ý tứ của lão ma liền bổ sung thêm:

- Không phải bà chủ sâm trường, cũng không giống người đi theo bà chủ tới Tuyệt Duyên Cốc. Khi tôi đi, bà ta đang làm cơm, coi bộ không giống người ở, không hiểu là ai!

Kim Tinh Thạch trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, chẳng hiểu lão ma đang toan tính những gì. Cửa phòng mở ra. Bỗng thấy Phương Chính đưa Kim Tốn bước vào, nét mặt Kim Tinh Thạch bỗng biến đổi, kinh ngạc hỏi:

- Con tới đây làm gì?

Kim Tốn nói:

- Bố! Thần Binh Động xảy chuyện rồi. Trương thúc thúc bảo con tới báo tin.

Kim Tinh Thạch hỏi: Có việc gì?

- Tân thúc trọng thương, Trương thúc bị cụt ngón tay, Nam Tề, Bắc Kỷ trong ngoài thông đồng phá nhà lao cướp Ngọc Liên đi rồi...

Nghe Kim Tốn hớt hơ hớt hải báo tin như vậy,

thật là ngoài sự tưởng tượng vì nghe vậy Kim Tinh Thạch lại cười ha hả bảo:

- Chúng nó cho đó là cháu gái Mục lão quái, cướp nhầm người phải không?

Kim Tốn đáp:

- Có thể thế. Nhưng cháu gái Mục lão quái cũng bị người cứu đi rồi!

Kim Tinh Thạch ngẩn người, hỏi:

- Có phải bà già mà Lăng Chốn thấy phải không?

- Không phải! Cứu thoát cháu gái Mục lão quái là người kia mặc áo vàng che mặt, hài nhi nghi là Phạm Phụng Dương...

Kim Tinh Thạch cắt lời bảo:

- Không đúng. Phạm Phụng Dương hiện giờ đang bế quan ở Tuyệt Duyên Cốc để luyện thần công thượng thừa, làm sao lại là gã ta được! Khi con tới Lưu Xung có ở nhà không?

Kim Tốn nói:

- Trương thúc thúc thả con ra liền chạy một mạch tới đây không gặp gã.

Kim Tinh Thạch bảo:

- Nam Tề do ai đứng đầu?

Kim Tốn đáp:

- Lý Đồng, hắn là con cháu Nam Tề tên thật là Tề Vân Bằng. Bà già kia là người giúp bọn hắn đi.

Kim Tinh Thạch nói

- Trong động người đông như thế, lại còn bao nhiêu cơ quan...

Như chợt hiểu, lão ma "ờ" một tiếng, đổi giọng hỏi:

- Trong đám mới thu nạp nhất định có gian tế trà trộn để vào hang, đúng không?

Kim Tốn nói:

- Nghe Trương thúc nói có hơn ba chục tên đã hùa theo Nam Tề, Bắc Kỷ chạy đi rồi. Cơ quan trong động bị bà già kia phá sạch!

Kim Tinh Thạch nghiến răng trèo trẹo thành tiếng, bảo:

- Sau cuộc hội Thiên Trì, đến tận hôm nay Bành Hoá vẫn chưa về, coi bộ đã rơi vào tay bọn Nam Tề, Bắc Kỷ, mười phần thì đến chín là dữ nhiều lành ít. Lão ngũ, lão thất đã chết trong tay địch, Lưu Xung quả nhiên cũng quay lưng phản bội rồi. Con mau quay về, bọn người mới thu nhận, không để lại tên nào, con giết sạch đi cho ta!

Kim Tốn sợ hãi nói:

- Sao lại thế ạ?

Kim Tinh Thạch nói:

- Nếu con đúng thật là con ta thì sẽ hiểu!...

Kim Tốn nói:

- Bố nói sao vậy, con không là con bố thì là con ai, nhưng quả thực con không hiểu.

Kim Tinh Thạch bảo:

- Được, ta cho con hay bọn người ấy do Nam Tề Bắc Kỷ mang về đã bị dược vật khống chế. Giờ con không giết chúng mai đây chúng sẽ giết con!

Kim Tốn nói:

- Khi con rời động đi thấy tinh thần họ tỉnh táo lắm mà!

-Thế lại càng cần giết! Kim Tinh Thạch gắt lên thì Kim Tốn lại hỏi:

- Tại sao ạ?

Kim Tinh Thạch nói:

- Đã biết rõ thân phận của con là con ta, nếu không có dụng tâm kia khác chẳng lẽ còn giữ ở trong động ư?

Kim Tốn nói:

- Chắc là họ sợ oai thần của phụ thân nên không dám bỏ chạy, thả hết đi là xong sao lại phải khổ sở giết kẻ vô tội gây oán với thiên hạ?

Kim Tinh Thạch thở dài một tiếng rồi bảo:

- Quyết đoán do dự, thực chẳng giống con trai ta. Cách bố trí trong động đã bị dò thám biết hết rồi. Thả ra để chúng đi theo anh em nhà Công Tôn thì từ nay về sau làm sao có thể yên ổn mà nằm? "Lão mờ", cháu nó không biết làm việc, "lão mờ" về là tốt.

Kim Tốn vội nói:

- Thôi để con về.

Chàng cảm thấy cái họa của quần hùng như lửa cháy đến chân mày, về trước để cứu người là việc cần kíp rồi sau sẽ trở lại, nếu chậm lại một ngày sự việc ở đây chắc cũng chưa đến nỗi quyết liệt.

Kim Tinh Thạch bảo:

- Con có làm được tốt không?

Kim Tốn đáp:

- Làm được tốt!

Kim Tinh Thạch bảo:

- "Lão mờ" cũng nên về một chuyến, nếu thương thế lão tứ, lão ngũ vẫn ác liệt thì khỏi cần phải quay

lại đây nữa!

Phương Chính, Kim Tốn lập tức từ biệt ra đi. Kim Tinh Thạch đưa mắt nhìn Thiên lý truy phong Vu Bằng bảo:

- Lại làm phiền Vu huynh đi một chuyến tới Tuyệt Duyên Cốc xem Phạm Phụng Dương có ở đó hay không? Đồng thời mời hộ Gia Cát huynh dời về trấn giữ Thần Binh Động.

Vu Bằng cũng ra đi luôn. Kim Tinh Thạch lập tức lấy giấy lấy bút viết một trang giấy chữ nhỏ li ti đút vào ống chì đi ra cửa, chúm miệng huýt gọi con chim xanh bốn mắt bay đỗ dưới hiên nhà, buộc ống thư vào chân nó rồi huýt sáo khe khẽ mở tay cho nó bay đi. Thần Binh Động và Tuyệt Duyên Cốc đều đã phái người đi, còn con chim xanh bốn mắt này chuyển thư tới nơi nào? Xem ra lão ma đầu này bí ẩn không lường. Lúc này màn đêm đã buông, chỉ trong chớp mắt con chim xanh đã bay vút lên trời không thấy đâu nữa.

Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch vẫn chưa vào nhà, từ từ đi ra khỏi Tiết Công từ, chẳng rõ đi đâu.

*

* *

Trời sắp sang canh tư. Tĩnh thất trên lầu hai "Di dưỡng hiên" ở Tuyệt Duyên Cốc bỗng bừng lên ánh sáng đèn. Trên bồ đoàn có sáu người đang ngồi đối mặt nhau. Có cảm tưởng như Vu Bằng tới làm kinh động Thường Sơn Lão quái Trinh Thất, Thần cơ Diệu toán Gia Cát Xương, Thiên Biên Thư Sinh Vu Vô Ảnh, Thanh Diện Quỷ Vương Lý Ngọc cả đến kẻ đứng đầu Nhân Hoàn Ngũ Lão thượng Quan Dật. Thường Sơn Lão Quái Trịnh Thất ngạc nhiên hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắt Vu huynh chạy tức tốc tới đây, có sự gì khẩn cấp chăng?

Vu Bằng than thở:

- Bà lão tám chục xuân còn buộc tay con trẻ. Trịnh huynh đoán quả không sai!

Tiếp đó Vu Bằng kể lại mọi việc sau hội Thiên Trì, khoảng bẩy ngày lại đây toàn gặp chuyện bất lợi, thậm chí tình hình trước mắt lão cũng kể tóm tắt lại một lượt. Trịnh Thất nghe xong hỏi:

- Ý sơn chủ ra sao?

Vu Bằng đáp:

- Qua cả mớ sự biến trên, sự cơ mật của Trần Bình Động đã bị tiết lộ. Ý của sơn chủ muốn mời Gia

Cát huynh về trước trấn thủ ở đó để tiện điều chỉnh lại động một phen.

Gia Cát Xương nói:

- Phiền Vu huynh về báo với sơn chủ là sáng rõ huynh đệ sẽ lên đường về, chỉ có điều vũ công của huynh đệ không bằng "tứ cực", việc điều chỉnh cơ quan tất nhiên là hết sức rồi, còn ngồi trấn thủ thần động thì phải xin mời thêm người cao siêu hơn.

- Huynh đệ nhất định sẽ chuyển lời, chỉ sợ Gia Cát huynh từ chối không xong đâu!

Gia Cát Xương nói:

- Huynh đệ đủ sáng để tự biết mình, lời vừa nói toàn là lời gan ruột cả đấy.

Vu Vô Ảnh lấy tư cách chủ nhà vội nói:

- Tài ba của Gia Cát huynh, huynh đệ đây cực kỳ hoan nghênh. Trời sáng huynh đệ sẽ đưa Gia Cát huynh đi. Kẻ nào dám không vâng lệnh điều khiển, nhất định sẽ theo gia pháp mà xử trị. Vu Bằng huynh có còn việc gì khác không?

Vu Bằng hạ giọng nói thật khẽ:

- Đối với kẻ phản đồ cứu cháu gái Tuyết Sơn lão quái, sơn chủ vô cùng căm hận, chưa có cách nào

xác định kẻ đó là ai. Xin các huynh đệ nếu tiện xem hộ xem Phạm Phụng Dương hiện có đang ở đây không?

Thượng Quang Dật đáp:

- Đang ở, liền một mạch không xuống khỏi lầu Thất Tinh. Vu đại hiệp muốn tự mình qua xem tận mắt chăng?

Vu Bằng nói:

- Vì cẩn trọng và cũng để sơn chủ yên tâm, lý ra là phải tới xem tận mắt. Vu huynh cảm thấy thế có đúng không?

Vu Vô Ảnh đáp:

- Cần chứ, rất cần! Lúc này đi có tiện không?

Vu Vô Ảnh vốn không giống Kim Tinh Thạch là người quen "chỉ tay năm ngón" để sai người khác, vả lại với địa vị của Thượng Quan Dật lão cũng cực kỳ kính trọng. Thượng Quan Dật nói:

- Liếc một cái, có gì trở ngại đâu. Nếu muốn hỏi chuyện thì đợi đến giờ ngọ xuất quan hạ linh đan.

Vu Bằng hỏi:

- Lô chủ, trách nhiệm bảo vệ quan là ai?

- Sơn chủ giao phái năm anh em lão hủ thay

nhau làm hộ pháp. Nào, xin mời Vu đại hiệp!

Vu Bằng vội nói:

- Các vị thường xuyên ở với anh ta một chỗ, tương đối quen mặt, các vị có thể hỗ trợ cho biết được chăng?

Một mụ Cuồng Hoa Động Chủ đã đủ làm cho Vu Bằng đau đầu lắm rồi. Sợ lại xảy ra sai sót nữa, lại muốn tìm ngay cho xong việc nên phải gán việc cho tất cả. Vu Văn Ảnh thân là chủ nhân, Trịnh Thất được lão ma chỉ định phụ trách trấn thủ ở đây. Cả đôi là hạng "nghĩ bất dung từ" (vì nghĩa không được từ chối) đều theo đi. Gia Cát Xương phải về Thần Binh Động ngay nên không đi, Lý Ngọc trong lòng còn ấm ức bực dọc nên cũng từ chối không đi.

Vị trí Phạm Phụng Dương tọa qua là một thất trung tâm lầu Thất Tinh, bên ngoài tứ phía đều c người canh gác bảo vệ, cực kỳ an toàn. Ai ngờ kh mọi người tới mật thất mới phát hiện cửa phòng b mật đã mở toang tự đời nảo đời nào, ở trong đâ thấy bóng dáng Phạm Phụng Dương! Người bảo v cửa quan cả bốn phía đều bị điểm huyệt chết cả Xem xét thương tích kỹ càng thì ra huyệt đạo Nã hộ của họ bị điểm chỉ phong mà mất mạng! Mà ngọ

chỉ này lại là tuyệt học của Thiên Sơn là Vô Tình chỉ!

Vu Vô Ảnh trầm giọng nói:

- Thượng Quan Dật huynh rời nơi đây thời gian chưa tàn một tuần hương thế này là thế nào đây?

Thượng Quan Dật có miệng mà khó biện bạch, mặt mũi đỏ bừng lên tận tai, bảo:

- Thuộc hạ khi rời nơi đây vẫn hãy còn, Công Tôn Khải ra tay chưa lâu thuộc hạ biết rõ mình không phải là đối thủ, nhưng không liều sống chết với gã không xong!

Lão lăng mình qua cửa sổ lầu Thất Tinh đuổi theo tung tích địch như kẻ thù. Trịnh Thất bảo:

- Vu huynh! Chỉ pháp độc môn của Thiên Sơn vốn không phải là giả. Thượng Quan Dật huynh còn khuya mới là đối thủ của tên tiểu nhi Công Tôn Khải, chúng ta đi theo tiếp ứng thì sao nhỉ?

Vu Vô Ảnh thở dài một tiếng bảo:

- Sao thời gian lại khéo trùng hợp như vậy nhỉ? Rõ ràng lão có điều hoài nghi nhưng không thể không theo chứng cớ của ngọn chỉ phong để lại rõ rành rành, bèn hội hợp với Trịnh Thất, Vu Bằng tức

tốc phi theo hướng Thượng Quan Dật lao đi khi nãy truy tìm tông tích kẻ địch.

Vừa lúc ấy từ dưới lầu nhoáng ra một người, dưới ánh trăng mờ ảm đạm soi rọi lại đúng là Phạm Phụng Dương, trên mặt lộ một nét cười nanh ác rồi phóng mình theo một phương hướng khác, thân pháp cực kỳ nhanh, nhoáng cái đã mất hút.

*

* *

Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch rời Tiết công tử, đầu định đi Loạn Thạch Cương tự mình điều tra động tĩnh của phe anh em Công Tôn Khải nhưng đi được nửa đường chẳng hiểu vì lý do gì lão lại đổi hướng lộn về Thần Binh Động. Động này là tâm huyết bao nhiêu năm của lão, là trọng địa cơ bản để phát triển, khi cần thiết có thể vứt bỏ Tuyệt Duyên Cốc chứ Thần Binh Động thì không thể nào đã mất được!

Lão cân nhắc sức mạnh to lớn và sự bố trí lực lượng trong động phát hiện ra lời Kim Tốn có chỗ không hết, không thực, bèn quyết định ẩn mình chứ không lộ mặt để nghe lỏm những lời đồn thổi sau

lưng lão như thế nào. Lão không nghi Kim Tốn bội phản lão nhưng muốn biết Kim Tốn muốn che giấu cái gì, sao không tận tình nói ra bằng hết để lão biết?

Đang đi bỗng lão nghe tiếng rú thất thanh của một cô gái. Tiếng hát thê thảm, tắc nghẹn. Lão ma ý thức ra đây là một chuyện bất bình thường. Lần theo tiếng rú mà tới thì Phương Chính, Kim Tốn đã tới trước một bước, lão ma đành ẩn trong bóng tối, ngầm xem đầu đuôi ra sao. Nơi xảy ra chuyện là một nhà nông xá riêng lẻ, dưới ánh đèn soi rọi một cô gái trần truồng nằm trên lò bếp, hạ bộ loang lổ máu, thoáng nhìn biết ngay là việc gì đã xảy ra. Ngoài ra trên bàn còn để lại một mảnh thư và một cái áo vàng. Thư để lại rõ ràng là viết trước khi xảy ra sự việc, có hai hàng chữ:

"Ngươi đã bất nhân, ta đành bất nghĩa!

Trả lại nguyên người, đào nguyên giã biệt!".

Xác cô gái trần như nhộng, thân dưới đầy vết tích máu me, dơ bẩn, rõ ràng trước bị cưỡng bức sau mới bị giết. Nơi hung thủ giở trò tàn bạo không chỉ có thế! Một cái đầu dân thường cũng bị cắt tận cổ đứt rời. Bên cạnh là bộ quần áo vàng để lại, Kim Tốn và

Phương Chính xem xét kỹ càng xác nhận là của Lưu Xung. Nguồn gốc của chiếc áo vàng này chỉ ba con, bốn đồ đệ của Kim Tinh Thạch mỗi người có một chiếc, toàn may bằng đoạn vàng hạng thượng đẳng làm nền, trên mặt dùng chỉ sợi vàng để thêu "Bách thọ đồ" (tranh cổ Trung Quốc: "trăm chữ Thọ"), mỗi chữ vuông mỗi chiều năm phân, liền sít nhau, không kẽ hở, nhìn vào thấy vàng choé, sáng lóng lánh chẳng khác gì áo vàng thật. Nhưng thật ra không phải áo vàng ròng vì có hai đặc điểm: một là lấy chỉ sợi vàng se với thép mềm Miến Điện và đồng tử kim thành sợi nên có thể chống đỡ các loại ám khí và vũ khí thông thường; một nửa là trước ngực sau lưng đều thêu hình đặc biệt: con thì thêu rồng, đồ đệ thì thêu hổ trên áo vàng và lấy số vuốt ở hình rồng hổ để phân biệt lớn nhỏ.

Phát cho con và đệ tử áo vàng này không chỉ cố ý làm vẻ huyền hoặc mà thực ra áo có tác dụng đặc biệt là phòng thân giữ mạng. Theo thứ hạng Lưu Xung thuộc hàng hai, nhưng trong bốn đồ đệ gã lại là "lão đại" vì vậy trên áo vàng của gã có một vuốt hổ mà trên áo vàng bên xác cô gái cũng một vuốt hổ thế là chỉ liếc nhìn qua cũng biết rõ ràng ngay. Người thay thế của Phạm Phụng Dương cũng có áo

vàng, cũng bắt chước kiểu này nhưng không thể nào "chuẩn" bằng của Kim Tinh Thạch. Tiến thêm một bước, có thể xét nghiệm chỉ vàng thêu trên áo để phân biệt thật giả. Áo vàng bên xác chết thêu chỉ vàng là vàng thực có giá trị, lại còn dây thép Miến Điện và đồng tử kim toàn những thứ không dễ mà có được, trừ phi Phạm Phụng Dương sớm thay lòng, bằng không giữa màu lam và màu xanh dù có bắt chước cũng khó đạt. Trầm tư hồi lâu, Kim Tốn bảo:

- "Mờ" thúc, coi bộ Lưu Xung vốn không phải loại người này... Cách nhìn nhận của chú thế nào?

Phương Chính đáp:

- Giống hay không giống là việc khác, nhưng còn áo vàng không thể giả được!

Kim Tốn nói:

-Trưởng bối, gã rất tốt mà anh em cháu đối với gã cũng không tệ. Trên tờ giấy viết "Ngươi đã bất nhân" là câu nói kiểu gì vậy?

Phương Chính bỗng ngẩn người ra kinh sợ rồi nói"

- Ta cũng nghĩ không thông. Ngươi nghi có ai đó hại gã ư?

Kim Tốn thở dài nói:

- Không bằng không cứ, sao cháu có thể nói bừa được. Cháu còn hoài nghi tự gã tạo ra độc thủ, đến lúc, chúng ta... nếu lập tức mở rộng tìm kiếm...

Phương Chính đã hiểu ý đó, cắt ngang lời:

- Bây giờ sục sạo cũng chưa phải là quá muộn đâu...

Kim Tốn hỏi:

- Vẫn chưa muộn?

- Tất nhiên sục đâu ra được người, nhưng biết đâu lại chẳng tìm ra những vết tích khác để mà cân nhắc... Cháu bên trái, ta bên phải, đi tìm nhưng phải đề phòng ám toán đấy!

Lão vừa nói vừa bước ra khỏi nhà rồi chia đường sục sạo. Bóng hai người vừa khuất ở xa xa, Độc Tý Thần Ma từ chỗ nấp tiến đến trước nhà thấy xác người phụ nữ không đầu thì không nén nổi tóc dựng ngược cả lên. Chẳng hiểu trong lòng lão ma đang toan tính những gì? Lão không dừng lại chút nào mà trở về nơi ẩn nấp được một lát thì Kim Tốn và Phương Chính mất công không quay lại, chẳng tìm thấy chút gì. Phương Chính chán chường nói:

- Theo sự tưởng tượng của ta, nhà nóng này có chủ bất kể trẻ già, bất kể sống chết chỉ cần tìm được một người thì sẽ có thể hỏi ra hay tìm ra được chút gì đó. Ai ngờ phí một phen tâm cơ chẳng được gì, rất rõ ràng, mưu mô này đã bố trí sẵn từ trước!

Kim Tốn hỏi:

- Bây giờ làm thế nào đây, "mờ" thúc?

Phương Chính nói:

- Xác chết không nên vứt bỏ, hãy mang về đã rồi nghĩ cách sau. Bất kể là ai ta không tìm được ra người là không xong!

Lão xé mảnh chăn vội vã gói kỹ cái xác không đầu lại rồi hai chú cháu mới trổ khinh công phóng nhanh về Thần Binh Động.

*

* *

Quá ngọ. Không lâu có người tới cửa trạm giữa đường của sâm trường nhà họ Ấn ở Loạn Thạch Cương. Tháng năm sương gió khổ sở khắc họa nên vô số nếp nhăn trên mặt, làm cho làn da thô cứng. Người ấy mặc áo bông ngắn, gánh theo một gánh lễ vật, chỉ đích danh xin được gặp Ấn trường chủ.

Triệu Thành hỏi rõ họ tên và ý đồ tới rồi vào nhà bẩm báo:

- Trường chủ, có một "lão nhà quê" đến trạm, trạc ngoài năm chục tuổi, tên là Trương Lão Thực nghe nói là có người khách qua đường ủy thác nhờ chuyển tới một gánh lễ vật. Giờ có nên nhận hay không ạ?

Lúc này vừa ăn xong cơm trưa, quần hiệp già trẻ lớn bé đều tụ tập cả ở phòng quản sự trao đổi với nhau về vụ việc ngày mai "chạy ngựa đổi tướng", sôi nổi đưa ra đủ kiểu phỏng đoán khác nhau. Nghe báo cáo vậy, Ấn Thiên Lam rất kinh lạ bảo:

- Bảo ông ta gánh lễ vật vào đây!

Triệu Thành vâng lệnh, thoáng chốc đã đưa Trương Lão Thực vào.

Công Tôn Khải và Lan Lão ngưng thần nhìn Trương Lão Thực thấy đúng là người nhà quê làm ruộng cả trăm phần trăm không chút nào giả trá nên không ra lời. Ấn Thiên Lam bảo ông già để lễ vật sang một bên, mời ngồi tể tứ rồi hỏi:

- Ông từ đâu tới vậy?

Trương Lão Thực đáp:

- Từ Triệu Cách Trang.

Ấn Thiên Lam hỏi:

- Ông sống ở Triệu Cách Trang ư? Trong nhà có những ai?

Trương Lão Thực đáp:

- Lão ở Triệu Cách Trang sống ở đó đã mấy đời. Hai con trai cũng làm ruộng, một đứa gái lấy chồng, cháu lớn cũng bẩy tuổi rồi. Cả gia đình nhờ làm ruộng sống qua ngày.

Ấn Thiên Lam mỉm cười bảo:

- Trông ông cũng khá giả đấy chứ! Sống bình an là tốt lắm. Người nhờ ông chuyển lễ vật, họ tên gì ông có biết không?

Trương Lão Thực nói:

- Ông ta người ở Quan Nội, nói là có lần đi qua Lão Sơn được trường chủ giúp đỡ nên rất cảm kích. Vì vậy đặc biệt soạn một số lễ vật nhờ lão chuyển hộ tỏ chút lòng thành, bảo thế nào cũng xin trường chủ thu nhận cho. Ông ta chỉ nói mình là khách qua đường, không để lại họ tên.

Ấn Thiên Lam nghĩ là một người nào đó trong quần hùng gặp nạn may mà thoát bèn bảo:

- Ông ta vẫn còn ở Triệu Cách Trang ư? Độ bao nhiêu tuổi, hình dáng ra sao?

Trương Lão Thực đáp:

- Đi rồi! Nhờ xong là đi ngay. Hơn bốn chục tuổi, hơi có chút râu quai nón, mặt ngăm ngăm đen, thân hình thì rắn chắc lắm!

Hình dạng miêu tả như vậy Ấn Thiên Lam không có ấn tượng mấy, dự cảm thấy điều mình đã liệu định trước quả không sai bèn nói:

- Đến họ tên còn không biết, làm sao có thể tùy tiện thu nhận lễ vật của người không biết, coi như tôi tặng ông, ông gánh trở về nhà thôi!

Trương Lão Thực lo quá mặt mũi đỏ bừng cả lên, nói:

- Thế sao được! Vị khách kia đã cho lão mười lạng bạc, huống hồ số tiền đó còn hơn quá nửa số thu nhập từ đất canh tác hàng năm của lão!

Công Tôn Khải thấy bộ dạng của ông ta có vẻ khó xử thì cảm thấy bất nhẫn bèn nói:

- Thôi nhận đi cũng được! Thế lễ vật có những gì?

Trương Lão Thực được lời như cởi tấm lòng vui vẻ nói:

- Thu nhận là phải. Không biết có những gì. Chỉ biết có hòm đựng bên ngoài ông khách tự mang tới.

Trương Lão Thực vừa nói vừa rời khỏi chỗ, mở tấm vải che trên gánh đồ lễ, lôi ra một cái hòm gỗ

trao cho Công Tôn Khải, bảo:

- Là cái này đây!

Công Tôn Khải đón lấy cái hòm nhấc nhấc trên tay ước nặng chừng mười cân, nhìn hòm thì thấy vuông vắn khó mà đoán được thứ đựng bên trong, rút cuộc là thế nào đây? Vô cùng kinh lạ bất giác thuận tay mở nắp hòm lên. Bên trong là đầu một cô gái! Một cái đầu người mất hết sắc máu, vàng ửng như nặn bằng sáp ong, đầu tóc đen nhánh rối bời tỏ rõ tuổi còn rất trẻ. Ngoài ra còn phong thư nhỏ không dán miệng bì. Công Tôn Khải trấn áp sự sợ hãi, định khoả lấp việc này, tạm không đả động đến, đợi quần hùng đi hết sẽ cùng mấy vị tiền bối bàn đối sách nhưng đã muộn. San San ở cạnh chồng vươn tay kéo cái hòm lấy đầu người ra vừa định nói thì nước mắt nóng hổi đã tuôn ra như suối thê thảm kêu lên:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ ơi! Chị chết mới thê thảm làm sao! Em thề sẽ báo thù cho chị!

Tuyết Sơn Tiêu tóc râu dựng đứng, đôi mắt như toé lửa, đứng phắt dậy thấy phong bì thư nhỏ bị Công Tôn Khải tranh cầm lấy trước thì quát lên.

- Đưa cho ta!

Công Tôn Khải đã xé bì thư, liếc qua một cái bất giác sát khí bừng bừng, hai tay đưa lên hợp lại để vò nát vụn. Tuyết Sơn Tiêu oai nghiêm quát:

- Ngươi dám!

Xô vẹt cái bàn ra, ông già sải bước lại cướp thư. Lan Lão thấy vậy đã biết lời lẽ trong thư là gì rồi ắt là cực kỳ bỉ ổi, Tuyết Sơn Tiêu đầu óc đang phẫn nộ bừng lửa giận không nên xem ngay, Lan Lão bèn vươn mình vượt trước một bước đoạt lấy bức thư. Tuyết Sơn Tiêu cực giận dữ nói:

- Đưa cho ta! Nếu không, hai chúng ta cắt đứt tuyệt giao!

Lan Lão nói:

- Ông hãy ngồi xuống đã, hạ hoả cho khí bình bình lại rồi tôi đưa mà.

Công Tôn Khải cũng nói:

- Độc Tý Thần Ma gian giảo đa đoan, lại giỏi thuật dịch dung hoá trang, cái đầu này có phải là lục muội không chứ? Còn nhiều vấn đề lớn nữa, gia gia hà tất phải khổ não trúng phải kế của lão ma để đến nỗi giận dữ như vậy!

Ấn Thiên Lam và Mai Uy ở hai bên cạnh giữ đôi cánh tay lực lượng của Tuyết Sơn Tiêu, dịu dàng

nói:

- Thư ở trong tay Lan Lão, đừng đoán già đoán non làm gì. Ông hãy cứ bình nhuận khí lại đã, chút nữa sẽ xem, nào có quan hệ gì đâu!

Hai người nửa dìu nửa kéo, lôi Tuyết Sơn Tiêu trở lại chỗ ngồi. Thư tuy bị Công Tôn Khải vò nhưng may chưa rách nát. Lan Lão từ từ giở ra, chỉ thấy trên giấy viết:

"Thư dâng lời răn lên công tử đại hiệp:

May mà bị bắt ép chạy thoát hội Thiên Trì, ẩn nấp một số ngày, rút cuộc mới tính kế về quê. Ngày nọ trên đường đi qua thôn nọ, bỗng nghe tiếng con gái rú lên, lần theo tiếng rú tìm đến rình xem, láng máng dường như nghe thấy: "Tuyết Sơn tự sẽ có người tìm ngươi..." Kinh sợ vì cảm thấy có liên quan với độc ma, vì vậy ẩn nấp không dám cử động. Lát sau xa xa trông thấy một bóng người to lớn từ một nhà nông xá vút ra, thân pháp cực nhanh, loáng một cái đã mất hút. Lại đợi một hồi lâu nữa nhưng không thấy động tĩnh gì của gã, bèn len lén lại gần thì nhìn thấy cảnh tượng trong nhà... Bất giác máu như sục sôi!

Trên lò bếp nằm trần một xác con gái đã bị đầu

lìa khỏi cổ, toàn thân sợi vải cũng không, hạ thể máu đơ nhoe nhoét, rõ ràng tiền cưỡng dâm hậu sát tử. Nhìn thấy cảnh tượng nọ lại sợ đại họa đổ xuống đầu, vừa lo mất chứng cớ gian dâm, lại hốt hoảng chẳng dám ở lâu, bèn đem đầu người theo mình, ủy thác người nhà quê trình lên để truy tầm hung thủ diệt trừ kẻ ác, coi như xin góp một sự giúp đỡ nhỏ nhoi.

Khách qua đường kính trình"

Lan Lão đã là người tu dưỡng cao thâm đến thế mà đọc thư nhất là đến đoạn sau vẫn không nén được phát run toàn thân, ý định giết người tràn dâng trong ánh mắt. Đến giờ bà mới hiểu nỗi đau khổ của Công Tôn Khải tại sao lại muốn hủy thư đi. Còn như Tuyết Sơn Tiêu là người tính khí nóng như lửa cháy thì lá thư này sao để lọt mắt ông được! Mặc dầu đang giận dữ cực độ nhưng Lan Lão vẫn không xung động, hơi suy nghĩ một chút rồi bỏ thư vào trong bọc, ôn tồn nói:

- Khải Ca nhi! Ngươi liệu đoán chẳng sai, mâu thuẫn trong thư có rất nhiều rõ ràng là giả trá. Nghĩ đến tình hình bọn Ngọc Liên, đầu người quá nửa chẳng đáng tin, giờ hãy cứ bảo quản cẩn thận cái đã, đợi Trương Lão Thực tỉnh lại hãy hỏi lại lão

xem sao.

Lan Lão cũng giống như Công Tôn Khải, tuy không thấy thư có chỗ nào mâu thuẫn nhưng để dẹp cơn lửa giận của Tuyết Sơn Tiêu, bà không thể không nói như giọng điệu của Công Tôn Khải. Tuyết Sơn Tiêu đã đón lấy cái dầu lâu xem xét kỹ càng, nhưng vì bộ mặt đã méo mó biến dạng, đường nét tuy giống nhưng cũng không thể đoán chắc cả mười phần khẳng định là đúng, mà trong tâm lại càng không muốn ngả theo nhận định đó. Chẳng qua cốt nhục xót xa nên ông già không thể nào không vấn vương trong dạ, bèn nói:

- Cháu gái lão phu, chẳng lẽ lão phu lại nhận không ra ư?

Lan Lão chẳng có cách gì phản bác, gấp quá sinh khôn bèn bảo:

- Bách Biến Thư sinh Vu Vô Ảnh có nghệ thuật dịch dung đạt đến độ thông thần, ai mà biết được lão mó chân mó tay biến hoá cố ý lừa chúng ta, làm sao có thể làm nổi vụ ác hiểm này chứ?

Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Thư nói gì? Các người đều đã xem cả rồi, giờ đưa cho lão xem được rồi đó!

Lan Lão nói:

- Trong thư có mấy chỗ mâu thuẫn, tôi vẫn chưa suy đoán thấu triệt thật sự. Đợi hỏi Trương Lão Thực xong nhất định sẽ đưa ông xem...

Tuyết Sơn Tiêu hỏi:

- Có những mâu thuẫn nào nói xem!

Công Tôn Khải tiếp lời bảo:

- Người viết thư này, bản thân gã đã là cả vấn đề rồi! Gã nói sau hội Thiên Trì gã chạy trốn may mà thoát khỏi sự uy hiếp của người, tất nhiên gã đã biết sự hung tàn của thầy trò lão ma, sợ tưởng chết thế sao lại không chạy cho nhanh để giữ mạng sống mà còn quanh quẩn ở gần đó làm gì? Đây là lý do cố nặn ra và nếu chỉ suy nghĩ tỉ mỉ một chút đã đủ đầy những mâu thuẫn rồi!

Lan Lão động lòng nói thêm:

- Người viết thư đã đáng nghi, lời lẽ trong thư cũng chẳng đủ tin, đúng không?

San San nói:

- Để tôi xem lại đầu người xem sao đã!

Đón lấy đầu người chỉ liếc qua một cái rồi bảo:

- Gia gia! Thật là ngốc khổ ngốc sở, không chịu xem cho kỹ. Cái đầu này không phải lục tỷ đâu!

Cô vốn là một cô gái rất thông minh, thấy Khải Ca ca và Lan Lão khổ miệng khổ lòng hết lời khuyên giải ông mình thì cũng đoán ra nội dung lá thư tất phải cực kỳ nghiêm trọng, không thể để ông nội xem được, tâm linh nháy động bèn động não nghĩ cách giúp họ. Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Con bé quỷ này, định giúp họ lừa ông hả!

San San cố ý nũng nịu nói:

- Gia gia đừng cãi lý nữa. Gia gia là ai, cháu là ai? Sao cháu lại giúp họ lừa gia gia? Cháu chưa xỏ lỗ tai, lục tỷ cũng chưa xỏ lỗ tai. Gia gia trông đây, cái đầu người này xỏ cả hai lỗ tai. Đây chẳng phải là chứng cớ xác thực thì là gì?

San San thấy đầu người có xỏ lỗ tai thì giả vờ nói Tú Tú không xỏ lỗ tai, giả vờ làm vậy để dừng câu chuyện ở đây chứ kỳ thực cô đang đau lòng xót dạ, như dao cào ruột mà vẫn phải trợn mắt lên để nói chuyện mù mờ. Tuyết Sơn Tiêu như cười bảo:

- Con gái đã gả chồng chẳng khác gì hắt nước ra khỏi cửa. Thôi thì tùy các người làm sao cho tốt thì làm, lão mệt lắm rồi phải đi ngủ một chút.

Tuyết Sơn Tiêu đứng dậy đi về phòng ngủ. Ấn Thiên Lam và San San vội vã đi theo về săn sóc.

Công Tôn Khải truyền thanh bảo:

- Uy muội cũng vào cùng đi. Vào cùng Lam muội và San muội săn sóc gia gia, không được để gia gia lẻn đi đấy!

Mai Uy còn hội ý thêm rồi mới đi theo. Đợi đến khi khuất bóng bốn ông cháu, Công Tôn Khải mới khẽ nói:

- Đến đêm sợ lại xảy chuyện... Giờ các vị nghỉ ngơi điều tức mới là việc cần gấp.

Một lát sau ở trong phòng quản sự chỉ còn Công Tôn Khải, Đỗ Đan, Lan Lão, Chân Lão. Bốn người già trẻ mới lấy thư ra xem lại và ngẫm nghĩ. Trương Lão Thực thấy cái đầu người thì ngã ngất lúc này đã tỉnh lại, ngơ ngẩn ngồi trên ghế, ánh mắt tràn ngập sợ sệt, kinh khiếp đến thở mạnh cũng không dám. Công Tôn Khải hỏi:

- Người kia gặp ông lão lúc nào?

Trương Lão Thực đáp:

- Dưới ánh sao Thiên Cương mờ mờ sáng (tức sao Đại Hùng) lão hán quảy đôi quang sọt đi nhặt phân, gặp ông ta ở đầu thôn...

Công Tôn Khải hỏi:

- Chắc là ông lão cũng từng gặp gỡ mấy lần mới dám chuốc phiền thế này, đúng không?

Trương Lão Thực lo lắng mặt bừng tai đỏ, trình bày:

- Lão dám thề xưa nay chưa từng gặp người này bao giờ.

Công Tôn Khải lại hỏi:

- Thế ông lão từ nhà ra đi từ lúc nào?

- Gặp người ấy xong, sau đó độ nửa giờ thì đi.

- Nói vậy cái hòm là vật của nhà ông lão chứ gì? Công Tôn Khải hỏi.

Trương Lão Thực nói ngay:

- Không phải. Khi lão gặp, cái hòm đã ở trên tay ông ta, nếu không, nhìn thấy đầu người có chết lão cũng chẳng dám nhận làm hộ việc này.

Nghe Trương Lão Thực nói vậy, Công Tôn Khải lại nói:

- Ông lão chớ lo lắng, chúng tôi không nghi ngờ gì ông lão cả, mà chỉ muốn biết tình hình thực tế ra sao, có thế mới suy đoán được thực sự kẻ giết người là ai.

Trương Lão Thực nói:

- Lão hán biết gì sẽ tình thực nói hết. Công tử còn muốn hỏi gì nữa không?

Công Tôn Khải nói:

- Nhất thời khó mà nghĩ chu đáo được. Hôm nay ông lão cũng chưa về được, giờ tôi bảo người đưa ông lão đi nghỉ đã. Đợi một lát rồi ta lại nói chuyện.

Trương Lão Thực nói:

- Giờ mà lão hán đi chỉ canh hai là về tới nhà thôi!

Công Tôn Khải nói:

- Nói vậy là nhà ông lão cũng chẳng xa mấy. Thế là ở nơi nào vậy?

Trương Lão Thực đáp:

- Độ ba chục dặm. Ở chính Đông hơi xéo về Nam một chút.

Công Tôn Khải nói:

- Lão Trượng quân rồi, xin đợi một lát, có khi chúng tôi có việc muốn hỏi nữa. Bèn gọi Triệu Thành vào bảo đưa Trương Lão Thực đi nghỉ, chú ý lo ăn uống cẩn thận cho ông ta.

Qua một hồi hỏi đáp có vẻ bình thường này, bốn hiệp sĩ già trẻ đã suy đoán ra mấy điều rất trọng yếu:

- Đầu tiên, từ Chính Đông hơi xéo về Nam ba mươi dặm là vùng gần Thần Binh Động. Thứ hai, nếu lời Trương Lão Thực có thể tin được, "khách qua

đường" dám xuất hiện ở vùng này, tuyệt đối không phải người phải chạy trốn vì bị uy hiếp và phải vội vã trở lại quê nhà. Thứ ba, có thể người này có thù với Kim Tinh Thạch, tự biết mình lực bất tòng tâm nên mới dùng kế giá họa "mượn dao giết người" này. Thứ tư, Tú Tú bị cầm tù trong Thần Binh Động, nhưng trước đó một ngày đã bị người áo vàng bắt cóc đi...

Suy luận đến điểm này, cả bốn người không nén nổi kinh sợ. Chẳng lẽ "khách qua đường" tức là người áo vàng đóng giả? Càng nghĩ đều thấy khả năng này càng lớn. Như thế thực sự người áo vàng là ai? Là "Tứ Cực", là "Bát Tuấn", "Thập nhị Thần Vệ"? hay trong số "ba con bốn đồ đệ" của lão ma? Giữa đêm tối, cái hộp gỗ từ đâu mà ra? Trừ phi lấy trộm thì chỉ có thể có dự mưu, chuẩn bị sẵn từ trước khi hành sự, có khi Trương Lão Thực tựa hồ lại chẳng "lão thực" (thật thà) gì!

Cứ thế, "kéo dần tơ lòi con nhộng", điều nghĩ suy tỉ mỉ nhất" nếu người bị hại không phải Tú Tú thì là ai?

Hồi bảy

TIN BUỒN DỒN DẬP

Trời gần tối, Tiêu Thiên đưa đến Loạn Thạch Cương hơn trăm người, lại còn mang tới bức thư tự tay Kim Tốn viết gửi Công Tôn Khải. Những điều quan trọng viết trong thư trừ những việc tai nghe mắt thấy ở Thiên Trì còn kể việc quần hùng gặp nạn đêm trước nếu không đi sẽ bị ma đầu hạ độc thủ và còn viết thêm động phách là tin Phạm Phụng Dương đã luyện thành Vạn Thế Ma Công nhưng gã đi đâu làm gì không ai biết, chiếc áo vàng để lại bên xác chết qua giám định là của Lưu Xung nhưng chính Lưu Xung cũng mất tăm mất tích một cách rất thần bí.

Vì những việc động trời này Kim Tốn phải về gặp "ma phụ" (ông bố ma) để bàn cách đối phó với tên phản đồ Phạm Phụng Dương. Những lời nói công

khai trong thư là trưa ngày mai trao đổi con tin, chắc chắn chàng ta sẽ tới cùng, khi nào gặp mặt sẽ nói chuyện tỉ mỉ rõ ràng hơn. Bức thư này cũng không làm nguôi ngoai được tin động trời như sét nổ giữa trời quang là tin Tú Tú bị chết. Đồng thời cũng rất lạ ở cái tin về Phạm Phụng Dương không chỉ là phản môn phản đạo mà còn là phản thầy. Diễn biến đến trời long đất lở thế này làm sao giấu giếm được Tuyết Sơn Tiêu.

Xem xong hai lá thư, Tuyết Sơn Tiêu tức điên lên ọc ra một ngụm máu tại chỗ chỉ muốn ngay lập tức mang theo thương tích lên đường tìm gặp Kim Tinh Thạch để liều mạng. Mấy cô cháu gái cố sống cố chết giữ lại nhất định không buông. Công Tôn Khải và Nhị Lão Lan, Chân Lão hết lời gan ruột khuyên dỗ mãi không thôi.Tuyết Sơn Tiêu gầm lên:

- Chuyện mất mặt này ta chịu sao nổi, không liều một trận sống chết với Kim Tinh Thạch ta còn mặt mũi nào sống ở đời này nữa!

Tề Vân Bằng thấy các lão, thiếu hiệp khổ lòng đứt lưỡi khuyên giải mãi mà không ăn thua, bất giác cũng phải nói chen vào:

- Lão tiền bối, tiểu bối Vân Bằng tôi nằm mai phục trong hang ma mười hai năm ròng, quá hiểu

thầy trò lão ma là loại người thế nào. Xin lão tiền bối tạm dẹp cơn lôi đình thịnh nộ để nghe vãn bối nói một lời được chăng?

- Còn gì để nói nữa? Tuyết Sơn Tiêu nói.

- Chưa chắc đã phải vậy, trong này còn lắm điều giả dối rắc rối, cần phải nghiên cứu đàng hoàng, kỹ càng đã. Tề Vân Bằng nói tiếp: Tuyết tiền bối là người bộc trực thẳng như ruột ngựa, tất nhiên không chú ý là Tú Tú có bị mất tai không đã chứ?

San San nói ngay:

- Gia gia hãy nghe lời Tề đại hiệp đi, nay mai đối phó với thầy trò bè đảng lão ma đầu ta phải nắm phần chắc đã. Qua ngày mai, đợi đòi tứ ca về, gia gia khỏi cần phải ra tay, cứ để cháu với Khải ca không tìm lũ ma đầu này tính nợ là không được!

Tuyết Sơn Tiêu hỏi ngay:

- Cuối cùng cháu cũng thừa nhận đầu người này không phải là đầu lục tỷ ư?

- Cháu đâu dám lừa gia gia. Lục tỷ làm gì bị mất tai. Đầu người này dù gì cũng là đầu người bị giết. Bất kể cô gái bị giết này là ai thì thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi này của chúng cũng trời không dung, đất không tha! San San nói.

Tề Vân Bằng nói tiếp lời San San:

- Chính vãn bối cũng đang nghi ngờ điều này. Trước hết hãy nói về Phạm Phụng Dương đã, gã tiểu ma đầu này có thân pháp cực cao, bản thân thì thông minh có trí, khéo léo giỏi giang. Cứ lấy công phu Vạn thế Ma Công suy ra thì biết, Tứ Cực luyện nửa đời người vẫn chưa thành thế mà gã họ Phạm lại luyện được, đó là một ví dụ rất tốt để hiểu biết và đánh giá về gã. Mà tên tiểu tặc này là tâm cực lớn, ma công luyện thành rồi, trừ Kim Tinh Thạch ra làm gì có người thứ hai, như thế chẳng phải Kim Tinh Thạch đã trở thành vật chướng ngại cho đường đi của gã ư? Mượn dao giết người, một hòn đá ném hai con chim, thời cơ lại đang phù hợp, lấy địch đánh địch, hai bên đã đấu nhất định một chết một bị thương, thử hỏi tương lai ở Liên Đông còn ai là đối thủ của gã?

Công Tôn Khải nói:

- Lúc ban ngày cháu cùng Nhị Lão và Đan Đệ cũng suy tính như vậy, nhưng vì nội tình của hang ma không quen thuộc lắm nên không dám vội vàng suy đoán. Giờ đã có lời biện giải của tề huynh mới vỡ lẽ ra toàn là việc gã sất phu họ Phạm giở trò quái mà cũng chỉ có tên sất phu họ Phạm này mất hết

nhân tính mới đủ gan đủ lực làm những chuyện động trời, thương thiên hại lý như thế này.

Tuyết Sơn Tiêu "hừ" một tiếng rồi nói:

- Chớ có quên, cái áo vàng bên xác chết có thể là của Lưu Xung đấy!

Tề Vân Bằng nói:

- Áo vàng của Lưu Xung thì đúng rồi, không có sai. Nhưng chính vì cái áo vàng này là của Lưu Xung nên mới khiến người ta khả nghi. Tên giặc này hay nhẹ dạ cả tin, nhập môn phái họ Kim rất sớm nhưng võ công thì còn rớt sau xa Phạm Phụng Dương. Giờ Lưu Xung mất tích, theo ý vãn bối nếu gã không bị Phạm Phụng Dương đẩy xuống nước không lối lên phải nghe theo lời sai phái của Phạm Phụng Dương, thì càng dễ bị gã họ Phạm hạ độc thủ, chẳng còn đường thứ ba nào để đi nữa đâu!

Công Tôn Khải hỏi ngay:

- Liệu Kim Tinh Thạch có tha gã không?

- Lòng đen tối đối với tay thâm độc! Kim Tinh Thạch một đời ác - Tề Vân Bằng nói - dậy dỗ ra một tên đồ đệ đắc ý nhưng lại quên mất gốc như gã họ Phạm, âu cũng là sự báo ứng đối với lão ma đầu họ Kim. Kim Tốn mà tới lão phải tức muốn chết, trừ

phi lão ta tự ra tay, còn bọn đồ đệ, thủ hạ làm gì có ai chế phục nổi Phạm Phụng Dương? Chúng ta có thể dùng cách "gậy ông đập lưng ông".

Công Tôn Khải lại nói ngay:

- Kim Tinh Thạch lắm vây nhiều cánh, Phạm Phụng Dương một tay vỗ sao thành tiếng chỉ sợ gã chim hồng cất cánh bay cao đã nhẩy vào Quan Nội rồi!

- Khả năng ấy không lớn! - Tề Vân Bằng nói - Đất Liêu Đông, cả một cơ nghiệp đồ sộ lớn lao như vậy chẳng lẽ gã dễ dàng phủi tay dâng cho người ư? Gã họ Phạm không chỉ luyện thành Vạn Thế Ma Công mà thôi, mà đã học xong dễ gì gã...

Công Tôn Khải bất ngờ thấy động tâm liền nói chen vào:

- Tề huynh xin đợi một chút, tiểu đệ ra ngoài rồi sẽ vào ngay...

Lan Lão cũng thấy cảnh giác vội bảo:

- Khải ca nhi, cẩn thận đấy! Để ta đi cùng ngươi!

Nghe Lan Lão nói vậy, mọi người hiểu ngay, bỗng nảy lòng hoài nghi: Người nhà quê được nhờ gánh đồ lễ đến, biết đâu chẳng phải là Phạm Phụng Dương hoá trang, chỉ loáng cái đã hơn chục người cùng đi.

Triệu Thành đã bố trí cho Lão Thực ở gian một người bên mé phía Đông. Công Tôn Khải chạy tới trước đẩy cửa nhìn vào phòng quả nhiên không ngoài ý chàng đã nghĩ. Triệu Thành đang nằm ngửa trên giường còn Lão Thực chẳng thấy bóng dáng đâu. Trên bàn có để lại một tờ giấy viết:

"Được ân cần khoản đãi sau này báo đáp. Triệu quản sự lao lực thái quá đã dùng Thập Tuyệt Chỉ giúp ông ta ngủ ngon, ngày mai huyệt tự giải. Cẩn thận chớ có manh động tránh xảy việc ngoài ý muốn. Kim Tinh Thạch báo".

Đọc xong Lan Lão nói:

- Chữ này mới viết xong, giữ lại để ngày mai Kim Tốn xem chữ ai, là chữ lão ma đầu hay chữ tên tiểu quỷ? Chắc sẽ biết!

Công Tôn Khải cầm mảnh giấy, hạ giọng nói:

- Vết mực tuy đã khô, chỉ sợ tên sất phu này chưa bỏ đi. Xin tam lão bảo hộ quần hùng, hai vợ chồng Đan đệ lùng sục bên trái, đại muội San San theo ta sục tìm bên phải.

Lời buông, chân đã đi ngay. Hai đôi vợ chồng loáng cái đã hoà lẫn trong bóng đêm đen mở một cuộc lùng sục cẩn thận. Tam Lão đâu chịu kém bề

hào khí cũng triển khai hành động ngay. Tề Vân Bằng và tam hùng nhà họ Kỷ hợp thành một lộ cũng tham gia hành động lùng sục. Vội vã, rối rít lùng sục một trận, nhưng chẳng thấy tăm hơi gì. Trở lại phòng nghị sự, không ai không hậm hực, bực bội, tâm tình trĩu nặng như đổ chì.

Cơm đã chuẩn bị xong. Bỗng dưng không chuẩn bị gì mà phải lo ăn cho cả trăm con người, nhất thời đâu dễ làm cho kịp thời nên phần lớn đồ ăn mua sẵn từ trấn về. Phòng quản sự chứa không hết người, may sao nhà kho lúc này còn trống, quần hùng vội năm chân ba tay quơ dọn, quét tước một trận cho sạch sẽ rồi mới thu xếp vào ở. Trong phòng quản sự chỉ có Tam Lão và huynh muội Công Tôn Khải, Nam Tề, Bắc Kỷ, Tiêu Thiên... hơn hai chục người ở chen chúc. Vừa ăn vừa hàn huyên, bàn luận mãi không hết chuyện nhưng nhờ qua cuộc vừa ăn vừa nói đó mà tình hình nội bộ Thần Binh Động và thực lực của lão ma đầu cũng giúp mọi người hiểu rõ thêm. Chỉ có phương hướng hoạt động của ma đầu Phạm Phụng Dương là không ai biết một ly một tý nào. San San thấy chuyện trò đã cả nửa buổi cuối cùng vẫn chưa đả động gì đến việc của Tú Tú nên nén không nổi, bật nói:

- Tề đại hiệp! Vừa rồi đại hiệp bảo lục tỷ của tôi chưa bị hại, liệu có gì làm căn cứ sự thực không?

- Kim Tốn không chịu để các người bị chém, cốt mong hoà giải. Sự việc căn cứ là nhất đám thế lực của Phạm Phụng Dương bị hãm vào thế cực kỳ bất lợi thì gã sẽ giở hết mọi thủ đoạn để phá hoại. Nhưng nếu phá hoại không xong chúng ta đi tìm gã, cha con lão ma đầu họ Kim cũng sục tìm gã, đó càng là điều thêm bất lợi với gã họ Phạm. Buổi trưa Vu Vô Ảnh cùng Gia Cát Xương tới Thần Binh Động mới biết Phạm Phụng Dương đã bỏ đó mà đi. Gã sất phu họ Phạm này cực kỳ tâm cơ mưu trí, gã tất sẽ lẻn ra lẻn vào bằng đường bí mật, do đó mọi mưu đồ và hành động của Kim Tốn tất bị gã biết hết còn gì!

Dĩ nhiên gã có thể mật báo với lão ma đầu. Nhưng Kim Tốn là con cốt nhục của lão ma đầu, mọi mưu đồ cũng có khi lão ma đã nghĩ tới cùng lắm được nghe mật báo, lão ma đầu gọi Kim Tốn tới chửi mắng cho một trận chứ đời nào lão ma lại giết Kim Tốn. Còn Phạm Phụng Dương mới thực là bệnh trong gan ruột lão ma. Thử nghĩ trước tình hình đó những ngày sau này sẽ thế nào? Liệu còn kê cao gối mà ngủ được nữa không? Gì chứ quan hệ giữa lợi và hại, Phạm Phụng Dương phải xem xét kỹ càng tới

nơi tới chốn. Đắc tội với Kim Tốn là làm mất lòng Tứ Cực! Việc làm chỉ hại cháy táp lông mày đến nơi, báo cáo ngầm dù không thấy thoả đáng, thêm nữa ma công đã luyện thành mà dã tâm của họ Phạm càng thêm lớn, mấy nhân tố khéo sau này cùng xảy tới một lúc, nếu gây họa, sợ rằng họa này vô cùng lớn vì trời sinh ra gã đâu để chịu làm con người yên phận thủ thường?

Uống một hớp rượu, khà ra một tiếng rồi Tề Vân Bằng mới nói tiếp:

- Đây có thể nói là quyết định tạm thời của gã, phản bội lại lão ma đầu là dắt mũi lão ma đầu phải đi theo gã thì đằng nào hơn? Cách nghĩ, cách làm liệu có thành công không? Tất nhiên Phạm Phụng Dương không thể nắm chắc tuyệt đối được! Cũng chính vì sự biến hoá·này xảy ra đột xuất, đồng thời để lộ sơ hở khi đi vào con đường nguy hiểm mọi sự chuẩn bị còn chưa thành thục, lệnh tỷ thành món đồ chí bảo dành cho gã. Gã có thể uy hiếp nhưng ít ra là trước mắt lệnh tỷ vẫn chưa có gì là nguy hiểm.

Tuyết Sơn Tiêu nâng cốc rượu lên nói:

- Anh bạn trẻ Tề, lão phu kính ngươi một ly!

Ông già họ Mục này tính tình thô lỗ, dễ bị kích

động nhưng không phải là người không biết nghe theo lẽ phải. Nghe Tề Văn Bằng căn cứ vào con người thường ngày của Phạm Phụng Dương mà đưa ra lời bình luận, phân tích khiến ông già họ Mục bội phục, trong lòng thấy sáng láng thư thái. Tề Văn Bằng hoảng hốt rời chỗ ngồi nói:

- Không dám ạ, không dám ạ! Tại hạ xin kính tiên bối một ly!

Cùng nhau cạn ly. Tâm tình cử tọa nhân đó mà bình tĩnh yên ổn lại.

Công Tôn Khải cũng mời Tề Vân Bằng một ly, nói:

- Phạm Phụng Dương hành động lúc đêm khuya, ngày lại đến đưa đầu người, có thể Tú muội không còn ở nguyên chỗ cũ nữa. Tiểu đệ đang tính dò theo dấu tích để tìm cách cứu, Tề huynh có sẵn lòng chỉ lối cho chăng?

Tề Vân Bằng đáp:

- Tiểu đệ cực nguyện tình góp sức chỉ có điều đi bây giờ không bằng quá trưa ngày mai hãy đi!

- Xin cho hỏi lý do tại sao? Công Tôn Khải hỏi.

Tề Vân Bằng đáp ngay:

- Liêu Đông là nhà của Phạm Phụng Dương, đi đến đâu cũng có người để bố trí huống hồ địa chỉ lại bị lộ rồi. Chúng ta không đi ngay tìm thì Kim Tinh Thạch tất cũng sẽ phái người sục tìm. Tại hạ liệu khi ông ta chưa tới đó thì Tú cô nương đã bị chuyển đi nơi khác rồi. Đây là pháp bảo duy nhất trước mắt của gã để giữ mạng chứ chẳng còn ở chỗ cũ nữa đâu. Ngày mai còn vụ trao đổi con tin, rồi còn việc thu xếp thoả đáng cho quần hùng xong đến lúc ấy tất cả các vị đều có thể phóng tâm, rảnh tay rảnh chân cứu người không còn sợ lộ liễu gì nữa!

Lan Lão nói ngay:

- Thu xếp vậy là hay nhất rồi. Kim Tốn thành tâm thành ý hoá giải oán thù cũ thay cha. Về sự tình này hoặc giả còn có khi cung cấp thêm được vài ba đầu mối nữa!

Những vấn đề còn mơ mơ hồ hồ mấy hôm nay, tới lúc này coi như đã tạm thời được kết luận xong.

*

* *

Cùng lúc Tiêu Thiên tới Loạn Thạch Cương thì Kim Tốn cũng tới Tiết Công Từ. Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch từ lúc rời đi đêm hôm qua đến giờ

vẫn chưa thấy trở về mà cũng chẳng nghe thấy tin tức gì.

Đây là sự việc cực kỳ đáng sợ! Trừ phi lão ma cùng Phạm Phụng Dương đang ngấm ngầm giở trò thần bí nào đó?

Cuồng Hoa Động Chủ cũng đứng ngồi không yên. La Côn bị trúng hàn Sát chưởng nhưng cũng trừ được bẩy tám nên giờ chỉ cần tăng cường hành công, hy vọng sẽ sớm bình phục, khôi phục được hoạt động. Kim Tốn nói lại sự việc xảy ra lúc đêm, quần ma nghe xong như trời quang bị sét nổ đỉnh đầu, vô cùng kinh sợ.

Chu Vạn nói:

- Phạm Phụng Dương môi miệng leo lẻo trơn như bôi mỡ, đầu óc tinh quái, ta trước nay có coi gã ra giống gì đâu, đã bao lần ta khuyên sơn chủ phải để tâm đề phòng gã. Thế mà giờ... ừ!

La Côn không lòng dạ nào hành công nữa cũng nói:

- Sơn chủ không biết gã luyện Ma Công thành rồi, bụng dạ gã thì bất trắc, có khi đi gặp gã lại bị hố to cũng nên!

Cuồng Hoa Động Chủ không sao kiên nhẫn nổi nữa, phẫn nộ gầm lên:

- Im cái miệng ông đi! Lôi đâu ra những lời lẽ vô dụng ấy làm gì!

La Côn trợn mắt lên nhìn Cuồng Hoa Động Chủ, ngầm thở dài một tiếng chán chường không buồn tranh cãi, không buồn nói nữa. Chu Vạn nói:

- Khỏi phải lo cho ông ấy. Loạn Thạch Cương giữ không nổi chân ông ấy, mà Phạm Phụng Dương gan chó cũng chưa đủ lớn để ám toán lão sơn chủ đâu! Các vị đều là những người có thành tựu cao siêu, cùng biết công phu như nhau chỉ có hoả hầu nông sâu, cao thấp khác nhau, hơn kém là ở chỗ này. Cơm không thể ăn không. Phạm Phụng Dương không ngốc như các người tưởng đâu! Ta chỉ tức gã làm gì cứ giấu giấu giếm giếm kỹ trong bụng, cấm bàn bạc với ai bao giờ. Mười thành đến tám chín là tối hôm qua gã đến Loạn Thạch Cương trước rồi sau mới đến Thần Binh Động. Hiện tại có thể là gã ở Tuyệt Duyên Cốc. Trong Tứ Cực ngươi là người tinh minh nhất, hiểu rõ về gã nhất nên đừng có hỏi lại ta làm gì!

La Côn nói:

- Động chủ trách là cực đúng. Tuy ta đánh giá cũng gần đúng như vậy nhưng làm sao sánh được với động chủ thấu triệt tòng đầu tiệt vĩ, đồng thời còn một vấn đề khiến ta vô cùng khó xử nữa...

Cuồng Hoa Động Chủ hỏi ngay:

- Đám là chuyện hoài nghi kẻ mang lòng bất trắc, chẳng phải là Phạm Phụng Dương đó ư?

Lời vừa thốt ra của Động Chủ làm cho mọi người vừa sợ vừa kinh. La Côn nói:

- Trừ phi Thường Sơn Lão Quái...

Cuồng Hoa Động Chủ "xì" một tiếng, nói ngay:

- Ông tính đúng đấy. Nếu nói muốn chân giò lảng ra thì Trịnh Thất phải tính là số một, mà cũng không phải chỉ có một ngọn núi ở trong cái vòng lẩn quẩn như các ông tưởng đâu!

La Côn giận điên lên lại càng chẳng để tâm suy nghĩ sâu nữa. Chu Vạn nói:

- Chúng ta thật đáng xấu hổ, bao nhiêu năm đi theo sơn chủ mà biết không tày Động Chủ nhìn đâu ra đấy không để lọt một sợi tóc. Đại khái còn Thượng Quan Dật!

Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Điều ấy thì có gì mà xấu hổ với không, vì ta ít thường ở một nơi với các ông, người ngoài mắt sáng, người trong tăm tối. Ở ngoài tương đối khách quan hơn. Tinh Thạch cũng cảm thấy điều đó, chỉ tiếc là chưa bắt tận tay day tận trán đó thôi, nên ta mới liệu chừng lúc này sơn chủ đang ở Tuyệt Duyên Cốc!

Kim Tốn càng nghe càng thêm lo lắng cho phụ thân. Bèn hỏi:

- Ngày mai làm sao giờ?

- Đợi lão tử nhà ngươi về hãy hay! Cuồng Hoa Động Chủ đáp.

- Lỡ lão nhân gia không về thì sao? Kim Tốn lại hỏi vậy.

- Thì ngươi đứng ra làm chủ! Cuồng Hoa Động Chủ đáp ngay.

- Tại hạ làm chủ?... Còn phu nhân, còn nhị thúc...

Nghe Kim Tốn ngập ngừng nói vậy, Cuồng Hoa Động Chủ nói ngay:

- Đây, chính vì điểm này đấy, lão tử nhà ngươi không ưa người nên đã ba chục năm phải đương đầu lấy, giờ đối mặt với nông nỗi này chẳng lẽ ngươi không vì lão tử nhà ngươi mà chia buồn giải sầu đỡ ư?

Trầm ngâm một lát rồi Kim Tốn đột nhiên quả quyết bảo:

- Tại hạ định đem con tin trao trả cho họ, động chủ thấy thế nào?

Cuồng Hoa Động Chủ trả lời ngay:

- Làm giảm nhẹ áp lực của kẻ thù trước mắt cũng có cái hay, ta giúp ngươi!

Kim Tốn mừng thầm, quay sang bảo La Côn:

- Nhị thúc thấy thế nào?

La Côn chưa kịp nói gì thì Cuồng Hoa Động Chủ đã nói chen vào:

- Ông ta giữ thành thừa tài nhưng ứng biến lại thiếu sức! Khỏi phải hỏi ông ta làm gì! Có điều, người trả cho họ nhưng không thể tỏ ra quá yếu, chi tiết trao đổi ngươi bàn với lão lục mà quyết định!

Kim Tốn nhìn Chu Vạn. Chu Vạn gật gật đầu. La Côn là "nhị thúc" lại bị gạt ra rìa, lòng tuy không vui lắm nhưng không thể không thầm phục mụ ác bà nương lăng nhăng này ứng biến ung dung đâu ra đấy mà cách nhìn nhận, đánh giá vấn đề quả không phải tầm thường!

Đến sáng Kim Tinh Thạch vẫn chưa về. Sự tình đại khái giải quyết như đã bàn. Như thế động thái của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch có đúng như Cuồng Hoa Động Chủ tiên liệu không? Chẳng ai có cách nào giải đáp chuẩn xác được!

Đến chính ngọ Kim Tốn, Chu Vạn đến Loạn Thạch Cương như đã hẹn. Cuồng Hoa Động Chủ và La Côn không đến Loạn Thạch Cương nhưng không biết đi hướng nào. Vì bên kia còn rất nhiều ma đầu nanh vuốt của lão ma, sợ bất tiện cho Kim Tốn nên

Chân Lão và thư muội của Ngọc Liên đều tránh mặt, tất cả quần hùng cũng không lộ mặt. Rõ ràng nhưng không dễ thấy, Công Tôn Khải cũng có ý muốn hoà hoãn tình hình trước mắt để tiện ra tay cứu người bằng được. Trong tình hình cả đôi bên đều thành tâm hảo ý nên cuộc trao trả con tin đã hoàn thành thuận lợi. Còn về việc Tú Tú, lúc đầu còn mong tự miệng Kim Tốn nói cho biết, nhưng còn mặt Chu Vạn với bao nhiêu ma đầu nanh vuốt khác nên không tiện công khai bộc lộ. Sự việc do Kim Tinh Thạch bội ước mà nên, trước hết hãy cứ thả con tin cái đã. Công Tôn Khải nói:

- Chu đại hiệp thành tín không lừa dối, lại đưa thiếu sơn chủ thân tới tận đây tiểu khả kính cẩn thay mặt ông vợ và phụ tử nhà họ Kỷ xin tỏ lòng cảm ơn lắm lắm. Nhưng còn cô em bạn dì Tú Tú sao chưa thấy đưa trả lại nhỉ?

Kim Tốn đáp:

- Sự kiện lần này vốn có ước hẹn rồi nhưng chỉ vì La nhị thúc tôi tự dưng sinh chuyện giữa đất bằng mà nổi sóng gió, cành mọc ngoài đốt nên mới có chuyện, tại hạ kính cẩn thay mặt gia phụ và nhị thúc vô cùng xin lỗi. Nói ra thì thẹn đủ mười phần, hai người Phạm Phụng Dương với Lưu Xung, trước

mắt bỗng dưng bội phản bỏ trốn, lệnh di tỷ cũng bị ép đi theo. Gia phụ nghe báo tin vô cùng phẫn nộ đã thân đem người chia đường đi tìm cứu, ngày một ngày hai tất sẽ có tin về, chỉ mong thứ lỗi cho và nới rộng kỳ hạn cho chúng tôi.

Công Tôn Khải sa sầm nét mặt, giận dữ bảo:

- Lời thiếu sơn chủ nói có thật thà không vậy?

Cho đến giờ Công Tôn Khải cũng không biết chắc cái đầu người là thật hay giả, nửa phần giả nửa phần cho là thật. Kim Tốn không biết đã nảy sinh biến cố vẫn nói:

- Đại hiệp đã nói như vậy, nếu tại hạ nói sai nửa lời nguyện xin trời phạt!

Công Tôn Khải lấy cái hộp gỗ ra nói:

- Tiểu khả có thể tin lời thiếu sơn chủ nhưng cũng không thể không tin thứ đựng trong hộp này. Xin mời thiếu sơn chủ mở xem sẽ biết!

Kim Tốn bất ngờ thấy động tâm, đã hơi cảm thấy đại khái sự cố đã xảy ra, hai tay run rẩy từ từ mở hộp ra: cái đầu người bị mất hôm trước té ra xuất hiện ở đây! Bất giác Kim Tốn biến đổi hẳn sắc mặt. Chu Vạn cũng đột ngột đổi sắc mặt! Có điều hai người đã từng trải qua nhiều phen gió to sóng lớn,

xem xét da mặt và màu sắc da của cái đầu người. Kim Tốn sợ quá ngây ra một lúc rồi mới khôi phục được thần trí và hỏi ngay:

- Có dịch dung không?

Quần hiệp già trẻ thấy lòng vô cùng xốn xang hồi hộp. Đầu người thật, giả có thể đoan quyết ngay số phận của Tú Tú. Mãi rất lâu, rất lâu sau Chu Vạn mới căm hận nói:

- Tên sất phu này thâm hiểm và tàn độc thật! Thủ pháp dịch dung của gã quả đã học đến mức chân truyền! Thật quá đáng sợ!

Đã phải dịch dung, phần giả là chính, là phần lớn. Công Tôn Khải phì ra một hơi thở nói:

- Chu đại hiệp liệu có thể trổ tuyệt nghệ thử khôi phục lại khuôn mặt thật được không?

Chu Vạn thở dài nói:

- Cho dù là Đại La Kim Tiên cũng khó lòng khôi phục lại được khuôn mặt thật!

Công Tôn Khải không tin, nói:

- Chu đại hiệp phải chăng còn từ chối vì muốn che giấu đến cùng?

Chu Vạn trỏ vào sau gáy của cái đầu người có một nếp nhăn cực nhỏ, cực mảnh, bảo:

- Toàn bộ da mặt cũ của người này đã bị bóc đi hết, còn lớp da mặt này là lớp da khác đem phủ trùm ra ngoài, dù có bóc ra làm sao y như ban đầu được?

Tuyết Sơn Tiêu hai mắt như toé lửa, giận dữ đấm một quyền xuống mặt bàn bát tiên, căm uất gầm lên như sấm:

- Ngươi nói bóc ra hai lớp da người ư?

Quần hiệp không ai là không giận dữ. Chu Vạn nói:

- Không sai. Bóc nhưng mà bóc sống, nếu không, dán vào không khít. Xin hãy coi nếp nhăn sau tai mà xem đâu có rõ lắm vì đã được dưỡng khá thời gian sau khi bóc dán. Da người bên ngoài đã kết hợp được với huyết nhục của người bị hại là chứng minh rất rõ ràng!

Công Tôn Khải nghe ra đầu đuôi, trong lòng bỗng nảy ra một tia hy vọng:

- Theo phán đoán của Chu đại hiệp, muốn có được hiện tượng như cái đầu này thì phải cần bao nhiêu thời gian?

- Ít nhất cũng phải hai, ba tháng, có khi còn cần lâu hơn. Đây là điều tại hạ được nghe tam sơn chủ

nói chứ tại hạ chưa có được kinh nghiệm này. Nếu để quá nửa năm các nếp nhăn dần dần tiêu mất, lúc đó không thể nhận ra được nữa!

Kim Tốn cũng xem mảnh thư, nói tiếp ngay:

- Bút tích là của Lưu Xung nhưng anh chàng này không lang độc đến độ này, vì cũng không có đối tượng thù hận, do đó có thể dễ thấy đây là ngón đòn của tại ngoài mấy cảnh bày trò này, lệnh di tỷ vẫn bình an vô sự!

San San hỏi ngay:

- Sao da mặt bên ngoài cái đầu người lại có điểm giống lục tỷ tỷ của ta?

- Trò này đâu có làm khó được ai!

Kim Tốn đáp vậy rồi lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra một chút thuốc bột vào cái bát nước trong, đầu tiên quấy cho thuốc bột tan đều trong bát nước rồi bôi lên đầu người. Đợi một lát sau dùng nước rửa sạch, để lộ ra một khuôn mặt con gái rất thanh tú. Quả nhiên đầu người không phải là đầu Tú Tú: điều này đã được chứng minh và khẳng định rõ ràng trước mắt mọi người. Nhưng dù gì thì gì, rõ ràng đã có hai cô thiếu nữ bỏ mạng vì trò này của ma đầu họ Phạm.

Ấn Thiên Lam căm giận sục sôi trong lòng, nghiến răng uất hận nói:

- Ta không tự tay giết gã họ Phạm này thì không thể nào tiêu tan nổi uất hận chồng chất trong tim suốt bao nhiêu năm.

Nói được đến thế tự dưng châu lệ lã chã tuôn rơi. Cứ thử nghĩ xem bị gả cho một thằng chồng mặt người dạ thú dữ thế này làm sao chẳng đau lòng khôn xiết kể?

Công Tôn Khải hỏi Kim Tốn:

- Đại khái chắc lệnh tôn cũng biết hướng đi của gã tất phu này chứ?

- Cơ nghiệp của Phạm Phụng Dương nằm ở biên giới Liêu Đông - Cát Lâm - Kim Tốn đáp - Đây là địa điểm rõ ràng ai cũng biết, chưa chắc gã đã tới đó. Sất phu này đã luyện thành Vạn Thế Ma Công, thuật dịch dung đã đến độ "lô hoả thuần thanh, thâm nhập hoá cảnh" (lửa lò biếc xanh, sâu tới độ tuyệt vời) có thể hoá trang làm bất kỳ ai xuất hiện ngay trước mắt chúng ta mà chúng ta vẫn bị lầm như thường. Nói đến chuyện bắt gã, sợ rằng không dễ mà ngược lại...

Chợt cảm thấy cần cảnh giác, Kim Tốn nói tránh đi:

- Đám hỏi Công Tôn đại hiệp, người của các vị có ở cả đây không?

Công Tôn Khải hiểu ngay ý của Kim Tốn, đáp:

- Thiếu sơn chủ sợ gã hoá trang... để đi hại người khác ư?

Kim Tốn nghiêm sắc mặt đáp:

- Gã sất phu này lòng dạ cực kỳ bại hoại, không thể không đề phòng!

- Nét chữ trong thư - Công Tôn Khải hỏi - thiếu sơn chủ có xác nhận là chữ của lệnh tôn hay không?

- Nếu là Phạm Phụng Dương bắt chước cũng không phải không y như thật! Vấn đề là ở Lưu Xung, mà y lại cũng đồng thời mất tích! Quả thực không dám giấu, tại hạ không phân biệt được thật giả đâu!

Công Tôn Khải lấy ra một tờ giấy viết chữ khác đưa cho Kim Tốn hỏi:

- Mời xem thử tờ này xem!

Kim Tốn đón lấy tờ giấy cùng Châu Mục cúi xem, phân tích rồi bảo:

- Bút tích và chất giấy như nhau. Đại hiệp có từ khi nào?

Công Tôn Khải kể lại sự việc xảy ra ngày hôm qua, thật vắn tắt nhưng thật cần thiết, rồi kết luận:

- Đến chập tối mới bắt đầu khả nghi. Trước hết đi kiếm gã thì không thấy, không có cách nào biết đích xác kẻ ấy là ai và thật sự gã bỏ đi lúc nào?

Kim Tốn nói:

- Tại hạ tình nguyện lúc này làm con tin ở đây, còn những người khác xin thả cho về được chăng?

Công Tôn Khải đáp ngay:

- Tiểu khả giữ họ lại để làm gì, mà thiếu sơn chủ cũng chẳng cần ở lại làm con tin đâu!

- Thịnh tình của đại hiệp vô cùng cảm động tại hạ. Thời cơ gấp rút, đường giây này cực kỳ trọng yếu:

Quay sang Chu-Vạn, Kim Tốn nói tiếp:

- Lục thúc dẫn mọi người về ngay đi, lúc này tiểu điệt phải ở lại đây một thời gian. Tên sất phu này sẽ hoá trang làm người của ta trà trộn vào Thần Binh Động, mà đấy mới là mối họa lớn ngay ở trong gan ruột. Tiểu điệt thân cô thế cô chẳng giỏi dịch dung tuyệt đối không hành động đơn độc. Xin đại thúc nhớ kỹ cho điều bí mật này, tiểu điệt tuyệt đối không đi hành động đơn độc một mình!

Chu Vạn nói:

- Ta hiểu ý ngươi rồi! Ngươi sợ tên sất phu họ Phạm hoá trang làm ngươi chứ gì?

Kim Tốn nói:

- Đúng ạ, đúng ạ! Lục thúc đi mau đi!

Chu Vạn quay sang Công Tôn Khải nói:

- Tại hạ có một đề nghị không được tình cảm lắm, không hiểu Công Tôn đại hiệp có ưng thuận cho không?

- Chu đại hiệp có gì xin cứ dạy bảo! Công Tôn Khải nói ngay.

- Đại hiệp và tệ sơn chủ có ân oán với nhau đó là việc của hai bên. Chu Vạn nói - liệu có thể theo lời ước cũ chờ đến Trung thu sẽ giải quyết cho ân dứt oán tuyệt, nhưng trong thời gian này hai bên giúp nhau sục tìm tên sất phu tàn độc Phạm Phụng Dương có được không? Tại hạ xin lấy đầu mình ra bảo đảm!

Cảm động trước ý nguyện thành thực như vậy, Công Tôn Khải nói ngay:

- Hai bên đều phải lấy lòng tin giữ cho nhau. Lời Chu đại hiệp rất nặng tình, tiểu khả xin theo lời dạy bảo.

Đây chính là điều Công Tôn Khải đang mong và tự thấy chẳng có lý do gì mà từ chối. Chu Vạn lập tức cáo từ. Công Tôn Khải nói:

- Tiểu sơn chủ thời gian này làm khách ở đây chứ không phải làm con tin, rất mong Chu đại hiệp về bẩm cáo lại cho rõ ràng!

Ba gã Miêu Hổ... bị bắt giam vì trúng Băng Phách thần chỉ đã được Tuyết Sơn Tiêu giải khai huyệt đạo. Chu Vạn lập tức dẫn chúng rời đi ngay.

Chu Vạn đi rồi, Công Tôn Khải khổ tâm vì chưa có cách gì thu xếp được cho quần hùng theo về. Trái tim chàng lúc này như đã bay bổng sang Thiên Trì vì rất sợ Phạm Phụng Dương hoá trang làm mình đến tìm Hiểu Mai và nếu thế thì Hiểu Mai thật là gặp vận đen và mối lo này mới thật là to lớn không gì sánh nổi. Mưu gian của Phạm Phụng Dương bị bại lộ khiến gã sa vào cảnh có nhà mà không có chỗ về, tiến lui hết lối, có thể nói toàn bộ âm mưu của họ Phạm đều do một tay Hiểu Mai bóc trần ra.

Với lòng dạ hung tàn độc địa, mất hết tính trời tính người, tuyệt đối không bao giờ soi mình tự trách mà chỉ đổ tội cho người khác như thế khi âm mưu phản đạo phản thầy bị bóc trần, gã sẽ đổ hết cho Hiểu Mai và sẽ báo thù thẳng tay một cách vô

tình vô nghĩa.

Nghĩ đến điểm này Công Tôn Khải hận sao không bay ngay được sang Thiên Trì. Đưa quần hùng theo tất nhiên hành động sẽ lộ liễu, chậm trễ, mà nếu để quần hùng tự đi sợ lại để quần hùng rơi lại vào tay ma đầu, thật chẳng có cách nào nữa. Khi ăn cơm không che giấu được chàng đành nói thật nỗi khổ tâm của mình: võ công của quần hùng tuy chẳng phải thật cao siêu nhưng nhân tình thế cố, kinh nghiệm giang hồ lại cực phong phú. Xem xét, ước lượng hình thế trước mắt, có một người bỗng nói:

- Chúng tôi sống được tới hôm nay có thể nói là hoàn toàn nhờ các vị đề cao chính nghĩa, chủ trì công đạo, nên mới có kết quả tốt đẹp như ngày nay. Giờ lão ma đầu họ Kim đang săn lùng tên phản đồ họ Phạm, có rảnh rỗi gì dâu mà quay cổ lại. Còn tiểu ma đầu giờ đang thế cô thân cô còn chẳng dám lộ mặt huống hồ đòi ra tay khuynh đảo tình hình? Theo ý của tại hạ lúc này mà vào Quan Nội thì chẳng đến nỗi lại xảy ra sơ sảy, sai sót lần nữa. Chỉ có điều là ân tình của các vị chẳng biết đến ngày tháng nào mới gặp lại để báo đền.

Công Tôn Khải nói vài lời nhũn nhặn rồi nhắc

nhở quần hùng khi đi qua Cẩm Châu và Loan Đông vẫn phải đặc biệt chú ý vì ở hai địa phương này Phạm Phụng Dương vẫn còn thế lực ngầm rất mạnh. Bữa rượu này bỗng hoá thành bữa rượu tiễn nhau. Tiệc xong tức khắc chia tay, ai đi đường nấy. Lần này Tiêu Thiên không thể đi theo quần hùng nữa nên đành chia tay và đến lúc này quần hùng mới biết rõ thân phận của anh ta, đối với nhiệt tình trượng nghĩa của Tiêu Thiên, họ cũng cảm kích chẳng khác gì đối với Công Tôn Khải và Đỗ Đan.

Trút được gánh nặng quần hùng, Công Tôn Khải bỗng cảm thấy toàn thân nhẹ bỗng. Chàng toàn khoe về vợ, cùng Kim Tốn đi tới hiện trường thân tự tra xét xem có thấy manh mối gì không. Hiện trường là một ngôi nhà lẻ ở bên ngoài Triệu Cách Trang cách Thần Binh Động xế về phía Nam mười lăm dặm, nằm trong phạm vi thế lực của lão ma đầu. Chu Vạn tuy đã ước hẹn tạm hoãn xung đột giữa hai bên nhưng liệu lão ma đầu Kim Tinh Thạch có đồng ý hay không? Ai mà biết được? Tam Lão cũng không sao yên tâm nổi nên kiên trì đòi đi theo mọi người. Chính vì thế do Kim Tốn dẫn đường đi trước, quần hiệp già trẻ đi tất cả đến Triệu Cách Trang. Chu Vạn đi trước hai tiếng đồng hồ, đã sớm

cùng Vu Vô Ảnh, Gia Cát Xương tiên hệ chuyện thủ hoà, cùng đoán định thể nào quần hiệp cũng sẽ tới bèn đón chờ tại hiện trường.

Sau khi gặp gỡ, qua miệng Chu Vạn kể lại là suốt hai ngày nay lùng sục nhưng không hề thấy tung tích Phạm Phụng Dương và Lưu Xung đâu cả. Các thôn trang quanh đây tuyệt không có cô gái nào mất tích, như vậy trước mắt hai bên song song mở cuộc đại lùng sục, một mặt thẩm tra xem cô gái bị sát hại lai lịch ra sao. Kim Tinh Thạch đi Cẩm Châu từ hôm đó đến giờ vẫn chưa thấy về mà sự ra đi của ông ta là do Chu Vạn bịa ra. Di hài đã liệm rồi và đưa về Thần Binh Động, máu đọng vẫn còn nguyên, chỉ phải cái đã khô lại. Hỏi han người ở quanh đó nói chủ nhà này nguyên là đôi vợ chồng nông dân già, không con cái, năm trước bán hết cửa nhà xong thì vào Quan Nội ở với người nhà. Thế chủ hộ mới là ai? Không ai biết vì cho tới giờ cũng chưa ai gặp mặt chủ mới ngôi nhà này lần nào. Khắp trong nhà ngoài nhà tìm đi tìm lại mấy lần không thấy một hình tích gì khả nghi cả. Quần hiệp già trẻ đành hậm hực bỏ đi.

*

* *

Người từng có mặt tại Thiên Trì, sau khi trải qua trận giao tranh hiểm ác cũng hiểu biết thêm nhiều về thực lực của ma chưởng, nên càng tăng thêm cảnh giác sâu sắc, càng cần cù luyện tập chẳng dám lơ là. Tham dự ở đấu trường là người nhà Đỗ gia. Đỗ Vân tuy hoa thơm có chủ nhưng lại chưa xuất giá. Đỗ Đan không có mặt nên Đỗ Vân làm chủ, danh chính ngôn thuận chủ trì mọi việc. Bị hố một lần học khôn một lượt, nên lần này canh phòng cũng cẩn mật hơn, nhất là khi đã về đêm, mỗi lần ngã là một lần bớt dại, đâu dám thử lại lần nữa!

Đỗ Vân rất thích khoe mạnh, nhất là khi ca ca và vị hôn phu còn chưa trở về, cô đã thầm thề với mình quyết không để xảy ra chuyện lần thứ hai. Cha con trường chủ Triều Dương mục trường Lưu Vĩnh Thái bị thương hôm trước đã lành hẳn nhưng Vô Danh Thần Ni khi rời đi đã để lại lời dặn là Lưu Vĩnh Thái phải ngồi toạ quan trăm ngày rồi mới được tự do hoạt động. Đó là việc ai cũng biết, Đỗ Vân dĩ nhiên càng biết rõ. Nhưng Lưu Vĩnh Thái tuổi tác đã cao, vai vế được tôn kính, lẽ nào trong khi bầu không khí yêu ma chưa yên bình lại có thể an tâm ngồi một chỗ để trút gánh nặng coi giữ cả sâm trường mênh mông lên vai một cô gái trẻ? Ông không thể yên tâm và cũng không yên tâm thật! Mặc dù Đỗ Vân đã kiên trì khuyên giải, dẫn lời

Thần Ni đã căn dặn tất phải có thâm ý cho nên không được làm trái, nếu không thế chẳng phải là bản lĩnh giữ nhà cửa cô chủ chẳng ra gì hay sao?

Lão trường chủ cãi không lại Đỗ Vân, bề ngoài làm bộ thản nhiên nhưng ngầm trong lòng trừ hai giờ Tý, Ngọ đều phải hành công, còn các giờ khác vẫn đốc thúc các con cùng bộ hạ phải để ý đến động tĩnh trong sâm trường và thường xuyên báo cáo cho ông biết. Cá tính ông già là như vậy, vừa nhiệt tâm vừa cẩn thận sao có thể làm khác được!

Vết thương bên ngoài của Hiểu Mai đã bớt, có điều vẫn thấy có cảm giác tức ngực. Hiểu Mai bị bắn trúng tiêu độc mà lại không bị nội thương, chính bản thân cô cũng không rõ tại sao, phải chăng là chất độc còn dư lại nên mới có hiện tượng như vậy? Dù sao đi nữa cũng không thể xuống núi, nhàn thì có nhàn thật đấy nhưng suốt ngày sang đêm Hiểu Mai vẫn cần cù luyện công không nghỉ. Cô cảm thấy mỗi khi hành công áp lực đè nặng lại bớt đi, khi ngừng luyện công áp lực lại tăng nặng. Cô kể lại hiện tượng cảm giác đó với Đỗ Vân và hỏi Đỗ Vân xem nên ra sao. Đỗ Vân cho là dư độc làm ngụy nhưng đang lúc chẳng có việc gì thì nên chuyên tâm luyện công chứ đừng nên lo lắng những chuyện vất vả khác. Hoắc Khí Ác thì khoẻ mạnh lại hoàn toàn.

Thân phận cũng bộc lộ rõ ràng dù có đầu bù tóc rối cũng chẳng có gì cần phải để ý nào ngờ qua một trận tắm gội sửa sang đầu tóc lại trở thành mày rậm mắt to, râu xoăn má tròn, hùng dũng hiên ngang, nghiễm nhiên là một bậc trượng phu cực kỳ uy vũ.

Nửa tháng nay chàng Hoắc cùng Mai Linh gắn bó với nhau vô cùng khăng khít. Lưu Trí, Lưu Tía, Nghiêm Hoà, Lã Băng trở thành các trợ thủ đắc lực của Đỗ Vân, chia phiên giúp đỡ Đỗ Vân nhưng chỉ nhận trách nhiệm cảnh giới vòng ngoài mà thôi. Mục trường Triều Dương mang tới hơn mười quân tinh nhuệ đảm đương việc canh gác công khai, canh gác ngầm. Cứ bắt đầu từ đêm trở đi trở lại bố trí canh phòng vô cùng nghiêm mật.

Hôm ấy vầng thái dương vừa tụt xuống non Tây, ánh tà huy vẫn cọn rực rỡ chứ chưa tàn hẳn thì Công Tôn Khải phơi phới tự nhiên, ung dung sải bước đi tới. Nghiêm Hoà, Lã Băng đảm nhiệm phiên canh trước nửa đêm, vừa lúc này đang ở trong trang đi ra trạm gác, nhác trông thấy Công Tôn Khải từ xa vội rảo bước tới đón. Lã Băng tuổi còn trẻ, xốc nổi nhiệt tình, còn chưa tới gần đã thân thiết bô lô ba la hỏi:

- Công tử đã về đấy ư?

Phóng tầm mắt nhìn ra xa nhìn chẳng thấy bóng ai thì không nén được "ơ" lên một tiếng, hỏi ngay:

- Sao lại có mỗi một mình?

Công Tôn Khải đáp ngay:

- Họ đang đi sau!

Kể ra thì cũng là chuyện bình thường, vắng nhà đã cả nửa tháng chỉ sợ xảy ra chuyện dở nên tranh thủ về sớm mấy bước để tỏ lòng quan tâm lo lắng, vì vậy Công Tôn Khải không nói gì thêm, cứ thế cắm cúi tiến thẳng về phía trước, cũng chẳng buồn vồ vập với hai người ra đón. Nghiêm Hoà cảm thấy chẳng có gì đáng nghi chỉ bước thêm mấy bước tới chỗ đất cao nhìn xa phía trước. Lã Băng lại thấy Công Tôn Khải hôm nay sao mà lạnh nhạt vì xưa nay vẫn coi chàng ta như một đứa em nhỏ nên rất thân thiết yêu thương, cực kỳ chăm chút, sao hôm nay lại đổi thay đến thế này? Đây chỉ là cảm giác bằng trực giác thấy không hài lòng nhưng khó nói ra lời nên đành lắc mạnh đầu bỏ đi tìm Nghiêm Hoà.

Ráng chiều còn rơi rớt tàn phai rất nhanh. Đứng ngóng xa xa chỉ thấy một vùng mờ mờ ảo ảo nhưng nào thấy có bóng người. Một lát sau bỗng Nghiêm Hoà bật hỏi:

- Sao Ấn trường chủ với trường chủ nhà ta đi chậm thế nhỉ?

Lã Băng cũng nói:

- Lại còn cái cô nương San San nữa, có bao giờ chịu rời xa Công Tôn công tử một lúc nào đâu, sao hôm nay lại chịu tụt hậu như vậy?

- Có khi có việc gì khoái nên mới cuốn hút cô ấy như vậy! Nghiêm Hoà nói.

- Huynh thấy có chuyện gì xảy ra? Lã Băng hỏi.

Nghiêm Hoà bỗng hỏi:

- Đệ đệ có cảm thấy Công Tôn công tử hôm nay rất lạnh nhạt không?

- Có khi tại trong lòng đang có chuyện gì đó! Lã Băng đáp.

- Thế không đúng, nếu trong lòng công tử có tâm sự gì đó làm sao qua được mắt San San cô nương, lại càng không có chuyện cô nương San San rời xa công tử như thế!

Nói rồi Nghiêm Hoà trầm ngâm suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Ta thấy tắc tị rồi đấy. Đệ có thấy gì không?

- Đệ chỉ thấy sau lưng dáng không giống lắm... Lã Băng đáp.

- Đệ nói bậy rồi! Nghiêm hoà nói. Con người ta là cả một chỉnh thể... Lã Băng bỗng cắt lời:

- Vì một điểm không giống ấy hôm nay Công Tôn công tử có vẻ giống như người khác hoá trang ra, mà chỉ có thể bắt được phía trước mặt, thiếu mất dáng vẻ tự nhiên vốn có phía sau lưng...

Nghiêm Hoà hỏi:

- Đệ nhìn không sai chứ?

- Đấy chỉ là cảm giác, làm sao có thể nói rõ ràng được?

Nghiêm Hoà lại dõi nhìn phía xa xa, sắc đêm càng dày càng mờ ảo, triền núi sâu lặng lẽ không một chút động tĩnh gì. Nghiêm Hoà bất giác hoài nghi bảo:

- Chúng ta nên cẩn thận một chút hay hơn, về nhà xem sao!

Nghiêm Hoà nói rồi vươn mình vọt nhanh về phía sâm trường, vừa tới kỳ trận bày trước sâm trường bỗng có tiếng thét từ trong bóng tối:

- Người nào mà chạy vội vã vậy?

Lã Băng đáp ngay:

- Dương đại thúc, tiểu diệt đây!

Lã Băng vừa rời khỏi nơi này dĩ nhiên chàng ta biết người giữ trận là ai.

Trong tiếng đáp ba người xuất hiện trước mặt. Người giữ trận tên là Dương Lâm nhìn rõ là Lã

Băng với Nghiêm Hoà thì ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị phát hiện thấy gì ư?

Nghiêm Hoà hạ giọng khẽ hỏi:

- Đại thúc có vừa thấy Công Tôn công tử không?

- Công Tôn công tử về rồi ư? Dương Lâm hỏi.

Sợi tơ lòng Nghiêm Hoà chợt rung động không cần Dương Lâm nói thêm đã hiểu ngay là ông ta không thấy ai tới thì vội bảo:

- Tăng cường, canh phòng, có thể có người xâm phạm!

Vừa nói thân hình đã vọt đi như điện xẹt lao về phía sâm trường.

Trong sâm trường là cả một vùng tối đen như mực chỉ có phòng tổng quản có một ngọn đèn vặn xuống cực nhỏ nhưng không thấy bóng một ai. Đây là một nơi chỉ huy phòng bị của Đỗ Vân. Ăn cơm tối từ lúc còn mặt trời, vầng thái dương vừa lặn, cả sâm trường đã rút vào phòng bị. Như trước đây đã kể, đây là tổng trường của nhà họ Đỗ. Nhân sâm thu hái tập trung gia công chế biến ở cả đây. Đây là phòng chế biến sâm, không giống trạm vận tiêu sâm hoặc trạm trung chuyển sâm. Phòng tổng quản ở đằng trước có một gian lộ, hai gian ẩn. Gian lộ là phòng làm việc, gian ẩn một nơi là chỗ ngủ của

quản sự, còn một nơi để lưu giữ hoá đơn, sổ sách, tiền bạc hoặc các đồ vật quan trọng.

Quản Liệt là tổng quản sâm trường. Khi Đỗ đan không có mặt, ông ta liệu lý mọi việc. Từ khi xảy ra sự biến ma đầu tấn công sâm trường, Quản Liệt được phái tới trạm vận tiêu, tiếp đó Tiêu Thiên tọa trấn Sơn Khẩu, phòng chẹn các đường ra vào, vì vậy nơi đây đã trở thành đại bản doanh. Phía sau phòng quản sự là xưởng gia công và nhà kho, sau khi cải tạo đã có thể dùng cho người ở.

Hiện tại ở trong phòng Tổng quản có Công Tôn Khải với Đỗ Đan, hai người con trai ở chung một gian. Một mình Tuyết Sơn Tiêu ở một gian. Các ngươi dưới không ở, nên phòng toàn bỏ không. Ở phía sau cùng là nhà lầu nhỏ, trước kia Lan Lão, Chân Lão cùng mấy cô gái ở. Từ khi người của Mục trường Triều Dương kéo tới đây bèn nhường cho Lưu Vĩnh Thái, Hoắc Khí Ác... bọn họ người đông ở đó rất tiện cho việc phòng thủ bên trong. Giờ phòng của Nhị Lão và các cô nương ở mé bên kế phòng của Công Tôn Khải, còn các nhân viên trọng yếu của sâm trường còn ở lại thì ở mé bên, cạnh phòng ngủ của Tuyết Sơn Tiêu.

Một bóng người thấp thoáng như cái bóng u linh loáng qua phòng quản sự, chỉ lắc mình một cái đã

không thấy đâu, là người hay ma quỷ? Khi cái bóng người đó lần thứ hai loáng qua như điện xẹt thì đã tới toà tiểu lầu tinh xảo ở mé sau. Người trong lầu như đã phát giác, từ trong có hai người đi ra ngó nghiêng xem xét một lượt nhưng dường như không phát hiện thấy gì thì hỏi người gác ngầm, nghe tiếng là của anh em Lưu Trí, Lưu Tín. Cái bóng u linh khi nãy không hiểu ẩn nấp ở đâu, quả nhiên đã tránh thoát khỏi phản ứng linh mẫn của anh em họ Lưu. Đỗ Vân lập tức cảnh giác ra khỏi phòng hỏi han:

- Hai vị phát hiện thấy gì?

Lưu Tín đáp:

- Có khi nghe lầm, tựa hồ có người đi thoáng qua sau lầu nhỏ, nếu quả là kẻ địch tới thì khinh công kẻ này còn trên tài anh em tôi!

Đỗ Vân "ư" một tiếng, bảo:

- Chúng ta...

Lời nói chưa trọn đã nghe tiếng Hiểu Mai kinh hoảng thét lên cùng một tiếng "hừ" trầm trầm. Ba người vội vã chạy tới chỉ thấy một bóng người từ trong phòng ngủ nữ xông ra. Ba người xông tới chặn đường, thấy là Công Tôn Khải thì bất giác ngẩn người. Đỗ Vân hỏi:

- Sao lại là huynh? Nhị tỷ xảy ra chuyện gì?

Công Tôn Khải đáp:

- Hiểu Mai sợ nguy đến tính mạng, ta phải đi đuổi giặc đã.

Nói rồi bốc mình lên mà đi nhanh như tia chớp, vừa loáng một cái đã lẩn vào bóng đêm không thấy đâu nữa. Đỗ Vân không nghi gì chàng, vội vã chạy vào phòng thấy Hiểu Mai đang thở thoi thóp, nằm gục trên máu và nước mắt. Đỗ Vân cực kỳ kinh hoảng, cuống quýt cả chân tay. Đỗ Vân hỏi:

- Ai đã thương nhị tỷ?

Mai Linh đáp:

- Công Tôn Khải, chẳng biết vì duyên cớ gì vừa vào phòng đã ra chiêu sát thủ!

Đỗ Vân cả kinh hỏi:

- Thật huynh ấy à? Sao lại vậy?

Vừa lúc ấy có tiếng Lưu Vĩnh Thái từ bên ngoài vẳng tới:

- Sao không thắp đèn lên, xem có cứu được không đã chứ?

Đỗ Vân, Mai Linh như bừng tỉnh khỏi cơn hoảng loạn. Đèn được thắp lên. Đỗ Vân đã nhìn rõ thương thế, ngạc nhiên nói to.

- Thập tuyệt ma trảo, không phải Khải ca! Là tên tiểu tặc giả trang. Tôi thật đáng chết, lù lù ở ngay trước mặt mà ngu để cho nó chạy thoát!

Lưu Vĩnh Thái tức giận bảo ngay:

- Có còn cứu được không?

Đến lúc này Đỗ Vân mới cúi mình xuống bắt đầu kiểm tra thương tích của Hiểu Mai. Trước ngực Hiểu Mai bị móc toạc năm vết máu, đoán rằng dụng tâm của kẻ địch là móc ngực moi tim Hiểu Mai nhưng chẳng hiểu gã lại đổi ý sao đó hoặc vì Hiểu Mai cảnh giác chống lại nên ý đồ của gã đã không đạt nên mới đổi trảo thành chưởng đánh mạnh một chiêu trí mạng. Thương tích rõ ràng dưới năm vệt trảo ứa máu còn một vết chưởng in vào mầu tím lịm. Đỗ Vân ròng ròng nước mắt nói:

- Tâm mạch nhị tỷ tuy chưa đứt, nhưng chưởng đánh sát người thế này lại bị ngay trên huyệt Tâm Khảo sợ hy vọng sống không nhiều... Huh u hu!

Tuy đau đớn thương khóc nhưng cũng không quên nhiệm vụ cứu người. Lần này trở lại Liêu Đông mong muốn lớn nhất của Đỗ Vân là tìm Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch báo thù thay sư phụ nên đối với Thiên Nam Ma công đã có phép khắc chế và cũng có thuốc để chữa trị. Thương thế nặng như thế này Hiểu Mai làm gì còn tri giác, mặt hoa vàng

ủng, hơi thở mòn như sợi tơ, người đã hôn mê bất tỉnh. Đỗ Vân lấy vội ra một bình ngọc nhỏ trao cho Mai Linh dặn:

- Cứ mỗi giờ, mài với rượu uống một lần. Mỗi lần một đồng cân là được, chớ dùng quá liều. Sau đó dùng chưởng - không được rồi, tốt nhất là dùng "khí" đạo dẫn thuốc. Hai hiền đệ Trí, Tín đã đuổi theo xuống lầu rồi mà đâu có biết mặt, ta phải đi tiếp ứng cho họ, còn bá phụ xin giúp tiếp ứng cho!

Đỗ Vân nuốt lệ mà đi ra khỏi cửa tung mình chạy như bay...

*

* *

Nửa đêm, Công Tôn Khải đến Thiên Trí trước tiên. Đỗ Vân vừa gặp mặt đã tuốt kiếm đâm luôn. Công Tôn Khải không đề phòng tí nữa bị trúng kiếm, vội vàng nghiêng mình tránh thoát nhưng vẫn nghe "soạt" một tiếng vạt áo phía trước đã bị đâm toạc một vết. Đỗ Vân ra chiêu không trúng, dựng kiếm đánh tiếp, chiêu thức càng độc dữ vi vút không ngừng, đúng là kiếm pháp kinh hồn bạt vía. Đỗ Đan vội vung binh khí chặn kiếm Đỗ Vân lại, giận dữ mắng:

- Muội muội điên rồi à?

Công Tôn Khải thở dài bảo:

- Muội ấy không sai đâu! Chỉ vì chúng ta về quá trễ!

Đỗ Vân ngẩn người dừng kiếm nhìn xem thấy đi cùng Công Tôn Khải còn có anh ruột mình là Đỗ Đan, còn cả Ấn Thiên Lam, San San, Mai Phấn và Kim Tốn. Nhác thấy Kim Tốn, lửa giận lại ngùn ngụt cháy, Đỗ Đan quát:

- Đừng vờ vịt, ta không mắc lừa đâu.

Nói rồi vung cổ tay vẫn kiếm ra tấn công vào Công Tôn Khải. Lần này thì Công Tôn Khải đã phòng bị biết rõ đường kiếm đến nên đã tránh nhanh như tia chớp rồi vội vã bảo:

- Vân muội hãy dừng tay lại dã được không?

- Ta không thèm nghe lời nói ma quỷ của ngươi! Đỗ Vân hỏi. Gã là ai?

Chữ "gã" đây chỉ Kim Tốn. Đỗ Đan vội nói ngay:

- Kim huynh tới giúp chúng ta đối phó với Phạm Phụng Dương!

Đỗ Vân tức giận nói:

- Phạm Phụng Dương! Một tên gan nhỏ như gan chuột không dám chường mặt ra mà cũng phải mời người tới giúp đối phó ư?

- Đó là việc nửa tháng trước, giờ gã đã luyện thành Vạn Thế Ma Công, làm phản, rời Thần Binh Động, giết người vô số không ghê tay, biến đổi bản chất lại thêm lịch lãm, đến Độc Tý Thần Ma gã còn coi bằng nửa con mắt, làm gì có chuyện làm con rùa co đầu rụt cổ! Chỗ nào gã cũng có đồng đảng, đồ đệ thay hình đổi dạng giả làm gã để gây tội ác ngập trời và chết cho gã không tiếc mạng. Còn thuật dịch dung của gã thì xanh cũng từ mầu lam mà ra, giờ thì vượt xa cả Vu Văn Ảnh. Khải ca ca sợ các muội chưa biết tình hình này bị mắc hỡm thiệt thòi với gã nên mới phải vội vã kéo về. Coi bộ tinh thần như của muội, chắc đã bị gã qua đây lừa hẳn?

Đỗ Vân kinh sợ hỏi:

- Lời vừa rồi có thật không?

- Anh ruột muội lừa muội làm gì?

Lã Băng từ đầu tới giờ không nói một lời cứ đứng chăm chú ngắm nghía Công Tôn Khải dường như muốn nhìn xuyên qua người chàng cho rõ, đến giờ mới nói đế vào:

- Huynh thật là Công Tôn đại ca chứ?

- Đệ cũng nghi ngờ đại ca ư? Công Tôn Khải hỏi lại.

- Nếu huynh là Công Tôn đại ca thật thì quay lưng lại - Lã Băng nói quay lưng về phía đệ rồi đi mấy bước xem cái đã!

Công Tôn Khải hỏi ngay:

- Chắc là tiểu tặc đã giả mạo ta tới rồi phải không?

Lã Băng sốt ruột nói ngay:

- Thôi chớ hỏi nhiều! Cứ quay lưng lại bước đi mấy bước rồi đệ sẽ nói huynh hay!

Dường như Công Tôn Khải đã nắm được thực chất vấn đề bèn làm đúng theo lời Lã Băng quay mình bước đi tuy vậy vì trong lòng còn canh cánh nhiều chuyện chưa hay nên bước đi không thật tự nhiên lắm. Lã Băng nói:

- Thế này không được! Phải đi đúng như lối đi thường ngày cơ!

Công Tôn Khải biết mình đã đoán đúng, lòng thoải mái đi xong mấy bước mới khôi phục lại được vẻ tự nhiên thường ngày. Nghiêm Hoà, hai anh em họ Lưu cũng đứng cạnh chăm chú nhìn xem nhưng chẳng thấy có gì lạ cả. Đợi Công Tôn Khải đi đến hơn chục bước, Lã Băng mới nói:

- Là huynh thật rồi! Vừa rồi có người mạo danh huynh tới, chẳng biết có phải Phạm Phụng Dương hay không nữa?

Công Tôn Khải lo cuống lên hỏi ngay:

- Có ai bị gã ám toán không?

Đỗ Vân rơi nước mắt nói:

- Nhị tỷ bị trúng Thập tuyệt Ma trảo trúng trước tim, đến giờ sống chết chưa rõ!

Lời đáp vừa xong, tất cả những người vừa trở về không ai không biến sắc mặt. Công Tôn Khải như vừa bị đâm một kiếm trúng tim, không sao nén nổi cứ để mặc nước mắt ứa tràn. Ấn Thiên Lam cám cảnh thương thân nếu như Hiểu Mai không tinh thế giúp đỡ cô bóc trần được mưu gian hiểm độc, e rằng đến giờ cô vẫn còn đang bị Phạm Phụng Dương lừa dối bức hại. Nhớ lại nửa năm nay được sự săn sóc mau mắn, thẳng thắn, thoải mái, rộng rãi, thân thiết của Hiểu Mai đã giúp Ấn Thiên Lam cố cầm nước mắt mà đi. San San cũng gần như cùng lúc với Ấn Thiên Lam tới cạnh Đỗ Vân không hẹn mà cùng nói:

- Mau đưa chúng muội về xem sao!

Một người bên trái một người bên phải kèm Đỗ Vân chạy nhanh về phía sâm trường. Công Tôn Khải đã đi trước, chạy cứ như bay. Cuối cùng có cứu nổi Hiểu Mai hay không?

Hồi tám

TIỆC TÀN NGƯỜI CHƯA TAN

Nửa đêm.

Trong sân nhà Phạm Phụng Dương ở trong thành Cẩm Châu bỗng loáng lên một bóng người như loài quỷ my, cực kỳ thần bí, phiêu hốt như làn khói thoáng một cái đã lẩn vào trong bóng tối chẳng thấy tăm tích gì nữa.

Một lát sau bỗng nghe hàng tràng tiếng động ầm ầm văng vẳng vang lên trong đêm tĩnh mịch, rõ ràng có người đang phát mở cổng thành để tiến vào trong sâu, nơi trọng yếu của khu nhà. Hình bóng như ma quỷ, thần bí mà mau lẹ, dường như rất thuộc cách bố trí trong khu nhà họ Phạm nhưng lại cố tránh các chỗ canh phòng không để cho biết. Tiếng cổng thành vận chuyển ầm ầm làm sao tránh khỏi tai mắt của cao thủ đang trực đêm trông nhà?

Trong bóng đêm đen kịt lại thấy có bóng người thấp thoáng, dường như từ các phương vị khác nhưng sau một hồi chạy đi chạy lại như thoi đưa sục sạo rồi lại trở lại yên tĩnh. Trong sảnh lớn bỗng bừng lên ánh sáng đèn, thấy có năm người đã có mặt trong sảnh. Ngồi chính giữa là một người mặt mũi lạ hoắc, tay dài như tay vượn, lưng thắt lưng ong, hai mắt tinh quang sáng rực, tuổi trên dưới bốn mươi, mặt tím sậm, tóc tua tủa như lông nhím, tướng mạo trông cực kỳ oai vệ. Người này họ Hà tên Uy trước kia vâng lệnh Độc Tý Thần Ma đến Phạm Gia thay thế Hạ Cương giữ việc trông nom nhà cửa. Bốn người còn lại đều là người già trong nhà Phạm Phụng Dương. Ánh mắt sáng rực lạnh lùng của Hà Uy nhìn lướt bốn người một lượt rồi gã hỏi:

- Người tới từ ngả nào? Toàn đồ chết dẫm cả!

Một đầu mục là Phạm Khởi đáp:

- Có lẽ là trường chủ từ đường ngầm tiến vào nên không ai thấy cả!

Hà Uy trầm ngâm một lát rồi lại nói:

- Không được sơ suất, chia nhau tìm xem sao rồi tụ tập ở mật thất!

Trừ mặt này có cửa công khai, ba mặt tường kia đều có cửa ngầm và đều dùng tranh, chữ che khuất.

Mở bức tranh chữ, năm người chia làm ba nhóm tiến vào cửa ngầm. Sảnh lớn trở lại y như ban đầu, đèn vẫn sáng như cũ hình như họ quên tắt. Chính vì thế hành động của năm người vừa rồi đã lọt vào đôi mắt lạnh lùng như của hung thần ác sát rình xem. Hà Uy đi theo cửa ngầm chính vào thẳng mật thất. Vì năm xưa đại hiệp Yến Nam Thiên đã từng dẫn người qua đây mà còn chưa dám vào. Trên cửa có một tấm vách rất nhỏ khe khẽ di động chừa ra một khe hở để liếc nhòm vào. Từ trong mật thất bỗng một giọng trầm trầm cất lên hỏi:

- Kẻ nào đang dòm trộm?

Thế là biến khách thành chủ, từ bị động thành chủ động nhờ câu hỏi đó. Trong phòng không có đèn Hà Uy nhìn không rõ cố phân biệt giọng nói thấy rất quen tai, bất giác cất tiếng hỏi:

- Phải chăng là sơn chủ?

Người trong phòng "ừ" một tiếng không nói thêm một lời. Hà Uy không do dự nữa, mở toang cửa mật thất tiến vào và thắp đèn lên. Dưới ánh đèn soi đỏ, người đi vào phòng quả nhiên là Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch. Hà Uy vái chào rồi nói:

- Đêm qua quần hùng từ Cẩm Châu qua đây đồn nhau Phạm... không ạ, tiểu súc sinh vong ân bội nghĩa đã... Sơn chủ định xử lý gã thế nào?

Kim Tinh Thạch nói:

- Ta biết rất rõ cả rồi, ngươi thấy nên xử lý ra sao?

- Cái đuôi không nên để dài, cần xử nghiêm đúng môn quy. Chốn này là nhà gã chứa các đồ vật trọng yếu, sớm muộn gì gã cũng trở về... Hà Uy nói.

- Các nơi gã thường qua lại đã tìm cả rồi - Kim Tinh Thạch nói. Lão phu làm gì có lắm thời gian đến thế, đành ở đây đợi gã vậy.

Hà Uy hình không đổi sắc nói:

- Việc này cứ giao thuộc hạ sẽ hoàn tất!

Kim Tinh Thạch nói:

- Tiểu súc sinh luyện thành Vạn thế Ma Công rồi, ngươi không phải đối thủ của gã đâu!

Hà Uy nói ngay:

- Sức địch không nổi thì dùng trí. Nói phép mà không phải phép, cứ là phải tùy cơ ứng biến, xem việc mà làm. Nếu sơn chủ còn hy vọng gã hồi tâm chuyển ý, mà còn muốn sống sợ là khó đấy!

Kim Tinh Thạch có vẻ mừng rỡ, vui vẻ nói:

- Độc kinh của Nam Tề nằm trong tay gã, ngươi có cách gì đối phó với gã chứ? Lão phu trao cho ngươi toàn quyền xử lý, sống chết bất kể, cứ việc

xong sẽ trọng thưởng! Lão phu phải nghỉ một lát rồi còn đi!

Hà Uy vái lạy rồi đi ra. Trong khi gã đang xoay mình chuyển bước, Kim Tinh Thạch chọc hờ ra một chỉ đã điểm trúng nhưng công phu tu vi của Hà Vy đâu phải tầm thường, gã né thân mình tránh đòn. Nào ngờ Kim Tinh Thạch nghệ cao hơn gã quá nhiều, khoảng cách gần như vậy làm sao tránh cho thoát bước chân vừa động đã thấy hông đau nhói. Gã miễn cưỡng xoay lại nửa mặt ngạc nhiên hỏi:

- Sơn chủ định làm...

Lời nói chưa được nửa câu máu tươi đã tự vọt ra khỏi miệng, hai chân gã nhủn ra quỳ phục xuống đất, mắt lộ đầy vẻ hoảng hốt kinh lạ nhưng vẫn có vẻ không cam tâm chịu chết. Kim Tinh Thạch cười khành khạch vài tiếng rồi nói giọng rất hung ác:

- Cho ngươi chết làm con quỷ rõ ràng, mở to đôi mắt chó ra nhìn cho rõ ta là ai?

Kim Tinh Thạch giơ tay lên vuốt mặt, lột ra một cái mặt nạ da người để lộ ra khuôn mặt thật, té ra là mặt của chính Phạm Phụng Dương. Hà Uy hiểu ngay là khó lòng thoát chết, bèn tự tán chân khí, toàn thân mềm nhũn ra đổ vật xuống vũng máu. Phạm Phụng Dương dùng chân đá hất mặt Hà Uy

ngửa lên trời thấy rõ là đã tắt hơi thật rồi, hình như vẫn còn chưa hết hận gắng nghiến răng nói:

- Đây là ngươi tự tìm chết nhé, đừng có trách ta!

Chợt như nhận ra điều gì, Phạm Phụng Dương quay đầu nhìn sang cửa ngầm bên trái bảo:

- Ai ở ngoài cửa?

- Là tôi ạ!

Cửa ngầm bật mở, theo tiếng đáp Phạm Khởi đã tiến vào phòng. Phạm Phụng Dương cất tiếng mắng:

- Lén la lén lút, sao ngươi không vào, còn ai nữa?

Phạm Khởi nói:

- Đi bao lâu rồi ạ?

- Đi một lát rồi! Đáp rồi Phạm Phụng Dương ngưng thần lắng nghe thấy có tiếng thì thào khe khẽ thì nổi giận mắng:

- Thật ác hại! Ngươi đã là anh họ của ta mà còn lừa ta! Đáng chết!

Tay vẫy ra một chưởng đánh vỡ sọ Phạm Khởi. Phạm Phụng Dương triển khai thân mình theo cửa ngầm phía sau truy đuổi. Một lát sau trong đường hầm vẳng tới tiếng rú thê thảm, thế là Dương Cát cũng đã lành ít dữ nhiều. Hành động này của Phạm

Phụng Dương đúng là sát nhân diệt khẩu, việc hôm nay tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, nên dù là anh em họ gã cũng không tha, tàn độc đến như gã cũng ít thấy. Thời gian trôi qua chừng uống xong một tách trà, Phạm Phụng Dương mới từ cửa ngầm bên phải quay trở lại. Như nghe thấy ngoài cửa ngầm bên phải cũng có người, Phạm Phụng Dương tính toán là giết xong Dương Cát sẽ quay sang cửa bên phải đuổi theo giết cũng kịp chán vì để một người còn sống hành tung của gã sẽ bị lộ ngay. Vì thế giết xong Dương Cát, Phạm Phụng Dương băng qua đại sảnh từ cửa bên phải tiến vào để giết người kia cho nốt mẻ lưới quyết không để sót. Toàn bộ kế hoạch Phạm Phụng Dương tính toán thật chi ly đâu vào đấy, thật là tuyệt vời, nào ngờ có người còn tuyệt vời hơn gã. Trong khi gã đuổi giết Dương Cát rồi vào đại sảnh thì cửa ngầm bên phải bỗng bật mở có hai người hốt hoảng đi vào, không dừng lại chút nào cứ theo cánh cửa Hà Uy vào khi nãy mà vội vàng nối nhau chuồn thẳng. Hai người kia hạng thấp cổ bé họng làm gì có đủ dũng khí và mưu trí như thế, ắt phải có cao nhân chỉ bảo. Mà vị cao nhân kia chỉ hơi chậm sau một giây cũng đi vào mật thất nhưng trên đầu trùm tấm khăn sa đen, kẹp xác Hà Uy lại đi ra bằng cửa ngầm bên trái, đồng thời

còn dời thây Phạm Khởi kéo ra gần cửa, cố ý để lại dấu vết đáng ngờ bắt Phạm Phụng Dương phải tổn thương cân não, bóp óc đoán già đoán non.

Khi Phạm Phụng Dương trở lại mật thất thấy mất thi thể Hà Uy, mà thây Phạm Khởi lại dời ra tận cửa, gã không đụng đến cân não suy nghĩ gì cả mà băng thẳng ra cửa giữa nhưng đuổi ra đến đại sảnh cũng chẳng thấy bóng một ai, gã hiểu ngay mình đã mắc hỡm. Trong cơn thịnh nộ gã đi theo cửa bên trái trở lại mật thất thì việc quái lạ xảy ra!

Cái thây vỡ đầu của Phạm Khởi không hiểu bị ai đặt sang lối cửa bên phải. Phạm Phụng Dương tỉnh ngộ ngay. Hai tên chạy hiệu không thể gan góc thế này được và lại càng không bao giờ nhanh tay dẻo chân linh lợi đến thế này! Kẻ nào to gan dám chơi khăm gã?

"Ai?" Phạm Phụng Dương mắt loè sát khí, "Ai" cứ thế, cứ tự mình lại hỏi mình. Đầu tiên gã nghĩ đến "Duyệt Lai khách sạn" ở cách vách nhà gã. "Là Phích Lịch Thần Bà ư?". Người sao tên bào hao làm vậy. Liều mạng với gã thì có thể, còn giở trò chơi khăm gã thế này thì không phải. "Hay Yến Nam Thiên? hừ". Tay này làm gì có cái gan chó lớn đến thế này! "Chẳng lẽ lại là Công Tôn Khải?". Nghĩ đến Công Tôn Khải ý buốt giá từ đáy lòng Phạm Phụng

Dương chợt trào dâng. Cũng không phải! "Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch?" Vạn thế Ma Công đã luyện thành, rất kỵ với Tuệ Nghiệp Thiên Tông mà cũng vừa luyện thành chẳng lẽ lão dám khinh thường mạo hiểm? Lại nói nếu là Công Tôn Khải há chẳng phải đối đầu sống chết hay sao? Không giống kiểu của Công Tôn Khải! Nghĩ lui nghĩ tới, mà chẳng nghĩ ra ai. Thật sự là ai?

Hơi đảo mình một cái, gã đã đến trước cái tủ sách đặt ở tường sau. Phạm Phụng Dương ngưng thần đứng nhìn hồi lâu rồi mới mở cửa tủ. Nhà mình, đồ đạc của mình, lại còn cất kỹ trong mật thất trùng trùng cơ quan bí mật, nhưng xa nhà lâu ngày phải cẩn thận như vậy, đủ thấy tâm địa, sự suy nghĩ của gã mới sâu sắc làm sao! Cửa tủ mở ra theo tay kéo, một trang chữ viết dán lù lù ngay trước mặt, chữ viết như rồng bay phượng múa nhưng trần trặn chỉ có tám chữ đại tự viết: "Tống hồng Mục nữ, chuẩn nhĩ tự tân" (Trả Mục nữ về, cho ngươi đổi mới). Phạm Phụng Dương biết nét chữ này, biết ai là người viết thậm chí biết cả người "dỡn mặt" gã là ai. gã biết hết. Ngăn kéo tủ cũng không mở ra nữa, Phạm Phụng Dương xoay mình, từ cửa giữa vọt đi như bay. Từ trong cửa ngầm bên phải thoảng ra một tiếng thở dài rất khẽ.

Gian hùng hành sự ai mà có thể mò ra nổi? Biết thế nào mà nói?

Tám chữ đại tự kia rõ ràng là khẩu khí của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch. Nhưng tại sao lão phải làm ra vẻ thần bí đẩy lui nghịch đồ mà không trực tiếp đương diện kết thúc gã đi? Hoặc giả người che mặt kia không phải là Kim Tinh Thạch và chỉ tới đúng dịp mà thôi? Nếu không phải, vậy thì người này ngại cái gì, hoặc có thể nói là sợ cái gì, mà hành động lạ lùng như vậy, nhằm mục đích gì?

Phạm Phụng Dương ung dung bỏ đi. Người che mặt không đuổi theo, cầm bút viết một bức thư giao cho Giang Đông và Vu Lâm rồi bảo họ đợi trời sáng lấy xe chở Hà Uy tới Sơn Hải Quan nhưng lại bắt họ đi quẩn đi quanh đã. Tên người, địa chỉ đã ghi rõ ràng ngoài bì thư. Người chết giả làm người ốm, không cho vào quan tài là để làm gì? Hay hơn nữa, Giang Đông với Vu Lâm lại chính là hai kẻ thoát chết tối hôm qua, hai tên tiểu yêu đã được người che mặt cứu thoát chết, cảm đại ơn đại đức nên phải báo đáp và vui mừng mà làm theo lệnh. Người che mặt còn ngầm theo hộ tống một thôi đường, xác định rõ Phạm Phụng Dương không đuổi theo mới an tâm chia tay. Hà Uy có quan hệ thế nào với người che mặt?

Quá ngọ không lâu, chim xanh bốn mắt đã truyền tin tức sự việc tối hôm qua về tới Thần Binh Động và Tuyệt Duyên Cốc. Điều này càng chứng minh người che mặt đến tám chín thành là Kim Tinh Thạch. Gần mười hôm nay, người ở hai nơi này mới biết được hành tung của lão qua thư, lời lẽ không rõ ràng và cũng không nhắc nhở gì đến ý đồ cũng như hướng hoạt động của lão. Chỉ có thế thôi nhưng người ở Thần Binh Động và Tuyệt Duyên Cốc cũng đủ thấy được an ủi và sung sướng rất nhiều và hành động cũng dần đi vào một mạch. Suy đoán dụng tâm của Kim Tinh Thạch dường như chưa muốn tuyệt tình hẳn, chưa muốn ra tay chặt cổ kẻ nghịch đồ là Phạm Phụng Dương chăng?

*

* *

Chu Vạn chạy một vòng quanh Tuyệt Duyên Cốc theo đúng hiệp nghị với Cuồng Hoa Động Chủ là lấy đường cái quan làm mốc giới. Đường cái quan trở về Nam do Thần Binh Động phụ trách, từ đường cái quan lên Bắc quy về Tuyệt Duyên Cốc. Cứu Tú Tú là tâm nguyện của cả hai phía được đặt lên hàng đầu, khi cần hỗ trợ nhau là có thể chi viện ngay được.

Còn việc đối phó với Phạm Phụng Dương ra sao thì ý kiến cực kỳ phân tán. Phía Tuyệt Duyên Cốc biểu hiện thái độ phản đối kịch liệt nhất là Thượng Quan Dật. Ông ta chủ trương một chữ: "giết!".

Phạm Phụng Dương là kẻ bỏ trốn khỏi sự giám thị của Thượng Quan Dật. Ông ta là người chịu trách nhiệm, là người bị hiềm nghi nặng nề nhất. Không giết Phạm Phụng Dương làm sao tỏ rõ tấm lòng của ông ta được? Nói thì nói thế thôi, thật tình là chân tâm hay giả ý thì chỉ mình ông ta biết! Nhìn bề ngoài đánh giá, chẳng ai có thể nhìn thấu được tận tim đen ai! Tất nhiên con trai Thượng Quan Dật là Thượng Quan Mẫn lúc này vẫn ở Thần Binh Động, có lẽ điều khiến ông ta không e ngại gì cả vì Trịnh Thất, Lôi Đăng, Xà Tẩu Lục Khải đều là khách vì thế dĩ nhiên họ không muốn chọn dùng thủ đoạn quá kịch liệt. -

Cuồng Hoa Động Chủ có thân phận đặc biệt, bề ngoài thì có vẻ phụ họa theo cách Trịnh Thất còn bề trong thì hận đến tận xương tủy là không sao đem Nhân Hoàn Ngũ Lão ra chém sạch. Tính khí thì cáu bẳn nhưng xử sự lại rất tròn trịa, trơn tru, lão luyện y như Thượng Quang Dật nên chẳng ai có thể tọc mạch biết được tâm địa thật của bà ta. Kính như kính thần minh, tránh như tránh rắn rết. Có mặt

Thượng Quan Dật, Chu Vạn biểu thị bám sát ý tứ của sơn chủ và lấy đó làm chuẩn mực, kỳ thực ông ta với Cuồng Hoa Động Chủ đã sớm ngầm hiểu nhau, một cốt một đồng. Chu Vạn đi rồi, sự tình được quyết định như vậy.

*

* *

Bên phía Thiên Trì, Công Tôn Khải lo cuống lên, cứ như con kiến bò trên chảo nóng. Chàng lo lắng đến nỗi chỉ muốn xuống núi ngay nhưng không đi được. Đã qua mười ngày. Thương thế của Hiểu Mai không nặng lên cũng không nhẹ đi, người vẫn còn thở được nhưng cứ hôn mê, li bì bất tỉnh, chưa tỉnh lại một lần nào. Phương pháp chữa trị của Đỗ Vân tựa hồ không sai. Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, mấy người có công lực cao nhất thay nhau dùng phép "thôi nã" (xoa bóp) "xuyên cung quá huyệt" (đẩy chân khí xuyên cung qua huyệt) không lúc nào gián đoạn. Mỗi khi gián đoạn là Hiểu Mai lại không thở nữa và thấy có hiện tượng "ác hoá". Mà không chỉ Công Tôn Khải, ai chẳng lo lắng? Tuyết Sơn Tiêu, Lưu Vĩnh Thái, Hoắc Khí Ác, Đỗ Đan công lực cao nhưng vì tỵ hiềm "nam nữ thụ thụ bất thân" (nam nữ không được đụng chạm vào nhau) nên không dám giúp đỡ đụng chân tay. Mai Linh thì

không bằng em chồng, San San tuổi còn quá trẻ nên sợ giúp không nổi có khi dính vào còn làm hỏng việc là khác. Cuối cùng lại đến lượt Lan Lão, Chân Lão, Đỗ Vân, Ấn Thiên Lam, Mai Uy và Công Tôn Khải thay nhau đổi ban chữa tiếp.

Công Tôn Khải tuy là đàn ông nhưng là chồng chưa cưới của Hiểu Mai, chơi với nhau từ thuở "thanh mai trúc mã" (mơ xanh ngựa trúc) và cùng lớn lên cạnh nhau nên cảm tình cũng nồng hậu, sâu sắc hơn bất cứ ai. Sáu người cứ thế xoa bóp hai giờ lại nghỉ mười giờ, hết ngày lại đến đêm hết đêm lại đến ngày không dám ngừng tay. Đằng đẵng mười ngày liền, mọi người đều cảm thấy dường như trong ngực Hiểu Mai có một khối cứng to bằng nắm tay và có lẽ bệnh tình đã tới lúc mấu chốt quan trọng nhất. Nhưng cái khối rắn này hình như trước khi bị ám toán đã có rồi, cả Đỗ Vân và Mai Linh đều biết. Phát chưởng của Phạm Phụng Dương khéo làm sao lại đánh trúng vào khối rắn đó làm cho bệnh trạng nghiêm trọng hơn lên. Người uyên bác, hiểu biết đầy đủ như Lan Lão cũng không hiểu tại sao như vậy. Tóm lại đây không chỉ là thương thế võ học mà còn là bệnh tật.

Vạn Thế Ma Công, nói quá đi là bất kỳ ai cũng không thể đơn độc ứng phó nổi. Như thế mọi người

đã bị quệt trúng đều không thể động đậy được. Mười ngày nay tuy Hiểu Mai không tỉnh, nhưng cái khối rắn trong ngực lại thấy biểu hiện nhỏ đi và mềm ra. Dù không nhìn thấy bằng mắt nhưng qua sờ mó tiếp xúc bằng tay thấy có cảm giác như vậy. Công Tôn Khải đảm nhận việc "thôi nã" vào hai giờ Tý, Ngọ. Hôm nay lúc đổi ca vào giờ đầu Ngọ xong, chàng vẫn làm y như cũ.

Trong sáu người tham gia chữa trị cho Hiểu Mai chỉ có mỗi chàng là đàn ông. Tuy danh phận đối với Hiểu Mai đã ước định từ lâu, tuy tuân theo cách chữa trị của Đỗ Vân nhưng bản thân chàng vẫn cảm thấy bất tiện. Cách chữa của Đỗ Đan là xoa day Đan Điền rồi từ Đan Điền xoa bóp đẩy dần lên các huyệt ở bụng và ngực nhất là huyệt Thất Khảm ở cạnh khối rắn kia. Trong tình hình chữa trị kiểu này, để tiện cho việc chạy chữa, Hiểu Mai đành phải khoả thân. Năm người đàn bà xoa bóp cho Hiểu Mai thì không có vấn đề gì. Riêng Công Tôn Khải từ khi bắt đầu chưa bao giờ làm như vậy. Chàng lật Hiểu Mai nằm sấp xuống dựa theo cách chữa nội thương dùng chân khí thuần dương đẩy vào từ huyệt Mệnh Môn ở lưng rồi cứ thế từ từ vận chuyển chân khí đi. Mấy ngày đầu, Công Tôn Khải cảm thấy các huyệt ở ngực Hiểu Mai hình như bị hoàn toàn bế tắc,

không sao thông được qua. Công Tôn Khải bèn tăng cường đẩy thêm chân khí vào và cứ thử đã thông dần dà từng huyệt đạo. Tuy hiệu quả không thấy rõ ràng nhưng chàng vẫn không nói gì với Đỗ Vân. Mấy ngày gần đây Công Tôn Khải cảm thấy cách chữa trị này dần dần có phản ứng, trừ xung quanh khối rắn câng kia chân khí vẫn chưa thông đồng bén giọt, còn ở xa hơn, các huyệt đạo đều thông dần. Duy chỉ có một kinh ở tay lại thấy phát sinh hiện tượng bế tắc không thông, nhưng rồi chàng cứ tiếp tục thực hiện thúc đẩy khí thuần dương vào hết lần này đến lần khác, thấy có hiệu quả dễ dàng hơn và mau lệ hơn.

Hôm nay "thôi cung quá huyệt" chưa được một giờ, Công Tôn Khải phát hiện ra khối cứng kia đã hoá mềm và đang có hiện tượng phân giải. Có thể do lòng tha thiết chữa trị cầu công, có thể do chân khí thúc vào quá mạnh, tự dưng vì nghĩ đến việc của Tú Tú tâm trạng không yên và có khi còn vì nhiều mối quan hệ khác giằng xé, bỗng nhiên Công Tôn Khải thấy chân khí không liên tục, lực sau không nối được lực trước, toàn thân run lên, tay nhũn ra có vẻ đang bị chứng "hư thoát", hại mình hại cả người. Dĩ nhiên chàng có thể lập tức thu tay lại gọi người khác vào thay, nhưng làm sao dễ dàng bỏ qua lúc

khối cứng kia đang bị phân giải, chữa trị sắp thành công lại buông tay giữa chừng? Không thể cam chịu, tự nguyện bỗng dưng bỏ cuộc được! Chàng gắng sức phát lực chống chọi, hy vọng đây chỉ là hiện tượng nhất thời và cứ chống đỡ cho tới khi nào không chi trì được nữa hãy hay. Công Tôn Khải một mặt cứu người một mặt cố sức trấn áp nỗi kinh hoảng đang tràn ngập tâm thần chứ thực ra chàng đã cảm thấy tâm, lực đều khá kiệt quệ rồi...

Nét mặt đang hồng hào bệch bạc dần đi, mồ hôi to như hạt đậu từng giọt từng giọt ứa ra đọng trên má. Lòng thì lo, khí thì thúc nhưng không thể nào buông tay! Hơi thở gấp gáp, hổn hển, vang ra cả nhà ngoài. Nguy cơ nước đã tới chân, lửa đã cháy mày!

Bỗng một bóng người vụt đẩy cửa bước vào rồi bên tai văng vẳng giọng nói cuống quýt nhưng ngọt ngào của San San bảo:

- Khải ca đừng sợ, có muội tới giúp huynh đây!

Một bàn tay ngọc ngà mềm mại đặt ngay trên huyệt Mệnh Môn của Công Tôn Khải. San San tuổi trẻ, ngây thơ, chẳng tỵ hiềm gì cả: cứu người và cảnh giới cô đều bỏ qua tất, suốt ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, toàn lởn vởn ở bên ngoài xem chữa bệnh. Trừ Công Tôn Khải ra, người vào trị thương thế toàn là nữ nên tương lai sẽ rất tốt đối với

cô nên mọi người cứ mặc kệ để cô tùy tiện tới lui ra vào. Công Tôn Khải không muốn cô xem chữa bệnh bên cạnh nhưng San San vốn không muốn rời xa chàng, không được xem tận mắt trong phòng thì đứng bên ngoài xem trộm. Hôm nay đúng lúc nguy cấp thì San San xem trộm thấy, bèn hốt hoảng xông vào. Vừa lúc ấy Công Tôn Khải tâm cấp khí kiệt, sắp sửa nguy đến nơi, bỗng thấy một luồng khí lành rót vào huyệt Mệnh Môn mát lạnh cả tâm can tỳ phế, linh trí đột nhiên sáng lại bèn nhận ngay lấy nguồn chân khí trợ lực từ ngoài đưa vào rồi thu liễm lại tâm thần, chậm chạp và dần dà khôi phục lại chân lực như thường ngày. Chẳng biết kéo dài như thế bao nhiêu lâu nữa bỗng nghe Hiểu Mai yếu ớt thốt ra thành tiếng:

- Ngộp quá chết mất!

Vừa thốt lời vừa cựa quậy lật mình lại. Đỗ Vân vội vã tiến lên giữ Hiểu Mai lại, khẽ bảo:

- Nhị tỷ không được cựa quậy!

Hiểu Mai "ư" lên một tiếng rồi không động cựa gì nữa. Trong nhà, ngoài Đỗ Vân còn thêm Lan Lão và Ấn Thiên Lam. Lúc ấy đang giờ ăn trưa, mọi người đều ở phòng quản sự. Tiếng thở hổn hển đứt quãng của Công Tôn Khải, thậm chí cả tiếng kêu cứu của San San làm mọi người đều kinh động chạy ùa cả

cô nên mọi người cứ mặc kệ để cô tùy tiện tới lui ra vào. Công Tôn Khải không muốn cô xem chữa bệnh bên cạnh nhưng San San vốn không muốn rời xa chàng, không được xem tận mắt trong phòng thì đứng bên ngoài xem trộm. Hôm nay đúng lúc nguy cấp thì San San xem trộm thấy, bèn hốt hoảng xông vào. Vừa lúc ấy Công Tôn Khải tâm cấp khí kiệt, sắp sửa nguy đến nơi, bỗng thấy một luồng khí lành rót vào huyệt Mệnh Môn mát lạnh cả tâm can tỳ phế, linh trí đột nhiên sáng lại bèn nhận ngay lấy nguồn chân khí trợ lực từ ngoài đưa vào rồi thu liễm lại tâm thần, chậm chạp và dần dà khôi phục lại chân lực như thường ngày. Chẳng biết kéo dài như thế bao nhiêu lâu nữa bỗng nghe Hiểu Mai yếu ớt thốt ra thành tiếng:

- Ngộp quá chết mất!

Vừa thốt lời vừa cựa quậy lật mình lại. Đỗ Vân vội vã tiến lên giữ Hiểu Mai lại, khẽ bảo:

- Nhị tỷ không được cựa quậy!

Hiểu Mai "ư" lên một tiếng rồi không động cực gì nữa. Trong nhà, ngoài Đỗ Vân còn thêm Lan Lão và Ấn Thiên Lam. Lúc ấy đang giờ ăn trưa, mọi người đều ở phòng quản sự. Tiếng thở hổn hển đứt quãng của Công Tôn Khải, thậm chí cả tiếng kêu cứu của San San làm mọi người đều kinh động chạy ùa cả

tới, lo lắng kèm kinh sợ nhưng không dám vào phòng chỉ đứng tụ tập ngoài cửa chờ nghe tin tức. Đến lúc nghe thấy giọng nói yếu ớt của Hiểu Mai, nỗi hoảng hốt và kinh hãi đè nặng tâm tình mới dần dần nhẹ bớt.

Tình hình cuối cùng sẽ ra sao? Vẫn cứ phải là thành tâm mong chờ! Rất lâu, rất là lâu sau từ trong phòng vẳng ra tiếng "ọe! oẹ!" liên tiếp của Hiểu Mai. Cô đang thổ ra từng cục từng cục máu đọng hôi tanh chưa từng thấy làm Đỗ Vân và Ấn Thiên Lam cũng phải nôn ọe luôn miệng "ra cả mật xanh mật vàng". Kỳ kinh bát mạch của Hiểu Mai đã được đả thông tất cả. Ấn Thiên Lam bảo San San rút tay thu công phu lại, nói:

- Gốc bệnh của Mai muội đã trừ được rồi, cứ từ từ điều dưỡng là sẽ khoẻ lại như xưa. Trong phòng này không khí đục quá nặng nề phải dọn dẹp cho tinh tươm một chút đi!

Đỗ Vân nói:

- Việc này tỷ tỷ khỏi bận tâm. Khí sắc của Ấn tỷ tỷ cũng không tốt lắm, cần chú ý nghỉ ngơi cẩn thận!

Nói rồi dùng chăn quấn cho Hiểu Mai, đưa sang nằm ở phòng khác. Đến lúc ấy quần hiệp trẻ già mới thật sự an tâm. San San kịp thời giải cứu nguy cơ

đúng lúc, được mọi người khen ngợi không tiếc lời. Hiểu Mai khỏi bệnh cũng rất nhanh, chỉ hai ngày sau đã có thể trở dậy được. Theo lời Hiểu Mai kểu lại đây là công của Vô Danh Thần Ni cố ý chu toàn cho bằng "Phật Quang phổ chiếu" lợi dụng hai lần bị thương dẫn phát hết gốc bệnh trong cơ thể ra ngoài, nên chỉ một lần chữa trị mà khỏi cả hai thứ thương thế, nếu không có sống cũng chẳng quá tuổi ba mươi.

Tiếp đó Hiểu Mai còn nói những lời nghe thật kinh người.

Đây cũng nằm trong lần truyền công phu "Phật quang phổ chiếu" của Phật pháp từ lần hội Thiên Trì mà cô đã được Thần Ni căn dặn lại. Rồi sẽ xảy ra chuyện gì, làm kinh người đến mức độ nào thì phải đợi khi sự việc xảy ra sẽ dần dà nói rõ còn trước mắt cô nhắc Công Tôn Khải cùng Ấn Thiên Lam và San San mau đưa Kim Tốn trở lại Thần Binh Động, sau đó trở lại Cẩm Châu may ra mới kịp cứu Phích Lịch Thần Bà. Đây là cả một đại sự khó khăn. Còn những người khác trong vòng mười ngày phải xuống núi tất cả.

Về mặt riêng tư, Hiểu Mai nói chuyện với Công Tôn Khải rất lâu và rất tỉ mỉ, tường tận. Công Tôn Khải dĩ nhiên phải thuyết phục rõ đạo lý vì sao Kim

Tốn phải quay về Thần Binh Động. Phải nói cho Kim Tốn hiểu đây không phải là “tẩy chay” chàng ta mà chính là để hợp tác chặt chẽ hơn và cũng cực kỳ phù hợp với nguyện vọng hoá giải mối cựu thù từ xa xưa đối với cha chàng ta. Hàn huyên tâm sự đã xong, tâm tình thoải mái, lại trải thêm hai ngày điều dưỡng đầy đủ, công phu chân lực chân khí của Công Tôn Khải suy kiệt suốt thời gian qua đã phục hồi trở lại bình thường. Người cao hứng nhất phải là San San. Còn có việc gì đáng mừng rỡ và sung sướng hơn là được đi theo ca ca, tỷ tỷ thoải mái hành đạo giang hồ?

Thế rồi khi mặt trời lên, một đoàn bốn người theo ánh triều dương rời núi Trưởng Bạch trước tiên...

*

* *

Vào lúc chập choạng, một chiếc xe kiệu dừng lại trước cổng lớn rực sáng của một khu trang viện.

Giang Đông tự mình đánh xe, theo đúng chỉ thị của người bịt mặt đi được nửa đường chịu bỏ gấp đôi tiền để mua một chiếc xe ngựa cho người đánh xe trở về Cẩm Châu và căn dặn anh ta không được hé nửa lời về sự việc này với bất kỳ ai. Đến Sơn Hải Quan rồi, Vu Lâm cuối cùng cũng hiểu rõ cung cách

sinh sống của kiếp giang hồ, không lo chuyện yên thân lập nghiệp cả đời là không được bèn quyết định càng sớm chia tay càng tốt, bèn từ biệt Giang Đông để đi. Theo chỉ thị của người bịt mặt phải đưa Hà Uy đến tận Sơn Hải Quan. Tới đây Giang Đông và Vu Lâm kẻ nào kẻ nấy chọn cách sống của riêng mình. Vu Lâm đi trước một bước, đem bạc chia thành hai gói, mỗi người một gói rồi ra đi. Giang Đông lấy phong thư ra xem kỹ lại địa chỉ, thấy đúng thật rồi thì tiến lại gõ cổng hai tiếng. Ra mở cửa là một ông già đầu bạc, coi bộ đến sáu bẩy mươi tuổi nhưng rất quắc thước. Ông già nắm nghía Giang Đông từ đầu xuống chân rồi hỏi vẻ ngạc nhiên:

- Sao ngươi còn chưa đi?

Người che mặt đã dặn chỉ cần nghe thấy có tiếng người mở cổng thì cứ để thư lên xe mà bỏ đi. Giang Đông rất có thể bỏ đi đúng lời dặn mà không được ngoái cổ lại nhìn. Giang Đông xông pha giang hồ đã hơn hai chục năm, đặt chân lên ngưỡng cửa giang hồ không ít nơi ít lần, nhưng nơi này thực mới là lần đầu, xem ra có vẻ bề thế lớn. Làm một cuộc giao dịch không biết một chút gì chắc sẽ chuốc lấy họa sát thân nên gã không cam tâm buông tay bỏ đi thế này. Thấy hỏi vậy, Giang Đông càng thấy mình tính toán không lầm vội vã đáp:

- Người bệnh rất nghiêm trọng, không biết có đúng nơi không nên không an tâm.

Ông già "ừ" một tiếng, bước mấy bước tới trước xe vén rèm xe lên nhìn Hà Uy xong mới nói:

- Tâm địa ngươi không tồi, địa chỉ thì đúng chỗ rồi, đợi ta mở cổng xe vào.

Ông già đi vào cổng lớn, đóng lại tử tế, lát sau cửa xe ra vào ở bên cạnh mở ra, trỏ tay bảo Giang Đông đánh xe qua. Còn nói:

- Giờ ngươi muốn đi hay ở? Đi thì khỏi vào! Bạc trắng ngàn lạng đủ để sống trọn đời, chỉ cấm không được đặt chân tới Sơn Hải Quan một bước!

Giang Đông nói:

- Tại hạ ngoài tấm thân ra chẳng có gì ràng buộc, cuộc sống thô kệch vẫn cứ phải làm!

Ông già đầu bạc bảo:

- Coi như ngươi gặp vận may đấy! Chỉ cần biết nghe lời thì sẽ tốt đẹp ngoài tưởng tượng. Cho xe vào đi!

Giang Đông y lời cho xe đi vào. Ông già đầu bạc đóng cửa cẩn thận rồi nói:

- Theo ta gặp chủ nhân!

Đỡ thi thể đã cứng đờ của Hà Uy lên, ông già đầu bạc đi trước, bước chân vô cùng vững vàng mạnh

mẽ. Giang Đông ngầm hít một hơi lạnh giá thầm nghĩ: "Một ông già gác cổng đầu đã bạc phơ mà công phu tu vi đã đạt tới cảnh giới thượng thừa như thế này thì chủ nhân ắt có lai lịch không phải tầm thường", càng nghĩ càng thấy cần phải cẩn thận. Qua một khung cửa góc rồi vào một căn gác ấm có ba ông già ngồi theo hình chữ phẩm đang nhắm mắt ngồi trên bồ đoàn.

Ông già đầu bạc bế ngang xác Hà Uy đặt nằm trên mặt đất, kéo Giang Đông đứng xế sang một bên nhưng không nói nửa lời. Đúng lúc đó ông già ngồi bên trái mở bừng mắt bảo:

- Cởi hết áo quần ra!

Ông già đầu bạc làm theo đúng lời truyền, lột hết áo quần của Hà Uy không còn một sợi vải dính trên người. Ông già bên mé trái lại nói:

- Lật lại!

Ông già đầu bạc lật xác Hà Uy lại. Ông già bên trái lại nói:

- Xoay đầu!

Ông già đầu bạc quay đầu Hà Uy sang hướng khác. Ông già ngồi bên trái ngưng thần chú ý nhìn hồi lâu rồi mới nói:

- Để lại như cũ!

Lời ông già này nói rất đơn giản. Ông già đầu bạc làm theo thật cẩn thận, đặt Hà Uy nằm lại ngửa mặt lên trời rồi mới lùi lại đứng đúng vị trí cũ. Ông già ngồi bên trái nói:

- Nể mặt Toàn Cô, đại ca không quản sao được!

Ông già ngồi giữa mở mắt bừng sáng, đầy oai vệ bảo:

- Đừng có nhắc tới Toàn Cô! Nhắc tới tên nó ta càng bực mình! Không quản! Mắt loè lửa giận, đầy sát khí, đầy uy hiếp làm khiếp hồn người. Từ trong gian phòng phía bên trái vẳng ra tiếng nói đàn bà bảo:

- Tía không quản, con quản! Hà Phúc, đưa người vào đây cho ta!

Hà Phúc là tên ông già đầu bạc vội vã lên tiếng: "Vâng"! Nhưng mắt lại nhìn ông già ngồi giữa, người chẳng dám nhúc nhích. Ông già ngồi giữa càng nổi giận bảo:

- Ngươi dám! Ngươi chưa xem lá thư của tên súc sinh Kim Tinh Thạch ư? Đã sai rồi lại sai nữa. Lời ta nói cứ như gió thoảng bên tai, bây giờ xảy ra sai sót lại tới tìm ta gây phiền nhiễu. Ta làm gì rỗi hơi thế chứ!

Người phụ nữ trong nhà lại nói:

- Con của con sao con không cứu? Thư gần đây của ông ấy chẳng đã có lòng hối cải đó ư?

Ông già ngồi chính giữa nói ngay:

- Đến giờ hối hận? Tay đầy máu tanh, ăn làm sao nói làm sao với người bây giờ?

Người phụ nữ trong nhà nói:

- Đâu là việc của ông ta, cha con Uy Nhi đấu nhau tại sao lại không tới để nói một lời?

Ông già ngồi giữa lại nói:

- Phải rồi, đó há chẳng phải cầu nhân thì được nhân, tìm ta làm gì?

Ông già ngồi bên phải bỗng mở mắt bảo:

- Việc xưa kia nhắc lại làm gì, bây giờ cứu người là gấp. Chỉ lực chưa trúng nơi yếu hại. Trước khi Uy Nhi trúng chỉ lực đã kịp huy động đóng chặt tâm mạch lại. May sao tiết trời không quá ấm, nên vị tất đã không còn hy vọng!

- Uổng phí mười năm công lực của ta để cứu một đứa không biết vâng lời, thế mà được ư?

Ông già ngồi bên phải lại nói:

- Cái mạng cũ của Uy Nhi đã trả lại cho cha mẹ, nếu được sống lại cuộc đời khác sẽ là người trong

nhà chúng ta buộc nó phải chấp hành gia pháp môn quy!

Người phụ nữ trong nhà nói vọng ra tiếp lời:

- Cháu đồng ý với chủ trương của tam thúc!

Ông già ngồi giữa thở dài một tiếng, chăm chú nhìn Giang Đông rồi hỏi:

- Người do ngươi mang tới ư?

Qua những lời nói qua nói lại, Giang Đông đã hiểu được ông già ngồi ở giữa là bố vợ Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch, là đại lão ma trong các lão ma đầu. Anh ta cũng hiểu thêm là từ nay về sau rất khó có thể thoát ly khỏi ma chưởng, nhưng nghe giọng lưỡi thấy ông già ngồi giữa này có vẻ thuộc phe chính phái, nếu yên phận dưới gối ông già sẽ khó bị nguy hiểm đến tính mạng. Vận may đã đến, có khi còn học thêm được vài chiêu cao là khác! Giang Đông vội vã cung kính đáp:

- Vâng!

Hà Phúc thừa cơ kể lại tình hình từ lúc Giang Đông tới đến giờ. Ông già ngồi ở giữa bảo:

- Ngươi tên gì?

Giang Đông báo cáo tên họ mình. Ông già ngồi giữa bảo:

- Cái gì mà Giang Đông Giang Tây, cho thêm con mộc bên cạnh từ ngày hôm nay trở đi đổi tên là Giang Đống, Đống là Đống lương (rường cột), cho theo Hà Phúc luyện công ba năm, rồi mới định sẽ đi hay ở lại. Thôi xuống đi!

Giang Đông cung kính nói:

- Kính tạ ân thưởng lão chủ nhân!

Vừa hành lễ vừa cáo lui. Nguyên ba ông già ngồi chiếu cỏ xưng là Vô Lượng Tam Lão, vai vế vào bậc chí tôn thuộc hàng chính quái. Khi Kim Tinh Thạch hồi trẻ hình dáng phong lưu anh tuấn vào hạng nhân tài xuất chúng lọt vào mắt xanh của Hà Toàn Cô rồi kết thành một mối nhân duyên tội lỗi từ thuở ban đầu và Hà Toàn Cô chính là vợ cả chính thức của Kim Tinh Thạch. Sau này các tội ác của Kim Tinh Thạch bị Tam Lão tra xét ra, vốn cũng định đưa ra xét xử để thanh lý môn hộ. Khổ nỗi Hà Toàn Cô nhớ đến tình xưa, khóc lóc khổ sở cầu xin nên được miễn hình phạt nhưng trục xuất khỏi Quan Ngoại (bên ngoài Vạn Lý Trường Thành) và cắt đứt quan hệ vợ chồng. Đứa con trai độc nhất ra đời lấy theo họ mẹ không được lấy họ Kim và dời về ở Sơn Hải Quan. Đó là chuyện từ mấy chục năm về trước và cũng vì thế Hà Toàn Cô thường trốn phụ thân

lẻn vào Quan Đông lấy đó làm phương sách chọn dùng để tìm gặp thăm con...

Tên tiểu tử Giang Đông phúc đến vận đổi, một bước lên trời, được đi theo môn hộ chính phái. Mười năm sau, quả nhiên anh ta đã học được một thân võ học không tầm thường, trở thành một cây cột trụ của phái Vô Lượng, đó là một điều không ai ngờ tới, đúng như tên được Vô Lượng Tam Lão đặt cho ngày đầu: "Đống Lương", là rường cột của môn phái Vô Lượng. Nhưng đó là chuyện sau này...

Sau khi Giang Đống cáo lui ra ngoài, A Phúc vác Hà Uy theo Tam Lão đi vào nhà sau. Hà Uy chết đã hơn ba ngày liệu còn cứu được chăng?

Trong thiên hạ, chẳng có chuyện kỳ lạ nào không có, người thiên hạ, kỳ nhân dị sĩ có cả ngàn cả vạn chẳng dám nói là không thể sáng tạo nên kỳ tích không ngờ, huống hồ Hà Uy tâm mạch còn chưa đứt đoạn, bị thương nặng nhưng không vào nơi yếu hại, để tránh chết thật anh ta không thể không hành công bế khí tạm thời giả chết. Phạm Phụng Dương ra tay đắc ý có thừa nên đã không cẩn thận xem xét kỹ lưỡng nên mới để Hà Uy còn giữ lại một chút sức sống, chút mầm sống, cũng vì giữ được như vậy tức là đến một lúc nào đó Hà Uy có thể hồi tỉnh lại...

Dở trong cái dở là sau khi cứu Hà Uy xong vì quá quan tâm tha thiết, Kim Tinh Thạch lại động chân động tay gia thêm thủ pháp an toàn, hoá ra vì thế mà gây thêm rắc rối. Cách đi như cách núi, võ công cũng giống như vậy. Kim Tinh Thạch chỉ là con rể bị đuổi của Hà Lão chứ không phải đồ đệ của Hà Lão. Môn hộ khác nhau, thủ pháp càng khác hơn. Hà Uy vốn còn lại chút sinh cơ, mấu chốt ở chỗ Kim Tinh Thạch lại điểm thêm thủ pháp cho an toàn hơn nên mới gân phiền. Liệu Vô Lượng Tam Lão có giải được cho Hà Uy không?

*

* *

Đã vào tiết Mộ Xuân (cuối Xuân), khí hậu ở Quan Ngoại rất khạc, đêm vẫn còn rất rét.

Trước toà miếu đổ lâu ngày không được sửa chữa, bỗng có một bóng người loáng qua. Dưới ánh trăng trong trẻo có thể nhìn rõ được mặt mũi con người vừa rồi: hiển nhiên là Kim Tinh Thạch. Dường như lão định vào nghỉ ngơi trong miếu, vừa toan cất bước lại như cảm thấy gì đó bèn dừng phắt lại. Đúng lúc ấy từ trong miếu vẳng ra một giọng già lão trầm khàn:

- Không dám vào ư?

Kim Tinh Thạch nói ngay:

- Thôi ngay trò bức người quá đáng đi!

Nghe khẩu khí, tựa hồ lão biết người nói trong miếu là ai rồi. Người ở trong miếu lại nói:

- Là lão phu bức ngươi hay ngươi bức lão phu?

Người trong miếu đã theo tiếng nói từ tốn bước ra khỏi miếu.

Ô hay! Lại một Kim Tinh Thạch khác. Từ áo quần, diện mạo, vóc dáng, thần thái... Không có gì không hệt nhau. Thậm chí đến chòm râu dài ngắn, mầu sắc cũng hoàn toàn giống y như nhau. Tất nhiên đây là điều không có thể, trong hai Kim Tinh Thạch này phải có một thật, một giả. Nhưng ai là thật ai là giả, làm sạo biết được đây? Dường như Kim Tinh Thạch sau có vẻ hơi e dè sợ sệt bảo:

- Sao ông dám bán ta?

Kim Tinh Thạch ở trong miếu ra đáp:

- Lão phu bán rẻ ngươi lúc nào, đem sự thực chứng tỏ xem nào!

Kim Tinh Thạch đến gặp mẹ đẻ rồi cấu kết với tên Công Tôn Khải tiểu bối, ở với nhau một chỗ, chẳng phải là ông bán rẻ ta ư?

Ý lời đã rõ ràng! Gã này là Phạm Phụng Dương nhưng tài hoá trang thần kinh quỷ khiếp. Kim Tinh Thạch nói:

- Lúc đó không báo, sao lão phu biết?

Phạm Phụng Dương nói:

- Lúc đó đích xác ta từng nghĩ đến gặp ông để lý luận cho ra nhẽ, đi được nửa đường lại nghĩ việc đó nói phí lời bẩn miệng, thực tế là vô bổ, nên mới chẳng buồn nhắc tới làm gì!

Kim Tinh Thạch ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không gặp lão phu sao biết nói phí lời bẩn miệng? Hay là còn có ẩn tình gì khác?

Phạm Phụng Dương đáp ngay:

- Hổ dữ không ăn thịt con, huống hồ Tứ Cực, Cuồng Hoa lại cùng đồng mưu với nhau!

Kim Tinh Thạch hồi lâu không đáp. Đó là thực tình! Tứ Cực đã bất mãn với Phạm Phụng Dương từ lâu, Kim Tinh Thạch cũng biết. Lại thêm Cuồng Hoa Động Chủ...

- Ừ! Dường như Kim Tinh Thạch đã hiểu ra, lại "ừ" một tiếng nữa bảo: Lão phu đối đãi với ngươi thế nào?

- Như trời cao đất dày! - Phạm Phụng Dương đáp.

- Chưa đến nỗi vong bản - Kim Tinh Thạch nói - lúc này quay đầu trở lại cũng chưa phải là muộn!

- Ngủ không ngon giấc, ăn chẳng biết mùi - Phạm Phụng Dương nói - không làm vậy được!

Thấy Phạm Phụng Dương đã đoạn nghĩa tuyệt tình như vậy, Kim Tinh Thạch bất giác nổi sát cơ, nhưng chưa ra đòn đã thu trở lại bảo:

- Mới là năm sớm, lão phu sớm giết ngươi... Tuyệt Tình Phong nghệ nghiệp...

Phạm Phụng Dương cắt ngang lời, nói:

- Chẳng qua ông sớm không có đủ năng lực giết thôi! Lại không phải thế ư?

Lúc này Kim Tinh Thạch mới thật sự kinh sợ, hơi chần chừ, đổi giọng bảo:

- Lão phu cũng chẳng truy hỏi ngươi đến tận chân tơ kẽ tóc làm gì! Lưu Xung có gì bất mãn mà cũng phản bội lão phu?

Phạm Phụng Dương đáp:

- Đó là việc của gã không cần nói với ta, ta cũng chán chẳng buồn hỏi, huống hồ bây giờ tình thế đã đổi thay rồi...

- Làm gì có chuyện ấy, gã đi cùng ngươi, làm gì có chuyện đổi thay? Kim Tinh Thạch hỏi.

- Năm ngoái rượu xong nói càn - Phạm Phụng Dương nói - ta vô ý nói lộ một bí kíp luyện công có thể mau thành. Ai ngờ gã manh tâm lúc ấy đồng mưu với ta là giả mà mục đích cốt chiếm bí kíp đó. Nhè lúc ta tới Thiên Trì, gã thó được bí kíp vào tay rồi dông tuốt. Ngoài ra gã còn dắt theo cháu gái Mục lão quái Tuyết Sơn Tiêu là Tú Tú, kèm theo một củ sâm già...

Kim Tinh Thạch nói:

- Hướng đi của gã, ngươi cũng phải biết đại khái chứ?

Phạm Phụng Dương đáp:

- Gã không như ta! Ở Liêu Đông không có cơ nghiệp, mười ngày nay lẩn trốn mất tăm. Ta sợ gã đã chuồn vào trong cửa quan. Lúc này sự việc nói lên thủ đoạn, dù chân trời góc biển ta quyết không tha gã!

Nói xong gã vẫn hầm hầm căm giận không nguôi. Kim Tinh Thạch nhìn sâu vào mắt Phạm Phụng Dương cảm thấy không phải giả vờ bèn nói:

- Thời gian này ngươi làm gì?

Phạm Phụng Dương đáp:

- Hiểu Mai trừ được rồi, vẫn còn Công Tôn Khải với con tặc tỳ Ấn Thiên Lam!

Kim Tinh Thạch mừng thầm bảo:

- Có chí khí đấy! Lão phu vẫn dành cho ngươi một cơ hội suy nghĩ. Sau mười hôm nữa lại gặp nhau tại đây!

Phạm Phụng Dương nói:

- Ông cần bảo cho Kim Tốn và Tứ Cực biết là đừng có dây với ta. Từ nay ta nhất định tới, ông chẳng tìm ta ta cũng tìm ông!

Kim Tinh Thạch nói ngay:

- Từ nay về sau, không được hoá trang giả làm lão phu nữa!

Phạm Phụng Dương cũng trả lời ngay:

- Điều này có gì khó, ông lấy đi!

Gã giơ tay lột mặt nạ da người ném về phía Kim Tinh Thạch. Kim Tinh Thạch đón lấy chợt nẩy ý nghĩ tinh nghịch và cảm thấy háo hức đeo ngay mặt nạ da người lên mặt mình. Nào ngờ mặt nạ vừa đeo vào mặt thì thấy đột nhiên mặt đau nhức biết là mắc lõm! Phạm Phụng Dương đã nắm chắc thời cơ, đột ngột phóng ra một đạo chỉ phong...

*

* *

Vị trí Bát Diện Thành ở về phía Tây Tứ Bình Nhai, Công Chúa Lĩnh ở phía Đông Bắc nơi này. Tây Bắc là Dư Lý là, bình nguyên. Cả dải đất này nằm trong phạm vi thế lực của Bắc Bá Hồ Mộng Hùng. Sào huyệt chính của Hồ Mộng Hùng ở Công Chúa Lĩnh, rừng sâu núi thẳm, địa thế vô cùng hiểm trở. Tứ Bình Nhai là nơi trọng yếu qua lại giữa hai miền Nam, Bắc. Bình nguyên là nơi khởi điểm của đường thủy, gần Mật Nhĩ cũng có phân đà và tai mắt của Hồ Mộng Hùng. Đông Bắc có ba của quý: nhân sâm, da điêu thử và cỏ ô la là hàng hoá được khách thương ưa chuộng, vận chuyển không bằng đường bộ thì cũng đi đường thủy. Bất kể đi bằng đường nào, phàm có hơi "dầu mỡ" béo bở một tý là Hổ Mộng Hùng nhòm ngó ngay, mười đám thì đến tám, chín khó thoát bàn tay "độc thủ". Bát Diện Thành nằm ngay ở giữa hai đường thủy bộ chính là cái chợ "béo bở" đó. Hồ Mộng Hùng đã gây án thì một là không để "khẩu cung sống" lại, nhưng các nhà buôn giàu có lớn muốn buôn bán an toàn đều sắm lễ mời võ sư đi theo chân hàng để bảo vệ. Hồ Mộng Hùng đã muốn là phải được, bèn thiết lập một địa điểm trú chân ở ngay Bát Diện Thành để tiện chi viện cho cả hai mặt Nam Bắc trong vấn đề ăn hàng bằng "nghề buôn không vốn".

Bao nhiêu năm vẫn thế: giết người cướp hàng, chẳng nhớ Hồ Mộng Hùng đã gây nên bao nhiêu vụ nhưng vì ra tay tàn độc, đuổi cùng giết tuyệt chẳng còn khổ chủ nào đi kiện cáo bao giờ, về phía quan tư cũng có đặt tai mắt nhưng không nắm được chứng cứ cụ thể nên chẳng làm gì được họ Hồ. Nhưng đó là chuyện trước kia, từ khi Hồ Mộng Hùng bị Phạm Phụng Dương thu phục thì ít khi họ Hồ này làm lại "nghề buôn không vốn".

Hôm ấy trời vừa sáng, chẳng hiểu có việc gì xảy ra mà tên Bá Vương của giới Hắc đạo lại đi Bát Diện Thành từ sớm không thấy trở về ngay mà cứ ngó Đông ngóng Tây, nhìn ngược nhìn xuôi, hình như đang chờ đón nhân vật quan trọng nào đó! Gã đợi ai? Phạm Phụng Dương còn có thì giờ đến tận chốn này ư? Trời sắp tối rồi, Hồ Mộng Hùng đợi đã mòn con mắt nhưng người mà gã ngóng đợi vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Hồi nhớ lại những ngày tiêu dao tự tung tự tác trước kia, nghĩ đến ngày nay thê lương ảm đạm nằm dưới bóng biển hiệu của kẻ khác, Hồ Mộng Hùng không khỏi phẫn hận chửi:

- Con mẹ nó chứ, chẳng phải đưa Hồ lão tử ta ra làm trò đùa ư?

Chửi rồi vác bộ mặt hầm hầm giận giữ sải bước trở về trang viện.

Bát Diện Thành đúng như tên gọi, đúng là một thành thị thông thương với bốn phương tám hướng. Trang viện của Hồ Mộng Hùng xây dựng ở phía Bắc khu đô thị, dựa núi Kề nước, phong cảnh xanh tươi u nhã, trừ không khí có vẻ lạnh lùng ơ hờ ra nếu nhàn rỗi đến đây nghỉ ngơi nạp phúc thì quả thật không tồi.

Đã sang canh ba rồi mà Hồ Mộng Hùng vẫn chưa dám ngủ cứ một mình ngồi vò võ trong hoa sảnh, đối mặt với ngọn đèn cô độc, uống rượu giải buồn. Bỗng cánh cửa hé ra, một bóng người lẻn vào và nếu không có làn gió lạnh ào theo vào phòng thì chưa chắc Hồ Mộng Hùng đã phát giác ra. Làn gió lạnh thổi cho đầu óc gã tỉnh táo lại, mắt nhìn đã rõ người vừa mới tới thì vội vội vàng vàng rời chỗ ngồi tới nghênh đón. Họ Hồ nói:

- Ở đây hiếm khách, Lô chủ sao có thể phân thân mà tới tận đây?

Người vừa tới là Thượng Quan Dật "lô chủ" (chủ lò luyện thuốc) với chiêu bài "chủ nhân Tuyệt Duyên Cốc" chưa dễ gì rời Tuyệt Duyên Cốc nửa bước, nên làm gì mà Hồ Mộng Hùng thấy mặt ông ta lại chẳng kinh nghi. Thượng Quang Dật nói:

- Phạm trường chủ còn việc cần thiết khác, chẳng có cách gì phân thân mà tới, vậy nên lão hủ phải đi thay một chuyến!

Hồ Mộng Hùng nói:

- Lô chủ là khách quý, mời còn chẳng được... Hoan nghênh lô chủ quá bộ tới đây, xin mời ngồi trên cho.

Gã gọi người nhà sửa soạn bàn tiệc. Sau một hồi khiêm nhượng, cuối cùng Thượng Quan Dật cũng ngồi ghế trên. Hồ Mộng Hùng ngồi bên trái tiếp đãi. Sau ba tuần rượu, Hồ Mộng Hùng không nén nổi bật hỏi:

- Phạm trường chủ lệnh cho tôi tới hầu ở đây, chẳng hay là có lệnh dụ gì vậy?

- Tình hình Liêu Đông gần đây chắc trang chủ cũng nghe biết rồi chứ?

Hồ Mộng Hùng đáp lời Thượng Quan Dật:

- Nghe thì cũng nghe được chút chút, có điều người nói phân vân nên chẳng biết nên nghe ai là thật. Lô chủ đã rời gót tới đây chính là giúp tại hạ được sáng mắt sáng lòng!

Thượng Quan Dật hỏi mà không đáp:

- Thế trang chủ nghe được những gì?

- Kẻ thì nói đại chiến Loạn Thạch Cương nhị sơn chủ bị trọng thương. Có người lại bảo Độc Nương tử tới Liêu Đông câu kết với huynh muội nhà Công Tôn Khải, phần lớn có ý nói muốn nhân tầng quan

hệ này hoá giải oán cũ thay sơn chủ... Nhưng cả một giải Liêu Trung cao thủ rần rần ra mặt, địch ta đủ cả chẳng hiểu là thế nào?

Thượng Quan Dật nghe Hồ Mạnh Hùng hỏi vậy nhưng không giải đáp cũng không thay đổi chủ đề khác mà lại hỏi:

- Nếu Phạm Trường chủ với Lão sơn chủ ngoảnh mặt lại với nhau thì trang chủ chọn bên nào?

Mắt Hồ Mộng Hùng đảo đảo láo liên nói:

- Thật không dám tưởng tượng tới. Lão sơn chủ người đông thế mạnh lại có trong tay các cao thủ siêu tuyệt. Nếu không có nguyên nhân trọng đại Phạm trường chủ đâu dám mạo hiểm tính mệnh dấn mình vào chỗ nguy nan, lấy trứng chọi đá ư? Lô chủ ở kề cận hai người, tất nhiên có làm đồng minh với ai cũng chưa chắc đã là thật, dám hỏi lô chủ chủ trương ra sao?

Thượng Quan Dật chửi thầm: "Mẹ đồ cáo già xảo quyệt, mày lại hỏi ngược lại lão phu!". Gặp nhau trên đất lạ lại cảm thấy Hồ Mộng Hùng gian ngoan kín kẽ nên không dám trình bày rõ ràng thái độ của mình, không thể không thông cảm bèn đáp:

- Phạm trường chủ hãm hại Hoắc Khí Ác, diệt vợ giết ông nhạc, toàn do lão sơn chủ sai khiến ngầm.

Nếu đề nghị hoà giải của Kim Tốn mà thành, thử hỏi sẽ đặt Phạm trường chủ vào chỗ nào?

Hồ Mộng Hùng nói:

- Nói thế thì lời đồn là thật cả rồi. Lão sơn chủ đã nghe chưa, huynh muội nhà Công Tôn nhất là cả Ấn Thiên Lam nữa có đồng ý hay không?

Thượng Quan Dật nói:

- Lời đồn không phải giả. Lão sơn chủ sủng ái Phạm trường chủ còn hơn cả con đẻ nếu có can dự tất không biết được ý tứ, đáng tiếc là từ sau sự kiện Loạn Thạch Cương tông tích lão sơn chủ bỗng dưng mất biệt, người trên kẻ dưới chẳng ai biết là ở nơi đâu! Việc nghị hoà toàn do bọn tả hữu tham sống sợ chết của lão sơn chủ đưa ra, thấy khó địch nổi huynh muội nhà Công Tôn nên mới đẩy Kim Tốn ra làm bù nhìn giữ dửa thay chúng làm việc cầu hoà đó. Hy sinh Phạm trường chủ để đổi lấy an toàn cho bọn chúng. Còn mối thù giết cha không đội chung trời, đời nào Ấn Thiên Lam chịu buông tha cho Phạm trường chủ?

Hồ Mộng Hùng nói lửng lơ:

- Tốt nhất là nghĩ cách tìm được lão sơn chủ!

Thượng Quan Dật nói ngay:

- Trước mắt toàn thể đã hành động, bủa ra đi tìm lão sơn chủ. Nhưng lão sơn chủ một thân công phu tu vi siêu tuyệt, nếu cố ý tránh mặt thì khó mà tìm được. Toàn bộ đều khó nói kỹ, lão hủ cũng chẳng có chủ trương gì!

Hồ Mộng Hùng hỏi:

- Thật tình lão sơn chủ không nên tránh mặt mới phải. Lô chủ gặp Phạm trường chủ ở đâu?

Thượng Quan Dật nói:

- Phạm trường chủ giờ chạy bán mạng còn chưa xong đâu dám ra mặt nữa, đây là nhờ người đưa thư cho lão hủ!

Hồ Mộng Hùng hỏi:

- Trong thư bảo tại hạ làm gì?

Gã vốn muốn hỏi nguồn gốc lá thư nhưng biết là không được vì hỏi thế là xúc phạm đến Thượng Quan Dật nên mới cố ý nói trẹo đi ý khác. Thượng Quan Dật nói:

- Lưu thiếu sơn chủ cùng với Phạm trường chủ rời bỏ Thần Binh Động, đồng hành mục tiêu lớn, một khi rời khỏi miệng hổ xong tất sẽ chia tay. Vạn nhất có tới đây mong trang chủ vì giao tình ngày trước nghĩ cách thu nhận bố trí cho họ.

Hồ Mộng Hùng bảo:

- Chuyện ấy không thành vấn đề, che giấu một người thì làm được tốt, chỉ sợ không coi kẻ thô lỗ như tại hạ ra gì mà không chịu ở lại đây thôi!

Vốn Thượng Quan Dật nói chuyện vòng vo đưa đẩy để biết tính chất của sự việc và hỏi dò xem Lưu Xung đã qua đây chưa. Giờ thấy Hồ Mộng Hùng sẵn sàng đón nhận mà lời lẽ lúc trò chuyện lại rất tự nhiên thì dường như Lưu Xung chưa tới đây. Nghĩ vậy bèn nói:

- Thịnh tình của trang chủ thật đáng cảm kích, lão hủ xin cáo từ đây!

Hồ Mộng Hùng nói:

- Lô chủ khó tới được đây, hãy ở lại hàn huyên vài ngày có được không?

Thượng Quan Dật nói:

- Rời núi đã lâu, khó tránh được hiềm nghi. Ngày khác có duyên nhất định sẽ tới quấy quả trang chủ!

Nói rồi Thượng Quan Dật đứng dậy rời chỗ, xăm xăm ra khỏi cửa. Ông ta từ trên nóc nhà xuống, giờ cũng lên nóc nhà mà đi. Hồ Mộng Hùng đứng trên nóc nhà tần ngần rất lâu mắt dõi theo bóng Thượng Quan Dật theo hướng Tây mà vọt đi cho tới khi khuất dạng mới trở về phòng yên nghỉ. Khi Hồ Mộng Hùng nhẩy từ nóc nhà xuống được một lát thì

từ trên ngọn cây cách đó không xa lắm bỗng nhô lên một bóng người đuổi theo Thượng Quan Dật...

*

* *

Trăng xế lờ mờ, cũng lờ mờ như dáng Cuồng Hoa Động Chủ.

Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch mưu sâu lõi đời, đối mặt với tên nghịch đồ tâm địa sài lang như Phạm Phụng Dương lẽ nào lại không mang lòng cảnh giác? Bảo họ Phạm cởi bỏ mặt nạ da người ra thì có khác gì bảo để kiểm tra cái mặt nạ da người ấy, sao mà lại vừa khéo hợp với thực tại! Danh hiệu của lão ma đầu là Độc Tý Thần Ma, tinh thạo Thập tuyệt độc trảo, chỉ, chưởng, quyền, tý (cánh tay)... trên người không chỗ nào không có độc, không cần phải nói cũng biết. Hơn ba mươi năm cùng Kỷ Bính Nam chuyên tâm nghiên cứu, trao đổi, thảo luận các kiểu dùng độc, giải độc... có thể nói là đã trở thành bậc siêu cao thủ đại hành gia trên chốn giang hồ về chất độc.

Sau khi đã bí mật ngấm ngầm thành thạo kiểm tra không phát hiện thấy gì, huống hồ mặt nạ da người lại lột từ mặt Phạm Phụng Dương ra, dù đã đến nước ấy, trong lòng lão ma vẫn còn hoài nghi

chứ chưa hết hẳn và đang khi định thử đeo mặt nạ da người xem sao thì một ý nghĩ lạ loé lên trong óc ngầm tự cảnh cáo mình: "Tên này âm hiểm tàm độc, nhất là đối với ta không thể không đề phòng, sao không vờ nhân cơ hội này thử xem sao?". ý niệm vừa loé lên trong óc, lão ma lập tức vờ trúng độc rú lên một tiếng kêu đau đớn.

Phạm Phụng Dương dường như không phát hiện ra đó là mẹo lừa, tưởng rằng đã nắm chắc thời cơ lập tức đánh trộm ngay. Ngôi miếu hư hỏng tựa vào hướng Bắc mặt ngoảnh về Nam, Kim Tinh Thạch từ trong miếu đi ra nên cũng quay lưng về phía Bắc ngoảnh mặt về phía Nam. Lúc này trăng lên đứng giữa đỉnh trời. Phạm Phụng Dương đứng đối diện với Kim Tinh Thạch nên người gã đổ bóng xuống đất rõ rành rành. Gã cử động thì bóng cũng cử động theo người. Kim Tinh Thạch không cần nhìn người chỉ nhìn bóng cũng thấy rõ Phạm Phụng Dương đã nảy ý đồ giết thầy rõ rệt. Lửa giận bốc lên như cuồng, lão ma dốc toàn lực đánh ra một chưởng.

Phạm Phụng Dương tựa hồ không nghĩ đến điều ông thầy ác độc lại phản ứng nhanh đến như thế, gã liệu đòn đánh trộm đã không hiệu quả nên cũng lập tức biến chỉ thành chưởng chống lại. Chưởng Kình của Kim Tinh Thạch rất cương mãnh, Chưởng phong của Phạm Phụng Dương lại là âm nhu cực

giống Vô Tướng Thần công của Phật Môn ẩn ngầm diệu dụng phản chấn đàn hồi. Phát đòn sát sạt nhau, không thể hoãn xung được nữa song chưởng tiếp nhau thực trong tiếng sấm chưởng ầm ầm vang lên, Kim Tinh Thạch phải lùi lại hai bước trên mặt đất hiện rõ hai vết chân sâu hoắm, râu tóc lão ma bay phất phất còn thần thái thì kinh lạ đến cực độ. Phạm Phụng Dương bị chấn bay xa năm trượng rơi xuống đất đứng vững ngay, tiếng cười như điên khùng vang lên chen lẫn tiếng nói:

- Lão quỷ, lão mắc lỡm rồi! Đây là chất độc vô hình vô sắc của Nam Tề theo chưởng kình đã thấm vào hai tay lão rồi!

Kim Tinh Thạch thử hành công quả nhiên thấy hai cánh tay phát tê dại, biết là tên phản đồ nói không sai thì không nén nổi nghiến răng kèn kẹt hậm hực bảo:

- Súc sinh! ngươi... ngươi...

Lão ma giận quá người cứ run lên bần bật, muốn nói mà không thốt ra thành lời. Phạm Phụng Dương thản nhiên coi như không có chuyện gì xảy ra, cứ nói đều đều:

- Ơn lớn chưa báo đền, ta không thể giết ông được! Thuốc giải, muốn có cứ đến chỗ tặc tỳ Hiểu Mai mà lấy, đợi một chút sẽ cho ông một viên. Có

điều ta có mấy lời muốn nói cùng ông cho rõ ràng...

Kim Tinh Thạch làm bộ như không nghe thấy, cứ lấy ra một viên thuốc nuốt đi rồi ngồi xếp xuống mà hành công chống độc. Phạm Phụng Dương nói:

- Giải độc đan của Bắc Kỷ chẳng tác dụng gì lớn đâu. Ông hãy nghe cho kỹ...

Phạm Phụng Dương ngừng lời một chút rồi mới nói tiếp:

- Kim Tốn thân là con trai ông nhưng không muốn ở gần bên cạnh mãi để bị chém nên mới xướng xuất ra hoà nghị, thậm chí còn đem thân ra gánh vác mọi sai trái, ta không hận gã, ngược lại ta vô cùng kính trọng gã là khác. Tứ Cực giúp ông làm điều ác trong bao nhiêu năm, chạm trán với huynh muội Công Tôn Khải đến lúc lâm trận thì lại sợ chết từ đó mới gây nên sóng gió, thật là bỉ ổi, thật đáng hổ thẹn, và đó là điều làm người ta điên đầu nhất. Thoạt mới đề xướng nghị hoà ông chưa biết, về tình còn có thể tha thứ, đến hôm nay kéo dài đã cả tháng trường, không nghe biết không hỏi han, mà đâu chỉ có thế, rõ ràng thấy ngay trong nội tâm ông cũng đã dao động, cứ để cho qua. Mười năm lại đây mọi việc ác đức có việc nào ta không phải nhận lệnh của ông mà hành sự đâu? Ta có gia có nghiệp hẳn hoi, mà ngày nay bao oán độc đổ hết lên đầu, lang thang

như con chó nhà có tang mất chủ. Ông muốn rút chân ra vậy ông bảo ta nên làm thế nào?

Đợi một lát không thấy Kim Tinh Thạch có phản ứng gì, mắt Phạm Phụng Dương loé lên ánh mắt sầm tối nghiêm lạnh, rồi gã nói tiếp:

- Bây giờ lời dài nói ngắn, khi nãy ông nói hạn mười ngày, giờ ta cũng cho ông kỳ hạn mười ngày đình chỉ ngay việc nghị hoà, vẫn y như cũ hợp lực đối phó với ..... Công Tôn Khải, trừ được Công Tôn Khải những kẻ còn lại chẳng đáng kể gì. Lúc đó ông vẫn là sư phụ ta, nhưng Tuyệt Duyên Cốc và Thần Binh Động chính thức quyền ta sở hữu, sản nghiệp của Ấn Thiên Lam và Đỗ Đan tuỳ ông sử dụng. Nếu bằng lòng làm vậy toàn bộ cõi Liêu Đông này sẽ là thiên hạ của thầy trò ta. Đến kỳ hạn mà không làm đúng vậy, hoặc giả còn ngầm chứa mưu gian thì chớ trách ta không nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ! Thuốc giải cho ông đây!

Phạm Phụng Dương vẫy tay vẫy ra một viên thuốc mầu trắng, kình lực ném ra vừa đủ độ rơi đúng chỗ như đặt lên vạt áo choàng của Kim Tinh Thạch phủ trên hai chân. Phạm Phụng Dương phất áo, xoay mình, khoan thai bỏ đi.

*

* *

Từng đàn từng đàn quạ quay về tổ. Sương lam mờ bát ngát không gian.

Trên nóc các mái nhà gần xa, uốn éo những làn khói bếp đỏ lửa nấu cơm tối. Ngày tàn. Đã đến lúc chấm hết thời gian của một ngày vừa trôi qua.

Thần Binh Động nơi bị liệt vào vùng cấm, không cho phép người ngoài đi vào vùng đất cấm, hôm nay lại phá lệ, bày năm bàn tiệc cực kỳ thịnh soạn. Tất cả mọi nhân vật có tên tuổi ở cả hai xứ Thần Binh Động và Tuyệt Duyên Cốc đều tề tựu cả ở đây. Đây là sự bày đặt, sắp xếp của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch sai thúy điểu bốn mắt truyền lệnh tới, thời gian vào lúc đúng Dậu sẽ bắt đầu ăn tiệc.

Nhìn thời gian thì đã thấy tới giờ ấn định nhưng bản thân Kim Tinh Thạch vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu!

Nơi bày tiệc là gian phòng tròn rộng cả chục trượng, trần thiết cực kỳ đường hoàng, sang trọng. Nhưng đến giờ hẹn vẫn chẳng thấy mặt lão ma đầu làm lòng mọi người đều phân vân nghi ngại khó giải, chẳng hiểu Kim Tinh Thạch định giở trò gì đây? Đúng giờ Dậu, Kim Tinh Thạch bất ngờ xuất hiện. Lão tới bằng đường hầm bí mật, mặt lộ vẻ tươi tỉnh, cười vui vẻ bảo:

- Để các vị phải chờ đợi, thật lỗi quá. Xin mời an tọa.

Tuy vậy những người có mặt chẳng ai không nhìn thấy vẻ tươi cười thật là gượng gạo. Lão ma đầu mời Trịnh Thất, Lôi Đăng, Xà Tẩu, Vu Bằng, Gia Cát Xương, Lý Ngọc, Dương Thanh ngồi vào một bàn, rồi mời Cuồng Hoa Động Chủ ngồi ghế trên còn tự mình ngồi bồi tiếp, hoàn toàn thay đổi thái độ cao ngạo ngông cuồng mọi ngày. Còn các người khác tùy tiện ngồi đâu cũng được. La Côn, Tứ Cực và Nhân Hoàn Ngũ Lão ngồi chung một bàn. Vu Văn Ảnh cùng Kim Mạo, Thượng Quan Dật với mấy nữ đệ tử của Cuồng Hoa Động Chủ ngồi một bàn. Bát Tuấn giờ còn có Lục Tuấn và Thập Nhị Thần Sát bị chết mất bốn, cộng lại mười bốn người ngồi một bàn. Còn bàn nữa toàn chánh phó tổng quản ở cả hai xứ và các đầu lĩnh thợ mỏ khai khoáng. Kim Tinh Thạch đứng dậy long trọng nâng ly lên nói:

- Mỏ vàng thăm dò đã tròn mười năm, mời mọi người cùng cạn một ly!

Trong tiếng hoan hô vang dậy, trừ thầy trò Cuồng Hoa Động Chủ là nữ không kể, còn tất cả đều ly dốc ngược đáy cốc dòm trời. Kim Tinh Thạch lại nâng ly thứ hai:

- Mười năm nay nhờ mọi người tận tình giúp đỡ, ta kính tất cả một ly!

Trong tiếng nhún nhường khiêm tốn mọi người lại cạn tiếp ly thứ hai, trong lòng đã thoáng gợn lên một bóng đen mơ hồ. Kim Tinh Thạch đã lại nâng ly thứ ba lên nói:

- Mười năm hữu lao vô công, cũng nên giải tán cho xong. Ly này coi như là lời giã biệt!

Lão ngửa cổ một hơi uống cạn. Thái độ biểu hiện cực kỳ dứt khoát. Mọi người đều chưa uống, biểu hiện này chứng tỏ ý họ vẫn hoàn toàn ủng hộ lão ma như cũ. Chu Vạn bực dọc nói:

- Sơn chủ không nên vì một tên phản đồ mà nguội mất hùng tâm tráng chí!

Kim Tinh Thạch nói:

- Ông cứ ngồi đi. Mọi người ngồi cả đi!

Đợi mọi người ngồi cả rồi, lão đưa mắt nhìn quét qua cử tọa một lượt rồi dừng lại bàn toàn bọn trẻ đang ngồi, không thấy Kim Tốn ở đó thì hỏi ngay:

- Mạo Nhi, ca ca ngươi sao không có đây?

Kim Mạo đáp:

- Ca ca đi cùng Công Tôn Khải để tróc nã Phạm Phụng Dương!

Kim Tinh Thạch giận dữ mắng lớn:

- Thằng súc sinh này, quả thật không biết sống chết là gì!

Dẹp xong cơn giận, Kim Tinh Thạch mới nói với mọi người:

- Mỏ vàng là của Ấn Thiên Lam. Trước kia cô ta không biết nên ta mới khai thác vụng trộm, giờ Ấn Thiên Lam biết rồi, lấy lý do gì chiếm đoạt của người ta mãi mà không trả lại?

La Côn nói:

- Chúng ta có thể bỏ tiền ra mua lại cũng được!

Kim Tinh Thạch nói:

- Của báu nằm trong mỏ nhiều vô tận, ngươi định bỏ bao nhiêu tiền cho vừa? Quả là không sai! Chúng ta bá chiếm Tuyệt Duyên Cốc là nhằm vào vật chí bảo của Võ lâm, đâu phải chỉ vì chút vàng nằm trong đất! Nhưng bây giờ võ lâm chí bảo đã bị người lấy mang đi còn lưu luyến ở đây làm gì?

Câu nói vừa thốt ra, mọi người ồn ào cả lên. Trịnh Thất nói:

- Kim huynh lấy tin này từ đâu ra vậy?

Kim Tinh Thạch đáp ngay:

- Ta không chỉ trông thấy kẻ giữ bảo vật mà còn ấn chứng với gã một chưởng!

Cuồng Hoa Động Chủ và Chu Vạn đưa mắt nhìn nhau hiểu ngầm với nhau. La Côn nói:

- Là Công Tôn Khải ư?

- Thượng Quan đại hiệp chắc biết kẻ đó! Kim Tinh Thạch nói:

Ngồi trong tiệc chỉ có cha con Thượng Quan Dật mang họ Thượng Quan, còn chữ "đại hiệp" ắt là ám chỉ Thượng Quan Dật. Ý nằm ngoài lời, nói vậy khác nào chỉ trích ông ta còn câu kết với kẻ khác? Thượng Quan Dật nhấp nhổm ngồi không yên chỗ đành đứng dậy thanh minh"

- Nếu thuộc hạ biết, nguyện bị trời xanh tru diệt!

Cuồng Hoa Động Chủ nói tiếp ngay:

- Ông đừng cãi chày cãi cối, mấy ngày trước đây ông đến Bát Diện Thành gặp gỡ Hồ Mộng Hùng truyền đạt mệnh lệnh của Phạm Phụng Dương, không phải là giả chứ?

Thượng Quan Dật nói:

- Sự việc thì không phải giả. Ta cũng biết động chủ lén theo ta, vậy cũng xin hỏi động chủ trừ việc dò hỏi hướng đi của Lưu Xung ta còn nói gì nữa? Hơn hai mươi năm tình sâu cố hữu, Phạm Phụng Dương phái ta đi làm việc đó, vậy bảo ta từ chối làm sao?

Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Lô chủ chứ quên Phạm Phụng Dương hiện nay là kẻ phản đồ! Gã trao cho ông bức thư đó, vậy ông có thể cho mọi người ngó qua được chăng?

Câu hỏi này cực kỳ lợi hại. Chí ít cũng đã xác định tội "tư thông với phản đồ" khoác lên cổ Thượng Quan Dật. Thượng Quan Dật nói:

- Động chủ đã hỏi như vậy còn tiếc gì mà chẳng nói toẹt ra luôn. Thiếu Sơn chủ đề ra chủ trương nghị hoà, trước khi làm việc đó đã thiếu suy nghĩ lại không trưng cầu ý kiến của mọi người. Giấy gói sao được lửa, hoà nghị nhất đán thành lập, Nam Tề Bắc Kỷ nếu không nhờ vả Công Tôn Khải đến tìm huynh đệ chúng ta tính nợ mới là lạ! Ngồi cùng thuyền phải giúp đỡ nhau, nếu còn do dự, đến lúc ấy, nếu quả sơn chủ bỏ việc ngoài tai thì Nhân Hoàn Ngũ Lão há chẳng phải trở thành con thịt mặc cho người ta mổ xẻ hay sao? Năm huynh đệ chúng ta phản đối hoà nghị, nhưng cũng phản đối hành động của phản đồ Phạm Phụng Dương ly khai sơn chủ. Ta đã từng khuyên gã nên quay trở lại, bàn bạc trao đổi mãi, chỉ tiếc là gã tuổi trẻ tài cao khí thịnh, đến giờ vẫn chẳng nghe tin tức gì! Việc này thì có quan hệ gì đến bảo tầng? Ta chỉ sợ để lọt cho người khác xem sẽ sinh hiểu lầm nên đã đốt thư đi. Nói đến vậy mà động chủ không tin, ta cũng chẳng còn biết làm sao nữa!

Bênh Phán Dương Thanh trong Âm Sơn, Tam Quỷ nhịn không nổi bèn hỏi:

- Lô chủ! Ông nhiều năm ngồi trấn giữ Tuyệt Duyên Cốc, vật chí bảo bị Phạm Phụng Dương lấy đi mà ông không hề hay biết một ly một tí gì, nói thật khó để người ta tin được!

Âm Sơn Ngũ Quỷ vì đi đoạt báu vật, vâng lệnh tới đánh sâm trường, đến giờ tiểu quỷ Lỗ Hành đã chết, Ngô Lộc bị bắt, sống chết dữ lành ra sao chưa rõ, hai cánh tay của Dương Thanh bị chém cụt tận khuỷu, tuy đã gá vào hai ống tay sắt nhưng ăn uống, cầm vật dụng cực kỳ bất tiện, mỗi khi nhìn tay nghĩ đến nóng nổi của mình, gã thấy vô cùng uất hận. Trịnh Thất cũng kháy thêm vào:

- Lô chủ khôn ngoan hơn người, há lại chịu làm kẻ ngu ư?

Nét mặt Thượng Quan Dật co rúm lại giật giật coi bộ cực kỳ thống khổ. Ông ta thở dài nói:

- Các vị trách móc, lão hủ chẳng còn lời nào để nói nữa. Lão hủ chỉ ngủ gà ngủ gật suốt bao nhiêu năm ròng không sao ngủ nhắm được mắt!

Nỗi niềm đáng thương mà không thể thổ lộ được bằng lời, dù có muốn thanh minh tới đâu cũng không thể nào nói rõ được lý do thực sự! Tổng đầu lĩnh mỏ vàng Lục Hạo bỗng đứng phắt dậy bảo:

- Thuộc hạ chợt nhớ ra một chuyện, không hiểu có dính dáng gì đến việc này không...

Chu Vạn bảo:

- Việc gì, nói đi xem nào!

Lục Hạo nói.

- Mùa hè năm trước, trong một trận mưa lớn sét đánh sạt một vạt núi. Lúc đó Phạm trường chủ đang ở đó làm giám công bèn chạy tới nơi xem hình như tìm thấy mấy trang viết cũ nát thì phải. Thuộc hạ chạy theo sau thấy Phạm trường chủ dùng mấy tờ giấy ấy chùi mặt rồi mới bỏ vào trong bọc. Lúc đó thuộc hạ còn cười thầm là Phạm trường chủ bị ướt mưa thành ra hồ đồ, mấy tờ giấy nát đã vò viên thành một nắm sao không vứt quách cho rồi mà còn cất kỹ như vậy! Bây giờ nhớ lại phải chăng đó là giấy viết về võ công?

Kim Tinh Thạch nói:

- Đại khái là không sai đâu! Giờ ta ăn đã. Lát nữa lại nói chuyện!

Qua cuộc tranh cãi vừa rồi, lòng mọi người đều không vui, chẳng ai muốn chuốc chén nữa, chỉ ăn lấy ăn để, nhồi vào cho mau đầy bụng. Kim Tinh Thạch đợi mọi người buông đũa buông bát xong mới kể lại tình hình đêm hôm trước bắt gặp Phạm Phụng Dương ra sao, kể xong lão ma mới đau đớn bảo:

- Trải qua hai ngày suy đi nghĩ lại, sự tình trước kia toàn do sai sót của lão phu. Mọi ân oán tình thù đều do một mình lão phu gánh chịu. Phạm Phụng Dương mang một thân tuyệt nghệ, lòng dạ thâm hiểm khó lường, lão phu đã dồn công lực một đời rèn luyện mà không chịu nổi một đòn. Cũng còn nhờ "ơn thầy chưa báo" như gã nói nên mới không ra tay hạ sát lão phu, hãy còn nương tay một lần. Đừng giận lão phu nói liều, tất cả các vị ngồi đây không ai địch nổi một chiêu của gã. Còn lưu lại đây nữa chẳng ích gì mà chỉ có hại!

Trịnh Thất hỏi:

- Hợp tất cả mấy lão già không chết chúng tôi lại, chẳng lẽ cũng không trừ nổi gã hay sao?

- Mấy trang giấy nát vừa nói đó, nếu lão phu đoán không sai chính là công phu vô thượng của Phật Môn, cá nhân một mình gã vị tất đã mò ra được hết mọi sự ảo mật trong đó. Cứ để gã xưng hùng xưng bé rồi cũng sẽ chuốc lấy tai hoạ, lúc ấy ắt sẽ có người tới trừ gã, hà tất chư bằng hữu phải dấn thân vào mối hiểm nguy vô vị ấy làm gì!

Gia Cát Xương nói.

- Huynh muội Công Tôn Khải có năng lực trừ được gã không?

Kim Tinh Thạch nói:

- Giờ chỉ còn mỗi Công Tôn Khải mà thôi. Sư muội chàng ta là Quách Hiểu Mai đã bị Phạm Phụng Dương hạ độc thủ. Độc kinh của Nam Tề cũng bị gã lấy trộm đi rồi. Mối thù này không thể nào hoá giải nổi, Công Tôn Khải liệu có thể trừ được gã không? Tuy khó có thể biết, nhưng đối với Công Tôn Khải, gã rất kỵ nên gã hạn cho lão hủ trong vòng mười ngày suy nghĩ chuyện hợp lực với gã để chống Công Tôn Khải!

Mặt Chu Vạn bất giác đỏ bừng lên. Kim Tinh Thạch chăm chú nhìn vào Thượng Quan Dật bảo:

- Nợ máu nhà Nam Tề, Bắc Kỷ, một mình lão phu gánh chịu. Không ai cần Nhân Hoàn Ngũ Lão phải lo lắng làm gì! Giờ có một việc dám phiền hỏi Lô chủ, liệu có thể ưng thuận giúp lão phu không?

Thượng Quan Dật hoảng hốt đáp ngay:

- Sao sơn chủ lại nói như vậy, thanh lý môn hộ, Nhân Hoàn Ngũ Lão nguyện làm tiên phong!

Kim Tinh Thạch

- Việc đó khỏi phải hao phí tâm lực! Mỏ khoáng sản Tuyệt Duyên Cốc ngay ngày hôm nay trả về chủ cũ, tất cả phu mỏ tính toán trả đủ công xá đưa về

quê cũ. Nếu làm được đến nơi đến chốn, lão phu thật vô cùng cảm kích!

- Thuộc hạ vâng lệnh. Xin chuẩn cho Lục đầu lĩnh giúp một tay!

Nghe Thượng Quan Dật nói vậy, Kim Tinh Thạch nói ngay:

- Lão phu xin cảm tạ trước! Lục đầu lĩnh vốn không phải là môn hạ của phái Thiên Nam ta nên cũng nằm vào trong số người cho về. Lô chủ có ý muốn ông ta ở lại giúp đỡ, đó là việc của Lô chủ. Nói tóm lại một lời là toàn bộ việc này lão phu ủy thác hoàn toàn cho Lô chủ, tùy ý Lô chủ giải quyết thế nào cũng được kể cả việc Phạm Phụng Dương muốn chiếm đoạt lại cũng nằm trong đó. Từ giây phút này trở đi, môn hạ Thiên Nam không được bước vào Tuyệt Duyên Cốc nửa bước. Từ nay trở đi, việc Tuyệt Duyên Cốc hay dở thị phi ra sao, không có liên quan gì đến họ Kim ở Thiên Nam nữa. Lô chủ chỉ cần ghi nhớ kỹ điều này là đủ!

Bỗng như chợt nhớ ra chuyện gì đó, Kim Tinh Thạch "ờ" một tiếng, quay sang bảo Thượng Quan Mẫn:

- Phạm Phụng Dương là kẻ như thế nào, giờ thì chưa được, nhưng tương lai ta không đấu với gã một trận không được! Ta không quay trở về nữa đâu!

Lòng con đỏ làm cảm động lòng người nhất. Cử tọa không ai là không thay đổi sắc mặt, chẳng hiểu là vui hay buồn, sung sướng hay đau khổ? Kim Tinh Thạch nhắm mắt lại hồi lâu rồi mới nói:

- Ngươi hãy về trước đi để phụ thân ngươi khỏi nghi ngờ lão phu bắt ngươi làm con tin. Đợi khi nào sự tình trước mắt bình yên trở lại và nếu lão phu còn chưa chết, nếu lúc ấy ngươi tình nguyện trở lại thì cứ trở lại!

Thượng Quan Mẫn nói:

- Không, con muốn theo sơn chủ!

Kim Tinh Thạch gượng cười bảo:

- Thằng bé ngốc, võ công của cha ngươi giờ còn cao hơn ta nhiều, ngươi đuổi theo Phạm Phụng Dương rồi theo mà học gã!

Thượng Quan Dật nói:

- Sơn chủ! Mẫn Nhi đã là người làm lễ đội mũ rồi, nó có quyền tự chọn lấy tiền đồ, thuộc hạ không can dự nữa!

Kim Tinh Thạch nói:

- Sao ông lại nói lời trẻ con như vậy! Đối phó với cường địch trước mắt, đặc biệt là kẻ địch tàn ác thâm hiểm gấp mười lão phu như Phạm Phụng Dương, không ai có thể giúp đỡ gì được đâu! Đến Thiên Nam Môn còn phải dời đi toàn bộ, có thế lão

phu mới rảnh chân rảnh tay để ra đấu với kẻ địch tuổi trẻ kiệt xuất này. Việc này cứ quyết định thế đi!

Lời lẽ nói ra thật là bi tráng, không để Thượng Quan Dật còn nói được gì thêm nữa. Kim Tinh Thạch quay sang Kim Mạo bảo:

- Ngươi là một trong mấy đứa con của lão phu, thế mà hôm nay ở với ta duy nhất có mỗi mình ngươi. Ngươi giúp ta mang lá thư này đi, có dám không?

- Cha nói vậy thì Mạo Nhi còn biết sống ở đâu nữa! Con sẽ đi tìm đại ca... Sao lại không thể bảo Công Tôn Khải quyết một trường chiến đấu trước với Phạm Phụng Dương sau đó chúng ta mới hạ nốt người kia?

Kim Tinh Thạch thấy Kim Mạo nói thế thì bảo:

- Nghe lời nói của ngươi chẳng có triển vọng gì cả! Bức thư này không phải là bức thư tầm thường, cực gian nan và cực nguy hiểm! Ta không thể liên hệ với người khác. Nếu ngươi sợ chết thì thôi đi, không sao!

Kim Mạo kêu lên:

- Leo núi đao, lội vạc dầu, hài tử cũng không hề cau mày huống hồ chỉ đi đưa bức thư! Đưa thư cho ai?

Kim Tinh Thạch móc trong bọc ra một bao giấy nói:

- Thư ở trong này. Tên người tên đất đã ghi rõ ràng. Cầm thư lên đường rồi mới được xem. Giờ nhận thư trước đã!

Bao giấy to vừa phải, hình như ở bên trong gói một phong thư. Kim Mạo bước tới nhận thư cất kỹ vào trong mình. Quay sang Cuồng Hoa Động Chủ, Kim Tinh Thạch bảo:

- Quỳnh muội! Bức thư này Phạm Phụng Dương rất muốn đoạt lấy. Đối với cổ độc của muội gã còn đôi ba phần e dè. Phi Quỳnh muội bảo hộ, Mạo Nhi mang thư đi ắt khó đến nơi. Muội có sẵn lòng giúp ta việc này không?

Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Không phải là huynh cố ý xua bọn muội đi hết đấy chứ? Muội đáp ứng đề nghị của huynh nhưng không được lừa muội đâu nhé!

Kim Tinh Thạch nói ngay:

- Tuyệt nhân không lừa muội. Thư đã tới xong, hành động ra sao tùy ý muội!

Kim Tinh Thạch quay sang nhìn Chu Vạn bảo:

- Tứ Cực đệ huynh, huynh đệ có chú đầu óc cũng theo bảo hộ Mạo Nhi đi đưa thư nhé. Vì sư đồ của

Cuồng Hoa Động Chủ còn hiềm chưa đủ nên phiền huynh đệ giúp cho. Bằng vào công lực của các huynh đệ liên thủ với nhau cũng địch nổi Phạm Phụng Dương khoảng năm chiêu. Trong khoảng thời gian năm chiêu đó đủ để Động Chủ ra tay. Xin nhớ kỹ, tuyệt đối không được để Phạm Phụng Dương tới gần ra tay trước với Động Chủ! Cần phối hợp cùng nhau thế nào cho chặt chẽ, các huynh đệ đi thương lượng với nhau!

Chu Vạn hỏi:

- Địa phương kia xa hay gần?

- Không thể gọi là xa! Kim Tinh Thạch đáp - Cũng ở trong đất Liêu Đông này thôi!

Nghe nói là ở Liêu Đông, Chu Vạn không nói gì nữa. Kim Tinh Thạch nói với La Côn, Vu Văn Ảnh:

- Giờ còn dư ra các vị. Các vị ở lại, lão phu không thể không bị phân tâm, hành động sẽ không thể nào bảo đảm được nhậy bén cao độ. Các vị đưa các huynh đệ trong Bát Tuấn, Thập Nhị Sát về Thiên Nam nhé!

Vu Văn Ảnh toan mở miệng nói thì Kim Tinh Thạch đã nói chặn trước:

- Đừng làm khó ta nữa! Các người cứ giúp thế đi!

Quay sang các lão ma ngồi cùng bàn, Kim Tinh Thạch nói:

- Các vị tình nghĩa như mây phủ non cao, Tinh Thạch thật cực kỳ cảm kích sâu sắc. Thời thế bức bách đến nước này, ta không thể không chia tay. Huynh đệ hãy còn mấy món đồ cổ ngoạn, chư huynh có thể thích thứ nào thì lấy thứ ấy làm kỷ niệm... Mời chư huynh theo ta!

Kim Tinh Thạch đứng dậy dẫn đường đưa mấy lão ma vào mật thất. Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Mạo Nhi, lấy thư ra xem nào!

Kim Mạo vội lấy thư ra. Nào ngờ mở bao giấy bọc ngoài té ra thư gửi cho Cuồng Hoa Động Chủ. Cuồng Hoa Động Chủ hoảng lên, hiểu ngay là hỏng rồi, vội vã lao vào mật thất nhanh như điện xẹt, nào ngờ Kim Tinh Thạch đã đi đâu mất!

Hồi chín

PHÁ LÁI DÌM THUYỀN

Mở bao giấy Cuồng Hoa Động Chủ phong thư trên viết: "Để lại Quỳnh muội, thân mở xem. Tinh Thạch "Chỉ có chín chữ. Liếc mắt một cái đã đọc xong. Cuồng Hoa Động Chủ biết ngay đây là trò kỳ quặc, cũng không kịp xé thư ra xem đã lao ngay vào mật thất. Các lão ma không thiếu một ai đang ở cả trong mật thất, chỉ không thấy Kim Tinh Thạch đâu. Cuồng Hoa Động Chủ ngạc nhiên hỏi:

- Tinh Thạch đâu rồi?

Các lão ma thấy trên tay bà ta đang cầm một phong thư, thần sắc thì cực kỳ lo âu hốt hoảng thì hiểu ngay có sự lạ. Trịnh Thất trỏ vào một khuôn cửa bảo:

- Vào phòng lấy cổ ngoạn rồi!

Cuồng Hoa Động Chủ biết sau cửa là phòng ngủ

của Kim Tinh Thạch thì chạy vội vào, ai ngờ cửa đóng không mở ra được. Gia Cát Xương đi tới gần nói:

- Động Chủ, để lão phu thử xem sao!

Mọi cơ quan trong động đều do Gia Cát Xương thiết kế chế tạo nên chắc lão biết cách đóng mở. Kết quả cả Gia Cát Xương cũng không mở được, lão thở dài than rằng:

- Trong phòng còn có đường ngầm khác, chắc Kim huynh đã đi xa rồi!

Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Ông ấy sao lại có thể rũ tay bỏ đi thế này cơ chứ! Sao không đuổi mau!

"Đuổi theo". Cửa đường ngầm đã đóng chặt chỉ có thể đuổi theo đường cửa chính. Cuồng Hoa Động Chủ dẫn đầu xông về phía cửa đường hầm ngầm bí mật. Tứ Cực đã nhận lệnh dụ ngay trước mặt là phải bảo vệ Cuồng Hoa Động Chủ và Kim Mạo đến trước địa điểm phải đưa thư nhưng vì mật thất chật hẹp nên không vào được. Lúc này Chu Vạn đang cùng Kim Mạo đứng chen vai ở cửa. Cuồng Hoa Động Chủ kêu rối rít:

- Nấp tản ra!

Tưởng hiểu ý, Chu Vạn, Kim Mạo sẽ ẩn nấp

ngay, không kịp thu thế, cứ vậy xông vào. Nào ngờ Chu Vạn, Kim Mạo lại không nấp thu thế nhanh cơ hồ đụng vào nhau một chỗ. Cuồng Hoa Động Chủ cả giận quát:

- Chu Vạn, ông làm gì vậy?

Chu Vạn vòng tay làm lễ nói:

- Động chủ nguôi giận! Nếu sơn chủ đã có lòng định bỏ đi bây giờ cũng khó lòng đuổi kịp! Có khi trong thư lại có định hướng, sao không xem thư trước đã?

Cuồng Hoa Động Chủ hiểu ra, vội vã mở phong bì, thấy trong thư viết:

"Quỳnh muội!

Khi thiếu địa điểm thư mật, làm lại mà xem, cẩn thận chớ để tiết lộ. Phạm Phụng Dương nay khác xa xưa, Thượng Quan Dật cũng không dựa được. Hành tung nhất thiết phải hiệp đồng chặt chẽ với Tứ Cực, không được sơ hở. Trong tủ sách có thư riêng cho chư lão, mỗi vị một bức. Nhờ muội lấy thư trao hộ. Nếu Thất huynh có tặng Mạo Nhi tấm Nguyệt Phách bài, muôn vàn chớ có nhận để tránh hậu hoạ vô cùng. Hành tung của tiểu huynh vô định, sẽ lấy thân này để kết thúc ân oán. Kiếp này đã lỡ, xin hẹn kiếp sau. Gửi lời chào "Bình an".

Tuyệt bút của tiểu huynh Kim Tinh Thạch.

Xem câu chữ trong thư không khó mà chẳng nhận ra Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch thật sự đã triệt để hối hận, từ lời khuyên của người vợ xe tơ kết tóc, sự hiếu hạnh của Kim Mạo, cuộc sống tang tóc của hai đứa con trai, cả đến đứa học trò được sủng ái nhất đã có những hành vi ly khai phản bội... tất cả những thứ đó đã làm lão ma cảm kích, tất cả những thứ đó đã đả kích lão ma nặng nề. Đặc biệt là sự hiếu thảo của Kim Mạo làm lão cảm động nhất. Lão đã tĩnh tâm suy nghĩ một ngày một đêm, cân nhắc lợi hại rõ ràng, nếu cứ tiếp tục làm liều dĩ nhiên cuộc điều đình của Kim Tốn sẽ không thành và việc đầu tiên là chàng ta sẽ tự tử hy sinh. Còn Kim Mạo liệu có bảo toàn được không? Cũng khó nắm chắc là giữ được bao nhiêu phần và đến cùng như vậy là vì cái gì? Cứ thế dần dần lão ma đã nghĩ thông mọi sự và đi đến cách thu xếp mọi việc như trong tiệc hôm nay. Nhất thủ trước khi việc xảy ra đều phải thu xếp thoả đáng sẵn sàng trước, bàn giao cho từng người từng việc rõ ràng rồi phơi phới mà đi để tỏ lộ sự quyết tuyệt không còn một chút gì lưu luyến!

Cuồng Hoa Động Chủ xem đến cuối thư thì châu

lệ ròng ròng, cố nén chua xót mở tủ sách lấy số thư Kim Tinh Thạch viết riêng cho chư lão ma giao riêng tận tay từng người. Trong số thư đó cũng có một lá riêng cho Thượng Quan Dật. Các lão ma hối hả xem vội xem vàng. Quả nhiên xem xong thư, Trịnh Thất lấy lá Nguyệt Phách Bài ra liếc mắt nhìn Kim Mạo, hơi ngập ngừng một chút, sau cùng cũng hướng về phía Thượng Quan Dật mà bảo:

- Sau cơn mưa gió sấm sét, vật chí bảo đã bị Phạm Phụng Dương lấy đi mất, Nguyệt Phách Bài hoá ra vô dụng, chỉ còn để làm kỷ niệm, giờ đem tăng lệnh lang giữ lấy làm đồ chơi, rất mong vui lòng nhận cho.

Nói đoạn đưa Nguyệt Phách Bài cho Thượng Quan Dật. Thượng Quan Dật tâm kế sâu xa, đa mưu túc trí đời nào dám nhận. Ông ta lui lại liền liền, tay xua xua chối từ không nhận. Trịnh Thất quay sang Thượng Quan Mẫn nói:

- Mẫn Ca Nhi, cháu nhận đi! Coi như bá bá tặng cháu một vật kỷ niệm!

Thượng Quan Mẫn nói:

- Chỉ vì cái vật nhơ bẩn này đến nỗi gà chó không yên, hại đến nỗi võ công cháu cũng học không nên,

cháu không cần đâu!

Trịnh Thất khuyên bảo:

- Lần này lão hủ trở về không còn ý định tái xuất giang hồ nữa, có giữ vật này cũng bằng vô dụng, giờ để lại đây tặng lại người có duyên. Xin tha thứ cho tội thất lễ, lão hủ xin đi trước một bước đây!

Trịnh Thất đặt Nguyệt Phách Bài lên bàn rồi bỏ đi, đầu không ngoảnh lại. Vu Bằng, Lôi Đăng theo Trịnh Thất, ngỏ lời từ biệt mà đi. Xà Tẩu lôi Gia Cát Xương sang một bên nói mấy câu gì đó rồi đi tìm La Côn, Vu Văn Ảnh. Chỉ nghe thấy La Côn nói to:

- Hoan nghênh đã tới, đi đường có thêm bạn càng thêm vui. Tên súc sinh Phạm Phụng Dương nếu dám sinh sự chúng ta sẽ hợp lực thiến phăng gã đi!

Nguyên trong thư Kim Tinh Thạch viết lại, mỗi người được tặng một bản bí kíp "ích khí diên niên thôi tu" (tu luyện ích khí kéo dài tuổi thọ) ngoài ra còn có lời căn dặn riêng. Lời nhắc nhở Trinh Thất viết dùng theo một điển tích rất cổ:

"Kẻ thất phu vốn không có tội, vì mang ngọc mà thành có tội!". Chính vì câu này mà trước đông đủ mọi người, Trịnh Thất bỏ Nguyệt Phách Bài lại rồi mới bỏ đi. Nhắc nhở Xà Tẩu và Gia Cát Xương là hai

nhân tài có sở trường đặc biệt, sẽ là người Phạm Phụng Dương cực cần thiết nên trên đường cần đề phòng cẩn thận sợ sẽ gặp họa. La Côn tính nóng nảy hay tức khí trong lòng có gì thì nói toẹt ngay ra. Vì Trịnh Thất để Nguyệt Phách Bài lại trong mật thất, ai cũng nơm nớp lo nán lại sau sẽ bị hiềm nghi mang vạ vào thân nên chẳng kể gì trước sau đều bỏ đó mà đi. Cây đổ khỉ bỏ đi. Trước kia làm gì có chuyện sợ hãi, giờ thế lực đã phân tán ai muốn ai gặp xúi quẩy, đến nhìn thêm một cái cũng không dám vì chỉ sợ bị hiềm nghi. Con người là một loài động vật kỳ quái: tham lam, tư lợi, đa nghi, ghen ghét... Ngoài ra còn mang một tật lớn nữa là rất sợ chết!

Rời Thần Binh Động, Thượng Quan Dật chỉ huy các quan chức cũ ở cả hai xứ Động và Cốc, từ biệt mà tự đi. Đến lúc này Vu Văn Ảnh mới hỏi Cuồng Hoa Động Chủ:

- Động Chủ! Thư gửi tới địa phương nào? Nếu không sợ liên lụy làm phiền chúng ta tiễn cánh động chủ một thôi đường nên chăng? Lão cùng nhị ca đi chết cũng chẳng xa, không thể gặp được lão đại phải đơn độc dấn thân vào hiểm nguy, chúng ta rất muốn tìm gặp lão đại. Miêu Hổ, bọn họ tuổi còn trẻ,

nếu Động Chủ ngại gian nan cứ để bọn họ cầm đưa giúp. Giúp việc lớn thì khó chứ canh cửa, gác đêm... chắc là còn làm được!

- Tại hạ cũng chẳng còn trẻ nữa, đi cùng, nếu chết thì chết cả thể càng hay!

Nghe Miêu Hổ nói vậy, Chu Vạn cực kỳ buồn nói:

- Động Chủ, hay là đừng giải tán vội, thêm vài người tăng vài phần sức mạnh. Đợi đưa thư tới nơi rồi sẽ tính, thế được không?

Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Tốt thôi! Thế còn nhị vị?

Bà ta hỏi là hỏi Âm Sơn Ngũ Quỷ bây giờ còn có Nhị quỷ.

Thanh Diện Quỷ Vương Lý Ngọc đáp:

- Lão tứ nhà ta đang ở bên Công Tôn Khải...

Chu Vạn cắt lời:

- Đây là chỉ nói đến huynh đệ các người ở đây, giờ cứ đi cùng chúng ta đã!

Lý Ngọc ngẫm thấy Kim Tốn đang ở cùng nơi với Công Tôn Khải, chỉ riêng một chút ân tình này nếu mời là thông ngay, tự nhiên không có dị nghị gì nữa. Thế là cả đội cùng đi.

Thần Binh Động trong phút chốc đã trở thành cái

động không người. Mấy chục năm chết dơ chết bẩn, chỉ qua sự giác ngộ của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch mà cả một tập thể thế lực tà ác chớp mắt đã tan tác như mây bay khói toả. Bao năm nay, Kim Tinh Thạch thu giữ các đồ châu ngọc quý báu giá trị liên thành, nhưng khi đi không đụng đến một vật nào. Liệu có sẽ nhử lòng ham muốn của bọn trộm đạo kéo tới đánh cướp, nhất là lại có tấm Nguyệt Phách Bái bỏ lại đó?

*

* *

Trên ngọn Công Chúa Lĩnh có một khu kiến trúc hình dáng rất quái dị ẩn khuất dưới bóng rợp của những cây cổ thụ. Nói "hình dáng quái dị" vì nhìn bề ngoài giống như miếu thờ nhưng bên trong lại chẳng có bệ thờ thần. Đây là sào huyệt cũ của Bắc Bá Hồng Mộng Hùng, xưa kia nguyên là miếu sơn thần, sau này tu đi sửa lại, đại điện ở mặt trước sửa thành "Tụ Nghĩa sảnh", phía sau là nơi ở của nhà gã. Hai bên sườn điện là nơi nghỉ ngơi của bọn tay chân nanh vuốt, đây chỉ là quy mô thời mới lập nghiệp. Sau khi đã làm ăn phát đạt, vui vì ẩn mật nhưng chưa đến nỗi bị bỏ rơi nên gã xây dựng thêm mấy gian phòng nữa cho đồng đảng ở, có điều gia quyến thì dọn đi nơi khác.

Nhà gã dọn đi đâu? Chỉ có gã và mấy đàn em kết nghĩa biết mà mấy gã này khi Hiểu Mai mới ra cửa quan đều bị táng mạng cả dưới lưỡi kiếm của Hiểu Mai, có nghĩa là cô đã diệt bớt mấy "cái lưỡi sống" hộ cho gã. Bảo toàn điều cơ mật, trừ gã ra không còn một ai biết, đúng là không có người thứ hai nào biết! Và tới giờ nhân vật đứng hàng thứ hai là Thiết Chưởng Kim Tuấn Phùng Lân cũng không biết. Trước đây hai ba năm, Hồ Mộng Hùng gắn bó với một nữ phi tặc tên là Y Bình rồi đưa thị lên Công Chúa Lĩnh làm áp trại phu nhân, dùng thị để che giấu gia quyến thật của gã.

Đây chẳng qua gã xét tình hình giang hồ hiểm ác trước mắt mà chuẩn bị sẵn sàng, sợ vạn nhất xảy ra biến đổi ngoài ý muốn thì bản thân còn có đường tháo chạy và còn có chỗ mà chạy, cầm bằng không thoát thân được thì vẫn không đến nỗi bị "mất giống". Người không biết lo cho mình thì trời tru đất diệt. Gã làm như vậy, xét về tình lý cũng chẳng phải là sai trái. Trừ phi có việc xảy ra, Hồ Mộng Hùng không tự dựng rời Công Chúa Lĩnh nên biến nơi đây thành nhà của gã, còn Y Bình cũng chỉ biết "vợ cả" của gã "đã chết". Bản thân thị đang ở ngôi áp trại phu nhân mà không biết là mình đang bị bưng bít "như là ngủ trong trống". Cách nhìn nhận của Phùng Lân cũng không khác với thị bao nhiêu.

Hôm đó ăn cơm tối xong, Hồ Mộng Hùng cùng Y Bình đang bàn phiếm chuyện nhà thường ngày ở trong phòng. Đang khi trò chuyện, phảng phất như nghe thấy tiếng gió thổi bay áo lất phất trên nóc nhà. Hồ Mộng Hùng đã có kinh nghiệm qua lần trước, chẳng khác gì con chim phải tên sợ cả làn cây cong, nên sinh ra rất mẫn cảm. Nói một cách thực tế, trong hoàn cảnh trước mắt, Hồ Mộng Hùng đang cực kỳ khó xử. Nếu gã không dám chọc giận Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch cũng không dám trêu chọc Phạm Phụng Dương, lại càng không dám gây chuyện với Công Tôn Khải. Thần Binh Động tan rã gã cũng đã biết tin, lại còn thêm một Lô chủ Thượng Quan Dật cũng làm gã bận lòng không ít.

Về phía hai người trước, Kim Tinh Thạch hoặc Phạm Phụng Dương có sai phái gì, Hồ Mộng Hùng đều chưa dám công khai chống lại, mặc dầu đôi ma sư nghịch đồ này đã xung khắc nhau như nước với lửa, không dung được nhau. Lỡ cả hai cùng có lệnh sai phái nhưng ý chỉ khác nhau thậm chí chống nhau thì nghe ai cho phải? Đối với Thượng Quan Dật, có thể lão không lừa đảo gã, nhưng nhỡ Thượng Quan Dật "giả truyền thánh chỉ" thì ứng phó ra sao? Lại còn huynh muội nhà Công Tôn nữa đâu có hảo cảm gì đối với gã! Một người ứng phó không tốt đã đủ máu lênh láng ngập sân.

Vì vậy khi nghe tiếng gió khua tà áo lật phật trên nóc nhà, gã lập tức phẩy quạt tắt hết đèn lửa rồi mới ra ngoài. Khi Hồ Mộng Hùng lên tới nóc phòng thì Y Bình đã lẳng lặng lên đứng cạnh gã, không phát ra một tiếng động nào. Như thế, võ công của Y Bình, chí ít là về khinh công không dưới tài của gã. Khi phát hiện ra vấn đề lòng Hồ Mộng Hùng ngấm ngầm kinh sợ, không kịp mở miệng nói gì mà phải lo tìm tung tích của kẻ địch mới là việc cần kíp. Dù trăng đã treo lên vượt quá ngọn cây rừng nhưng vì toàn cây cổ thụ tàn bóng lá dầy rậm nên kẻ địch nấp đâu chẳng che giấu được hình bóng còn người tìm thì nào có thấy gì! Hồ Mộng Hùng thầm tha khẽ: Phàm cái gì có lợi thì cũng có hại kèm theo. Có cánh rừng rậm này che chắn, người ở ngoài đâu dễ nhìn thấy địa phương này nhưng nếu đã có cao thủ tới đây, cánh rừng rậm này lại trở thành lá bùa ẩn thêm cho người lạ! Ôi!" Thầm than đến đó, Hồ Mộng Hùng thấy lòng xiết bao cảm khái. Y Bình nói:

- Núi cao gió lớn, có khi ta nghe nhầm!

Hồ Mộng Hùng nói ngay:

- Chỉ mong là thế, nhưng đáng tiếc lại không phải thế!

Y Bình nói:

- Nhắc nhở các trạm canh cẩn thận một chút là được thôi mà!

Hai vợ chồng phi thân nhẩy xuống đất, đi tra xét một vòng, các trạm gác không xảy chuyện và cũng không phát hiện thấy gì rồi mới cùng về. Một đêm bình yên vô sự. Sáng sớm hôm sau Phùng Lân tới xem qua thấy được thì bảo:

- Nghe trạm gác có huynh đệ nói đêm qua đại tẩu phát hiện ra cái gì đó, thật sự đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hồ Mộng Hùng nói:

- Chỉ sợ mình nghe lầm. Hoàn cảnh trước mắt của ta cực khó. Dặn dò anh em thấy bất kỳ người của lộ nào tới cũng dẫn đến gặp ta ngay, cấm tuyệt làm bừa!

Lại ngồi nói chuyện tào lao một hồi rồi Phùng Lân cáo từ đi ra.

Từ hôm đó ở Công Chúa Lĩnh tăng cường lực lượng cho các trạm canh phòng nhưng cũng từ hôm đó ngày nào cũng phát hiện có người xâm nhập Công Chúa Lĩnh, đến khi biết đuổi theo truy tìm thì bao giờ cũng chậm hơn một bước, chẳng nhìn thấy bóng dáng một ai, làm cho cả trại từ trên xuống dưới tất cả đều thấy mất an toàn.

Mà có phải thực sự không nhìn thấy bóng dáng một ai không?

Không! Có người đã nhìn thấy, lại còn bị vặn hỏi trở lại và nghiêm khắc cảnh cáo không được làm rùm beng lên, nếu trái lời sẽ mất mạng. Ai mà chẳng sợ chết? Chỉ có Hồ Mộng Hùng và Phùng Lân bị che giấu chẳng biết chút gì. Người xâm nhập là ai? Đến hỏi những gì?

*

* *

Công Tôn Khải mang các vị hôn thê Ấn Thiên Lam và San San hộ tống Kim Tốn tới Thần Binh Động lúc buổi chiều, sau hai ngày một đêm đi đường. Họ hối hả vào động, đi xuyên qua động một vòng không thấy một bóng người nên cứ xăm xăm mà đi. Đi đâu hay hơn? Lặng lẽ cân nhắc một hồi, có thể thấy đây là một cái động đã bị bỏ lại mà đi nhưng Kim Tinh Thạch đi đâu và có ý đồ gì thì chưa biết chút gì và cũng không biết đi đâu mà tìm. Còn Chu Vạn, ít nhất cũng phải để lại tín hiệu gì hoặc chỉ vẽ ngầm gì chứ? Nhưng đằng này họ chẳng thấy gì, dù là một mảnh giấy nhỏ. Trong tình hình này,

đành cứ gác mọi việc tạm sang một bên là tốt nhất. Hơn nữa họ đang phải nghĩ đến sự an nguy của Phích Lịch Thần Bà. Trong lòng Công Tôn Khải, sự việc này cũng chiếm phần nặng nhất về phân lượng nhất là lúc này. Rồi không định trước, cả bốn người rời động đi Cẩm Châu. Một đêm hoạt động căng thẳng, sáng hôm thứ hai trời sáng chưa lâu họ đã đến Cẩm Châu.

Nào ngờ chỉ đến chậm một bước, nhà trọ Duyệt Tân đã trở thành đống gạch vụn, nhiều chỗ cháy còn nghi ngút khói chưa tắt hẳn.

Công Tôn Khải cảm thấy hẫng hụt như người đi trên núi cao vạn trượng bỗng bước hẫng mà rơi xuống, tấm lòng giá lạnh như đóng băng. Anh hùng có nước mắt nhưng không dễ đổ lệ chỉ vì chưa đến chỗ thật thương tâm. Phích Lịch Thần Bà là người giúp việc lâu năm của nhà chàng, đã từng bế ẵm chăn bẵm Công Tôn Khải từ bé đến lúc trưởng thành. Trong lòng Công Tôn Khải, bà già tính tình như lửa cháy đùng đùng này đã là thành viên thân thiết của nhà chàng. Thế rồi hai dòng lệ nóng vì đau khổ không cầm nén nổi cứ ứa ra chẩy ròng ròng. Thần hoả không chỉ thiêu rụi Duyệt Tân. Nhà của

Phạm Phụng Dương ở liền kề, thậm chí các nhà lân cận cũng bị cháy lan ra rất rộng. Điều kỳ quái nhất là không một ai lảng vảng gần đám cháy. Dân cư lân cận cũng chẳng thấy một ai. Điều này chứng tỏ nơi đây đã xảy ra sự việc không bình thường. Ấn Thiên Lam nói:

- Trông không giống đám cháy vì không cẩn thận mà gây nên cháy! Cứ về nhà tỷ đã, một lát sau rồi sẽ biết!

Công Tôn Khải như người vừa chợt tỉnh mộng, nói:

- Đi theo ta!

Nói rồi dẫn đầu mọi người đi rất nhanh nhưng lại không phải là lối đi về nhà họ Ấn. Ấn Thiên Lan hỏi:

- Đi sai đường rồi...

Chỉ nói được mấy tiếng đó thì cô đã hiểu ra ngay nên ngừng lời. Công Tôn Khải như không nghe thấy mà đi càng nhanh hơn. San San đi ngay cạnh chàng nhìn cái này, ngó cái nọ, coi bộ rất muốn cất tiếng hỏi. Ấn Thiên lam nhìn cô lắc lắc đầu tỏ ý đừng có lên tiếng.

Chẳng bao lâu đã tới Mã Gia Điếm. Công Tôn

Khải bước thẳng vào thấy ở đây vẫn bình an vô sự thì mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Trời đã sáng bạch, khách buôn hối hả thanh toán để lên đường. Con nuôi Mã Thiên Lý là Mã Đạt đang đứng ở quầy lo việc khách khứa, nhác thấy Công Tôn Khải thì mừng rú lên bảo:

- Hôm nay điếm tôi mời khách, các vị khách nào không thanh toán thì thôi.

Chạy mấy bước ra khỏi quầy, Mã Đạt chạy tới đón Công Tôn Khải hỏi rối rít:

- Công tử gia, sao đến giờ công tử gia mới tới? Sao muộn thế?

- Nhà trọ Duyệt Tân xảy ra chuyện gì? Người ra sao cả rồi?

Nghe Công Tộn Khải hỏi dồn, Mã Đạt nói:

- Yến lão bản sắp nguy, bà bà trọng...

Công Tôn Khải đã cắt lời hỏi:

- Người giờ đang ở đâu? Mau dẫn ta tới ngay!

Mã Đạt đáp:

- Ở cả nhà Ấn gia, ba cháu...

Công Tôn Khải không nghe thêm nữa quay mình bỏ đi, vừa đi vừa nói:

- Ta biết đường rồi, ngươi cứ lo buôn bán đi!

Lời vừa dứt thì người đã đi xa. Mã Đạt vẫn cứ chạy theo. Nói mời khách thì đúng là mời khách. Một số khách hàng hay ăn quỵt của nhà hàng thừa cơ hội may mắn lủi đi ngay. Cũng hay là còn có người làm, đa số khách hàng vẫn thanh toán sòng phẳng.

Nhà của Ấn Thiên Lam trở thành nơi tạm trú của dân bị nạn. Không phải chỉ có chủ nhà trọ Duyệt Tân cùng người làm ở đây mà cả lữ khách ở trọ và hàng xóm láng giềng bị tai họa cá mắc lưới cũng ở tạm tại đây. Thương thế của Phích Lịch Thần Bà không nặng quá như Mã Đạt tưởng, nên bà bà đang ngủ rất say. Yến Nam Thiên bị thương cũng không đến nỗi nguy đến tính mạng. Ngược lại vai trái của Hoàng Thiên Chủy bị vỡ nát xương, nguy đến tính mạng thì không, nhưng tàn phế là chắc chắn. Tổng quản Ấn gia là Đinh Thái hoá thành vật tế thần, bị chết vì độc chưởng của Phạm Phụng Dương.

Mã Thiên Lý hoá thành người bận bịu nhất, lo chữa chạy người bị thương, an ủi cư dân quanh đó bị vạ lây, bận chạy tới chạy lui đến nỗi mệt nhoài trông tiều tụy, hốc hác hẳn đi. Trong sân có năm chiếc quan tài. Trừ Đinh Thái còn bốn người kia là

lữ khách. Khi vợ chồng Công Tôn Khải tới, Mã Thiên Lý đang ngồi tựa ghế ngủ gục. Mã Đạt tới gọi bố dậy tinh thần cũng hơi bị chấn động. Công Tôn Khải đầu tiên đi xem qua những người bị thương, thấy họ đều đang ngủ ngon, mối lo trong lòng mới nhẹ đi nên cũng không làm kinh động họ.

Ấn Thiên Lam lâu ngày trở lại mái nhà xưa, lòng xiết bao cảm khái. Đó là từ khi cô cùng Hiểu Mai ra đi nghe ngóng tin tức của thái công bị mất tích. Từ bấy đến nay lần đầu tiên trở về, ngờ đâu cánh tay giúp việc đắc lực là Đinh Thái lại không còn, chỉ vì cô nên mới bị Phạm Phụng Dương ra tay độc. Đối với sự sống còn của bản thân không biết sung sướng đến như thế nào, nhưng đối với cái chết của Đinh Thái thì Ấn Thiên Lam cảm thấy vô cùng đau đớn

Hỏi lại tình đầu-sự việc, Mã Thiên Lý thở dài nói:

- Đây đúng là tai hoạ ngông cuồng. Người Phạm Phụng Dương tìm không phải họ mà toàn lữ khách mà lữ khách đều ở nhà trọ Duyệt Lai, làm sao Thần Bà không quản cho được!

Công Tôn Khải lấy làm lạ hỏi:

- Lữ khách ra sao mà lại khiến Phạm Phụng Dương coi trọng như vậy?

- Công tử không nghĩ ra đâu, lữ khách đều là môn hạ họ Kim ở Thiên Nam, công tử càng không tưởng tượng được nữa là lần này, nếu Độc Tý Thần Quân không đích thân ra mặt làm Phạm Phụng Dương hoảng sợ rút lui, cứu được vợ chồng Thần Bà thì hậu quả xấu không biết đâu mà lường...

"Thần Ma" đã gọi đổi thành "Thần Quân", bất giác Kim Tốn cũng hơi cảm thấy một chút an ủi nhưng từ sự kiện này nghĩ đến mọi sự biến loạn ở Liêu Đông đều do bố già của chàng ta gây nên, khiến Kim Tốn cũng không khỏi cảm thấy vô cùng hổ thẹn, tự nhiên đầu cứ từ từ gục xuống thật thấp. Công Tôn Khải nói:

- Kim huynh! Sự thay đổi này của Kim bá phụ đối với người, đối với mình đều rất tốt! Kim huynh phải vui sướng mới phải! -

Kim Tốn thở dài một hơi rồi nói:

- Sự tình vẫn còn khó liệu, gia phụ xưa nay hành sự sâu sắc khó lường, việc hiện thân là có ý, quay trở về Thiên Nam thì hay nếu không Trung Nguyên còn là lắm chuyện!

Mã Thiên Lý nói:

- Hơn nửa tháng nay sự việc diễn biến kinh

người. Hay là mời vào tiền sảnh để nói chuyện cho tường tận, nên chăng?

Đến tiền sảnh, Ấn Thiên Lam đã hối thúc người dưới chuẩn bị xong rượu thịt. Năm người già, trẻ lục tục vào ngồi bàn. Mã Thiên Lý vừa ăn vừa kể lại chuyện Kim Tinh Thạch đấu chưởng với Phạm Phụng Dương bị bại, sau đó đã thu xếp mọi việc ra sao, cuối cùng nói:

- Nhất cử nhất động của Thần Binh Động đều nằm trong tầm giám thị chặt chẽ của Phạm Phụng Dương. Sự việc Duyệt Tân vấp váp lần này cũng đã nằm trong dự mưu của gã. Mục đích bây giờ của gã là giữ bằng được phong thư kia với Gia Cát Xương.

Bốn người ngồi nghe xong không khỏi kinh sợ. Công Tôn Khải trầm tư, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Quả nhiên là gã!

Mã Thiên Lý nghe chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi dồn:

Gã? Là ai?

Công Tôn Khải đáp:

- Việc này phải đợi Hiểu Mai khỏi bệnh đã rồi sẽ biết! Giờ hãy nói những việc trước mắt đã Phạm Phụng Dương có đắc thủ không?

Mã Thiên Lý thao thao bất tuyệt kể lại những việc đã qua là sau khi Thần Binh Động giải tán người, đến ngày hôm sau, lúc gần giữa trưa có một người trung niên đến Duyệt Tân nhà trọ nói là muốn kiếm phòng bao dùng trong một ngày. Lúc này lữ khách nghỉ một đêm đã trả phòng đi rồi, phòng trọ tuy bỏ không nhưng người làm không dám làm chủ, bèn báo cáo ông bà chủ khách sạn. Đúng lúc ấy Hoàng Thiên Chủy và vợ chồng Yến Nam Thiên đang ngồi tán gẫu về những chuyện xảy ra gần đây, nghe báo tin vậy liền chạy bay xuống lầu, ngắm nghía người trung niên kia thấy có vẻ lịch sự văn nhã, chắc hẳn không phải phường trộm đạo bèn hỏi:

- Tôn giá họ gì? Bao thuê nhà trọ dùng vào việc gì chăng?

Người trung niên văn vẻ kia trước khi nói còn thở dài sườn sượt, lộ vẻ không còn cách nào khác bảo:

- Cả cái mỏ vàng tốt ơi là tốt đang rất có tiền độ rộng lớn, chẳng hiểu vì sao nói giải tán người là giải tán ngay, mà lại còn bắt phải rời mỏ ngay tức khắc. Tại hạ là Trâu Phong vâng lệnh đi tiền trạm, nếu không đi trước kịp lo chỗ ăn ở thì cả ngàn con người tới, chẳng có chỗ mà trú, chẳng có cơm mà ăn. Mong ông chủ giúp đỡ!

Hoàng Thiên Chủy nói:

- Phải chăng là vụ khu mỏ nhà Kim gia? Xe chở quặng vẫn thường qua lại đây, sao lại không biết vụ giải tán thợ đào mỏ và đám thợ phải trở về? Mở phòng nhà trọ để người ở mà, không có vấn đề gì! Phòng sẽ giữ lại để các vị dùng. Nếu quả đúng là thợ mỏ về, nhà trọ nhỏ nhà tôi xin đặc biệt chiêu đãi không lấy tiền.

Trâu Phong nói

- Thế sao được, thợ mỏ làm việc mấy năm, lần này thanh toán chẳng ai về tay không, một người chí ít cũng có vài trăm lạng hoàng kim. Ông chủ đã có lòng giúp đỡ, tại hạ thay mặt họ tỏ lòng vô cùng cảm kích, làm sao không thu tiền, ý tốt này xin ghi nhận trong lòng. Một nhà trọ chưa đủ, tại hạ còn phải chạy đi tìm nơi khác, tối sẽ gặp lại!

Để lại mười lạng bạc đặt cọc, Trâu Phong cáo từ bỏ đi.

Hoàng Thiên Chủy vẫn cho là chuyện hiếm có chạy trở lên lầu nói lại với vợ chồng Yến Thiên Nam. Phích Lịch Thần Bà đặc biệt vui mừng cứ cho là tại huynh muội Công Tôn Khải buộc Kim Tinh Thạch phải giải tán mỏ vàng. Phái người đi nghe ngóng thì tất cả các nhà trọ lớn nhỏ quanh đây đều

có người thuê bao hết, mấy miệng cùng nói là để thu xếp cho thợ mỏ bị giải tán ở, nên càng thêm tin là thật, không chút ngờ vực.

Ai ngờ đến nhá nhem tối là tốp người của Cuồng Hoa Động Chủ, chẳng có một thợ mỏ nào. Phích Lịch Thần Bà biết là bị lừa, Trâu Phong chẳng thấy tăm hơi, nói thế nào để từ chối không tiếp đón bọn họ? Cuồng Hoa Động Chủ nhìn qua tình hình biết là có chuyện bèn mời vợ chồng Thần Bà vào nhà nói lại sự tình xảy ra mấy ngày gần đây, rồi còn lấy ra một bức thư đưa Thần Bà xem. Thư viết rất ngắn gọn, như viết vội lúc nghỉ dọc đường từ tay người làm chuyển tới, nội dung thư chỉ có mỗi một câu: "Nhà trọ Cẩm Châu đã bao tất cả. Chia nhau mà ở". Khi nói chuyện đến sự tàn độc của Phạm Phụng Dương, Cuồng Hoa Động Chủ vô ý nói tới chuyện Hiểu Mai bị hạ độc thủ. Chuyện này làm Phích Lịch Thần Bà nổi máu, mắt đỏ ngầu, nghiến răng hậm hực bảo:

- Tốt thôi! Các người cứ ở, cứ việc ở! Ban đầu đã nói rõ rồi là ta không thể tiếp đón các vị cũng như không giữ khách trọ lại. Nhưng bây giờ thì mượn các người dẫn dụ tên súc sinh tới đây, để lão bà tử thanh toán cho tên súc sinh!

Nói xong dòng lệ già chan chứa, lòng già không át được thương đau. Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Nếu súc sinh tới đây, chúng ta hợp sức đối phó với gã!

Phích Lịch Thần Bà nói:

- Không xong! Đợi lão Thần Bà ta chết rồi, các người thích đối phó thế nào với gã thì đối phó!

Yến Nam Thiên phải nói khan nói vã mới đưa được bà già lên lầu. Ăn vội ăn vàng cho xong bữa tối, Cuồng Hoa Động Chủ nhất loạt tắt đèn dưỡng sinh súc nhuệ sẵn sàng đối phó với địch. Trống canh một nổi lên, vẫn bình an vô sự. Rồi trống lại nổi canh hai vẫn không thấy gió thổi động cành. Canh ba mới có chuyện. Cách có một bức tường, nhà Phạm Phụng Dương ở bên kia phát hoả bất ngờ.

Lửa vừa bốc cháy đã vọt lên trời những lưỡi lửa lớn. Trong lửa đỏ, khói đen, nồng nặc mùi lưu hoàng, rõ ràng đủ mười phần là Phạm Phụng Dương phóng hoả để nhân úc hỗn độn mà hành sự. Người làm của nhà trọ chuẩn bị sẵn sàng câu liêm, thùng nước định cố gắng chữa cháy nhưng Phích Lịch Thần Bà quát bảo:

- Không cần nhà trọ, các ngươi tránh ra nấp cả đi, khỏi làm vướng chân vướng tay mà chết oan!

Cuồng Hoa Động Chủ khuyên lơn đứt lưỡi mới làm Thần Bà dịu lại một chút, lui xuống phòng dưới đất, đồ chừng thể nào Phạm Phụng Dương cũng xuất hiện.

Nào ngờ tên ác tặc âm hiểm này cực kỳ tâm lý chiến không như mọi người dự đoán, gã không hề ló dạng. Giữa hai nhà cách nhau một bức tường cao, Duyệt Tân nhà trọ ở phía Bắc là đầu gió nên lửa không cháy lan ngược tới thế là hàng xóm láng giềng hai bên trái phải nhà Phụng Dương chịu thảm họa cháy lan rất nhanh. Cư dân đang say giấc mộng choáng choàng tỉnh dậy, chạy lấy mạng là gấp, tiếng hò cha gọi mẹ om sòm, loạn cả lên. Đêm khuya vắng lặng tiếng kêu khóc hò hét vang đi rất xa, chẳng mấy chốc nửa thành đã bị kinh động. Mã Thiên Lý và Định Thái nối nhau chạy tới biết rõ tình đầu. Lửa cháy nhà do Phạm Phụng Dương đốt chẳng cần cứu, phía Duyệt Tân nhà trọ cần đề phòng Phạm Phụng Dương thừa cơ nhộm nhoạm lẻn sang tập kích thì không cứu nổi. Cư dân chung quanh người đơn lực bạc muốn cứu cũng không cứu được, nếu không kịp chạy trốn sợ có khi tính mạng còn khó mà giữ nổi. Đinh Thái có tấm lòng lương thiện bất nhẫn, cao giọng hét to:

- Bà con làng xóm, lửa do Phạm Phụng Dương đốt, đề phòng gã giết người đó! Hãy đem các đồ vật quý đến nhà Ấn gia tạm tránh nạn, việc sau này, con mẹ nó sẽ tính sổ sau!

Đinh Thái vừa hò hét vừa lăn lộn khuyên giải, chưa khuyên được mấy mà bỗng kêu lên một tiếng thảm thiết vì bị ám toán mà chẳng nhìn thấy ai, lăn cổ ra chết thật oan uổng làm một con ma hồ đồ. Nghe tiếng rú, Phích Lịch Thần Bà lao ngay tới thấy rõ Đinh Thái đã hết cứu bèn cất tiếng chửi mắng oang oang cả lên. Bà già đã hành động, Yến Nam Thiên và Hoàng Thiên Chủy cũng như bóng theo hình, theo gót cùng hành động. Đã đến nước ấy Cuồng Hoa Động Chủ cũng không thể bàng quan tọa thị được nữa, do đó những người theo cùng đoàn cũng không thể không hành động, hàng trận lập ra đã có những khe hở. Đúng lúc đó từ trong bóng tối vang lên tiếng Phạm Phụng Dương âm trầm bảo:

- Đưa thư, giao nộp Gia Cát Xương, sẽ mở đường sống cho các người! Nếu không đêm nay đừng hòng sống sót!

Chỉ nghe tiếng nhưng không thấy người và cũng không nhận định chuẩn xác là gã ở vị trí nào. Gia Cát Xương nói thật to:

- Nếu ngươi dẹp lòng hung ác, đêm nay không sinh sự nữa, lão phu sẽ đi với ngươi!

Phạm Phụng Dương nói:

- Đừng có mơ! Một mình lão đi người không, không được! Lấy thư rồi ra ngoài thành đợi ta!

Gia Cát Xương nói:

- Ngươi quá đáng lắm! Muốn thư thì không được đâu!

Biểu hiện đó cũng đáng được coi là bằng hữu. Phạm Phụng Dương hỏi:

- Động Chủ nói sao?

Cuồng Hoa Động Chủ cực kỳ giận dữ bảo:

- Thư ở trong tay ta, muốn ngươi tự đến mà lấy!

Mấy lần nghe ngóng mà Phích Lịch Thần Bà cũng không tìm ra chỗ ẩn nấp đúng của Phạm Phụng Dương bèn mắng oang oang:

- Phạm Phụng Dương! Đồ súc sinh chuyên lột da người kia, có gan thì đừng có giấu đầu hở đuôi nữa đi!

Phạm Phụng Dương cười khành khạch một tràng âm hiểm rồi nói:

- Phích Lịch bà tử, hôm nay không việc gì đến bà! Đốt nhà trọ của bà, bản trường chủ sẽ cho tiền xây

cái mới. Nếu bà bước quá một bước thì đừng có trách bản trường chủ là ác!

Phích Lịch Thần Bà nói:

- Lão bà tử ta tìm ngươi để tính nợ riêng chẳng liên quan gì đến họ. Ngươi có dám thò mặt ra hay không nào?

Phạm Phụng Dương lại cười hiểm độc bảo:

- Ngươi không nhắc, bản trường chủ quên mất! Hiểu Mai làm nhục ta quá đáng, ta đã xử tử thị rồi, nếu ngươi sợ thị ở dưới cửu tuyền lạnh lẽo thì bản trường chủ thành toàn cho người xuống đó cùng với thị. Đợi nhé!

Tiếng nói vừa tắt lại cất lên hỏi:

- Thế nào Động Chủ, ta nhắc ngươi lần cuối, giao ngay thư cho Gia Cát Xương để nộp ta!

Cuồng Hoa Động Chủ nói:

- Lão nương cũng nói với ngươi lần cuối, muốn lấy thư thì tự đến mà lấy!

Phạm Phụng Dương chuyển giọng sang lạnh tanh bảo:

- Trong mắt ta, Tứ Cực chỉ là đồ gà đất chó giấy, dựa vào chúng chẳng ăn thua gì đâu! Để ý nhé, bản trường chủ đến đây!

Lời buông người hiện. Từ ngoài mười trượng xuất hiện một gã áo vàng, nhưng dù gã chưa động đậy lòng mọi người bỗng căng thẳng hẳn lên. Tứ Cực đứng sắp hàng phía trước Cuồng Hoa Động Chủ không rời một ly. Bỗng Phích Lịch Thần Bà xông thẳng tới. La Côn đứng gần hơn đã tiến một bước tới nơi nghiêm giọng quát:

- Súc sinh, coi chiêu đây!

Hai chưởng từ ngực đẩy ra. Gã áo vàng lạnh lùng "hừ" một tiếng đợi thế đánh tới gần mới tung chưởng ra. Bỗng nhiên chưởng thanh chấn động vang lên, gã áo vàng không lùi một phân còn La Côn bay rơi tuốt xuống dưới nhà không dậy nổi, coi bộ không chết cũng bị thương nặng.

"Hì! hì! hì!" Đúng lúc ấy tiếng cười lạnh lùng vang lên cả bốn phía, theo tiếng cười lại xuất hiện ba gã áo vàng khác cao thấp gầy béo giống y như nhau, mỗi phía một gã, đứng xa xa chặn giữ cả bốn phía. Chẳng biết ai là Phạm Phụng Dương thật, ai là giả?

Vu Vô Ảnh không kịp giữ La Côn lại nên bước theo liền chỉ hơi chậm chân một bước mà thảm họa đã xảy ra. Lúc này giọng Phạm Phụng Dương lại vang lên:

- Tam thúc ngừng tay! Đây là tọa tiền tử đại Kim Cương của ta, thúc không phải đối thủ của chúng đâu! Đi hộ tống thư không có phần của thúc, trong mắt trong lòng lão quỷ, thúc không nặng đồng cân bằng Tứ Cực đâu. Thúc mau dẫn Bát Tuấn và Thập Nhị Thần Vệ về Thiên Nam cho rồi! Nhị thúc không cứu được nữa đâu, ta sẽ an táng tử tế cho thúc ấy. Tam thúc bất tất phải lo. Trừ Gia Cát Xương với bức thư ở lại, tất cả những người khác có thể ra đi. Niệm tình đồng môn ngày trước, đây là lời cuối cùng của ta!

Không trách Phạm Phụng Dương cuồng vọng, thủ hạ của gã mà lợi hại đến thế. Đến La Côn mà tiếp không nổi một chiêu! Vu Vô Ảnh trong khi còn được gã gọi là "tam thúc" nên đã dừng bước, nhưng nghe vậy thì hậm hực bảo:

- Ngươi giỏi thật...

Lời nói rất khẽ, tức giận mà không nói được thành lời, đành vẫy tay ra sau tỏ ý bọn Miêu Hổ lùi lại nguyên chỗ cũ, tự nhiên lại làm tăng thêm sức mạnh cho Cuồng Hoa Động Chủ. Đó không phải là tỏ vẻ khiếp sợ, chết vô ích phỏng có lợi gì? Cân nhắc tình thế trước mắt, giờ chỉ có tập trung lực lượng may ra có thể sống trong cõi chết, bảo vệ được thư không bị mất.

Phích Lịch Thần Bà băng mình tới nửa đường thấy La Côn đã xuất thủ trước, không muốn cùng họ liên thủ nên thu thế dừng bước lại. Yến, Hoàng hai người thấy vậy một khi đã bám sát Thần Bà, đã tiến cùng tiến đã lùi cùng lùi. La Côn chỉ mới một chưởng đã mất mạng. Ba người ngạc nhiên khôn xiết kể, giờ mới hiểu lời Cuồng Hoa Động Chủ nói hôm qua không phải là bịa đặt quá đáng. Mã Thiên Lý với Đinh Thái một ở Đông, một ở Tây vỗ về dân chúng. Đinh Thái bị hại còn Mã Thiên Lý lại gần ba người bảo:

- Xem ra tên tiểu tặc sinh dị tâm từ lâu nếu không bốn tên Kim Cương kia chỉ trong một thời gian ngắn lại có thể luyện thành thân thủ khác phàm như vậy? Chẳng hiểu Công Tôn công tử vì chuyện gì mà chậm trễ như vậy, đến giờ còn chưa về tới!

Phích Lịch Thần Bà nói:

- Hiểu Mai mà chết sao chàng ta lại không nổi giận tất là phải đến sục tìm ở Tuyệt Duyên Cốc chứ biết đâu tên tiểu tặc họ Phạm lại xuất hiện lúc này ở đây? Đợi chút nữa đại chiến nổi lên, Mã đại hiệp hãy thừa cơ đột phá trùng vây hoả tốc đưa...

Chữ "thư" còn chưa thốt ra khỏi miệng thì tiếng Phạm Phụng Dương đã lại vang lên:

- Tam thúc! Thúc tính sao đây?

Lúc này Vu Văn Ảnh đã bố trí Bát Tuấn và Thập Nhị Thần Sát đứng vây quanh Cuồng Hoa Động Chủ thành một vòng bảo vệ đồng thời giữ chắc ám khí tối hậu trong tay chứng tỏ đã có khoảng cách với tiểu tặc họ Phạm. Nghe hỏi vậy, Vu Văn Ảnh bèn nói:

- Ngươi khỏi phải giả nhân giả nghĩa nữa, chưa giết hết sạch chúng ta thì đừng hòng lấy được thư!

Phạm Phụng Dương thở dài một tiếng rồi nói:

- Tùy tam thúc muốn nói thế nào nên thế ấy! Kim Tốn câu kết với Công Tôn Khải với ý đồ bán đứng ta. Lão quỷ sau khi biết được nội tình đã không ngăn cấm lại còn trách ta ư? Thư mang đi đâu, đưa cho ai, có quan hệ lợi hại thiết thân với ta, tại sao ta lại bỏ qua không hỏi tới? Dĩ nhiên tất cả đã coi ta là cái đinh trong mắt, có nói nữa cũng bằng thừa! Thư, ta nhất định giữ lại thậm chí máu dây năm bước cũng không đáng tiếc! Lời đến đây là hết, bàn bạc đi rồi trả lời ta.

Lời Phạm Phụng Dương nói tới đó thì ngừng. Cuồng Hoa Động Chủ nhìn mọi người. Tất cả đều tụ tinh hội thần, nắm chắc binh khí chờ diễn biến xảy ra, không ai lên tiếng đáp lời Phạm Phụng Dương cả.

Lúc này lửa cháy loang ra rất rộng. Duyệt Tân khách sạn cuối cùng cũng bén lửa, những lưỡi lửa khổng lồ thè ra thụt vào trong khói đen dầy đặc cuồn cuộn bốc lên cao. Gió nồng hơi nóng tạt dần vào đám người, sao tàn lửa bay vi vút đầy trời. Dường như Phạm Phụng Dương đang chờ đến phút giây này, gã cười khành khạch hiểm độc rồi nói:

- Đây là lời đáp của các người đấy nhé, chớ có trách ta!

Lời vừa nói trọn, tứ đại Kim Cương đã lừng lững áp tới. Trận kịch chiến sắp xảy ra, tình hình cực kỳ khẩn trương. Phích Lịch Thần Bà nói:

- Phía này để chúng ta!

Đinh Thái nằm chết phía bên trái đường, Thần Bà nhận định là Phạm Phụng Dương chắc ở phía bên trái bèn cố ý chuyển hướng sang phía Đông ở bên trái đường.

Tứ Đại Kim Cương bước đi sải dài nhưng lại bước rất chậm. Đây là đòn tâm lý chiến, cố ý khiến đối phương phải căng thẳng quá độ về tâm lý. Đến lúc này Phạm Phụng Dương lại không ra mặt càng khiến đối phương phải tha hồ vỡ óc vì suy đoán. Trong Tứ Đại Kim Cương có Phạm Phụng Dương không hay gã vẫn ẩn nấp ở đâu đó? Mỗi bước chân

Tứ Đại Kim Cương tiến tới làm sợi dây đàn lòng cách Cuồng Hoa Động Chủ lại căng thêm một nấc. Vị trí đôi bên đều ở trên nóc nhà. Ở trên nóc nhà không như dưới đất bằng, có chỗ nối liền, có chỗ đứt quãng. Gặp chỗ đứt quãng, Tứ Đại Kim Cương phải bay qua.

Kiểu bay qua này theo cách nghĩ trong lòng mọi người giống như bước trên khoảng không mà qua và cũng tùy đà theo bước mà bay qua. Dĩ nhiên đây chỉ là cảm giác, là cảm tưởng, chứ thật sự không phải là bay lướt qua. Nhưng cái mùi vị chờ đợi căng thẳng này tùy thuộc vào bộ điệu tiến bước áp tới càng gần của Tứ Đại Kim Cương để gây nên tâm lý sợ hãi khiến không dễ dàng chịu đựng nổi càng thúc đẩy tăng mau sự băng hoại về tinh thần chiến đấu để dẫn tới kết quả "không đánh mà khuất phục". Chiến thuật này nếu áp dụng lên bản thân con người kẻ địch nói chung cũng sẽ phát sinh hiệu quả như vậy.

Phạm Phụng Dương dùng chiến thuật hay ho này để đối phó với đồng môn, chỉ tiếc là gã đã chọn nhầm đối tượng thành ra gây nên hiệu quả phản tác dụng. Đồng môn của gã cũng là người, đối với người sự sợ hãi là điều khó tránh, nhưng đứt rồi lại nối làm cho lửa giận càng tăng cao, làm cho phẫn uất

càng thêm sâu lắng mà một khi lửa giận và phẫn uất tập hợp lại trong lòng sẽ trở thành sức mạnh khó mà lường trước được. Những nhà phía mặt phố đã bị lửa vây bọc kín, tuy vũ công của Phạm Phụng Dương rất tinh tiến nhưng tấm thân gã cũng là máu thịt làm sao chịu nổi lửa rừng rực thiêu đốt? Cho dù gã không nằm trong bốn gã Tứ Đại Kim Cương thì về phía lửa cháy đó, khả năng uy hiếp sẽ không lớn, để tiện cho việc ứng chiến người ta cũng còn có chỗ di động được để mà tránh né.

Thầy trò Cuồng Hoa Động Chủ dắt theo Kim Mạo đã dời xuống mép tầng nóc nhà thứ hai. Tứ Cực vẫn chắc phía trước. Dương Thanh trong Âm Sơn Quỷ bị cụt cả hai tay đứng cùng với cánh Động Chủ một chỗ ở mé trái, không phải, vì phương hướng đã thay đổi nên phải nói là bên phải đám cháy mới đúng. Phía phải này là trận tuyến của vợ chồng Phích Lịch Thần Bà, Hoàng Thiên Chủy và Mã Thiên Lý. Mé trái bây giờ là chỗ của Gia Cát Xương, Lý Ngọc và Xà Tẩu. Vu Văn Ảnh dẫn Bát Tuấn và Thập Nhị Thần Sát phân tán ở sườn tầng phòng thứ ba, về phía phố chỉ phân công ở đó có hai người, mục đích chính chỉ là giám thị, báo tin, cốt đề phòng chẳng may trong môn một ở phía này bị tấn công. Tứ Đại Kim Cương của Phạm Phụng Dương phân bố ở phía chính Đông, chính Tây một gã, ngoài ra

còn hai gã nữa lại ở mạn Bắc, khoảng giữa có đến bốn trượng bị gián cách không có ai nên chúng không thể kề vai tác chiến được. Khoảng cách chừng mười trượng trở lại, dù cố đi kiểu đòn tâm lý rất chậm nhưng cũng không thể kéo dài thời gian quá lâu được.

Giờ hai bên đã tiếp xúc, kịch chiến đã xảy ra. Đột nhiên, theo dự đoán nơi phố cháy là nơi không ẩn mình được bỗng vọt lên một bóng người với tốc độ nhanh không thể tả được rồi rơi xuống cạnh tầng lầu thứ hai. Trên nóc nhà phía phố cháy bố trí có hai người tưởng không phát sinh tác dụng mà lại là hai nữ đệ tử của Cuồng Hoa Động Chủ phát hiện ra đầu tiên liền báo động. Tứ Cực theo hướng phản ứng quay mình nghênh địch thì kẻ địch đã tới trên đầu rồi. Dưới ánh lửa cháy soi sáng hoá ra là Trâu Phong! Lúc này ở đây tại sao lại có cả người ngoài cuộc? Tứ Cực coi gã như Phạm Phụng Dương, tám chưởng cùng đẩy ra đánh vào một điểm. Thế rơi xuống của Trâu Phong rất nhanh, Tứ Cực ứng biến cũng rất lẹ, chưởng lực hai bên tiếp xúc ngay lập tức tiếng "uỳnh" chấn động vang lên, như trời long đất lở.

Phòng ốc sụt dần, người trên nóc phòng theo xà rui và gạch ngói rơi tuốt cả xuống dưới nhà. Cuồng Hoa Động Chủ ngay trong thoáng giây đầu đã đánh ra một đạo chưởng phong cổ độc màu vàng kim.

Trâu Phong đang bị phản chấn bay ngược trở lên, mục đích chưa đạt vội dùng phép "Thiên cân trụy" hạ xuống thì phát hiện ra luồng chưởng phong màu vàng quái lạ thì như đụng phải rắn rết vẫy hai tay áo ra, thân hình mượn thế bay vòng một đường cong về phía Đông mà rơi xuống. Đúng lúc đó từ phía xa vang tới một tiếng quát dõng dạc:

- Súc sinh to gan!

Tiếng quát ở xa ngoài trăm trượng, khi tiếng quát xong thì đã vang tới gần đấu trường. Trâu Phong, đúng là Phạm Phụng Dương hoá trang, nghe tiếng quát biết là ai, liền hét lên:

- Lão quỷ! Tha lão ba lần không giết, đây là lần thứ hai. Nhớ lấy! Đi!

Tiếng hét vừa dứt thì bóng người đã mất hút, thế mà trước khi biến đi, gã còn đánh một chưởng giúp gã áo vàng làm vợ chồng Phích Lịch Thần Bà bị trọng thương. Sức ép lên gã áo vàng giảm hẳn, sau khi ra chưởng đánh bị thương Hoàng Thiên Chủy gã mới nối đuôi chủ chạy đi. Ba trong bốn Đại Kim Cương vừa nghe lệnh đã bỏ chạy từ lâu. Như thế Bát Tuấn, Thập Nhị Thần Sát lại chết thêm bốn gã. Người mới tới đúng là Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch không dừng lại một giây, cứ thế đuổi theo luôn lũ áo vàng. Cuồng Hoa Động Chủ cuống cuồng,

gọi rối rít, nhưng chẳng thấy phản ứng gì.

Sau trận đánh xem xét lại mới thấy công phu của Tứ Đại Kim Cương đúng là công phu của Phật Môn, nhưng không như tưởng tượng là công phu có thể cao đến ghê người như vậy. La Côn bị một chưởng chết vì công phu tương khắc. Phích Lịch Thần Bà cũng luyện công theo Thiền Môn, may có Yến, Hoàng hai người tương trợ nên hơi chiếm được thượng phong trong giao đấu với gã áo vàng. Vu Vô Ảnh vì dùng binh khí nên không tổn hại gì. Còn bốn người chết vì đấu chưởng công lực quá kém địch.

Mã Thiên Lý bị Phích Lịch Thần Bà đẩy một cái mới lui xuống, không dám đuổi xa nữa và việc lo tống táng người đã khuất trở thành nhiệm vụ của ông ta.

Cuồng Hoa Động Chủ vốn định ở lại giúp đỡ nhưng Mã Thiên Lý sợ họ ở lại khác nào mời gọi sát tinh tới nên khéo léo dùng lời từ tạ nhưng lại hẹn sau khi đưa thư xong xin mời quay lại. Thanh Diện Quỷ Vương Lý Ngọc có mục tiêu khác, vả lại cũng không hề biết thư sẽ mang tới xứ nào, nên quyết định ở đợi tin em kết nghĩa là Ngô Lục ra sao. Lý Ngọc cùng với Bệnh Phán Dương Thanh ở lại cùng lo việc khắc phục hậu quả. Hôm sau lập binh đàn tế lễ người đã khuất xong, Cuồng Hoa Động Chủ dẫn người của mình ra đi. Lý Ngọc có con Đinh Thái là

Đinh Nguyên đi theo tìm đất chôn cất rồi lo chuẩn bị mọi đồ tế lễ phục vụ cho việc tống táng người tử trận và người chết vì đại họa lửa thiêu... Người chết về với đất là yên cũng cất khỏi để lại ấn tượng ảnh hưởng không tốt, làm người trên kẻ dưới không an lòng.

*
* *

Vượt ngoài dự định, có tin hoả tốc tới buổi tối, sau khi Công Tôn Khải tới Cẩm Châu được năm ngày, báo là Hiểu Mai đang kéo cả đại đội người ngựa đến Cẩm Châu, sớm nửa thời gian kế hoạch. Công Tôn Khải sợ lại sinh chuyện dọc đường, không biết hành động ra sao, cứ lo lắng bồn chồn như con kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên. Lệch thời gian một ngày, Kim Tốn định lên đường đuổi theo tìm Cuồng Hoa Động Chủ, nhưng bị Công Tôn Khải ép ở lại sau khi phân tích rõ lợi hại là chưa nên đi.

Công Tôn Khải chưa dám hành động lại cũng không yên tâm để Kim Tốn đi một mình hành động đơn độc, vì sợ nhỡ xảy ra biến cố thì sau này biết ăn nói làm sao với Chu Vạn? Kim Tốn đâu phải là không thấu hiểu nỗi khổ tâm khó nói của Công Tôn Khải, tự biết không nên thúc ép vào chỗ khó xử của

người khác huống hồ suy nghĩ thật sâu xa thì lão phu là Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch bỏ đi, một tay khó vỗ thành tiếng, hoàn cảnh cực nguy hiểm dù tương lai sẽ có huynh muội Công Tôn Khải giúp đỡ! Nghĩ vậy nên ở lại thì ở lại thật, nhưng suy nghĩ, trăn trở, loay hoay mãi chẳng biết nên làm gì, lòng Kim Tốn cũng sốt gan cháy ruột chẳng khác gì Công Tôn Khải. Khi Hiểu Mai tới, hai người mới thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Gặp mặt Công Tôn Khải, thương thế của Phích Lịch Thần Bà bỗng như đỡ hẳn đi một nửa. Chính tai Thần Bà nghe thấy những lời lẽ cuồng ngạo của Phạm Phụng Dương nên dù Công Tôn Khải nói thế nào thì nói bà ta vẫn không tin Hiểu Mai chưa chết, mà cứ cho là Công Tôn Khải nói để động viên an ủi bà. Giờ thấy tận mắt Hiểu Mai sống sờ sờ xuất hiện trước mắt rồi tận miệng Hiểu Mai giải thích:

- Thần Bà, đúng là con bị trúng ám toán của Phạm Phụng Dương, Độc Kinh của nhà Nam Tề cũng bị tên gian tặc này lấy trộm mất. May có Kỳ nhân giúp đỡ nên thực sự con đâu có chết. Bà bà trông đây, chẳng phải là con rất khoẻ ư?

Tiếp đó Hiểu Mai kể lại chuyện giúp đỡ của Vô Danh Thần Ni lúc ấy Phích Lịch Thần Bà mới tin luôn miệng tụng "A Di Đà Phật!".

Hai người gặp nhau hàn huyên chuyện cũ đúng là một bức tranh cảm động. Không chỉ huynh muội Công Tôn Khải cảm động đến nước mắt đầy tròng mà quần hiệp từ già đến trẻ không ai là không cảm động sâu sắc trước mối thâm tình của Thần Bà. Đại Đầu Quỷ Ngô Lục cũng tới theo mọi người. Anh em kết nghĩa của Âm Sơn Quỷ được tụ hội lại với nhau, chẳng khác gì chết mà được sống xiết bao cảm khoái.Thanh Điện Quỷ Vương Lý Ngọc cảm kích trước tấm lòng Công Tôn Khải không truy cứu tới tội ác cũ, tình nguyện ở lại tương trợ đến khi nào Phạm Phụng Dương đền tội xong mới ra đi.

Tuy vậy Công Tôn Khải không thể tiếp nhận thịnh tình đó của Âm Sơn Quỷ nên dùng lời lẽ uyển chuyển phân tích rồi tạ tuyết sự giúp đỡ tận tình của họ. Ngày hôm sau Âm Sơn Ngũ Quỷ chỉ còn ba quỷ cáo từ ra đi nhưng trước khi đi còn trao lại bản đồ máy móc với đầy đủ mọi sự biến hoá trong Thần Binh Động với mọi đặc điểm quan trọng để mọi người tham khảo. Đại khái như sau:

Một là Phạm Phụng Dương có cơ duyên gặp may lấy được Võ Lâm Chí Bảo trong Tuyệt Duyên Cốc, chẳng những gã đã luyện thành Vạn Thế Ma Công mà lại còn tinh thông Thiền Môn tuyệt kỹ, một thân công phu tu vi hoả hầu khó có cách gì đo lường được. Thủ hạ còn có Tứ Đại Kim Cương phò trợ mà võ

công của bọn này cũng cao ngất ngưởng một cách đáng sợ.

Hai là tu vi công phu của Độc Tý Thần Ma tuy rất cao siêu nhưng đã có lần ấn chứng bị thất bại dưới tay Phạm Phụng Dương.

Ba là Nhân Hoàn Ngũ Lão đồng mưu với Phạm Phụng Dương, năm lão ma đầu này công phu rất cao nhưng hiện tại không sao sánh bằng tiểu ma đầu họ Phạm.

Bốn là Nguyệt Phách Bài của Trịnh Thất đã bỏ lại trong mật thất ở Thần Binh Động lúc ấy chưa ai lấy đi nhưng bây giờ thì không biết.

Năm là thế lực tà ác ở hai xứ Thần Binh Động và Tuyệt Duyên Cốc đã được Kim Tinh Thạch ủy thác toàn quyền cho Thượng Quan Dật giải tán, thợ mỏ được trả về nguyên quán với đầy đủ lương hưởng không có khấu trừ, nhưng tới tận giờ vẫn chưa thấy thợ mỏ đâu, hoặc giả Thượng Quan Dật có ý đồ gì khác? Tuy chưa rõ nhưng suy ra thì biết lão ma đầu này ắt có mưu đồ riêng.

Sáu là Lưu Xung không chỉ ép Tú Tú đi theo mà còn lấy cả bí kíp của Phạm Phụng Dương nhặt được mang đi. Thượng Quan Dật từng vâng lệnh tới sục tìm ở chỗ Hồ Mộng Hùng nhưng không kết quả.

Căn cứ vào sáu điểm quan trọng kể trên cộng với

tình hình giáp chiến tối vừa rồi, cân nhắc đánh giá thực lực và khuynh hướng hoạt động của Phạm Phụng Dương, có thể rút ra bốn điều suy luận sau:

Một là khả nghi Tứ Đại Kim Cương tức là Nhân Hoàn Ngũ Lão giả trang nếu không Phạm Phụng Dương làm sao che giấu được cái nhìn sắc bén thấu triệt của Kim Tinh Thạch, bỗng dưng mọc ra bốn cao thủ tuyệt đỉnh mà Độc Tý Thần Ma không biết. Dĩ nhiên Phạm Phụng Dương là người tâm cơ thâm trầm sâu sắc, rất có thể gã hoàn toàn làm những gì mà người khác không tính toán được! Về điểm này, việc đầu tiên là phải tra xét, khảo chứng rõ ràng rồi mới có thể kết luận được!

Hai là sao đến tận hôm nay thợ mỏ vẫn chưa qua biên giới? Thượng Quan Dật với Phạm Phụng Dương âm mưu chiếm động, ý đồ ra sao? Tiếp tục khai thác một vàng trong mỏ hay có âm mưu gì khác?

Mười phần thì đến tám chín phần thợ mỏ là người từ Sơn Đông tới. Nếu trở về Sơn Đông phải từ Đại Liên vượt biển tức là phải lên bến ở Yên Đài, gặp gió thuận một hai ngày là về đến nơi. Cũng có thể họ lên thuyền từ Doanh Khẩu, đổ bộ từ Loan Đông nhưng cả hai đường không qua Cẩm Châu là không được! Riêng điểm này có thể lấy đây làm chứng cứ điều tra giờ họ đang ở đâu làm gì?

Ba là Lưu Xung ép Tú Tú đi theo, phản bội lại Phạm Phụng Dương nếu không muốn sống mai danh ẩn tích phải có ý đồ gì khác. Ý đồ ấy của anh ta là gì? Chiếm đoạt bí kíp? Hay là bảo vệ Tú Tú? Thượng Quan Dật sục tìm anh ta sao lại coi trọng sào huyệt của Bắc Bá Thiên Hồ Mộng Hùng như vậy?

Bốn là nếu Kim Tinh Thạch không có kế sách tất thắng khác, biết rõ là không địch nổi nhưng vẫn gian khổ truy tìm Phạm Phụng Dương, như thế chẳng phải cực kỳ bất trí ư?

Đối chiếu châm chước bốn điểm đó xong, Công Tôn Khải quyết định đối sách của mình là:

Bản thân chàng cùng bốn muội muội tức là bốn "phòng" phu nhân cùng Lã Băng, Kim Tốn đến Tuyệt Duyên Cốc điều tra xem chiều hướng hoạt động cũng như mức độ câu kết của Nhân Hoàn Ngũ Lão với Phạm Phụng Dương đến đâu?

Hai đôi vợ chồng Đỗ Đan và Hoắc Khí Ác lên Công Chúa Lĩnh điều tra xem Tú Tú có lưu lạc đến sào huyệt của Hồ Mộng Hùng không? Cùng đi có anh em Lưu Trí, Lưu Tín, Nghiêm Hoà, Tề Vân Bằng, Kỷ Khánh. Vạn nhất lỡ gặp Phạm Phụng Dương thì cố liên thủ chống địch, cấm tuyệt sính cường gây sự.

Việc ở Tuyệt Duyên Cốc bản thân Công Tôn Khải sẽ theo sau tới tiếp ứng. Còn các người khác ở lại hầu Tứ Lão giữ nhà. Động tĩnh trong và ngoài thành do Tiêu Thiên theo dõi. Cha con Kỷ Bính Nam với Chân Lão tuy chẳng có dây mơ rễ má gì, nhưng nghĩ thật sâu về cả quá trình đã xảy ra, trừ phi có Chân Lão ngăn cản không thì Kỷ gia đã khó tránh khỏi độc thủ của Kim Tinh Thạch, huống hồ Chân Lão vì phản bội lại Kim Tinh Thạch mà làm liên lụy đến nhà mẹ đẻ gây nên cái hoạ diệt môn. Tháng trước nếu Công Tôn Khải không nể mặt Chân Lão nghĩ cách cứu vớt thì Kỷ Bình Nam làm sao có được niềm vui sống lại làm người?

Ngay đến như Kim Tinh Thạch gần đây chính vì sự hiếu hạnh của Kim Tốn làm cảm động lòng quần hiệp lẳng lặng có ý không truy cứu tội lỗi cũ, ân ân oán oán ngọn nguồn phức tạp khó mà thanh toán cho rành rẽ, oán thù cứ báo cứ thù biết đến bao giờ, đến đời nào mới hết chi bằng đành là không nhắc tới nữa là hơn. Mai Linh, Vương Liên, Ngạo Sương, Tuyết Mai không muốn rời xa chồng mình nhưng suy nghĩ lại chuyến đi này hung hiểm phi thường nếu cứ đi theo có khi gây nên rắc rối "lắm thầy rầy ma", chính vì vậy không ai dám mở miệng nói đi nói lại nữa.

Hà Ích Tam không sợ hãi đã xông pha mạo hiểm,

cuối cùng đã phải bỏ mạng để mang tới phong thư nhưng chỉ còn có một góc. Qua mảnh thư còn lại mà suy luận, hình như có liên quan đến Nhật Hồn Bài nhưng vì "Võ lâm chí bảo" đã mất nên Nhật Hồn Bài dường như không còn trọng yếu nữa, đành tạm ngừng tìm kiếm. Cùng lý do như vậy, Trịnh Thất bỏ lại tấm Nguyệt Phách Bài trong mật thất ở Thần Binh Động nên không đi lấy lại làm gì.

Sự việc quyết định như vậy, đồng thời lập tức triển khai hành động ngay.

*

* *

Mây đen che khuất mặt trăng. Khí trời oi bức, coi bộ sắp mưa.

Sau khi trời đã vào đêm, Tuyệt Duyên Cốc chìm trong một vùng tối đen như mực, nhưng trên tầng thượng lầu Thất Tinh có ánh đèn le lói. Mấy bóng người nhanh như hồ ly nhè bóng tối lẻn vào, lúc tản ra lúc tụ lại, không nhìn rõ là ai, cũng chẳng biết họ đang làm gì.

Một lát sau hình như có một người đã đến gần lầu Thất Tinh, loáng lên một cái đã ẩn đâu mất hút. Không biết là người này mới có thêm hay vẫn là người trong tốp khi nãy?

Trên lầu có hai già một trẻ ngồi quanh chiếc bàn bát tiên đối mặt nhau. Hai ông già một là Bộ Nguyệt Tẩu Tôn Tân, người thứ hai là Khôi Y Tẩu Tân Lương Chấn. Người trẻ tuổi là người vừa rồi: Thiếu chủ Thượng Quan Mẫn. Lúc này nghe thấy Tôn Tân trách:

- Thằng nhỏ này, sao hôm nay không nghe lời?

Thượng Quan Mẫn cãi lại:

- Phải chăng các người manh tâm hại cháu?

Tân Lương Chấn mắng ngay:

- Nói bậy! Bảo ngươi đi luyện công mà nói là hại ngươi ư?

- Hôm nay lòng cháu đang rối bời, lỡ bị tẩu hoả nhập ma thì sao?

Nghe Thượng Quan Mẫn cãi vậy, Tân Lương Chấn nói ngay:

- Ngươi khỏi phải quanh co, không muốn luyện chỉ vẽ trò, sau này có không ra gì cũng chẳng quan hệ gì đến chúng ta!

Tôn Tân tiếp lời bảo:

- Không thể nói thế được! Luyện võ không thể ngày đực ngày cái như thế, đạo lý đó đâu phải ngươi không biết! Nghe lời ta đi, thử dẹp những suy nghĩ linh tinh trong lòng xem nào! Thằng nhỏ ngốc

nghếch! Nếu chúng ta biết, lại có thể không dậy ngươi ư?

Thượng Quan Mẫn nói:

- Muốn luyện cũng được nhưng phải đem các tâm pháp các người mới học được dạy cháu. Nói như thế là sư phụ cháu bắt oan uổng các người chăng?

Tân Lương Chấn nói:

- Cũng không hẳn thế! Phạm Phụng Dương, cái thằng con rùa đã đảo loạn chương lộn câu trong tâm pháp. Thỉnh giáo lệnh tôn ít nhiều cũng biết được một điểm nhưng không toàn vẹn, làm sao dám tùy tiện dạy người! Lỡ xảy ra sai sót biết nói với lệnh tôn thế nào?

- Chắc gia phụ đi để truy tìm bản ghi chép ấy phải không?

Tôn Tân đáp lời Thượng Quan Mẫn:

- Cũng chưa chắc. Lời Phạm Phụng Dương nói liệu hoàn toàn tin được chăng?

Thượng Quan Mẫn gập ngón tay tính toán rồi bảo:

- Đi bốn ngày rồi, không đi truy tìm kinh điển thì còn việc gì nữa?

Tôn Tân đáp:

- Khi đi nói là lệnh sư đi tìm gã, có khi ở Thần Binh Động...

Thượng Quan Mẫn nói:

- Nhị thúc ơi, không lừa cháu được đâu. Thôi được, cháu tin nhị thúc một lần. Nếu để cháu phát hiện ra các người vẫn còn đi lại với kẻ mặt người dạ thú kia cho dù có cả gia phụ trong đó cháu cũng sẽ "lục thân" không nhận, đã nói là sẽ làm đến nơi đến chốn!

Thượng Quan Mẫn hiên ngang đứng dậy, sải bước đi ra khỏi phòng. Cách nói cực kỳ kiên quyết. Tân Lương Chấn thở dài nói:

- Không biết lão quỷ cho gã ăn bùa mê thuốc lú gì mà nó biến ra thành như vậy!

Tôn Tân nói tiếp:

- Đừng nói nữa! Năm ấy chúng ta chẳng lớn hơn gã bây giờ hay sao mà chẳng phải đã sa vào vòng tội ác của lão quỷ là gì! Cứ làm ác mãi cho tới giờ người chẳng ra người, quỷ không phải quỷ!

Tân Lương Chấn nói:

- Đại ca cũng thật là... vẫn còn ở đây nai lưng ra mà làm gì? Có bao nhiêu tiền thì chia cho mọi người bấy nhiêu, cốt sao lòng không hối hận là được! Lão quỷ, tiểu quỷ đều không dây được. Cứ dây dưa mãi, thế tất sẽ lôi chúng ta xuống vực xoáy mà thôi!

Tôn Tân nói:

- Lời Tân đệ nói sao mà nhẹ nhõm thế! Tân đệ chẳng phải cũng đến Thần Binh Động ư, lão ma nói thế nào chẳng lẽ Tân đệ còn chưa nghe thấy ư? "Nếu không phát đủ thì cứ rỉ tai cho mọi người hay: "Nhân Hoàn Ngũ Lão là lũ quỷ hút máu!". Lão Tứ, Lão Ngũ đang đi làm tiền, kiếm được bao nhiêu tiền thì trừ phắt đi bấy nhiêu. Không làm vậy, thử hỏi huynh còn có cách nào khác?

Tân Lương Chấn nói:

- Thôi huynh đừng nói nữa, càng nói đệ càng phát bực. Xưa nay có thương lượng gì với đệ đâu, vàng sa khoáng đào lên đủ để chia cho mọi người không được?

Tôn Tân đành phải nói:

- Thành mầu cũng khác nhau, tam đệ của ta ơi! Lại nói mỗi người chia cho một đống vàng sa khoáng, đem đi bằng cách nào, rồi làm sao biến được thành ra tiền? Sự tình đâu có đơn giản như Tân đệ nghĩ?

Tân Lương Chấn càng cáu, bỗng đứng phắt dậy nói:

- Cứ cho là đệ ngốc đi, được chứ? Đệ đi ngủ đây!

Tôn Tân vội gọi giật lại.

- Tam đệ! Tam đệ!

Tân Lương Chấn nghe thấy vờ như không nghe, cứ thế đi không ngoái lại. Còn lại mình Tôn Tân cứ ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ...

*

* *

Công Chúa Lĩnh yên tĩnh được mấy ngày.

Bắc Bá Thiên Hồ Mộng Hùng vừa thở ra nhẹ nhõm thì đêm nay lại thấy có động: ngói mái nhà bị người dẫm vỡ, phát ra tiếng gẫy khô ròn. Hồ Mộng Hùng chửi thầm:

- Mẹ kiếp, tên giặc ngu xuẩn! Hồ lão tử thật là số xúi quẩy ngang hàng với loại tiểu mao tặc hạng ba như ngươi ư?

Hồ Mộng Hùng cho là bọn trộm vặt đi ăn sương, nếu không sao lại dẫm vỡ cả ngói ra như vậy? Lửa giận bốc lên đầu, gã chẳng kịp nghĩ lâu bèn xông ngay ra. Trời vừa tối, trong bóng tối đá nhem lờ mờ, gã trông thấy rõ ràng một khách dạ hành áo quần chẽn gọn gàng, dường như vẫn chưa biết là đã bị lộ hành tung nên còn đang láo liêng ngó nhòm tứ phía. Hồ Mộng Hùng tức tưởng nổ phổi, lăng mình xuất chưởng đánh thẳng vào người khách dạ hành kia. "uỳnh" một tiếng vang động, ngôi nhà vỡ tan một

mảng. Khách dạ không chậm chạp, ngoài cả sức tưởng tượng! Hồ Mộng Hùng bị chấn dội xuống dưới nhà, dạ hành khách cũng đứng không vững phải lùi lại hai bước cuối cùng phải ngồi phệt xuống nóc nhà làm ngói vỡ càng nhiều.

- Tiểu tử, để cái lưỡi sống của ngươi lại ư, tung tích của lão tử lộ rồi!

Hai tay đè trên be nhà khách dạ hành mượn thế nhảy xuống đất. Có lẽ gã đã nhầm một "long đầu đại ca" cứ tưởng là tiểu lâu la nên định sát nhân diệt khẩu để khỏi lộ tung tích. Đúng là đồ có mắt không tròng, ngu hết chỗ nói! Lửa giận, nỗi thẹn ngập lòng làm mất cả linh trí, trên bộ mặt trắng bệch của Hồ Mộng Hùng lộ đầy vẻ sát cơ, đón đầu thế nhảy của dạ hành khách mà giáng ra một chưởng. Tiểu mao tặc hạng ba mà dám nhìn nhầm gã, coi thường gã thì gã làm sao mà chịu nổi? Bao nhiêu ác khí từ trời trút xuống từ đất đẩy lên, dồn cả vào hai chưởng phát ra, chỉ hận không lập tức biến đối phương thành bãi tương máu, thành cái bánh thịt băm. Một tiếng nổ lớn vang lên kinh người, kình phong xoáy tròn toả ra tứ phía. Hồ Mộng Hùng lùi lại sau ba bước dài còn loạng choạng suýt ngã nhào. Khách dạ hành rơi xuống đất bật dậy ngay, thế áp tới càng thêm nhanh càng thêm mạnh.

- Tiểu tử, chịu chết đi!

Rõ ràng râu rất dài mà bị gọi là "tiểu tử", thực là khinh người quá đáng! Hồ Mộng Hùng xông pha giang hồ bốn chục năm chưa bao giờ bị xỉ nhục đến thế này! Gã dồn hết công lực toàn thân đẩy chưởng lên. Dạ hành khách nhào vào mạnh, tránh càng nhanh, chỉ lắc mình đã tránh thoát đòn chưởng.

Hồ Mộng Hùng đón tư thế rơi từ không xuống, chưởng phong ghê người réo lên ù ù quét một cái mà qua, cả tấm thân hình lực lưỡng cũng bị chưởng lực của chính mình dồn đẩy ra mấy bước rồi mới xuống tấn đứng trụ vững.

- "Hì, hì, hì!" Hồ Mộng Hùng ngươi có còn gì để nói nữa không?

Khách dạ hành không ra đòn thêm mà tự dưng lại buông một câu như vậy. Hồ Mộng Hùng bỗng cảm thấy kinh sợ, ngưng thần nhìn người khách lạ hành thấy mặt lạ hoắc chưa từng thấy bao giờ, bất giác bật hỏi:

- Tôn giá là ai, đến có ý gì?

Y Bình, Phùng Lân nghe có động nối nhau chạy tới đứng thành thế tam giác vây người dạ hành khách vào trong vòng. Khách dạ hành không một chút sợ sệt, trầm giọng bảo:

- Xem xem ta là ai?

Miệng nói tay giơ lên lột chiếc mặt nạ da người lộ rõ "bộ mặt thật của núi Lư Sơn". Hồ Mộng Hùng thấy rõ khách dạ hành thì tự dưng biến sắc mặt. Khách dạ hành là ai?

Lột bỏ mặt nạ da người lộ ra bộ mặt thật đang sa sầm của Phạm Phụng Dương. Hồ Mộng Hùng không chỉ biến sắc mặt mà ba hồn bẩy vía bay đâu mất sạch, cố gắng trấn tĩnh tinh thần cười gượng nói:

- Té ra là thiếu chủ. Mộng Hùng không biết, xin tha thứ cho tội không biết để nghênh đón.

Phạm Phụng Dương không cười chỉ hỏi bằng giọng cực kỳ âm trầm lạnh nhạt.

- Người ở đâu? Thượng Quan Dật vâng lệnh ta tới lại còn chưa nói thực với ngươi ư?

- Người thì có qua thật nhưng tình hình hỗn loạn, Thượng Quan Dật tới không đưa lệnh bài vàng ra nên khó biết thật giả. Thuộc hạ không dám sỗ sàng nên không nói thực với ông ta. Ông ta cảm thấy khó dung thân nên bỏ đi rồi.

Phạm Phụng Dương hỏi:

- Đến mấy người? Ẩn nấp ở đâu? Rồi đi hướng nào?

Hồ Mộng Hùng đáp ngay:

- Một nam một nữ ẩn ở động sau trại. Thiếu chủ có cần đi xem không? Thuộc hạ đi theo đến tận bình nguyên, nghe nói dường như đi Nhiệt Hà.

Phạm Phụng Dương "hừ" một tiếng, nói:

- Ngươi chắc đã biết bản tọa đang kiếm gã sao còn dám yểm hộ cho chúng bỏ chạy?

Hồ Mộng Hùng mặt mày nhăn nhó nói:

- Thuộc hạ thân không tự do bị buộc phải theo...

Giọng Phạm Phụng Dương chuyển thành lạnh tanh, nghiêm khắc quát:

- Ngươi một thân công lực Phật Môn, chẳng lẽ cũng bị buộc phải học biết ư?

Thái độ Hồ Mộng Hùng càng khúm núm, gã nói:

- Đây là nhị thiếu chủ...

Quát cho Hồ Mộng Hùng im đi, Phạm Phụng Dương nói:

- Im miệng! Ngươi bị chúng đem lợi dụ dỗ, mang hai lòng, nói! Ngươi giấu chúng ở đâu, nói mau!

Hồ Mộng Hùng nói:

- Thiếu chủ minh xét cho. Khi Lưu Xung tới thuộc hạ đâu biết chân tướng ra sao!

Mấy lần Phạm Phụng Dương định ra tay nhưng thấy Hồ Mộng Hùng đáp có vẻ thật thà, bước chân đứng vẫn vững khiến gã không tiện nổi giận. Lúc

này thì đành vậy thôi! Phạm Phụng Dương "hừ" một tiếng rồi bảo:

- Truyền miệng hay có ghi chép gì không?

Hồ Mộng Hùng đáp:

- Lưu Xung đầu óc sáng láng, ghi chép nhiều tờ, để giúp ghi nhớ đã tiện tay cho thuộc hạ một bản...

Gã thò tay móc trong người ra mấy tờ giấy, nói:

- Đây, đúng là cái này!

Hồ Mộng Hùng bước liền tới hai bước, có vẻ cung kính khúm núm đưa tới. Phạm Phụng Dương đưa tay đón và liếc qua rồi bảo:

- Đúng rồi. Đúng nét chữ tên sất phu rồi. Ngươi đã học rồi, cái này giờ thành vô dụng, giữ làm gì!

Miệng nói, tay Phạm Phụng Dương đút tọt tập giấy vào bọc. Hồ Mộng Hùng hoảng sợ nói:

- Thuộc hạ mới chỉ xem qua, kính xin thiếu chủ cho xin lại...

Phạm Phụng Dương nói:

- Nhất định sẽ trả lại ngươi mà, rồi ta còn thưởng hậu nữa, nhưng chưa phải là bây giờ! Nhất thiết phải đợi bản tọa điều tra rõ ràng đã, phải chứng minh được là ngươi vẫn trung thành với bản tọa, lúc ấy sẽ hay. Con nha đầu Tuyết Sơn được tên sất phu kia đối xử thế nào?

Hồ Mộng Hùng đáp:

- Ra vào cặp kè, vô cùng thân mật. Thuộc hạ cứ cho đó là vợ Lưu Xung chứ biết đâu là bị lừa! Có điều cô gái này không ăn mặc quần áo kiểu Tuyết Sơn, hay là người khác cũng không biết được!

Phạm Phụng Dương "xì" một tiếng, lạnh lùng bảo:

- Ngươi là kẻ giang hồ lão luyện, quần áo không thay đổi được à? Hừ! Sất phu này coi thường ta quá thể, dù chân trời góc biển nào ta cũng quyết tróc nã ngươi bằng được! Sau đây ba ngày, Tuyệt Duyên Cốc chờ mệnh lệnh. Ta đi đây!

Phạm Phụng Dương lăng mình lên mà đi rồi hạ mình xuống một ngọn cây ở bên trái. Lúc này trăng đã lên cao. Hồ Mộng Hùng, Y Bình nối nhau nhảy lên ngọn cây chỉ thấy bóng lưng Phạm Phụng Dương nhanh như tia chớp chỉ mấy lần nhẩy lên thụp xuống là đã mất tăm. Bỗng nghe Phùng Lân kêu lên:

- Người nào đó?

Hoả tốc xoay mình thì vừa thấy Phùng Lân vừa đặt chân đứng trên mái nhà dưới còn người tới đã hiện thân ở mái nhà sau, lạnh lùng đáp:

- Ta đây! Phạm Phụng Dương đây. Hơn nửa

tháng không gặp sao sư huynh lại không nhận ra đệ ư?

Ánh trăng chiếu rọi, đúng là một Phạm Phụng Dương!

Phùng Lân lạnh nhạt nói giọng chế giễu:

- Thật là lắm Phạm Phụng Dương! Vừa một Phạm Phụng Dương bỏ đi lại một Phạm Phụng Dương mò đến! Chẳng biết kẻ nào mới thật sự là hung thủ phạm tội khinh thầy diệt tổ thực sự đây...

Hồ Mộng Hùng đã vội vã lăng không nhẩy tới, cuống quýt nói:

- Nhị đệ im đi!

Hồ Mộng Hùng sợ gần chết: Câu Phùng Lân mắng rất lợi hại! Nếu nói về sự tàn độc và công phu tu vi hiện tại, Phạm Phụng Dương ra tay thì Phùng Lân ắt phải chết ngay. Vì vậy Hồ Mộng Hùng phải lao tới để xét thật giả. Việc xảy ra ngoài tưởng tượng. Phạm Phụng Dương chỉ "hừ" một tiếng nhưng không ra tay mà chỉ lộ một nửa người ra, không tiến tới trước một bước nào chỉ có đôi mắt loé ra ánh sáng nghiêm lạnh chăm chắm nhìn vào Phùng Lân. Phùng Lân lời trót nói rồi thu về chẳng được coi bộ đã trót lỡ thì lỡ luôn, không hề có vẻ yếu, cũng trợn mắt lên ngó lại Phạm Phụng Dương nhưng không hành động gì thêm. Hồ Mộng Hùng

đặt chân lên mái nhà, ngưng thần nhìn Phạm Phụng Dương, nói:

- Xin thiếu chủ khoan dung. Đêm nay thuộc hạ hồ đồ quá. Người vừa rời đây đúng là giống hệt thiếu chủ không thể là hai, thuộc hạ không sao phân biệt nổi. Nhị đệ Phùng Lân tới đây mới được nửa năm, tất nhiên không phân biệt nổi. Có chỗ nào thất lễ xin được miễn trách phạt!

Phạm Phụng Dương "hừ" một tiếng lạnh lùng nói:

- Ngươi quen biết gã bao lâu rồi? Ngươi lừa Thượng Quan Dật thì được chứ lừa sao nổi ta?

Hồ Mộng Hùng vội nói:

- Quen ở Quan Nội từ năm trước, gã đến xin theo thuộc hạ vừa đúng lúc có mấy huynh đệ kết nghĩa bị Nguyệt Phách Truy Hồn lần đầu tới Liêu Đông ra tay sát hại. Đang lúc cần người nên mới giữ gã lại trên núi. Sao ạ, thiếu chủ thấy có chỗ nào chủ nhà không đúng chăng?

Câu đó vừa thốt ra Hồ Mộng Hùng cực kỳ kinh ngạc bất giác chăm chú nhìn lại Phùng Lân hồi lâu cũng không thấy có gì khác lạ thì cảm thấy rất bàng hoàng. Phạm Phụng Dương thấy thái độ tinh thần của Hồ Mộng Hùng không phải giả vờ thì nói:

- Chẳng may cho ngươi là tay giang hồ lão làng

mà lại đui mất mắt! Lại cạnh tay đây, đứng ở vị trí cũ của ta, bịt mặt phải lại nhìn vào mặt trái của gã xem, rồi lại bịt mắt trái nhìn mặt phải của gã, xem đi có phải là không đúng không?

Hồ Mộng Hùng làm đúng như lời Phạm Phụng Dương nói, ánh mắt một con mắt nhìn xiên quả nhiên ánh phản quang trên mặt Phùng Lân phảng phất thay đổi. Gã mở bừng cả hai mắt nhìn chính diện, cảm giác mơ hồ vừa rồi lại không thấy nữa. Nhắm mắt hồi nhớ lại đường nét trên mặt Phùng Lân thấy có vẻ chập chờn ra vào không nét thì ngạc nhiên hỏi:

- Lão nhị! Nếu ngươi đã coi Hồ Mộng Hùng ta là những bằng hữu thì hãy cho ta biết độ thực sự là ai?

Phùng Lân lấy trong mình ra một phong thư giấy đã ố vàng rồi nói:

- Đại ca cầm thư xem sẽ biết tường tận!

Hồ Mộng Hùng vội đón lấy thư xé vội ra.

Phùng Lân không để ý đến Hồ Mộng Hùng, chỉ nhìn Phạm Phụng Dương mà nói:

- Tôn giá mắt nhìn tinh lắm. Tại hạ không phải là Phùng Lân nhưng tôn giá phải chăng thật là Phạm Phụng Dương? Từ năm ngoái tới giờ, Phạm Phụng Dương đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần nhưng làm gì có người nào là thật đâu! Tối nay

lại hai Phạm Phụng Dương, đâu là thật đâu là giả? Xin chớ để người ngưỡng mộ phải thất vọng!

Ánh mắt Phạm Phụng Dương đảo lộn, nói:

- Nghe khẩu khí của tôn giá tựa hồ chuyện giả Phạm Mỗ, mạo danh tới Liêu Đông này trước. Hôm nay ngươi được như nguyện rồi, tại sao lại không mở cửa nhìn núi, nói thật ý đồ xem nào!

Phùng Lân nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ là ngưỡng mộ món hàng thật cơ, tôn giá...

Hồ Mộng Hùng đã xem xong thư, vội nói:

- Nhị đệ im đi!

Quát Phùng Lân xong liền hỏi Phạm Phụng Dương:

- Thiếu chủ! Lưu Xung tới rồi lại đi, tình thực ra sao cũng do Thượng Quan Dật nói ra. Bí kíp là bản sao lại bị lừa lấy đi, chỉ trách thuộc hạ biết tin quá muộn. Thiếu chủ có sai bảo gì xin mời vào nhà rồi hãy nói có được chăng? Bình muội mau đi chuẩn bị rượu thức ăn!

Y Bình vốn đang lo nấu nướng bữa tối nên vừa rồi không ở cạnh Hồ Mộng Hùng. Lúc này thấy bầu không khí căng thẳng nên càng muốn dùng rượu thịt làm cho cuộc trò chuyện trước mắt dễ bề hoà

hợp nên lập tức đi ngay. Phạm Phụng Dương khôn thèm để ý đến thị, chìa tay ra bảo:

- Đưa thư đây cho ta.

Hồ Mộng Hùng nói:

- Sao thiếu chủ cứ khổ thân làm khó thuộc hạ như vậy?

- Đưa đây! Phạm Phụng Dương nghiêm giọng quát.

Hồ Mộng Hùng đến lúc này đành phải trao thư cho gã. Phạm Phụng Dương mở thư ra xem thấy chỉ có mấy hàng. Thư viết:

"Như được gặp mặt đại ca Mộng Hùng, Tiểu đệ bị kẻ thù ám toán, may mà được gặp ân huynh nên không mất mạng. Nhưng chân đã bị tàn phế, chẳng có cách gì được hầu hạ bên tả hữu. Ân huynh có việc nhà, đã gửi thư giới thiệu được coi trọng như tiểu đệ tất sẽ cảm ơn đức vô bờ bến vậy. Đệ Phùng Lân cúi đầu".

Sự thực tự nhiên không cần phải giới thiệu Phùng Lân, nhưng do Phùng Lân trước kia mà có người này, đương nhiên phải là người khác. Trong thư chỉ viết là "ân huynh", ông anh có ơn mà không để tên thật chắc là phải có ẩn tình không tiện viết rõ ra. Phạm Phụng Dương xem xong thư thì cất tiếng cười rộ lên bảo:

- Không cô độc có đôi, nói đạo chẳng cô đơn! Bằng hữu đến Liêu Đông muốn tìm Kim Tinh Thạch hay muốn tìm ta?

Phùng Lân giả không để ý đến Phạm Phụng Dương, quay sang phía Hồ Mộng Hùng, cúi rạp sát đất nói rất cảm khoái:

- Nửa năm gần gụi, được đại ca đại tẩu coi như em, tình cảm này ân đức này đến chết khó quên. Tiểu đệ phải xin từ giã, trước đại tẩu xin chuyển lời chào giúp.

Đột ngột gã quay sang Phạm Phụng Dương nói:

- Ngươi là hàng thật, người ta tìm là ngươi! Nếu có gan gặp nhau dưới núi, không dây dưa đến người khác!

Đến rõ ràng, đi minh bạch, giao tình rõ rành rành thắm thiết, lời nói xong thân hình bốc lên, phóng xuống núi trước. Hồ Mộng Hùng gọi theo rối rít cũng không ăn thua. Hồ Mộng Hùng gọi không được đành quay lại giữ Phạm Phụng Dương hy vọng cuộc gặp gỡ chỉ tới đây là hết khỏi xẩy thêm chuyện chẳng lành vì sự lợi hại của Phạm Phụng Dương rõ ràng là khó lường. Coi lời Phùng Lân giả như gió thoảng bên tai, Phạm Phụng Dương không đuổi theo mà lại quay sang bảo Hồ Mộng Hùng:

- Ở bên nhau nửa năm, bi kịch của gã ra sao,

trong khi trò chuyện với nhau chẳng lẽ ngươi không biết được chút nào ư? Nghĩ kỹ đi rồi chiếu sự thực trả lời ta!

Hồ Mộng Hùng mặt mày nhăn nhó:

- Thuộc hạ cứ cho gã là Phùng Lân thật nên có nghi ngờ gì đâu, thiếu chủ không làm khó thuộc hạ không được sao?

Phạm Phụng Dương sai sầm mặt lại nói:

- Ta có thể tha gã mà cũng có thể không tha được gã, sống chết ở trong tay ngươi, nói hay không nói?

Hồ Mộng Hùng không nén được kinh sợ, cau mày suy nghĩ, càng lo càng nghĩ chẳng ra.

- Thiếu chủ! Xin thiếu chủ dừng lại ở đây để thuộc hạ truy hỏi gã đã.

- Liệu ta có... Mới nói tới đó một tiếng sáo huýt lên. Phạm Phụng Dương biến sắc mặt, lập tức đổi giọng nói tiếp: Bỏ qua gã, đi thôi!

Chữ "thôi" vừa buông ra, người đã vọt đi như điện xẹt. Hồ Mộng Hùng bám sát phía sau, nhưng càng đuổi theo càng bị tụt lại. Xuyên qua khu rừng già nguyên sinh tầm mắt được mở rộng, từ trên cao nhìn xuống mọi vật cũng như gần hơn. Một cuộc ác đấu đang khai diễn. Phùng Lân giả và một gã áo vàng che mặt đang đánh nhau kịch liệt khó giải khó phân. Ngoài đôi này ra còn ba gã áo vàng che mặt

nữa cũng đều đang có đối thủ nhưng vì cách nhau khá xa, đôi bên lại di động rất mau lẹ nên không nhìn rõ mặt.

Bọn áo vàng che mặt không nhiều không ít, đủ một cỗ bốn tên là người đi cùng Phạm Phụng Dương, đúng là bốn tên "Tứ Đại Kim Cương", không còn phải nghi ngờ gì nữa, do đó Phạm Phụng Dương này đúng là con người thật của tiểu ma đầu xuất hiện rồi. Đấu trường là một dốc núi tương đối bằng phẳng, khói bụi mù mịt, đất đá bắn tung, hàn quang lấp loáng, gió tuyết tung bay, thanh thế rất mãnh liệt khiến người xem phải ghê sợ. Hồ Mộng Hùng ra đến mép rừng thì Phạm Phụng Dương đã đến gần đấu trường. Hồ Mộng Hùng lấy hết khí lực biết là không tới kịp, nên vừa cố chạy tới cho nhanh vừa hét lên rất to:

- Xin thiếu chủ hạ thủ lưu tình! Xin hạ thủ lưu tình...!

Gã sợ Phùng Lân giả gặp rủi ro nên cứ vừa chạy vừa hét không thôi mà trong lòng không khỏi cực kỳ ngạc nhiên: Giả Phùng Lân biết trước mà mai phục sẵn người giúp đỡ ở đây hay là mắc may gặp được người cứu viện? Những người này là ai? Cả loạt vấn đề mịt mờ rắc rối, nghĩ mãi chẳng ra, thì trong đấu trường đã có biến hoá xảy ra. Người mà Hồ Mộng Hùng quan tâm nhất, lo lắng nhất mà cũng thân

thiết nhất của gã là Phùng Lân giả đã trúng của gã áo vàng che mặt một chưởng, lảo đảo rồi ngã vật ra. Nhưng gã áo vàng che mặt lại bị một đại hán nhào tới vung bnh khí đập nát đầu.

Phạm Phụng Dương rít lên một tiếng xông vào đại hán kia. Nào ngờ từ phía sau mô đá bỗng vọt ra một đôi nam nữ chặn đường tiến của gã. Cuộc giao đấu càng thêm căng thẳng ác liệt. Những người kia là ai? Kết quả sẽ ra sao? Giả Phùng Lân thân phận thực và sự sống chết sẽ ra sao? Hồ Mộng Hùng cuối cùng cũng chạy tới nơi, tiếp cận được đấu trường nhưng bất giác gã ngẩn người ra.

Cô gái chặn đánh Phạm Phụng Dương là người lạ Hồ Mộng Hùng không biết mặt, người đàn ông là Đỗ Đan chủ nhân của sâm trường nhà họ Đỗ, nhìn thấy là biết ngay. Như thế những người khác không hỏi cũng biết là những người đi cùng với Đỗ Đan. Một gã giang hồ lõi đời đầy gian xảo như Hồ Mộng Hùng làm gì chẳng biết phân biệt ngay được tình thế, vừa ló mặt ra gã đã vội thụt vào núp sau mô đá. Thoạt đầu gã lo cho Phùng Lân nhưng bây giờ gã chỉ lo cho mạng sống của bản thân. Đám người kia đều là kẻ thù căm hận đến tận xương tủy của cả lão ma đầu Kim Tinh Thạch lẫn tiểu ma đầu Phạm Phụng Dương, làm gì còn đủ kiên nhẫn để nghe lời ngụy biện của gã? Chỉ cần vác xác lại gần lập tức bị sang

vào vòng ân oán của cả hai bên và cùng rước lấy tai ương.

Ẩn kín thân mình, ngưng thần quan sát tường tận nhưng không thấy Công Tôn Khải đâu, Hồ Mộng Hùng mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm và đến lúc đó mới có thì giờ quan sát kỹ tình hình trận đánh ở đấu trường. Lúc này gã mới thấy giả Phùng Lân và đại hán giúp đỡ gã khi nãy đang ôm chầm lấy nhau coi bộ tình cảm cực kỳ thân thiết nồng hậu thì trong lòng không nén nổi hy vọng đang nhen nhóm. Hồ Mộng Hùng "ừ" một tiếng, lòng khấp khởi mừng thầm: "Sao không nhờ quan hệ của Phùng Lân mà hoá giải tai họa trước mắt này nhỉ?".

Đúng lúc đó trong đấu trường lại có biến hoá làm gã không thể nào không chú ý quan sát được.

Hết tập I

MỤC LỤC

Trang

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

Tập I

(trọn bộ hai tập)

NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC THỂ THAO

7. Trịnh Hoài Đức - Hà Nội - ĐT: 8437013

E-mail: nxbtdtt@vnn.vn

Chi nhánh: 48 Nguyễn Đình Chiểu -

Quận I TP. Hồ Chí Minh - ĐT: 8298378

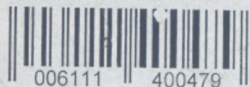
Chịu trách nhiệm xuất bản

Đỗ Ngọc Mạch

Biên tập : Nhật Vân
Vẽ bìa : Trọng Kiên

Số đăng ký KHXB: 413 - 2006/CXB/56 - 163/TDTT
In 1080 cuốn, khổ 13x19cm.
Tại Nhà in Công ty Hữu Nghị.
In xong và nộp lưu chiểu quý IV năm 2006.

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

Giá: 181.000đ
Bìa cứng trọn bộ 2 tập
Bìa mềm trọn bộ 4 tập